ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΖ'.
ΑΡΙΘ. 9

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 2 ΜΑΡΤΙΟΥ 1907

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ..... 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιγραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διωγμὸς ὀρθοδόξων — Βουλγαρικοὶ χιμαιρικοὶ πόθοι — Ἐπιθεώρησις ξένου τύπου — Βιβλιολογία — Πέτρου χαρτοφύλακος ἔργον — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Χαϊνιακά - Οὐ ταυτίζεται ἡ ψυχὴ τῷ ἐγκεφάλῳ Οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει λόγιοι — Δικαστικαὶ ἀγγελίαι.

ΔΙΩΓΜΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

Ἔκθεσις τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Φιλιππουπόλεως.

Ἐν Φιλιππουπόλει, 18 Φεβρουαρίου 1907.

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Ὁ ἐν Βογικληκίοις, μικρῷ τμήματι ἑκτριῶν ἀπαρτιζομένῳ χωρίων τῆς ἡμετέρας ἐπαρχίας, ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος οἰκονόμος κὺρ παπᾶ Ἰωάννης, ἀπὸ τῆς καταστροφῆς μόλις σήμερον κατορθώσας νὰ γράψῃ μοι, οὕτωσὶ περιγράφει ἐν ἰδιαιτέρᾳ πρός με ἐπιστολῇ τὴν κατάστασιν τῶν χριστιανῶν τοῦ ρηθέντος τμήματος ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ διωγμοῦ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους μέχρι σήμερον: «Πανταχόθεν, λέγει, ἐπιβουλαί, ἀπειλαὶ καὶ διωγμοί. Τὰ ἡμέτερα σχολεῖα κατελήφθησαν, αἱ Ἐφορεῖαι ἐπαύθησαν καὶ νέαι τοιαῦται ἐξελέγησαν. Ἀπόπειραι καταλήψεως ἐκκλησιῶν ἐγένοντο, προτάσεις ἀποκηρύξεως Πατριαρχείου καὶ ἀναγνωρίσεως Ἐξαρχίας καὶ παντοῖα μέσα ὡς καταιγὶς φοβερὰ ἐνέσκηψαν καὶ ἐπὶ τῶν ἡμετέρων χωρίων. Ἡ κατάστασίς μας εἶνε νῦν τοιαύτη, ὥστε νομίζει τις ὅτι εὑρισκόμεθα ἐν ἀποκλεισμῷ ἢ ἐν φυλακῇ· δὲν γνωρίζομεν τί συμβαίνει ἔξω, δὲν δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν σχέσεις μετ' οὐδενός, παντοῦ ἐπίβλεψις ἐκ μέρους τῶν ἐναντίων. Πρὸ ἅπασι τοῖς χωρικοῖς ἐπικρατεῖ ἕνεκα τῆς καταστάσεως ταύτης γενικὴ τάσις πρὸς ἐκπατρισμὸν καὶ ἐγκατάστασιν ἀλλαχοῦ».

Σημειωτέον ὅτι τὸ τμῆμα τοῦτο τῆς ἡμετέρας ἐπαρχίας εὑρίσκεται εἰς ἀπόστασιν 2 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς Φιλιππουπόλεως, κεῖται δὲ μεταξὺ πληθύος βουλγαρικῶν χωρίων παρὰ τὴν μεθόριον γραμμήν.

Καὶ τὰ τρία χωρία ἐξ ὧν τὸ τμῆμα, ὡς ἀνωτέρω ἐρρήθη, ἀπαρτίζεται, εἰσὶ τελείως ἀμιγῆ, τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ ὄντος εὐσεβεστάτου καὶ φιλογενεστάτου.

Περὶ τῶν ἐν Κουκλαίνῃ, ἅπερ ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις ἔσπευσε νὰ διαψεύσῃ, ὡς ἐγκαίρως ἔγραψα τῇ Υ. Θ. Π. γνωρίζω Αὐτῇ τὰ ἀκόλουθα.

Μόλις ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις ἔλαβε γνῶσιν τῆς δημοσιεύσεως τοῦ περιεχομένου τῆς ἐμῆς ἐκθέσεως, ὁ Νομάρχης Φιλιππουπόλεως ἐνετείλατο τῷ ἐπάρχῳ Στενημάχου, εἰς ὃν διοικητικῶς ὑπάγεται ἡ Κούκλαινα, νὰ ἐπιληφθῇ ἀνακρίσεων, πρὸς τοῦτο δὲ ἀπέστειλεν

αὐτῷ καὶ τὰ ἔγγραφα ἅπερ ἐγκαίρως εἶχον ὑποβάλῃ τῇ Νομαρχίᾳ Φιλιππουπόλεως περὶ τῶν τολμηθεισῶν κατὰ τοῦ χωρίου κακουργιῶν.

Ἐντεῦθεν δέον νὰ σημειώσω, ὅτι οἱ παθόντες, ἐκτὸς τοῦ ἱερέως παπᾶ Ἀργυρίου Χ΄΄ Λάμπρου, ὑπὲρ οὗ ἰδιαιτέρως ἐνήργησα παρὰ τῷ Νομάρχῃ, ὑπέβαλον καταγγελίας ταῖς ἁρμοδίαις ἀρχαῖς Στενημάχου εὐθὺς μετὰ τὰ συμβάντα.

Ὁ ἔπαρχος ἐποιήσατο παρατηρήσεις τῷ ἱερεῖ, διότι, ἀντὶ νὰ ματαβῇ εἰς Στενήμαχον καὶ καταγγείλῃ αὐτῷ τὰ λαβόντα χώραν, ἔσπευσε νὰ ἔλθῃ εἰς Φιλιππούπολιν καὶ παραδώσῃ εἰς ἐμὲ τὰ ἔγγραφα τοῦ Κομιτάτου. Ὁ ἱερεὺς εἰς ἀπάντησιν ἐδήλωσεν αὐτῷ ὅτι, μετὰ τὴν πρώτην καταγγελίαν, ἣν ἐποιήσατο τῷ Δημάρχῳ τοῦ χωρίου, ἦτο ἐπιβεβλημένον αὐτῷ, ὡς ἱερεῖ, νὰ καταγγείλῃ τὰ γενόμενα ἐμοὶ ὡς προϊσταμένῃ Ἀρχῇ αὐτοῦ. Μετὰ τὴν ἀνάκρισιν, ἧς τὸ γενόμενον πρακτικὸν ὑπέγραψεν, ὡδηγήθη εἰς τὸ κρατήριον ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἐπάρχου, ἵνα ἀναγνωρίσῃ τοὺς κακούργους, ὧν τινας αἱ Ἀρχαὶ εἶχον ἤδη συλλάβῃ, εἰ καὶ ὁ κ. πρωθυπουργὸς διὰ τοῦ τηλεγραφικοῦ σύρματος ἐκήρυξεν εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος ὅτι οὐδὲν συνέβη ἐν τῷ δυστυχεῖ χωρίῳ. Ὁ ἱερεὺς μεταξὺ τῶν συλληφθέντων δὲν ἀνεγνώρισε τὸν ἐκβιάσαντα αὐτὸν κακοῦργον, Στογιάν Μῆτεφ ὀνομαζόμενον· διότι οὗτος δὲν εἶχεν ἔτι συλλυρθῇ.

Ἀλλὰ, φαίνεται ὅτι τὰ βάσανα τῶν χωρικῶν τῆς Κουκλαίνης δὲν θὰ λήξωσι ταχέως. Μόλις ἀπηλλάγησαν τοῦ ἐκβιασμοῦ καὶ τῆς λῃστείας τῶν μελῶν τοῦ Κομιτάτου κατόπιν τῶν γενομένων ὑπὸ τῆς Μ. Ἐκκλησίας παραστάσεων, ἰδοὺ νέος διωγμὸς ἠγέρθη κατ' αὐτῶν, ἐνεργούμενος οὐχὶ πλέον παρὰ Κομιταδζήδων, ἀλλὰ παρὰ τῆς βουλγαρικῆς μητροπόλεως καὶ τῆς ἐν Σόφιᾳ Συνόδου τῶν βουλγάρων ἀρχιερέων.

Ὡς ἐγκαίρως ἀνηγγέλθη τῇ Υ. Θ. Π., μεταξὺ τῶν ἱερῶν ἡμῶν Μονῶν ἃς οἱ Βούλγαροι κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰούλιον ἥρπασαν, ὑπάρχει καὶ ἡ ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ χωρίου Κουκλαίνης κειμένη ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων, ἧς ἡ κτηματικὴ περιουσία ἀνέρχεται εἰς 2 χιλιάδας στρεμμάτων γαιῶν, ἃς κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἀφιέρωταν τῇ ἱερᾷ Μονῇ οἱ πρόγονοι τῶν Ἑλλήνων χωρικῶν τοῦ ρηθέντος χωρίου. Τὰς γαίας ταύτας, μεταβληθείσας ἀδρᾷ δαπάνῃ καὶ πολλοῖς κόποις εἰς ὡραίας ἀμπέλους ὑπὸ τῶν χωρικῶν τῆς Κουκλαίνης, οἵτινες διὰ συμβολαίων, καθ' ὅλας τὰς διατάξεις τοῦ νόμου συντεταγμένων καὶ ἐκδεδομένων ὑπὸ τῆς ἡμετέρας Μητροπόλεως, εἶχον ἐκμισθώσῃ αὐτὰς ἀντὶ ὡρισμένου ποσοῦ δι' ὁλόκληρον 50ετίαν, οἱ ἅρπαγες τῆς Μονῆς, οἵτινες φέρουσι σήμερον τὸν τίτλον « Ἐφορεία τῆς Μονῆς »,—διότι τὸν τίτλον αὐτὸν ἔδωκεν αὐτοῖς ἥ τε βουλγαρικὴ μητρόπολις τῆς Φιλιππουπόλεως καὶ ἡ ἐν Σόφιᾳ Σύνοδος—, τὰς γαίας, λέγω, ταύτας, δι ὧν οἱ δυστυχεῖς χωρικοὶ τῆς Κουκλαίνης ἐπορίζοντο τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, ἀφοῦ ἐξεπλήρουν μετ' ἀκριβείας ἁπάσας τὰς ὑποχρεώσεις αὐτῶν πρός τε τὴν ἱερὰν Μονὴν καὶ τὴν ἱερὰν ἡμῶν Μητρόπολιν, τὰς ἀφαιροῦσιν οἱ σρετερισταὶ τῆς Μονῆς καὶ τὰς χορηγοῦσιν εἰς τοὺς κατοίκους τῶν βουλγαρικῶν χωρίων τῆς Ροδόπης, οἵτινες τοιουτοτρόπως ἄνευ κόπου γίνονται κύριοι ἀμπέλων, ἃς διὰ τοῦ αἵματος αὐτῶν οἱ δυστυχεῖς Κουκλαινιῶται ἐκαλλιέργησαν.

Ἀλλὰ χάριν μείζονος ἀκριβείας, ἐγκλείστως ἀποστέλλω τῇ Υ. Θ. Π., ἐν πιστῇ μεταφράσει, ἄρθρον ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου μιᾶς ἐν Στενημάχῳ ἐκδιδομένης βουλγαρικῆς ἐφημερίδος, ἐν ᾧ ἱστορεῖται ὁ νέος κατὰ τῆς Κουκλαίνης διωγμός.

Σημειωτέον ὅτι ἡ γράφουσα τὸ ἄρθρον ἐφημερὶς δὲν ἔγραψεν αὐτὸ ὁρμωμένη ἀπὸ ἄλλης ἰδέας, εἰ μὴ ἀπὸ τῆς ἰδέας ὅτι τὸ νέον κατὰ τῶν Ἑλλήνων μέτρον καὶ ὁ νέος διωγμὸς κατὰ τῶν χωρικῶν τῆς Κουκλαίνης θ' ἀναγκάσῃ πλέον αὐτοὺς νὰ ἐκπατρισθῶσιν, ἀφοῦ, μετὰ τὴν ἁρπαγὴν τῶν ἐκκλησιῶν καὶ τῶν σχολῶν, διὰ τοῦ νέου διωγμοῦ οἱ πλείονες τούτων θὰ στερηθῶσι καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπιουσίου.

Ποιοῦμαι τὴν σημείωσιν ταύτην· διότι ἡ ἐφημερὶς αὕτη ὑπῆρξε τὸ κακοηθέστερον ὄργανον πάσης κατὰ τῶν Ἑλλήνων συκοφαντίας ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ ἐγερθέντος καθ' ἡμῶν διωγμοῦ.

Τῇ 10 τρέχοντος, μνήμῃ τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Χαραλάμπους, πανηγυρίζοντος τοῦ ἐν Μαρασίοις ἡμετέρου ναοῦ, ὃν τῇ 16 Ἰουλίου ἥρπασεν ὁμὰς κακούργων, ἐλειτούργησεν ὁ Βούλγαρος μητροπολίτης Μάξιμος, ὁμιλήσας μάλιστα καὶ περὶ «ἀγάπης» καὶ «ἀνεκτικότητος», κατὰ τὴν βουλγαρικὴν ἐφημερίδα «Δνέβνικ». Τὴν ἑσπέραν δὲ τῆς χθὲς ἐδόθη χορὸς ὑπὸ τῶν Βουλγάρων ἐν τῇ Μαρασλείῳ σχολῇ, ἣν ἐλειτλάτησαν μὲν τῇ 16 Ἰουλίου, ἥρπασαν δὲ τῇ 2 Νοεμβρίου καὶ ἐγκαθιδρύθησαν τῇ 2 Ἰανουαρίου.

Ὥστε, ὡς βλέπει ἡ Υ. Θ. Π. τὸν διωγμόν, ἄνευ προσχήματος, ἀνέλαβεν αὐτὴ ἡ βουλγαρ. Κυβέρνησις.

Ἐνῷ ἐπὶ τῇ βάσει πρωτοκόλλου αἱ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ παραδίδουσι τὸ ἁρπαγὲν μητροπολιτικὸν ἡμῶν μέγαρον τῇ βουλγαρικῇ Μητροπόλει, ἐνῷ αὐτὸς ὁ νομάρχης Π. Μανώλωφ ὁδηγεῖ ἐπισήμως καὶ ἐγκαθιδρύει πανηγυρικῶς τὸν νέον βούλγαρον Μητροπολίτην ἐν τῷ ἁρπαγέντι ἡμετέρῳ μεγάρῳ, ἡ βουλγαρικὴ Κυ-

βέρνησις, διὰ τοῦ πρωθυπουργοῦ, ἀποδοκιμάζει τὰ γενόμενα καὶ διαβεβαιοῖ τὸν κόσμον ὅτι θὰ τιμωρηθῶσιν οἱ ἔνοχοι.

Ἐνῷ ἄγρια στίφη ἀγροίκων καὶ φανατικῶν χωρικῶν ἁρπάζουσι τὰς ἱερὰς ἡμῶν Μονάς, ἡ βουλγαρικὴ Μητρόπολις καὶ ἡ ἐν Σόφιᾳ Σύνοδος τῶν Βουλγάρων ἀρχιερέων, ἐγκρίνουν τὰς ἁρπαγὰς καὶ τοὺς ληστὰς ἐγκαθιδρύουν εἰς τὰς ἡμετέρας ἱερὰς Μονὰς ὡς ἐφόρους καὶ ἡγουμένους αὐτῶν, στεροῦσαι διὰ τούτων τοὺς Ἕλληνας χωρικοὺς αὐτοῦ τοῦ ἐπιουσίου.

Ἐνῷ ὁ πρώην διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας Φιλιππουπόλεως Σπὰς Τοῦρτσεφ, ὁ ἐπὶ τετραετίαν ἐν φυλακαῖς διαμείνας ἕνεκα φρικωδῶν καταχρήσεων καὶ κακουργιῶν ἃς ὡς διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας Φιλιππουπόλεως καὶ Βάρνης διέπραξεν, ὑπῆρξεν ὁ πάντων περισσότερον κακουργήσας κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς καταστροφῆς, ἡ βουλγαρικὴ Μητρόπολις διώρισεν αὐτὸν ἐπίτροπον τῆς ἁρπαγείσης μητροπολιτικῆς ἡμῶν ἐκκλησίας τῆς ἁγίας Μαρίνης, ἀνέθηκε δ' αὐτῷ καὶ τὴν εἴσπραξιν τῶν ἐνοικίων 50 ὅλων καταστημάτων τῆς ἡμετέρας Κοινότητος, ἔργον, ὅπερ μετὰ πολλοῦ ζήλου ἐκπληροῖ ὁ ἔντιμος πατριώτης.

Καὶ ὅμως ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις δι' ἄρθρων ἐν ἐφημερίσι καὶ διὰ τηλεγραφημάτων διαβεβαιοῖ τὸν κόσμον ὅτι πλήρης τάξις καὶ ἡσυχία κρατεῖ ἐν Βουλγαρίᾳ, τῶν Ἑλλήνων οὐ μόνον οὐδὲν πασχόντων, ἀλλὰ καὶ ἀποτελούντων προνομιοῦχον τάξιν.

Οὕτω δυστυχῶς γράφεται ἱστορία.

Ἐπὶ τούτοις κτλ.

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΙ ΧΙΜΑΙΡΙΚΟΙ ΠΟΘΟΙ

Ἐξακολουθεῖ ἡ ἐπιδίωξις τῶν βουλγαρικῶν χιμαιρικῶν πόθων, περιβαλλομένων, ἀναλόγως τῶν περιστάσεων, τὸ προσωπεῖον ἐν Μακεδονίᾳ μὲν τῆς λεοντῆς, ἐνώπιον δὲ τῆς Εὐρώπης τὸ τῆς ἀλωπεκῆς. Ἐν τῇ ὑποδύσει τοῦ τελευταίου τούτου πρωταγωνιστεῖ ἡ ἐν Σόφιᾳ ἐπιτροπὴ τῶν προσφύγων Μακεδόνων, τὸ τεχνητὸν τοῦτο νευρόσπαστον ὑφ' ὃ φρονοῦσιν ὅτι κρύπτονται, καίπερ ἀδεξίως πάνυ, τὰ βουλγαρικὰ ἐπαναστατικὰ κομιτάτα.

Καθὰ ἐν τῇ «Ἐπιθεωρήσει τοῦ ξένου τύπου» θέλουσιν ἴδει κατωτέρω οἱ ἀναγνῶσται μας, ἡ μνησθεῖσα ἐπιτροπὴ ἔγνω νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν ἀντίληψιν τῶν μεγάλων Δυνάμεων πρὸς ἐπίτευξιν γενικῆς ἀμνηστείας διὰ τοὺς ἐν ταῖς εἱρκταῖς τῆς Αὐτοκρατορίας Βουλγάρους πολιτικοὺς καταδίκους· δηλαδή, ἐν ἄλλαις λέξεσι, διὰ τοὺς βδελυροὺς κακούργους τοὺς συλληφθέντας μὲ τὰ ὅπλα ἀνὰ χεῖρας καὶ τοὺς συνενόχους αὐτῶν.

Φαίνεται ὅτι αἱ τάξεις τῶν 80 βουλγαρικῶν ληστανταρτικῶν συμμοριῶν τῶν λυμαινομένων τὴν χώραν χρήζουσιν ἐνισχύσεως, ἐφ' ᾧ καὶ ἐπιζητεῖται ἡ συμπύκνωσίς των διὰ τῆς προσελεύσεως εἰς αὐτὰς τῆς πληθύος τῶν αἱμοβόρων κακούργων τῶν κρατουμένων, τανῦν, ἐν ταῖς εἱρκταῖς. Βεβαίως ὅμως, τόσον ἡ αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις ὅσον καὶ αἱ Μεγάλαι Δυνάμεις, οἰκτείρουσαι τὸν τλήμονα καὶ φιλήσυχον μακεδονικὸν πληθυσμόν, θέλουσιν ἀπαξιώσει πάσης προσοχῆς τὰς αἰτήσεις ταύτας, ἡ ὑποστήριξις τῶν ὁποίων, ἐξυπηρετοῦσα τοὺς καταχθονίους καὶ ὀπισθολογιστικοὺς σκοποὺς τῶν κομιτάτων, θὰ καθίστα τοὺς ὑποστηρικτὰς ὑπευθύνους ἐπὶ τοῖς δεινοῖς ἅτινα ἀφεύκτως θὰ συνεπήγετο ἡ ἀνὰ τὴν χώραν ἐξαπόλυσις τῆς πληθύος τοσούτων κακοποιῶν στοιχείων.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸ ὑπόμνημα τῶν αὐτῶν Βουλγάρων (οὗτινος ἐγένετο μνεία ἐν τῷ ἡγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας») τὸ ἐπιδοθὲν πρὸς τὸν πρωθυπουργὸν τῆς Μ. Βρεττανίας καὶ τὴν ρωσικὴν Δούμα, κατὰ νεωτέρας δὲ πληροφορίας πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπως καὶ τῶν λοιπῶν μεγάλων Δυνάμεων καὶ δι' οὗ ἐπιζητεῖται ἡ ἵδρυσις νέας αὐτονόμου ἐπαρχίας ἐν Μακεδονίᾳ, παρατηροῦμεν ὅτι τὸ τέχνασμα τοῦτο, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπιδιώκεται οὐχὶ ἡ ἐξυπηρέτησις τῶν πραγματικῶν συμφερόντων τοῦ τόπου περὶ ὧν οὐ φροντὶς τοῖς Βουλγάροις πατριώταις, ἀλλ' ἕτερόν τι ἀσυγκρίτως πρακτικώτερον τούτου, ἡ δημιουργία δηλονότι δευτέρας Α. Ρωμυλίας ἐν τῇ ὁποίᾳ θὰ συνεχισθῇ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ βουλγαρικοῦ ἀντιχριστιανικοῦ προγράμματος τῆς ἀπηνεῖ ἐξολοθρεύσεως παντὸς ἑλληνικοῦ στοιχείου, δὲν εἶναι νέον. Τοῦτο ἀποτελεῖ τὸν μύχιον πόθον τῶν Βουλγάρων· διὸ καὶ δὲν παύουσιν, ἐν πάσῃ εὐκαιρίᾳ, ἀναμασσῶντες αὐτό, μετὰ τῆς ἐλπίδος ὅτι ἴσως ἐπιτευχθῇ ἡ διὰ τοῦ καταποτίου τούτου ἐξαπάτησις τῆς Εὐρώπης. Τὰς ἐπὶ τοῦ βουλγαρικοῦ τούτου πόθου κρίσεις δύο ἐκ τῶν ἐγκριτοτέρων γερμανικῶν φύλλων, σχολιαζόντων τὴν αὐτὴν πρότασιν,

διατυπωθεῖσαν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ὑπὸ τοῦ διαβοήτου αἱμοβόρου κακούργου Σαράφωφ, παραθέτομεν ὧδε.

«Τὴν ἑπομένην τοῦ ἐμπρησμοῦ τῆς Ἀγχιάλου,—ἔγραφεν ἡ «Ἐφημερὶς τῆς Φραγκφούρτης»,—ἀποτελεῖ τὴν μεγαλειτέραν θρασύτητα διὰ τοὺς Βουλγάρους προφερομένη ἡ λέξις «ἐλευθερία» καὶ «ἀπελευθέρωσις». Ποῖος εἶνε ὁ λαὸς οὗτος ὅστις διεκδικεῖ τὴν δόξαν τοῦ ἐλευθερωτοῦ; Εἶνε ὁ ἴδιος ἄξιος τῆς ἐλευθερίας του, διὰ νὰ θέλῃ ν' ἀποδώσῃ εἰς ἄλλους λαοὺς τὴν ἐλευθερίαν των;.

Καὶ ἀναλύουσα, περαιτέρω, τὰς δηλώσεις τοῦ Σαράφωφ προσθέτει.

«Ἐὰν αἱ ἰδέαι περὶ αὐτονομίας τῆς Μακεδονίας δὲν προήρχοντο ἐκ Βουλγαρίας, θὰ ἦσαν ὀλιγώτερον ἴσως ὑποπτοι διὰ τὴν Εὐρώπην. Ἀλλ' ἔχομεν ἀφορμὰς ἐκ τοῦ παρελθόντος νὰ πιστεύωμεν ὅτι τὸ δόγμα ἡ «Μακεδονία διὰ τοὺς Μακεδόνας» εἶνε ἁπλῶς τὸ καταπότιον μὲ τὸ ὁποῖον οἱ Βούλγαροι προσπαθοῦν νὰ παραπλανήσωσι τὸ δημόσιον φρόνημα ἐν τῷ ἐξωτερικῷ καὶ νὰ δημιουργήσωσι συμπαθείας ὑπὲρ αὐτῶν.

» Ὅταν πρὸ τριετίας δύο εὐρωπαϊκὰ ἀτμόπλοια ἀνετινάσσοντο εἰς τὸν ἀέρα ἐν τῷ λιμένι τῆς Θεσσαλονίκης, τὴν αὐτὴν κραυγὴν ἠκούομεν ἐκ Βουλγαρίας: «Ἡ Μακεδονία διὰ τοὺς Μακεδόνας!» Ὅταν φρικώδη βασανιστήρια ὀρθοδόξων πατριαρχικῶν διεπράττοντο ἐν τοῖς βιλαετίοις, τὴν αὐτὴν ἠκούομεν δικαιολογίαν: «Ἡ Μακεδονία διὰ τοὺς Μακεδόνας!» Ποῖοι ἦσαν οἱ διαπράττοντες τὰς ἀναρχικὰς ἀποπείρας; Βούλγαροι!

» Ποῖοι ἦσαν οἱ λῃστεύοντες, οἱ βασανίζοντες τοὺς μὴ προσερχομένους εἰς τὴν Ἐξαρχίαν, οἱ δολοφονοῦντες ἐν ταῖς πόλεσι καὶ ἐν τοῖς ἀγροῖς; Βούλγαροι! Ποῖοι ἦσαν οἱ διοργανωταὶ τῶν δολοφονικῶν συμμοριῶν; Βούλγαροι! Ἄρα οἱ Βούλγαροι καὶ οὐχὶ οἱ Μακεδόνες ἔρριπτον τὴν κραυγήν, «ἡ Μακεδονία διὰ τοὺς Μακεδόνας». Οἱ Μακεδόνες ἦσαν ἁπλῶς τὰ θύματα.

» Ἀλλ' ἠκούσθη που λαὸς ἐπιδιώκων τὴν ἐλευθερίαν ἄλλου λαοῦ νὰ τὸν φονεύῃ καὶ νὰ τὸν λῃστεύῃ; Ἠκούσθη που νὰ γίνηταί τις εὐεργέτης διὰ τῆς βίας; Ἐὰν ἡ Ἀνατολικὴ Ρωμυλία, καταληφθεῖσα, διὰ τῆς μεθόδου τῆς αὐτονομίας, ὑπὸ τῶν Βουλγάρων, δὲν ἔδιδε πρόσφατα δείγματα τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἐξασφαλίζεται ἡ ζωὴ καὶ ἡ περιουσία τῶν μειοψηφιῶν, ἴσως θὰ ὑπῆρχον οἱ συνήγοροι τῆς βουλγαρικῆς προτάσεως... Ἐὰν ἡ Μακεδονία εἶνε προωρισμένη διὰ τοὺς Μακεδόνας, οἱ Βούλγαροι πρέπει νὰ ἐνιοήσωσιν ὅτι πολὺ ὀλίγον εἶνε προωρισμένη διὰ τὴν Βουλγαρίαν».

Μετὰ τὴν «ἐφημερίδα τῆς Φραγκφούρτης» ὅμοια δυσμενῆ σχόλια τῶν λόγων τοῦ Σαράφωφ ἐδημοσίευσαν καὶ αἱ λοιπαὶ γερμανικαὶ ἐφημερίδες, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ «Γενικὴ Ἐφημερὶς», ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ, ὑποδεικνύει ὅτι πᾶσα ἐκ Βουλγαρίας πρότασις δέον νὰ τίθεται ὑπὸ κάθαρσιν.

«Τὰ μεγαλείτερα ψεύδη ἐγνωρίζομεν,—ἐπάγει—, μέχρι τοῦδε ὅτι προέρχονται ἐκ τῆς Ἡγεμονίας. Καὶ ἓν ἐκ τῶν μεγαλειτέρων εἶνε ἡ σύλληψις τοῦ μητροπολίτου Ἀγχιάλου καὶ ἡ ἀπαγγελία κατηγορίας ἐναντίον αὐτοῦ ἐπὶ στάσει, ἐπὶ μόνῳ τῷ λόγῳ ὅπως πεισθῇ ἡ Εὐρώπη ὅτι οὐχὶ Βούλγαροι, ἀλλ' Ἕλληνες προεκάλεσαν τὰς γνωστὰς ταραχὰς καὶ ἐπυρπόλησαν τὰς οἰκίας των!!!

» Τὸ νὰ ὁμιλῶσιν ὅμως οἱ Βούλγαροι περὶ ἀπελευθερώσεως τῆς Μακεδονίας, καθ' ὃν τρόπον ἀπηλευθέρωσαν τὴν Ἀνατολικὴν Ρωμυλίαν, εἶνε εἰρωνεία καὶ ἐμπαιγμὸς κατὰ τῶν πεπολιτισμένων λαῶν, οἵτινες δυστυχῶς τοὺς ἀνέχονται εἰσέτι». . . .

Εὐτυχῶς, τοὺς ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς μακεδονικῆς αὐτονομίας ὑποκρυπτομένους βουλγαρικοὺς ἁρπακτικοὺς πόθους ἀνέλαβε νὰ τοὺς ἀποκαλύψῃ, εἰς πάντα τυχὸν ἀμφιβάλλοντα, αὐτὸ τὸ ἐν Σόφιᾳ ἐπίσημον δημοσιογραφικὸν ὄργανον τοῦ κεντρικοῦ ἀναρχικοῦ Κομιτάτου «ἡ ἐσωτερικὴ Διοργάνωσις». Ἰδοὺ τί περιείχετο ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ, γαλλιστὶ συντεταγμένῳ, τῆς ἐν λόγῳ ἐφημερίδος «Μακεδόνο-Ὄδρινσκι» Πλέγλεδ τῆς 13)26 Ἰαν. 1907.

« Ἡ Μακεδονία ἀναδιοργανουμένη ἐπὶ τῇ βάσει αὐτονομίας, ἀποτελεῖ τὸ πρόγραμμα τῆς «ἐσωτερικῆς Διοργανώσεως» πραγματοποιούμενον ἐν τῷ συνόλῳ του, τὴν πολιτικὴν τῆς Ἡγεμονίας καταλήγουσαν εἰς θρίαμβον τῶν πόθων της, τὸ μέλλον τοῦ βουλγαρικοῦ ἔθνους ἐξασφαλιζόμενον διὰ διεθνῶν ἐγγυήσεων. . . .

Καὶ μικρὸν κατωτέρω·

» Δὲν θὰ ἀποκρύψωμεν ὅτι ἡ μᾶλλον ἀμείλικτος καὶ τολμηρὰ κατὰ τοῦ διχασμοῦ τῆς Μακεδονίας ἀντίστασις θὰ προέλθῃ ἐκ τῆς Βουλγαρίας.

» Τόσον ἡ Ἡγεμονία ὅσον καὶ ἡ «ἐσωτερινὴ Διοργάνωσις», θεωροῦσι τὴν ἐδαφικὴν ἀκεραιότητα τῆς Μακεδονίας ὡς οὐσιώδη

ὅρον τῆς λύσεως τοῦ μακεδονικοῦ ζητήματος».....

Ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις, λοιπόν, συνταυτιζομένη, κατὰ τὰς ὁμολογίας τῶν ἰδίων ἐνδιαφερομένων, μετὰ τῶν ἐπαναστατικῶν Κομιτάτων, τόσον βεβαία εἶναι περὶ τῆς καταβροχθίσεως τῆς Μακεδονίας διὰ τῆς μεθόδου τῆς αὐτονομίας, ὥστε ἀπὸ κοινοῦ προειδοποιοῦν ἀπὸ τοῦδε ὅτι δὲν ἐννοοῦν ν' ἀφίσουν νὰ τοὺς διαφύγῃ οὐδὲ σπιθαμὴ ἐδάφους.

*

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΞΕΝΟΥ ΤΥΠΟΥ

Ἐκ τῆς παρισινῆς «Journal des Débats» τῆς 27 Φεβρουαρίου.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει 22 Φεβρουαρίου.

«Ἐν ταῖς πρὸς τοὺς γερμανοὺς δημοσιογράφους δηλώσεσί του, ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Βουλγαρίας κ. Στάντσωφ περιέγραψε τὴν κατάστασιν τῶν φυλακῶν ἐν τοῖς νομοῖς Θεσσαλονίκης, Μοναστηρίου καὶ Κοσσυροπεδίου κατὰ τρόπον μὴ ἀνταποκρινόμενον πρὸς τὴν πραγματικότητα. Εὐτυχῶς, αἱ κατηγορίαι αὗται τοῦ βουλγάρου ὑπουργοῦ διαψεύδονται ὑπὸ τῶν ἀνακοινώσεων τὰς ὁποίας ἔλαβον περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβευταὶ τῶν Μεγάλων Δυνάμεων. Καὶ αὐτὸς ὁ στρατηγὸς De Giorgis διεπίστωσε τὸ ἄδικον τῶν κατηγοριῶν τούτων.

» Προφανῶς, τὸ τὰς φυλακὰς διέπον σύστημα ἀπαιτεῖ κατὰ τὰς ἡμέρας μας, καθὰ ἁπανταχοῦ γίνεται, μεταρρυθμίσεις, ἰδίως εἰς τὰ ἀφορῶντα τὰς διαστάσεις καὶ τὰς διαιρέσεις. Ἐπὶ τῶν σημείων τούτων αἱ ἐπιτόπιοι ἀρχαὶ ἐπιδιώκουσι πᾶσαν δυνατὴν βελτίωσιν.

» Ἐπὶ πλέον, οὐδαμῶς θὰ ἤρεσκε βεβαίως εἰς τὸν κ. Στάντσωφ νὰ προβληθῶσιν αὐτῷ, ἀποδεδειγμένως, αἱ καταπιέσεις καὶ αἱ ἀφόρητοι ταλαιπωρίαι εἰς ἃς καθυπεβλήθησαν ἐν ταῖς βουλγαρικαῖς εἱρκταῖς οἱ Ἕλληνες κάτοικοι τῆς Ἀγχιάλου καὶ τῆς Στενημάχου. Καὶ ὅμως, τὸ μόνον ἔγκλημα τῶν Ἑλλήνων τούτων ἦτο ὅτι εἶχον ἀντιστῇ εἰς τὸν ἐκβουλγαρισμόν των· ἐνῶ οἱ ἐν ταῖς εἱρκταῖς τῶν νομῶν Θεσσαλονίκης, Μοναστηρίου καὶ Σκοπείων εἰσὶν ὑπόδικοι ἐπὶ σοβαροῖς ἐγκλήμασιν, ἃ ἀποτίουσι τὴν ποινὴν τῶν κατὰ τοῦ Κράτους καὶ τῶν ἰδιωτῶν κακουργημάτων των.....

» Ἄπορον διατί ὁ κ. Στάντσωφ κατέφυγεν εἰς τοιαύτας αἰτιάσεις, μὴ συντελούσας βεβαίως ὅπως ἡ ὀθωμανικὴ Κυβέρνησις τροποποιήσῃ τὴν πολιτείαν, τὴν ὁποίαν, ταῖς συστάσεσι καὶ τῇ ὑποστηρίξει τῶν Μ. Δυνάμεων, ἀκολουθεῖ· οὔτε θὰ μεταβάλωσι τὴν διεθνῆ πολιτείαν ταύτην αἱ ἀσύστατοι κατηγορίαι. Πολλῷ κάλλιον δὲ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς χώρας του θὰ ἐνήργει ὁ κ. Στάντσωφ, ἂν συνεκέντρου πᾶσαν τὴν προσοχήν του εἰς τὴν παρακώλυσιν τῆς εἰσελάσεως βουλγαρικῶν ἀνταρτικῶν στιφῶν ἐκ τῆς Ἡγεμονίας εἰς τὴν ὁμορον ὀθωμανικὴν χώραν».....

Ἐκ τῆς παρισινῆς XIX Siècle.

Σόφια 1 Μαρτίου.

« Ἐπιτροπὴ μακεδόνων προσφύγων προέβη εἰς διαβήματα παρὰ τοῖς ἀντιπροσώποις τῶν μεγάλων Δυνάμεων πρὸς τὸν σκοπὸν ἵνα συστηθῇ τῇ A. A. M. τῷ Σουλτάνῳ ἡ χορήγησις γενικῆς ἀμνηστείας πρὸς τοὺς ἐν ταῖς εἱρκταῖς τῆς Μακεδονίας πολιτικοὺς καταδίκους».

Φραγκφόρτη 2 Μαρτίου.

Κατὰ τὸν ἐν Σόφιᾳ ἀνταποκριτὴν τῆς «Gazette de Francfort» ἡ βουλγαρικὴ κυβέρνησις ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν τῶν διπλωματικῶν ἀντιπροσώπων τῶν Μεγάλων Δυνάμεων ἐπὶ τῆς ἀδιαλείπτου δραστηριότητος τῆς ἀναπτυσσομένης ὑπὸ τῆς σερβικῆς προπαγάνδας ἐν Μακεδονίᾳ.

Ὑπὸ τὸν τίτλον «Δύο μέτρα καὶ δύο σταθμὰ» ἡ παρισινὴ «Autorité» δημοσιεύει μακρὸν ἄρθρον ἐκτάκτου ἀνταποκριτοῦ της περὶ τῶν βουλγαρικῶν ὠμοτήτων, ἐξ οὗ ἀποσπῶμεν τὰς ἀκολούθους περικοπάς.

« Νομίζει τις ὅτι ὀνειρεύεται μανθάνων ὅτι τῇ προτάσει τῆς βουλγαρικῆς κυβερνήσεως, ἡ Σοβράνιε ἐψήφισε νόμον ἐπιβαρύνοντα τὰς ποινάς, **ἐν τῷ μέλλοντι**, κατὰ τῶν ταραξιῶν τῶν προκαλούντων ὀχλαγωγικὰ κινήματα, οἷα τὰ κατὰ τῶν Ἑλλήνων τοῦ παρελθόντος ἔτους.

» Ἡ πρόθεσις τῶν Βουλγάρων εἶναι πρόδηλος· ἐπιζητεῖται νὰ ριφθῇ κόνις εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ἐθελοτυφλωττούσης, ἄλλως τε, Εὐρώπης, ἥτις θὰ φανῇ πιστεύουσα ὅτι οἱ ἀνθρωποφάγοι, οἱ λεηλατήσαντες, διαρπάσαντες καὶ πυρπολήσαντες τὰς σχολὰς καὶ τὰ νοσοκομεῖα, τὰς μονὰς καὶ τὰς ἐκκλησίας τῶν Ἑλλήνων ἐν Βάρνῃ, Πύργῳ, Φιλιππουπόλει, Στενημάχῳ, Ἀγχιάλῳ κτλ. δὲν θὰ προέβαινον εἰς τὰ τοιαῦτα κακουργήματα, ἂν ἡ νομοθεσία τῆς χώρας των ἐπέβαλλεν αὐτοῖς αὐστηροτέρας ποινάς.

» Ἀλλὰ, ἐγένετο ἡ ἐλαχίστη κἂν ἀπόπειρα πρὸς ἐπιβολὴν αὐτοῖς τῶν καθοριζομένων ποινῶν, ἀδιάφορον ἀνεπαρκῶν ἢ οὐ; Διότι καὶ ἐν Βουλγαρίᾳ οἱ νόμοι δὲν ἐνθαρρύνουσιν, ἐκπεφασμένως, τὴν κλοπὴν, τὸν φόνον, τὸν ἐμπρησμόν. Ἄλλως τε δὲ ὑπάρχει πρόχειρον τὸ μέσον τῆς ἀποδοκιμασίας τῶν αἱμοβόρων τούτων πατριωτῶν· εἶναι δὲ τοῦτο ἡ, συνῳδὰ τῷ στοιχειώδει δικαίῳ, ἀπόδοσις τῶν ἁρπαγέντων ἑλληνικῶν ναῶν, σχολῶν καὶ λοιπῶν κοινοτικῶν καθιδρυμάτων. Ἀλλ' ἡ βουλγαρικὴ κυβέρνησις οὐδὲ κἂν σκέπτεται περὶ τούτου. Οἱ Βούλγαροι ἐγκατεστάθησαν ἐν τοῖς καθιδρύμασι τούτοις τοῖς ἀνεγερθεῖσιν ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ ἱδρῶτος καὶ πᾶσαι αἱ διαμαρτυρίαι κατὰ τῆς σκανδαλώδους ταύτης ληστείας παραμένουσι νεκρὸν γράμμα.

» Ὡς πρὸς τὴν Εὐρώπην, αὕτη ἀποφεύγει, συνετῶς πάνυ, νὰ ἀναμιχθῇ εἰς τὰς ἐσωτερικὰς ὑποθέσεις τῆς Βουλγαρίας. Διότι αὕτη ἐνέκρινε νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς «ἐσωτερικὴ ὑπόθεσις» ἡ Ἀν. Ρωμυλία, ἧς πάντα τὰ ὀνόματα βοῶσι τὴν ἑλληνικὴν καταγωγήν της. Ἡ Εὐρώπη καμμύει τοὺς ὀφθαλμούς, ἴσως διότι ἡ Βουλγαρία εἶναι ἀνάστημά της, δημιουργηθὲν ἐκ τοῦ μηδενός, ἄνευ οἱασδήποτε προσπαθείας της, διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς διπλωματίας καὶ, κατὰ συνέπειαν, ἡ προνομιοῦχος γέννησίς της χορηγεῖ αὐτῇ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ διαπράττῃ τὰ πάντα, χωρὶς νὰ ἐπιζητεῖται παρ' αὐτῆς εἰς ἀντάλλαγμα οὔτε κἂν ἡ ὑλικὴ ἀσφάλεια τῶν ἀβλαβῶν ξένων τῶν εὑρισκομένων τυχαίως ἐντὸς τῶν ὁρίων της». . . . . .

Ἡ ἐν Βομβάῃ ἀγγλικὴ ἐφημερὶς « Οἱ Καιροὶ τῶν Ἰνδιῶν» ἐν τῷ φύλλῳ αὐτῆς τῆς 17 Ἰανουαρίου δημοσιεύει μακρὰν συνέντευξιν τοῦ ἐν Κων)πόλει ἀνταποκριτοῦ της μετὰ τοῦ μέχρις ἐπ' ἐσχάτων πρωθυπουργοῦ τῆς Βουλγαρίας Ρ. Πέτρωφ, ἐξ ἧς σταχυολογοῦμεν τὰς ἑπομένας δηλώσεις τούτου.

. . . . «Ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον οἱ πρωθυπουργοὶ ἐν Βουλγαρίᾳ φανερὰ ἐνεθάρρυνον τὴν ἐπαναστατικὴν κίνησιν εἰς τὰς τουρκικὰς ἐπαρχίας. Αἱ μακεδονικαὶ συμμορίαι ἐγυμνάζοντο εἰς βουλγαρικὰς πόλεις ὑπὸ Βουλγάρων ἀξιωματικῶν, ἐπρομηθεύοντο ὅπλα καὶ πολεμοφόδια ἐκ τῶν βουλγαρικῶν ὁπλοστασίων καὶ, ἔχοντες τὴν Ἡγεμονίαν ὡς ὁρμητήριον, ἐξετέλουν τὰς ἐπιδρομάς των εἰς τὸ Ὀθωμανικὸν ἔδαφος . . . . ἡ Μακεδονία χάρις εἰς τὸν ρωσσικὸν χρυσὸν καὶ τὰς αὐστριακὰς ραδιουργίας, εὑρέθη ἅπαξ ἔτι ἐν πλήρει ἐπαναστάσει . . . . . μέγας ἀριθμὸς Βουλγάρων ἀξιωματικῶν ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν ἐπαναστατικῶν συμμοριῶν . . . ».

Ὁποῖαι πολύτιμοι ὁμολογίαι! !

ΒΙΒΛΙΟΛΟΓΙΑ

LES ÉVENEMENTS DE BULGARIE ET DE ROUMELIE ORIENTAL, au point de vue du Droit International.

Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον, ὁ κ. Μιχαὴλ Κέπετζης, καθηγητὴς τοῦ διεθνοῦς δικαίου ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Βέρνης, ἐν τῷ περιοδικῷ «Revue de Droit international et de Legislation conparée» (deuxiéme année, Tome IX, 1907) ἐδημοσίευσε μακρὰν μελέτην, πολλοῦ λόγου ἀξίαν, ἀνατυπωθεῖσαν καὶ ἐν ἰδικιτέρῳ τεύχει.

Ἀναφέρων ἐν πρώτοις, συνοπτικῶς, τὰ ἀξιοθρήνητα γεγονότα τὰ διαδραματισθέντα ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου τοῦ παρελθόντος ἔτους, ὁ συγγραφεὺς ἀποδείκνυσιν, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πρακτικῶν τοῦ Βερολινείου Συνεδρίου τοῦ 1878, τῆς Συνθήκης τοῦ Βερολίνου καὶ τοῦ προσάρτημα ταύτης ἀποτελοῦντος «Ὀργανικοῦ νόμου» τοῦ 1879, ὧν προσάγει τὰς σχετικὰς διατάξεις, ὅτι ἡ θέσις καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ αὐτόθι οἰκοῦντος ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ καθωρίσθησαν **διεθνῶς** ὑπὸ τῆς Εὐρώπης· καὶ ὅτι ἑπομένως ταῦτα δὲν ἀποτελοῦσιν ἐσωτερικὴν ὑπόθεσιν τῆς Βουλγαρίας, (καθὰ ἀπεπειράθη νὰ χαρακτηρίσῃ ἕνεκα εὐνοήτων λόγων ταῦτα ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις) ἀλλ' ὑπόθεσιν ἐνδιαφέρουσαν πρωτίστως τὸ διεθνὲς δίκαιον, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου οἱ Ἕλληνες δικαιοῦνται νὰ ἀπαιτήσωσι 1ον τὴν **ἐπανόρθωσιν** τῶν προσγενομένων αὐτοῖς ἀδικημάτων καὶ 2ον τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἁρπαγεισῶν ὑπὸ τῶν Βουλγάρων κοινοτικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν περιουσιῶν.

Ἐξετάζων ἀκολούθως τὰ αἴτια τὰ προκαλέσαντα τὰς κατὰ τῶν Ἑλλήνων βουλγαρικὰς βιαιοπραγίας, ὁ κ. Κέπετζης ἀποδείκνυσι, δι' ἀκαταμαχήτων ἐπιχειρημάτων καὶ ἀποδείξεων, ὅτι αἱ βιαιοπραγίαι αὗται δὲν ἀποτελοῦσιν ἀντεκδίκησιν διὰ τὴν ἐν Μακεδονίᾳ κατὰ τῶν Βουλγάρων, δῆθεν, δρᾶσιν τῶν ἑλλην. σωμάτων—, δι' ἧς δικαιολογίας οἱ Βούλγαροι ἐπεζήτησαν νὰ ἐξαπατήσωσι τὴν Εὐρώπην καὶ νὰ καταπράυνωσι τὴν ἐκ τῶν βιαιοπραγιῶν των προκληθεῖσαν ἐξέγερσιν τῆς δημοσίας γνώμης—ἀλλ' ἀποτελοῦσιν ἁπλῶς τὴν τελευταίαν βιαίαν πρᾶξιν τῆς διὰ παντὸς ἐκτρόπου μέσου

ἐπιδιωκομένης παρ' αὐτῶν ἐκμηδενίσεως τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς προσαρτήσεως τῆς δευτέρας εἰς τὴν πρώτην (1885)· κατὰ τὴν ὑπὸ τῆς «Βετσέρνα Πόστα» περὶ ἀποκλειστικῆς ἀνὰ τὴν χερσόνησον τοῦ Αἵμου κυριαρχίας τῆς βουλγαρικῆς φυλῆς διατυπωθεῖσαν θεωρίαν, τὴν παρατεθεῖσαν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας». Ἐκ τῆς αὐτῆς ἡμιεπισήμου «Βετσέρνα Πόστα» παρατίθεται καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ βουλγάρου πρωθυπουργοῦ Πέτρωφ ἐκφρασθεῖσα ἐπιδοκιμασία τῷ προέδρῳ τοῦ κομιτάτου «ὁ Βούλγαρος Πατριώτης», διὰ τὰς ἐνεργείας τοῦ κομιτάτου τούτου τοῦ πρωτοστατήσαντος εἰς τὰς κατὰ τῶν Ἑλλήνων διαπραχθείσας κακουργίας. «Ὁ κ. Πέτρωφ, ἔγραφεν ὁ πρόεδρος πρὸς τὴν «Βετσέρνα Πόστα», **εἶναι κατηγορημένος διὰ τὴν διέγερσιν τῆς δημοσίας γνώμης (κατὰ τῶν Ἑλλήνων) καὶ διὰ τὰ ἀποτελέσματα τῆς πατριωτικῆς ἐνεργείας τοῦ «Βουλγάρου Πατριώτου».**

Ἕπεται ἡ ἔκθεσις τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου (εἰς οὗ τὴν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν ὑπάγονται οἱ ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ Ἕλληνες) παρὰ τῇ αὐτοκρατορικῇ Ὀθωμανικῇ Κυβερνήσει, παρὰ ταῖς συνυπογραψάσαις τὴν Βερολίνειον Συνθήκην Δυνάμεσι καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ἡγεμόνι τῆς Βουλγαρίας, μετὰ παραθέσεως τῶν σχετικῶν ἐγγράφων· ἐξαίρεται δὲ ἡ ἀρίστη ἐντύπωσις ἣν ἡ ἐνέργεια τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐνεποίησε παρὰ τῇ δημοσίᾳ εὐρωπαϊκῇ γνώμῃ καθὼς καὶ παρὰ τῇ πεφωτισμένῃ καὶ ἀμερολήπτῳ δημοσιογραφίᾳ. Ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ κ. Κέπετζη παρατιθεμένων ὡς πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο σχετικῶν ἀποσπασμάτων, καταχωρίζομεν ὧδε τὸ τῆς Vossische Zeitung (22 Σεπτεμβρίου) ἔχον ὡς ἑξῆς:

«Συνεπείᾳ τοῦ κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Ἀν. Ρωμυλίᾳ διωγμοῦ, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἡ ἀνωτάτη κατὰ τὴν Ἀνατολὴν Ὀρθόδοξος ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχή, ἠναγκάσθη, πρὸς διαφώτισιν τῆς δημοσίας γνώμης, νὰ ἀπευθύνῃ διαμαρτυρίας καὶ Ὑπομνήματα πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν Μ. Δυνάμεων. Ἐκ τῶν ἐγγράφων τούτων καταφαίνεται πόσον μετριοπαθὴς ὑπῆρξε, παρὰ τὰ περὶ τοῦ ἐναντίου λεχθέντα, ἡ στάσις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ πόσον νομοταγῶς ἐνήργησεν ὁ Πατριάρχης Ἰωακεὶμ Γ'. Εἶναι ἀδιαφιλονείκητον ὅτι πᾶσαι αἱ ὑπὸ τῶν Βουλγάρων διαπραχθεῖσαι ὠμότητες εὑρηνται εἰς παντελῆ ἀντίφασιν πρὸς τὰς διατάξεις τῆς Βερολινείου Συνθήκης. **Ἡ Βουλγαρία ἀπέδειξεν ὅτι ἦτο πάντη ἀναξία τῆς ἐπιδειχθείσης αὐτῇ ὑπὸ τῆς Εὐρώπης ἐμπιστοσύνης.** Αὕτη παρεβίασε χριστιανικὰς διατάξεις, τὰς ὁποίας μὴ χριστιανοὶ ἐσεβάσθησαν ἐπὶ τέσσαρας αἰῶνας. Διὰ τῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ πραξικοπημάτων διὰ δυναμίτιδος, οἱ Βούλγαροι ἤλπισαν πρὸς στιγμὴν ὅτι θὰ ἔπειθον τὴν Εὐρώπην νὰ παραδεχθῇ τὴν οὐτοπίαν μακεδονικῆς ἐπαναστάσεως. Ποῦ ἦσαν τότε τὰ ἑλληνικὰ σώματα; Ταῦτα ἐνεφανίσθησαν μόνον τῷ 1904. Οἱ Βούλγαροι ἐνθαρρυνθέντες ὑπὸ τῆς μεγαθυμίας τῆς Εὐρώπης, ἐφαντάσθησαν ὅτι τὸ πᾶν ἐπετρέπετο αὐτοῖς· τότε μόνον οἱ Ἕλληνες ἠναγκάσθησαν νὰ προσφύγωσιν εἰς τὴν βίαν πρὸς χαλιναγώγησιν τῆς βουλγαρικῆς ἀναιδείας». . . . .

Ἐπικρίνων δ' ἐν τέλει ὁ συγγραφεὺς τὴν ἀδιάφορον, ἐνώπιον τῶν βιαιοπραγιῶν τούτων, στάσιν τῶν ὑπευθύνων Μ. Δυνάμεων, καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι, μολονότι φαινομενικῶς οἱ Βούλγαροι φαίνονται ἐπιτυχόντες τοῦ ἀμέσου σκοποῦ των, ὅστις ἦτο ἡ ἐκμηδένησις τοῦ ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ ἑλληνικοῦ στοιχείου, ἐν τούτοις, οὐσιωδῶς, ἀπέτυχον, καθόσον ἡ κατάπτωσις αὐτῶν ἐν τῇ ἐκτιμήσει τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου ἕνεκα τῆς ἐνόχου συμπεριφορᾶς των, θὰ καταστήσῃ ἐν τῷ μέλλοντι ἄφευκτον τὸ ναυάγιον τῶν φιλοδόξων αὐτῶν ἀξιώσεων. Οἱ δὲ ἀτυχεῖς Ἕλληνες τῆς Βουλγαρίας καὶ Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας, θὰ ἔχωσι τοὐλάχιστον τὴν ὑστάτην παρηγορίαν ὅτι, διὰ τῆς καταστροφῆς αὐτῶν, ἀπεσοβήθη ὁριστικῶς ἀπὸ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ὁμοφύλων των ὁ κίνδυνος τοῦ νὰ ἐμπέσωσιν εἰς τοὺς βουλγαρικοὺς ὄνυχας.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν Εὐρώπην, ἡ παντελὴς ἠθικὴ χρεωκοπία τοῦ γοήτρου της, ἔσται τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐγωϊστικῆς καὶ συμφεροντολογικῆς αὐτῆς πολιτείας ἐπὶ τοῦ προκειμένου ζητήματος.

*

ΠΕΤΡΟΥ ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΟΣ ΕΡΓΟΝ

Πέτρος Χαρτοφύλαξ, ὁ τοῦ παρόντος λόγου συγγραφεύς, οὐδεὶς ἄλλος, νομίζομεν, εἶνε ἢ ὁ περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΑ' ἑκατονταετηρίδος ἀκμάσας, οὗ γνωστὰ τὰ («ἐρωτήματα, ἅπερ ἔλυσεν ὁ τιμιώτατος Χαρτοφύλαξ κύριος Πέτρος καὶ διάκονος τῆς τοῦ Θεοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας, ἐν ἔτει ,ςχ' (=1092), ἐν Δαψιλεστάτῃ Συλλογῇ τῶν ἱερῶν κανόνων, ἔκδοσις Σπυρίδωνος Μήλια· Ἐν Παρισίοις 1761. πρβλ Πηδαλίου προλεγόμενα καὶ Συντάγματος θείων καὶ ἱερῶν κανόνων ὑπὸ Ράλλη καὶ Ποτλῆ τομ. Ε' σελ. 369». Καὶ ἐν τῷ προοιμίῳ μὲν τοῦ προκειμένου λόγου καὶ ἄλλους τοιούτους ἐκφωνήσας φαίνεται «τῆς συνήθους πρὸς ὑμᾶς ἀναμνησθεὶς παραινέσεως, ἣν ὡς ὀφλημά τι ἐτήσιον ἀποδίδωμι. ἑτοίμως . . . . . παρεσκεύασμαι»· ἄγνωστον δὲ, ἐφ' ὅσον ἡμῖν γε δυνατὸν, εἶπου τις τούτων ἢ καὶ οὗτος ὁ παρὼν

τυγχάνει ἐκδεδομένος· οὗ ἕνεκα τὸν προκείμενον ἐκδίδομεν μεταγράψαντες ἀπὸ σωζομένου ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς ἱερᾶς ἡμῶν μονῆς Μ. Λαύρας κώδικος, οὗ ἀκριβῆ περιγραφικὴν ἀναγραφὴν προσεχῶς διὰ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» δημοσιεύομεν.

Ἐν Ἁγίῳ Ὄρει Ἄθω 1907 ἰανουαρίου 25.

ἀρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ

Λόγος τοῦ χαρτοφύλακος κυρίου Πέτρου

§ 1.[1] Ἑτοίμη ἡ καρδία μου ὁ Θεός, ἑτοίμη ἡ καρδία μου· προοιμιάσομαι γὰρ τῷ καιρῷ προσφόρως ἐκ τῶν τοῦ ψαλμῳδοῦ θεσπεσίων φωνῶν· ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν τοὺς πρὸς Θεὸν ὕμνους ἀνακρουόμενος ἐν τῇ προφητικῇ δόξῃ, τοῦτο γὰρ τὸ «ἄσομαι καὶ ψαλῶ ἐν τῇ δόξῃ μου» τὸ πρὸς αὐτοὺς ἕτοιμον τῆς ἑαυτοῦ καρδίας, οὕτω γὰρ τὸν τῆς ψυχῆς τόνον ὠνόμασε, δι' ὧν εἴρηκε παρεστήσατο, ἐγὼ δὲ τὴν βάσιν καὶ κρηπῖδα τῶν ἀρετῶν εἰσβάλλουσαν ἤδη θεώμενος καὶ τῆς συνήθους πρὸς ὑμᾶς ἀναμνησθείς παρακινέσεως, ἣν ὡς ὄφλημά τι ἐτήσιον ἀποδίδωμι, ἑτοίμως τὴν γλῶτταν ἀνακινεῖν καὶ τὸν λόγον ἐνηχεῖν ταῖς ὑμῶν ἀκοαῖς παρεσκεύασμαι μηδὲ(ν) ὑμᾶς ἀνετοίμους εἶναι πρὸς ὑποδοχὴν τῆς νηστείας οἰόμενος καὶ μάλιστα τοὺς ὅσοι διὰ σπουδῆς ταύτην ποιούμενοι τῶν ἐξ αὐτῆς εὐεργετημάτων ἀπώνασθε, ἀλλὰ προπαρασκευῇ χρησαμένους ὑψηλοτέρᾳ καὶ κρείττονι ἐπιτείνοντας, γαληνιώσῃ ψυχῇ καὶ καταστάσει φρενῶν ταύτην εἰσδέξασθαι. Ἄλλοι μὲν οὖν ἄλλως ἑτοιμαζέτωσαν τὰ προκαθαρτήρια, οἷς ἔργον καὶ σπούδασμα πρυργιαίτατον τὸ τὴν γαστέρα στενοχωρεῖν τοῖς τῶν ἐδωδίμων ἐπιτηδεύμασι καὶ καρυκείαις βρωμάτων ἐφήδεσθαι, τῇ ὀρέξει θ(ηλυ)νομένους τῆς γεύσεως, καὶ τὸν λαιμὸν τοῖς μετὰ τοῦτον ἀτίμοις αἰσχρῶς καθηδύνουσι καὶ πρὸς τὴν παλαιὰν συνήθειαν ὡς εἴς τι κρησφύγετον καταφεύγουσιν· οἳ ποτε γνώσονται προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις τιθέμενοι, ὅταν ἕκαστος καὶ τὸν ὑπὲρ ἀργοῦ λόγου λόγον εἰσπράττηται. Ἡμεῖς[2] δὲ οἱ τῷ λόγῳ κοσμούμενοι καὶ τὸν λόγον τιμᾶν εἰδότες, οἷς οὗτος τιμᾶται καὶ θεραπεύεται, κἂν τι δέῃ τρυφᾶν, ἐν τῇ τῆς νηστείας μελέτῃ τρυφήσωμεν καὶ τοῖς περὶ αὐτῆς λόγοις καὶ διηγήμασι.

§ 2. Τίς μὲν οὖν αὕτη ἡ ἐντολὴ καὶ ὅθεν ἔσχηκε τὴν ἀρχὴν καὶ ὅτι παλαιτέρα τῶν ἄλλων καθέστηκε καὶ ἀρχέγονος καὶ ὅτι τοῖς γενάρχαις προδέδοται καὶ προπαραβέβαται περιττὸν ἂν εἴη λέγειν τοῖς οὐκ ἀγεύστοις τῶν τοιούτων μυήσεων, ὃ δέ γε ἀναγκαιότατόν ἐστι ρηθῆναι περί τε τῆς προτεταγμένης ταύτης τῶν ἱλαστηρίων [ἡμερῶν] ἑβδομάδος καὶ αὐτῆς τῆς νηστείας, ἐρῶ τοῦτο καὶ οὐχ ὡς ἀνόνητον ὑπερβήσομαι· || Πρότερον μὲν γὰρ ἀμέσως ἐκ πανδαισίας εἰς νηστείαν ἀθρόον μετέβαινον ἄνθρωποι καὶ ἀπὸ τρυφῆς εἰς ἐγκράτειαν μετεφέροντο καὶ οὐδὲν ἦν τὸ μέσον, ᾧπερ ὥς τινι ἀγκύρᾳ χρησάμενοι πρότερον [οὕτω τὴν τοῦ κ]λύδωνος πολυκύμαντον ἀποβαλοῦνται ζάλην καὶ ὥσπερ ἐν ἀκλύστῳ λιμένι τῇ νηστείᾳ προσορμισθήσονται, ἀλλ' οἱ μὲν τρυφῶντες νῦν πρὸς τοὺς τῆς ἐγκρατείας ἀγῶνας εἰς τὴν ἕω μετακαλούμενοι νωθροὶ καὶ χαῦνοι ἐδείκνυντο ἔτι τὸν φόρτον τῆς ἐλαπίνης[1] ἐν τῇ γαστρὶ περιφέροντες καὶ τῆς ἐωλοκρασίας ἀπόζοντες· οἱ δὲ τοσοῦτον ἑαυτοὺς ἐπιδεδώκασι τῇ μέθῃ καὶ τῇ τρυφῇ, ὡς μηδὲ δευτέρας καὶ τρίτης ἡμέρας ἀνανῆψαι δύνασθαι καὶ τὸν τῆς νηστείας δρόμον εὐσταλῶς σταδιοδρομῆσαι καὶ κούφως, ἀλλὰ τῷ μὲν στόματι τὰς ψαλμικὰς ἦδον ᾠδάς, τὰς δὲ τῶν αὐλῶν ἐναύλους ἔτι τῶν νοὶ περιφέροντες διὰ τοῦτο τὰς ἀδομένας συνέχεον· τινὲς δὲ καὶ τοῖς ἐξ ἀδηφαγίας ἐμέτοις τὰ προβεβρωμένα ἔναγχος ἀναπέμποντες ὄψις ἐλεεινὴ τοῖς θεωμένοις ἐδείκνυντο. Ἵνα δ' οὖν μήτε ὁ θεῖος ὕμνος συγχεῖται ταῖς ἀγχιθύροις ἀναμνήσεσι παρορώμενος μηδ' ὁ τῆς ἐγκρατείας καιρὸς τῷ τῆς ἀκρασίας, συμφθείροιτο παροινούμενος, ἐξεύρηται κοσμίως ἄγαν καὶ συνετῶς τὸ ἑπτάημερον τοῦτο δοκιμαστήριον καὶ τῶν προκειμένων ἀγώνων καὶ παλαισμάτων προγυμναστήριον, κοινὸν τρυφῆς καὶ νηστείας μεθόριον, ὁμοῦ καὶ τῶν αὐτῶν διαλλάττον καὶ κοινωνοῦν [ἀμφοτέραις], δι' οὗ τὸ τῆς γαστρὸς ἀποτιθέμενοι πλήσμιον εὐσταλῶς πρὸς τὸν ἐγκρατῆ καὶ ἄσκευον βίον[προχω]ροῦντες φαινόμεθα· σφαλερᾶς γὰρ οὔσης τῆς ἐκ τῶν ἐναντίων εἰς τὰ ἐναντία μεταβολῆς, ἐν τῷ μεταιχμίῳ γενομένη τῶν ἡμερῶν ἡ ἑπτάς, τὸ πολλυέραστον καὶ ἀόριστον τῆς γεύσεως ὑφαιρεῖ, καὶ τῷ μὲν κόρῳ χώραν οὐ δίδωσι, τὰ δὲ περιττὰ παντοίως ἐκκρίνουσα θύραν ὑπανοίγει τῇ ἀρετῇ καὶ ὁδοποιεῖ τοῖς εἰς ἀναζήτησιν αὐτῆς τρεπομένοις τὴν εἴσοδον, εὐρυνομένην μὲν τοῖς ἐν τῇ ἀσκήσει [καταγινομένοις] διὰ τὸ σύνηθές τε καὶ σύντροφον, ἀποστενουμένην δὲ τοῖς τὴν σάρκα λιπαινομένοις καὶ φιλοσάρκως διὰ τὸ ἀπεξενωμένον καὶ ἄηθες, καὶ καθάπερ οἱ παρὰ Μωϋσέως δημαγωγούμενοι τὴν αἰγυπτιακὴν δουλείαν ἐκκλίνον-

1. ἡ εἰς παραγράφους τοῦ κειμένου διαίρεσις ἡμετέρα.
2 ὁ κῶδ. **ὑμεῖς**.

1. Οὕτως ὁ κῶδ.

τες, ἔνθα κρεωβορ οῦντες ἐν πλησμονῇ ἄρτων ἐσπατάλων, οὐκ εὐθὺς διὰ τῆς ἀνύδρου ἐρήμου παρώδευον, ἀλλ' ἐν ἑτέραις ὡς ἐν προγυμνασίᾳ περιπολεύοντες πόλεσιν εἶτα τὴν διὰ ταύτης ὁδὸν ἤνυον πρὸς τὴν τῆς ἐπαγγελίας γῆν ἐπειγόμενοι, οὕτω καὶ οἱ τῆς τρυφῆς, ὡς ἔκ τινος Αἰγύπτου ἀποροιτῶντες, προηγουμένως μὲν διὰ τῆς προκαταγγελτικῆς τῶν ἀγώνων ἑπτάδος τὴν τῶν θείων [ἐξιλάσεων] ὑπόθεσιν ἐξασκοῦσι καὶ προγυμνάζονται, εἶτα δῆτα καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἀγνὴν νηστείαν ὡς εἴς τινα ἔρημον ἀπονώτερον μεταβαίνουσιν, ὡς ἐκ ταύτης εἰς τὴν ἐπηγγελμένην χώραν, ἥτις διὰ τοῦ καινοῦ βίου καὶ τῆς ἐκ τῶν φθαρτῶν ἀναστάσεως ἀποδίδοται, κατανυτήσαντες· εἰ γὰρ οἱ τὰ γυμνάσια καὶ τὰς κονίστρας ἔργον [ἐπιμε]λὲς μελέτης ποιούμενοι, προκαταλαμβάνοντες τὸν τοῦ ἀγῶνος καιρόν, διευθετοῦτι τὴν τέχνην φιλοπονώτερον καὶ τῇ ἐπιρρόνῳ τριβῇ καὶ ἀσχολίᾳ ἑκυτοῖς τὸ σπούδασμα, ἑξευμαρίζουσι πρότερον καὶ οὕτω τῶν ἀγώνων ἀπάρχονται, καὶ ταῦτα περὶ μάταια καὶ ἀνόητα τῆς σπουδῆς αὐτοῖς οὔσης, πόσῳ μᾶλλον τῶν ὑψηλῶν τε καὶ θείων, μετὰ μελέτης τῆς προσηκούσης ἡμεῖς ἐφαψόμεθα, καὶ καθάπερ τινὶ προαγγέλῳ τῇ τῶν ἡμερῶν ἑπτάδιν χρησόμεθα. Τοιαῦτα μὲν τὰ περὶ τῶν τῆς νηστείας προαυλίων καὶ ἐσοδίων[1]· τὰ δέ γε περὶ αὐτῆς ἐκ τῶν ἑφεξῆς μαθησόμεθα.

(ἕπεται συνέχεια)

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Χειροτονία.—Τῇ κυριακῇ, ἐν τῷ σεπτῷ πατριαρχικῷ ναῷ, ἐγένετο ἡ χειροτονία τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Λιτίτζης κ. Νικοδήμου ὑπὸ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν Κυζίκου, Πελαγονίας, Μεθύμνης, Χίου, Σηλυβρίας, Γρεβενῶν καὶ Κολωνίας, πολλοῦ ἐκκλησιάσματος εὐσεβῶν παρισταμένου.

Εὐσεβεῖς πράξεις.—Ὑπ' ὄψιν ἔχομεν καταλόγους ἐράνων πολλοὺς ἐκ πολλῶν ἐπαρχιῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καὶ ἐκ Μόσχας, πρὸς βοήθειαν τῶν ἐκτάκτων ἀναγκῶν τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου καὶ τῶν παθόντων ἐν Ἀνατολ. Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ ὀρθοδόξων. Τῶν εἰσφορῶν τούτων λεπτομερῆ ποιησόμεθα μνείαν ἐν τῷ προσεχεῖ τεύχει, καθὼς καὶ τῶν κατὰ τοὺς τέσσαρας τελευταίους μῆνας ἐν ἐπαρχίαις τελεσθέντων μνημοσύνων ἐπὶ τοῖς ἐν εὐσεβεῖ τῇ πίστει τελειωθεῖσιν, ὧν λίαν βραδέως ἐλάβομεν τὰς περιγραφάς.

Εἰδήσεις ἀνιπόστατοι. — Κατὰ τὴν σημερινὴν διοικητικὴν τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου συνεδρίαν, γενομένης ἐπερωτήσεως περὶ τῶν ἐν τῇ σημερινῇ «Πρωΐᾳ» γραφέντων, ὅτι δῆθεν ἐλήφθη ἀπόφασις ἐν τῇ Ἱ. Συνόδῳ περὶ νουθετήσεως ἀξιοτίμων μελῶν τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου ὑπὸ τῆς Α.Θ.Π. τοῦ οἰκουμεν. πατριάρχου, ὁ σεβασμ. πρόεδρος μητροπολίτης Κυζίκου κ. Ἀθανάσιος διέψευσε τὰ ἀναγραφέντα ταῦτα.

Δολιότης. — Ὑπὸ τῆς ἐνταῦθα Βιβλικῆς Ἑταιρίας διαδίδεται κατ' αὐτὰς ἔκδοσις τῆς Καινῆς Διαθήκης ἐν μεταφράσει εἰς τὴν τουρκικὴν γλῶσσαν διὰ χαρακτήρων ἑλληνικῶν. Τὸ βιβλίον τοῦτο δυστυχῶς ἐξετυπώθη εἰς τὸ σχῆμα τῆς πατριαρχικῆς ἐκδόσεως δεδεμένον ὃν ἀπαραλλάκτως ὡς αὕτη. Οἱ εὐσεβεῖς μικρασιᾶται δέον νὰ γινώσκωσιν ὅτι τὰς τοιαύτας μεταφράσεις τῆς Γραφῆς ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία ἀπὸ αἰώνων ἀπεδοκίμασε, συνιστᾷ δὲ καὶ νῦν ἵνα μὴ ἀπατηθῶσιν ἐκ τοῦ σχήματος καὶ τοῦ δεσίματος τῆς χάριν τῶν μικρασιατῶν δῆθεν ἐκδόσεως ταύτης, εἰς ἣν ἔδωκε τὴν γένεσιν δολιότης ἀξιοκατάκριτος.

Μητρόπολις Σμύρνης.— Ὑπὸ τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Σμύρνης συνεστήθη δι' ἐγκυκλίου ταῖς διευθύνσεσι τῶν ἐν Σμύρνῃ σχολείων τῶν ὀρθοδόξων ὁ κοινὸς ἑορτασμὸς τῆς ἱερᾶς μνήμης τοῦ ἐν ἁγίοις ἱερομάρτυρος Πολυκάρπου Σμύρνης τὴν ἡμέραν τῆς 23 φεβρουαρίου, διακοπτομένων τῶν μαθημάτων.

Μητρόπολις 40 Ἐκκλησιῶν.—Μετὰ διήμερον ἐν Ἀδριανουπόλει διατριβὴν, ἐπανέκαμψεν εἰς τὴν ἕδραν τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ τῷ σαββάτῳ τῆς παρελθού-

1. «Περὶ μέντοι τῆς Τυροφάγου φασί τινες τὸν βασιλέα Ἡράκλειον ταύτην ἐντάξαι, κρεωφάγον οὖσαν τὸ πρότερον· κατὰ Χοσρόου γὰρ καὶ περσῶν ἐπὶ ἓξ ἔτεσιν ἐκστρατεύσας ηὔξατο τῷ Θεῷ, εἰ κατ' ἐκείνων ἰσχύσει, ταύτην μεταμεῖψαι καὶ μεταξὺ νηστείας καὶ τρυφῆς ταύτην καταστῆσαι, ὃ καὶ ἐποίησεν· ἐγὼ δὲ οἶμαι, ἴσως καὶ τούτου συμβάντος, τοῖς ἁγίοις ἐπινοηθῆναι καὶ ταύτην πατράσι διὰ προκάθαρσίν τινα, ὡς ἂν μὴ ἐκ κρεῶν καὶ ἀδηφαγίας αὐτίκα εἰς ἄκραν ἀσιτίαν γενόμενοι δυσχεραίνωμεν, καὶ ἄλλως τὴν σωματικὴν ἕξιν βλαπτώμεθα, ἀλλ' ἠρέμα καὶ κατὰ μικρὸν τῶν λιπαινόντων καὶ ἡδυνόντων ἀφιστηκότες. καθάπερ ἵπποι δησήνιοι διὰ τῆς ὑφειμένης βρώσεως, καὶ τὸν χαλινὸν τῆς νηστείας ὑποδεξώμεθα· ὡς γὰρ ἐπὶ τὴν ψυχὴν διὰ τῶν παραβολῶν ἐποίησαν, οὕτω δὴ καὶ ἐπὶ τὸ σῶμα ἐμηχανήσαντο, τὰ πρὸς τὴν νηστείαν ἐμπόδια κατὰ βραχὺ περιτέμνοντες» (Νικηφόρου Καλλίστου Ξανθοπούλου ὑπόμνημα τῷ σαββάτῳ τῆς Τυροφάγου).

σης ἑβδομάδος ὁ πανιερ. μητροπολίτης 40 Ἐκκλησιῶν κ. Ἄνθιμος.

Πατριαρχικὰ γραφεῖα. — Ἐγκριθέντος ἵνα προσληφθῇ δεύτερος γραμματεὺς τοῦ πατριαρχ. γραφείου τῆς τουρκικῆς διὰ διαγωνισμοῦ, ἀντὶ τοῦ μακαρίτου Ἀλεξάνδρου Ξανθοπούλου, διωρίσθησαν ὑπὸ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου σήμερον ὡς ἀγωνίδικος ἐπιτροπεία ὁ ἐκ τῶν συμβούλων κ. Στ. Κ. Καραθεοδωρῆ καὶ οἱ κκ. Ι. Χλωρὸς καὶ Παντ. Κοσμίδης.

Ὀνομαστικαὶ ἑορταί.—Τῇ κυριακῇ, μνήμῃ Ταρασίου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη τηλεγραφικῶς τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Ἡλιουπόλεως ἄγοντι τὴν ὀνομαστικὴν ἑορτὴν αὐτοῦ. —Τῇ δευτέρᾳ διὰ τοῦ αὐτοῦ μέσου συνεχάρη τοῖς πανιερ. ἀρχιεπισκόποις Σιναίου κ. Πορφυρίῳ ἐν Ἀθήναις παραμένοντι, καὶ τῷ ἐν Χίῳ σχολάζοντι (πρώην Σιναίου) κ. Πορφυρίῳ, ἐπίσης ἑορτάζουσι.

Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια.— Ἐν ἄρθρῳ κυρίῳ αὐτῆς ἡ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἀπὸ τετραετίας ἐκδιδομένη ἀξιανάγνωστος ἐφημερὶς «Ἀλήθεια» συνιστᾷ εἰς τὴν ὑποστήριξιν τῶν δυναμένων τὴν «Ἐκκλ. Ἀλήθειαν», ὡς ἐκκλησιαστικὸν περιοδικὸν ἀπαραίτητον «εἰς τὸν οἶκον καὶ τὸ κατάστημα παντὸς ὁπωσδήποτε εὐπορουῦντος ὁμογενοῦς».—Ἐὰν, κατ' εὐτυχίαν, κατανοῶσιν οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ὅτι διὰ τῆς «Ἐκκλ. Ἀληθείας» ἀποδίδοται ὡς ἐν κατόπτρῳ πᾶσα ἡ πνευματικὴ ζωὴ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ Γένους, προσδοκῶμεν καὶ ἀποτελεσματικήν τινα τὴν ἐκ τῆς ἐκτιμήσεως ταύτης ἐπελευσομένην ὑποστήριξιν, κἂν ἐπέρχηται βραδεῖα, μετὰ εἰκοσιεπταετῆ πνευματικὸν ἀγῶνα. — Ἀρχισυντάκτης τῆς θεσσαλονικείας «Ἀληθείας» διατελεῖ ὁ ἔλλογ. κ. Ἰω. Μπῆτος.

Περιοδευταί. — Τυχὼν τῆς κανονικῆς ἀδείας ἀφίκετο εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ὁ παρὰ τῇ ἱερᾷ μητροπόλει Ἐφέσου θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Εἰρηνουπόλεως κ Ἀρσένιος.

Ἅγιον Ὄρος.—Ἀφίκετο εἰς Θεσσαλονίκην, ἕνεκεν ὑποθέσεων τῆς ἱερᾶς μονῆς Διονυσίου, ὁ πανοσιωτ. γέρων κ. Χαραλάμπης Διονυσιάτης.

Ἐπίκαιρον ἀνάγνωσμα.—Ἐπὶ τῇ ἑβδομάδι τῆς Τυρινῆς ἡ «Ἐκκλησ. Ἀλήθεια» προθύμως ἐκδίδωσιν ἀπὸ τῆς σήμερον μελέτην ἐπιφανοῦς νομοδιδασκάλου βυζαντινοῦ Πέτρου τοῦ Χαρτοφύλακος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἥτις ὅλη προορίζεται νὰ ἐκδοθῇ ἐν μακρᾷ καὶ πολυσελίδῳ συλλογῇ βυζαντινῶν κειμένων. Ὁ ἀποστέλλων αὐτὴν γνωστός ἐστιν ὡς γνώστης βαθὺς τῆς τε παλαιογραφίας καὶ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, ἣν μετὰ τὰς ἐπιμελεῖς θεολογικὰς σπουδὰς αὐτοῦ ἐξέμαθεν ἐν τῇ πλουσιωτάτῃ βιβλιοθήκῃ τῆς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει Μεγίστης Λαύρας.

Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων

Ὁ ἐν Ταϊγανίῳ ἔξαρχος τοῦ Πναγίου Τάφου, κατὰ τὰς διὰ τῶν ἐφημερίδων γνωσθείσας ἡμῖν εἰδήσεις, ἀρχιμανδρίτης Ἰουβενάλιος ἀπεβίωσεν ἐκ συγκοπῆς καρδίας, ἐν ἡλικίᾳ 42 ἐτῶν, πρὸ 3 ἑβδομάδων.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος

Κήρυγμα. — Διωρίσθη ἱεροκήρυξ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Ἄρτης ὁ πανοσλγ. ἀρχιμ. κ. Ἄνθιμος Λάππας, ἀνατεθείσης αὐτῷ καὶ τῆς διευθύνσεως τῆς Ἱερατικῆς ἐν Ἄρτῃ σχολῆς.

Ἐπισκοπὴ Μεσσηνίας.—Διέτριβεν ἐν Ἀθήναις κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ φεβρουαρίου μηνὸς ὁ πανιερ. ἐπίσκοπος Μεσσηνίας κ. Μελέτιος.

Ἐπισκοπὴ Φθιώτιδος.—Ὁ πανιερ. ἐπίσκοπος Φθιώτιδος κ. Θεόφιλος προσκαλέσας εἰς τὴν ἐπισκοπὴν τοὺς ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν αὐτοῦ εὐλαβεστάτους ἱερεῖς ἔδωκεν αὐτοῖς τὰς ἀπαιτουμένας νουθεσίας—ἀπηγόρευσεν αὐστηρῶς τὰς συνδιαλέξεις διαρκούσης τῆς θείας λειτουργίας—ἀπηγόρευσε συγχρόνως εἰς τὰς γυναῖκας νὰ ἵστανται κάτω συμφυρόμεναι μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἐν τοῖς ναοῖς — ἤρξατο δὲ τῆς ἐκδόσεως θρησκευτικοῦ περιοδικοῦ, διευθυνομένου ὑπὸ ἐπιτροπῆς ἐξ ἀνδρῶν λογίων, ὑπὸ τὴν προεδρείαν αὐτοῦ.

Ἐπισκοπὴ Πατρῶν.—Διὰ μακρῶν περιγράφουσιν αἱ ἐν Πάτραις ἐφημερίδες τὰ κατὰ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ νῦν χειροτονηθέντος πανιερ. ἐπισκόπου Πατρῶν κ. Ἀντωνίου Παράσχη, κατελθόντος εἰς τὴν ἕδραν τῆς ἐπισκοπῆς αὐτοῦ τῇ 21 τοῦ ἰανουαρίου καὶ γενομένου δεκτοῦ μετὰ πολλῆς εὐλαβείας ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν πατρέων.—Ὁ πανιερ. ἐπίσκοπος Πατρῶν μετέβη κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ λήξαντος ἤδη φεβρουαρίου εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ Ζάκυνθον, ἀδελφικῆς τυχὼν δεξιώσεως ἀπὸ μέρους τῶν ζακυνθίων καὶ τοῦ πανιερ. ἀρχιεπισκόπου Ζακύνθου κ. Διονυσίου Πλκίσα, προσφωνήσαντος αὐτὸν καταλλήλως καὶ προσφωνηθέντος.

Θεολογικαὶ σπουδαί.—Διωρίσθη πρὸ μηνὸς καθηγητὴς τῆς ἑβραϊκῆς ἐν τῇ θεολογικῇ σχολῇ τοῦ ἐθνικοῦ πανεπιστημίου ὁ πρὸ πολλοῦ ψηφισθεὶς ὑπ' αὐτῆς ἐλλόγιμος κ. Ν. Παπαγιαννόπουλος, καθηγητὴς καὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ριζαρείου σχολῆς.

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ

Κοινότης Cheboygan — Ὑπὸ τῆς διοικητικῆς ἐπιτροπῆς τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος τῆς πόλεως ταύτης, ὡς ἀγγέλλει ὁ «Ἀστὴρ» τοῦ Σικάγου, ἀπελύθη διὰ λόγους σπουδαίους ὁ προϊστάμενος αὐτῆς αἰδεσιμ. πρεσβύτερος κ. Νικόλαος Βελώνης.

Κοινότης Columbos (Ὄχιο). — Κατὰ τὰς διὰ τῆς «Ἀτλαντίδος» τῆς Νέας Ὑόρκης παρεχομένας ἡμῖν εὐχαρίστους εἰδήσεις, πρὸ μηνὸς σχεδὸν ὁ ἐν Ἀτλάντᾳ προϊστάμενος τῆς ἐκεῖ ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος αἰδεσιμ. οἰκονόμος τῆς Μ. Ἐκκλησίας κ. Κώνστας Χατζῆ Δημητρίου, μεταβὰς εἰς ἐπίσκεψιν τῆς ἐν Κολούμβῳ εὐαρίθμου ἑλληνικῆς παροικίας ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν. Ἡ ἐφημερὶς «Georgian» ἀναγράφει ὅτι μόνον εἴκοσι καὶ τρεῖς ἕλληνες παροικοῦσιν ἐν Κολόμβῳ καὶ ὅτι τρεῖς τούτων, δυστυχῶς, ἔλαβον ὡς συζύγους ἀμερικανίδας.

Κοινότης Σαβάνας. — Ὑπὸ τῆς ἐν Σαβάνᾳ ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος ἐκλήθη ὡς ἱερατικῶς αὐτῆς προϊστάμενος ὁ ἐν Σταυροδρομίῳ αἰδεσιμ. πρεσβύτερος κ. Θωμᾶς Παπαγεωργίου, δι' ἐπιστολῆς ἀπευθυνθείσης τῇ Μ. Ἐκκλησίᾳ.

ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ ΕΙΔΗΣΕΩΝ **ἐκ Ρουμανίας** ἀγγέλλεται ἡμῖν, ἀναγομένη εἰς ὅσα πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν εἴπομεν περὶ τῆς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει Λαυριωτικῆς σκήτης τοῦ Τιμίου Προδρόμου τῆς ἐπιλεγομένης ἀπὸ τοῦ 1876 Ρουμανικῆς, πρότερον δὲ Μολδαυϊκῆς. Φύλλον ἡμιεπίσημον ρουμανικὸν ὀνομάζει αὐτὴν κοινότητα ρουμανικὴν καὶ μοναδικὸν καθίδρυμα θρησκευτικόν, ὅπερ οἱ ρουμάνοι κέκτηνται ἐν Τουρκίᾳ.—Ἔκθεσις ἐκδοθεῖσα τύποις πέρυσιν ἐν τῷ ἐπισήμῳ περιοδικῷ τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ σελίδος 943, ἀπαριθμεῖ πέντε δῆθεν ἱδρύματα θρησκευτικά, διαψεύδοντα πρὸ πέντε περίπου μηνῶν ὅσα νῦν ἡμιεπισήμως ἐμέλλομεν' ἀκούσωμεν,=ν' ἀναγνώσωμεν· τοιαῦτα δὲ «θρησκευτικὰ ἱδρύματα», ἤτοι συναθροίσματα καλογήρων, ἡ ἐπίσημος ἐκκλησιαστικὴ ἐπιθεώρησις τῆς ὀρθοδόξου Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας ἀριθμεῖ τὴν σκήτην ταύτην τοῦ Προδρόμου, συντηρουμένην ὑπὸ τοῦ ρουμανικοῦ κράτους—τὴν τοῦ Κουκουνίνου, συντηρουμένην (καὶ αὐτὴν;;) ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ κράτους — τὴν τοῦ Καταφυγίου — τὸ κελλίον Μορφινοῦ καὶ τὸ κελλίον προφήτου Ἠλιοῦ=τὰ πέντε κελλία ταῦτα, περιλαμβάνοντα 635 μοναχούς.— Ἡ ἡμιεπίσημος ἀριθμεῖ σκητιώτας τοῦ Προδρόμου 120= ἡ ἐπίσημος ἐκκλησιαστικὴ ἐπιθεώρησις 90 μοναχοὺς καὶ 10 ἱερομονάχους, «συντηρουμένους ὑπὸ τοῦ ρουμανικοῦ κράτους» διὰ ἐννεακισχιλίων φράγκων, κατ' ἔτος διδομένων,=ἐὰν ἦ δυνατὸν νὰ συντηρηθῶσιν ἑκατὸν (ὄχι ἑκατὸν εἴκοσιν) ἄνθρωποι, καὶ κτήματα καὶ κτήνη καὶ μετόχια καὶ ναοὶ διὰ 450 γαλλικῶν λιρῶν κατ' ἔτος!! Ὁ γράφων παραλείπει τὰς προσόδους τῆς σκήτης ἀπὸ τῶν ἐν τῇ νήσῳ Θάσῳ ἐλαιώνων καὶ τὰς προσόδους τὰς προερχομένας ἐκ τοῦ ἐν Ἰασίῳ νοσοκομείου τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος.

Εἰς τὴν ἔκθεσιν τὴν ἐκδεδομένην ἐν τῷ ἐπισήμῳ περιοδικῷ τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας ὁ γράφων αὐτὴν διατυποῖ παράπονον ἐφ' ὅτι οἱ ρουμάνοι, κληρικοὺς καὶ μοναχοὺς 635 ἀριθμοῦντες ἐν Ἁγίῳ Ὄρει, οὐδ' ἕνα κέκτηνται ἀντιπρόσωπον ἐν τῇ ἱερᾷ Συνάξει—συγκαλύπτων τὸν ἀπὸ αἰώνων ἰσχύοντα θεσμόν, καθ' ὃν ἀντιπροσώπους ἔχουσιν αἱ μοναὶ καὶ ὄχι αἱ σκῆται. Ἡ ἔκθεσις αὕτη λεπτομερῶς ἀριθμεῖ δῆθεν ρουμάνους μοναχοὺς 100 τοὺς τῆς σκήτης, 26 τοῦ Κουκουνίνου (Λάκκου;), 9 τοῦ Καταφυγίου=135.— Οἱ λοιποὶ 500 ἄγνωστον ποῦ κατανέμονται, ἀφοῦ τὰ κελλία εἰσὶ τρία καὶ αἱ σκῆται δύο. Φρονοῦμεν ὅτι οἱ λοιποὶ (500) εἰσὶν ἕλληνες ὁμιλοῦντες τὴν διεφθαρμένην ἑλληνοβλαχικὴν ἢ γνῶσται τῆς ρουμανικῆς, θύματα γινόμενοι τῆς πολυγλωσσίας αὐτῶν, καὶ λογιζόμενοι ὡς ρουμάνοι, κατὰ τὴν καταλαβοῦσαν ἀπό τινων ἐτῶν τοὺς ἐν Ρουμανίᾳ μεγάλους πατριώτας δυσθεράπευτον ἐπιδημίαν.

ΧΑΟΝΙΑΚΑ

Περὶ τῆς ἱερᾶς μονῆς Ὑψηλῆς Πέτρας

Ἡ μονὴ αὕτη, ἡ σεμνυνομένη ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Νικολάου, πανηγυρίζουσα τῇ 20 μαΐου, κεῖται εἰς τρίωρον περίπου ἀπόστασιν πρὸς δυσμὰς τοῦ Ἀργυροκάστρου ἐντὸς εὐφορωτάτης καὶ γραφικῆς κοιλάδος, περικλειομένης ὑπὸ πολλῶν κορυφῶν τοῦ Κουρβελεσίου (Χαονίας). Καίτοι ἡ μονὴ αὕτη εἶνε ἀρχαιοτάτη τὴν καταγωγήν, ἀλλ' ἡ σήμερον διατηρουμένη εἶνε μεταγενεστέρας ἐποχῆς, διότι αὕτη δὲν εὑρίσκετο εἰς ἣν θέσιν εὑρίσκεται σήμερον, ἀλλ' ἔκειτο ἐπὶ τῆς βορείου καὶ πετρώδους κορυφῆς τοῦ Σοποτοῦ ὄρους, ἀφ' ἧς καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἔλαβεν. Εἶτα περὶ τὰ μέσα τῆς Ζ' ἑκατονταετηρίδος ἀνηγέρθη δαπάνῃ Κωνσταντίνου Πωγωνάτου, πρὸς τὸ ΝΑ τῆς σημερινῆς, περικαλλέστατος ναός, μετὰ λαμπρῶν ἀψίδων καὶ κιόνων εἰς θέσιν καλουμένην «Μουνουστῆρι», ἐν ᾗ σώζονται ἐρείπια, ἅτινα μαρτυροῦσιν ὅτι ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ὑπῆρξε τὸ πάλαι ἡ μονή· σώζεται αὐτόθι καὶ δεξαμενὴ καὶ ναὸς

τοῦ ἁγίου Δημητρίου· ἀλλὰ πρὸς μεσημβρίαν τούτων ὑπῆρχέ ποτε, ὡς ἐκ τῶν ἐρειπίων δηλοῦται, χωρίον τι, οὗτινος τὸ ὄνομα ἀγνοεῖται. Κατόπι πολλῶν ἐτῶν ἀκούων ὁ βασιλεὺς Ἀνδρόνικος τὰ θαύματα, ἅτινα ἐγίνοντο εἰς τὴν μονὴν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἔζων πλεῖστοι ὅσοι ἐρημῖται, μετήνεγκε καὶ ἀνήγειρε τὸν ναὸν τῆς μονῆς ἐκ βάθρων εἰς ἣν θέσιν εὑρίσκεται σήμερον, καὶ τοῦ ὁποίου τὴν στέγην ἐκάλυψε μὲ μόλυβδον, ὃν ἔπειτα ἀπέσπασαν ἢ ἐπώλησαν. Εἴς τι δὲ δίπτυχον τῆς παρὰ τὴν Γοραζὴν ἱερᾶς μονῆς ἀνέγνωμεν ὅτι οἱ ἡγούμενοι τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος μονῆς, ἕνεκεν ἐπιδρομῆς τινος, διεσπάρησαν τῇδε κακεῖσε κτλ. Εἶτα ὁ αὐτὸς βασιλεὺς περιετείχισε τὴν πρὸς τὴν ΝΑ πλευρὰν τῆς μονῆς πηγὴν, ἧς τὸ ὕδωρ πολλὰς ἰάσεις κατὰ καιροὺς καὶ παντοίας νόσους ἐθεράπευσε. Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐπετείου πανηγύρεως οἱ ἀσθενεῖς καὶ πάσχοντες λούονται εἰς τὸ ὕδωρ τοῦτο. ὅπερ ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων «ἁγίασμα» ὀνομάζεται. Τὸ ἁγίασμα τοῦτο κεῖται ὑπό τινα θόλον, ὃν ἔχουσι περιπνίξει τὰ ἀγριόκλήματα, ἐντὸς τοῦ ὁποίου γίνονται πλύσεις ὅλου τοῦ σώματος. Ἐκτὸς τούτου τοῦ ἁγιάσματος, εἶνε καὶ ἕτερον πόσιμον ἁγίασμα, περὶ οὗ ἄλλοτε θὰ εἴπωμεν. Ὁ αὐτὸς βασιλεὺς ἀνέλειξε τὴν μονὴν καὶ ἔδρᾶν ἐπισκόπου, εἰς ἣν ἐχάρισε διὰ γραπτοῦ διατάγματος ἅπαν τὸ περιξ αὐτῆς κείμενον μέρος, ὅπως ἔχῃ πάντοτε εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του ὁ κατὰ καιροὺς ἐπίσκοπος Δρυϊνουπόλεως κτλ. Εἰς ἣν θέσιν εὑρίσκεται σήμερον ἡ μονὴ, πρότερον ἦν ναΐσκος ἐπ' ὀνόματι τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, οὗτινος τὰ θεμέλια κεῖνται ἐντὸς τῆς αὐλῆς μεταξὺ νεοκτίστου βρύσεως καὶ πόρτας, ἣν ἀνεκαλύψαμεν πρὸ ἐτῶν μὲ τὸν δικηγόρον κ. Π. Πόγαν, ὁπότε ἐπεσκέφθημεν τὴν μονὴν καὶ τὴν πανήγυριν αὐτῆς, ἧς τὴν διάχυσιν καὶ τὴν φαιδρότητα οὐδέποτε θὰ λησμονήσωμεν, διότι τὰ δάση καὶ οἱ βράχοι ἀντήχουν ὑπὸ τῶν ᾀσμάτων καὶ τῆς ἐπιτοπίου μουσικῆς. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς μονῆς ταύτης νοτιοανατολικῶς ἐστὶ θέσις τις «ἀσκηταριὸ» καλουμένη, ἐν ᾗ ὑπῆρχον τὸ πάλαι σκῆται μοναχῶν καὶ ἐκκλησία τις ἀρχαία, ἧς τὰ θεμέλια διακρίνονται εἰσέτι εἴστινα μέρη. Ἐν τῷ κατεδαφισμένῳ τούτῳ ναῷ, ἐν ᾧ οἱ μοναχοὶ ἐκκλησιάζοντο, λέγεται, ὅτι ὑπῆρχε κλίμαξ, δι' ἧς ὑπογείως συνεκοινώνει οὗτος πρὸς τὰς σκήτας. Διεσώθη δὲ παρὰ τῷ λαῷ ἡ φράσις «στὸ ἀσκηταριὸ», ἐξ ἧς ἀποδεικνύεται τὸ μέγα τῆς μονῆς ἀξίωμα. Οἱ μοναχοὶ οὗτοι παρέμενον αὐτόθι ἐν νηστείᾳ καὶ προσευχῇ, καὶ ἦσαν ἀπὸ τῆς συστάσεως τῆς μονῆς, οἵτινες πρῶτοι ἔκτισαν ταύτην ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν σκητῶν ἐπὶ τῇ βάσει εἰδωλικοῦ τινος ναοῦ. Ἔζων οὗτοι αὐτόθι οἱ μὲν ἐκ τῶν ἐργοχείρων, οἱ δὲ ἐκ τῆς ἐν ἀγροῖς ἐργασίας, καὶ ἕτεροι ἐκ τῶν εἰσοδημάτων αὐτῆς.

Τὴν θέσιν, εἰς ἣν κεῖνται αἱ σκῆται, καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ ὁμοῦ μὲ τὸν δικηγόρον κ. Π. Πόγαν εἴδομεν· εἶνε λειψανον τῆς πολιᾶς ἀρχαιότητος. Ἐν τῇ σκήτῃ ταύτῃ μ ταξὺ τῶν ἄλλων μοναχῶν ἦν καὶ εἷς Ἀκάκιος καλούμενος, ὁ μεγαλείτερος, ὡς φαίνεται, τῶν ἄλλων, καὶ φήμην ἁγιότητος κεκτημένος, καὶ ἀπὸ ἀκοῆς εἰς ἀκοὴν ἔφθασεν ἡ φήμη αὐτοῦ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, εἰς τὸν τότε βασιλέα, ὅστις ἔγραψεν εἰς τὸν τότε τῆς Δρυϊνουπόλεως ἐπίσκοπον, νὰ στείλῃ τὸν Ἀκάκιον εἰς τὴν Πόλιν, ὃ καὶ ἐγένετο πάραυτα. Ὁ Ἀκάκιος ἐθεράπευσε τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως, καὶ ὅταν κατέβη πάλιν ἔφερεν εἰς τὴν μονὴν οὐ μόνον ἱερὰ ἄμφια, ἀλλὰ καὶ μύλους ἔκτισεν εἰς τὸν Ὀβηρόν. Ἡ μονὴ αὕτη ἐκέκτητο διὰ χρυσοβούλλων πολλὰς γαίας, ὡς καί τινας εἰς Γάρδην καὶ Χουμελίτσαν, καὶ ὁλόκληρον τὴν γῆν τῆς Τσεπούνας (χωρίδιον ἐν τῇ περιφερείᾳ). Ἀλλὰ κατὰ τὰ μέσα τῆς ΙΕ' ἑκατονταετηρίδος αἱ πλεῖσται τῶν γαιῶν ἡρπάγησαν ὑπὸ τῶν τότε ἰσχυρῶν, ἀπώλεσε δὲ καὶ πᾶν ὅ,τι κινητὸν τιμαλφὲς πρᾶγμα ἐκέκτητο, οἷον χειρόγραφα ἐκ μεμβράνης, χοτζέτια, βιβλία ἄπειρα κτλ. ἐπίσης τὸ «Βαρκόνι», τοποθεσίαν ἐν Σωπικῇ (τὸ ἐκ 300 στρεμ. συγκείμενον, ὅπερ ἥρπασέ τις καὶ ἐπροίκισε δι' αὐτοῦ τὰς θυγατέρας ἐν Κλεισούρᾳ καὶ Πρεμετῇ, παρὰ τῶν ἀπογόνων τῶν ὁποίων ἠγόρασαν οἱ κάτοικοι τῆς Σωπικῆς τὸ 1730 καὶ κατ' ἄλλους τὸ 1731—1732.

Ἡ μονὴ αὕτη ἐκέκτητο καί τινα λείψανα διαφόρων ἁγίων ἐν ἀργυρᾷ θήκῃ ὡς καί τινα ἱερὰ ἄμφια ρωσσικῆς κατασκευῆς. Τὴν μονὴν ταύτην πολλοὶ ἐπίσημοι ἄνδρες ἐπεσκέφθησαν ὡς καί τινες, ὡς λέγεται, μετημφιεσμένοι, οἵτινες ἐν τῷ ἀναχωρεῖν ἄφῆκαν εἰς τὸ κουτίον τοῦ ἁγίου ἱκανὰ νομίσματα. Ἀλλὰ καὶ νῦν ἐπισκέπτονται αὐτὴν πολλοὶ ἐκ τῶν πέριξ γειτονικῶν κωμῶν ἰδίᾳ ἐκ τῆς πόλεως Ἀργυροκάστρου, οἵτινες διὰ τὸ σέβας καὶ τὴν εὐλάβειαν ἀπερχόμενοι, μάλιστα τὸ ἔαρ πολλάκις οἰκογενειακῶς, ἐκκλησιάζονται ἐν αὐτῇ διαμένοντες ἐκεῖσε ἰδίᾳ τὰς ἑορτὰς καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας διασκεδάζοντες καὶ εὐωχούμενοι ἐπὶ τῆς δίκην τεχνητῶν ταπήτων ἀνθούσης τὴν ὥραν ταύτην χλόης ὑπὸ τὰς κατασκίους δενδράδας, καὶ ἐπανέρχονται τὴν ἐσπέραν ἢ τὴν ἐπιοῦσαν εἰς τὰς ἑαυτῶν στίας.

Ἡ μονὴ αὕτη κεῖται ἐπὶ θέσεως τερπνῆς καὶ μοναδικῆς, ἐχούσης συγκεντρωμένα πάντα τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἔχει ἀμπελῶνας, καὶ κήπους ποτιστικοὺς, δάσος ὁπωροφόρων δένδρων, κτηνοτροφίαν, πεδιάδα, λειβά-

δια καὶ ἀνεξαντλήτους πηγὰς ὑδάτων ψυχροτάτων καὶ ὑγιεινῶν ἐγγὺς τοῦ ποταμοῦ Πιξότου (ποτάμι Γάρδης) ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀπὸ Χειμάρρας εἰς Ἀργυρόκαστρον, Τεπελένην κτλ. ἀγούσης μεταξὺ τοῦ Κουρβελεσίου καὶ τῆς δυτικῶς ἀποτόμου τοῦ Σοποτοῦ κλίσεως, δι' ἧς κατά τινα παράδοσιν διέβη τὸ πεζικὸν καὶ ἱππικὸν τῶν ρωμαίων. Ἐντεῦθεν αἱ διάφοροι στρατιωτικαὶ τῶν Πελασγῶν ὁρδαὶ ἀπὸ τῶν ἀνατολικῶν μερῶν ὁρμηθεῖσαι ἐπέπεσον κατὰ τῶν ρωμαίων κτλ. Δι' ἀκριβοῦς ἐρεύνης καὶ ἀναδιφήσεως διαφόρων χειρογράφων καὶ κωδίκων ἐγένοντο ἡμῖν γνωστοὶ οἱ ἑξῆς ἡγούμενοι, οὓς καὶ ἐτάξαμεν, καθ' ὃ ἕτος ἔλαχεν ἕκαστος ἡγουμενεύων·

ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ἀγνώστου ἔτους.

ΙΩΑΣΑΦ ἱερομόναχος τῷ 1500.

Παπα-ΣΤΕΡΓΙΟΣ χειροτονηθεὶς 16 ἰουλίου 1776.

Παπα-ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ τῷ 1788.

ΓΑΒΡΙΗΛ ἱερομόναχος εἶτα ΘΕΟΦΙΛΟΣ καὶ ΙΩΣΗΦ τῷ 1789.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ τῷ 1809.

Παπᾶ-ΑΛΕΞΙΟΣ λαμποβίτης τῷ 1818.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ἱερομόναχος τῷ 1824.

ΝΕΟΦΥΤΟΣ τῷ 1857.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΜΥΣΤΑΚΙΔΗΣ

(ἐκ Δροβιάνης τῆς Ἠπείρου)

ΟΥ ΤΑΥΤΙΖΕΤΑΙ Η ΨΥΧΗ ΤΩ ΕΓΚΕΦΑΛΩ

Β΄.

Πᾶσαι αἱ διάφοροι αἰσθήσεις ἡμῶν φέρονται ἐν ἡμῖν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν αἰσθητικὴν **ἀρχήν**. Ὅ,τι ἐν ἡμῖν ἀκούει, τοῦτο καὶ ὁρᾷ, καὶ ὀσφραίνεται, γεύεται, αἰσθάνεται. Νοῦς ὁρᾷ, καὶ νοῦς ἀκούει, ἔλεγον καὶ οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοι ἡμῶν ἕλληνες. Ἡ ἡμετέρα δὲ συνείδησις τοῦτο τὸ ψυχολογικὸν μαρτυρεῖ φαινόμενον. Δύναται ἄρα ὁ ἐλκέφαλος, ὢν ὕλη, ἐν ταῖς διαφόροις κινήσεσι νὰ ᾖ ἡ ἀπόλυτος ἑνιαία ἀρχὴ τῶν διαφόρων ἐν ἡμῖν αἰσθήσεων; Οὐδαμῶς! Διότι ἡ ἑνότης τῶν αἰσθήσεων ἀδύνατος ἐν τῇ ὕλῃ, οὔσῃ ταύτῃ διαιρετῇ καὶ πολυσυνθέτῳ, ὁ δὲ ἐγκέφαλος εἶνε ὕλη καὶ οὐσιῶν πολλότης. Ἀκατανόητον δ' ἀποβαίνει πῶς πολλότης οὐσιῶν δύναται ν' ἀποτελέσῃ ἀπόλυτον ἑνότητα καὶ ἁπλότητα, καὶ νὰ ᾖ τὸ κέντρον τῶν αἰσθήσεων ἀπολύτου ἑνότητος.

Τὸ ἀπολύτως ἑνωτικὸν τῶν αἰσθήσεων κέντρον ἀπαιτεῖ ἀναγκαίως οὐσίαν μίαν καὶ ἁπλῆν ὅπως διὰ τῶν αἰσθητηρίων ὀργάνων ἀντιλαμβάνηται. Διότι, ἐὰν ὑποτεθῇ ὅτι ἡ αἰσθητικὴ καὶ ἀντιληπτικὴ δύναμις ἐνοικεῖ εἰς ἕκαστον μόριον τοῦ πολυσυνθέτου θνητοῦ καὶ φθαρτοῦ ἐγκεφάλου, ἑκάστη τότε αἴσθησις θὰ ᾖ τὸ προϊὸν πολλῶν ψυχικῶν παραγόντων, ἑπομένως δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ παρασταθῶσιν ἐν ἡμῖν ὡς μία μόνη, ἀλλ' ὡς πολλαὶ αἰσθήσεις καὶ ἀντιλήψεις, ἤτοι τὸ χρῶμα, τὸ ὁποῖον βλέπω, ὁ ἦχος, τὸν ὁποῖον ἀκούω. Διότι τότε θὰ ὑφίσταντο ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ἡμῶν ἄπειραι αἰσθητικαὶ οὐσίαι καὶ ἀρχαί.

Ἀλλ' ἡ συνείδησις ἡμῶν μίαν μαρτυρεῖ ἀρχὴν αἰσθητικὴν καὶ ἀντιληπτικὴν, καὶ ἓν κέντρον ἀπολύτου ἑνότητος τῶν αἰσθήσεων καὶ ἀντιλήψεων ἡμῶν, τὸ **ἐγὼ**. ἁπλοῦν, ἀσύνθετον, ἀδιαίρετον, αἰσθανόμενον, συνειδὸς, νοοῦν, λογιζόμενον, βουλόμενον, ἐνεργοῦν, **ἐγὼ**, ἓν διὰ τῶν αἰσθήσεων ὡς ἀπὸ περιφερείας ἕλκον πᾶσαν πρὸς ἑαυτὸ αἴσθησιν καὶ ἀντίληψιν, ὑποκείμενον τῶν αἰσθήσεων καὶ ἀντιλήψεων ἡμῶν, πάντοτε τὸ αὐτὸ, διαστέλλον δ' ἑαυτὸ, πρὸς τὸ ἕτερον πρὸς τὸ σῶμα ἡμῶν, πρὸς τὰ αἰσθητήρια ὄργανα, μὴ συνταυτιζόμενον πρὸς τὰ τοῦ σώματος μέλη καὶ μόρια, ἀλλὰ πρὸς ταῦτα σχετιζόμενον.

Ὡσαύτως, ἡ συνείδησις ἡμῶν μαρτυρεῖ ὅτι οὐ μόνον τὰς ἐν ὡρισμένῳ τινὶ χρονικῷ σημείῳ, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐν διαφόροις χρονικοῖς σημείοις συμβαινούσας αἰσθήσεις εἰς τὴν αὐτὴν ἑνιαίαν καὶ ἁπλῆν ἀναφέρομεν οὐσίαν, τὸ **ἐγὼ**, εἰς τὸν αὐτὸν ἑνιαῖον καὶ αἰσθητικὸν ἀνάγομεν παράγοντα.

Κατὰ τὴν φυσιολογίαν ὅλα τὰ ἐν ἡμῖν ὑλικὰ συστατικὰ ὑπόκεινται εἰς διηνεκῆ μεταβολὴν, καὶ ἀνανέωσιν. Κατὰ πᾶν ἕβδομον, κατ' ἄλλους δὲ ἀνὰ πᾶν τρίτον ἔτος, πρὸ πάντων ὁ ἐγκέφαλος ἡμῶν εἶναι ὅλως διάφορος τοῦ ὃν εἴχομεν πρὸ 8 ἢ 4 ἐτῶν ἐγκεφάλου. Ἔπρεπεν ἄρα νὰ εἴχομεν, φίλοι ἀναγνῶσται, ἄλλον αἰσθητικὸν παράγοντα ἀνὰ 7 ἢ 3 ἔτη νὰ μὴ ἠδυνάμεθα δὲ νὰ γνωρίσωμέν τι ἐκ τῶν αἰσθήσεων, ἃς εἴχομεν πρὸ 7 ἢ 3 τριῶν ἐτῶν. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν συμβαίνει. Ἄρα ἡ κίνησις τοῦ ἐγκεφάλου καὶ ἐν γένει ὁ ἐγκέφαλος δὲν δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἡ αἰσθητικὴ καὶ ἀντιληπτικὴ ἀρχή.

Ὁ ἐγκέφαλος ἄρα δὲν δύναται ἐν τῇ ὁλότητι αὐτοῦ νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἑνιαία ἁπλῆ ἀρχὴ τῆς

αἰσθήσεως καὶ ἀντιλήψεως, ἀλλὰ κέντρον ἄλλο ἐν ἡμῖν ὑπάρχει ἕν, ἁπλοῦν, τὸ αὐτό, εἰς ὃ συνέρχονται αἱ διὰ τῶν αἰσθητηρίων αἰσθήσεις καὶ ἀντιλήψεις, καὶ τὸ ὁποῖον αἰσθάνεται, ἀντιλαμβάνεται, νοεῖ, βούλεται, δρᾷ, ἐνεργεῖ, πράττει. Τὸ ἓν δὲ τοῦτο εἶναι τὸ **ἐγὼ**, ἡ **ψυχὴ** ἐν ἡμῖν ἡ ἀθάνατος καὶ ἀνώλεθρος.

ΞΕΝΟΦΩΝ Α. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
(ἰατρὸς)

ΠΑΡΟΡΑΜΑ.—Ἕνεκεν τοῦ σπουδαίου παροράματος τοῦ γενομένου ἐν τῇ διατριβῇ τοῦ κ. Β. Α. Μυστακίδου ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» (ἀριθ. 8) ἀναγκαζόμεθα νὰ δημοσιεύσωμεν ὁλόκληρον τὴν ἑπομένην παράγραφον.

Ἐν τῷ **Διεθνεῖ Ἀρχαιολ. Συνεδρίῳ** τῷ ἐν Ἀθήναις συγκληθέντι λόγου συμπεσόντος περὶ βυζαντιακῶν ἐργασιῶν, περὶ συστάσεως ἐπιτροπείας διεθνοῦς πρὸς ἐξέτασιν καὶ συλλογὴν . . . . πολλῶν, σχέσιν ἐχόντων πρὸς τὴν βυζαντιακὴν τέχνην καὶ τὴν ἀρχαιολογίαν, ἐγκρίνεται πρὸς παρασκευὴν τῆς ζητηθείσης ἐργασίας ἡ σύστασις ἐπιτροπείας, ἧς μέλη ὁρίζονται οἱ κκ. Schlumberger καὶ Millet, Ouspenski καὶ Kondakoff, ὁ Ramsay καὶ ἄλλοι, γραμματεὺς δὲ ΔΙ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ ὁ κ. Λάμπρος. Ὅλοι οἱ ἀκούσαντες τὸν νέον τοῦτον διορισμὸν δίκαιον ἄλλως — ἐξεπλάγημεν, ἰδιαιτέρως ὅμως ἡμεῖς, οἵτινες γινώσκομεν, εἰ καὶ νεώτεροι, τὸ μέγεθος τῆς ἐργασίας καὶ τὰς πολυειδεῖς ἐν τῇ διαπτύξει τῆς ἐργασίας ἀτραπούς, ὁμολογοῦμεν δὲ δημοσίᾳ καὶ δὲν ἀποκρύπτομεν ὅτι ἐνύγημεν πως ἐπὶ τῇ συμπεριφορᾷ τοῦ κ. Λ. πρὸς τοὺς ἐν Κων]πόλει λογίους. Ὁ κ. Λ. φαίνεται τελευταῖον ἐκ τε τῆς ἀσυδοσίας, μεθ' ἧς ἀφέθη ἵνα ἐργάζηται ἐν Ἀθήναις, τῶν πάντων ἐφαπτόμενος ἐμεθύσθη. Δὲν ἔπρεπε μετὰ τὴν ἐκλογὴν ταύτην ἐν ταῖς πρὸς τοὺς συνέδρους εὐχαριστίαις ἵνα ὑπομνήσῃ ἀβρότητος ἕνεκεν ὅτι τὸ ἔργον τῆς τε ἐπιτροπείας καὶ αὐτοῦ ὑπο βοηθήσουσι πάντως καὶ δύο τρεῖς ἐκ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει φίλων λογίων, ὧν τὰ ὀνόματα ἐὰν μὴ ἦσαν **ἀρίγνωτα** τοῖς συνέδροις δὲν ἦσαν ὅμως καὶ **ἄγνωστα;** Σιγῶμεν, ἀφίνομεν δὲ εἰς τὸν κ. Λ. ἵνα θέσῃ τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας ἢ ἐπὶ τῆς συνειδήσεως αὐτοῦ συνομολογήσει δὲ ὅτι ἐν τῇ μέθῃ τῶν προσφωνήσεων καὶ ἀντιφωνήσεων καὶ τῶν δοχῶν ἠδίκησεν ἡμᾶς μὴ δυνηθέντας ἵνα παραστῶμεν ἐν Ἀθήναις. Καὶ μ' ὅλα ταῦτα τινὲς τῶν διὰ Κωνσταντινουπόλεως διελθόντων ξένων ἡμᾶς **καὶ** ἐκ τοῦ ἐγγὺς γνωρίσαντες καὶ ἐκ τῆς μεθ' ἡμῶν ἀνταλλαγῆς ἰδεῶν τὰς γνώσεις ἡμῶν καὶ τὴν πεῖραν ἀλλὰ καὶ τὴν θέσιν **τὴν πολύτροπον διαγνόντες εὑρέθησαν ἐν ἀπορίᾳ ἐπὶ** τῷ ἀδικήματι τούτῳ, τούτων δέ τις ὁ κ. Στρυγόφσκης, καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Γρὰτς, ἔσπευσεν ἀμέσως ἐν τῷ **Βυζαντιακῷ Περιοδικῷ** τοῦ κ. Krumbacher (1905, σ. 750) ἐκτιθεὶς τὰ γενόμενα ἐν τῷ **Βυζαντιακῷ τμήματι** τοῦ Συνεδρίου ἵνα προσθέσῃ μετὰ τὴν ὀνομασίαν τοῦ κ. Λ. ὡς γραμματέως καὶ τάδε: Es hätte vielleicht empfohlen, als zwœlftes Mitglied noch einen Vertreter der Gelehrten Gemeinde in K/pel, etwa Mordtmann, Mystakidis oder Gedeon in das Komite aufzunehmen.

ΟΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ ΛΟΓΙΟΙ

Ἐργασίαι αὐτῶν, Ἐπιστημονικὸς βίος, Γεωγραφία, Ἱστορία, Παλαιογραφία, Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία καὶ οἱ τῶν κλάδων τούτων ἀντιπρόσωποι ἐν Ἀθήναις*

§ 19.

Ὁ ἀναγινώσκων σελίδα τινὰ τοῦ **Προλόγου** τῆς ὑπὸ τοῦ κ. Λ. ditómou ἐκδόσεως τοῦ **Ἀκομινάτου** συλλαμβίνεται ὑπὸ θαυμασμοῦ ἐπὶ τοῖς ἐν αὐτῷ διαβεβαιουμένοις, ἐπὶ τῇ ἐργασίᾳ τῇ **μεθ' ὅσον οἷόν τε πλείστης ἐπιμελείας** γενομένῃ καὶ **μεθ' ὅσον οἷόν τε πλείστης ἀσφαλείας** διεξαχθείσῃ. Ἀλλὰ παρατηρητικώτερός τις ὢν καὶ ὀλίγον τι τῆς παλαιογραφίας καὶ ἀρχαίας βραχυγραφίας γνώστης εἰς αὐτὸ τὸ ἔδαφος τῆς ἐργασίας πατῶν ξενίζεται, διαπορεῖται ἐπὶ τῇ παρατόλμῳ τόλμῃ, μεθ' ἧς ὁ κ. Λ. παρίστησι τὸ ἔργον αὐτοῦ ἄμεμπτον, κλασικόν. Καὶ ὅμως τὸ ἔργον τοῦτο

---

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 127—128.

κατεδείχθη εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἀνάξιον λόγου ὡς ἐξεδόθη, καὶ κατεδικάσθη. Ὁ κ. Π. Παπαγεωργίου, ὁ γνωστὸς φιλόλογος, ἐν τῇ **Ἐπικρίσει** τῆς ἐκδόσεως τοῦ Μ. Ἀκομινάτου (σελ. 11) τῆς ὑπὸ τοῦ κ. Λ· φιλοπονηθείσης[1] γράφει ὅτι «ὁ κ. Λάμπρος ἤνεγκεν εἰς φῶς ἔργον, ὅπερ ἡ σώφρων κριτικὴ καὶ καθῆκον καὶ δύναμιν ἔχει ν' ἀποκηρύξῃ ἀπροκαλύπτως· φθίνοντος τοῦ ΙΘ΄ αἰῶνος οἱ φιλολογοῦντες, ἂν σωφρονῶμεν, οὐδαμῶς θὰ ὑπομείνωμεν κινδυνεύματα ἀπειλοῦντα νὰ ἀνατρέψωσιν ἄρδην ἀρχὰς, ἃς ὑγιὴς καὶ κριτικὸς νοῦς μετὰ πολλοῦ πόνου κατώρθωσε νὰ νομοθετήσῃ πρὸς αἰώνιον κῦρος».

Ὁ κ. Λ. οὐδ' ἠγαθύνθη δύο ἢ τρεῖς λέξεις ἵνα προσθέσῃ, δι' ὧν μετριότητά τινα καὶ εὐπρέπειαν πρὸς τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον καὶ σεβασμὸν νὰ ὑποδηλώσῃ. Καὶ ἰδοὺ ὁ κ. Παπαγεωργίου ὁ τοὺς ἰδίους κώδικας μελετήσας ἀναγκάζεται ἐν αὐτοτελεῖ μακρᾷ μελέτῃ ἵν' ἀποδείξῃ ὅτι τὰ οὕτως ἢ ἄλλως πλημμελῶς ἔχοντα, κακῶς ἀντιγραφέντα ἢ διορθωθέντα ἢ ἑρμηνευθέντα χωρία τῆς ἐκδόσεως τῶν ἔργων τοῦ Ἀκομινάτου ΥΠΕΡΒΑΙΝΟΥΣΙ **τὰ δισχίλια καὶ πεντακόσια** (2500)!!. Ὁ κ. Λ. φωρᾶται **ἀντιγράφων** πάνυ ἀπροσέκτως, **στίζων** ἀκαταλλήλως, **παραλείπων** λέξεις ὑπαρχούσας ἐν τοῖς χειρογράφοις, **πλάσσων** νέας λέξεις ὡς ἐκ τῆς μὴ ὀρθῆς τῶν χειρογράφων ἀναγνώσεως καὶ **παρατάσσων** ταύτας ἐν τῷ **Θησαυρῷ** τῶν ἐν τοῖς Λεξικοῖς ἀθησαυρίστων λέξεων, **διαστρέφων** γραφὰς εὖ κειμένας, **προβαίνων** εἰς εἰκασίας ἢ διορθώσεις, αἵτινες ὅμως εἶναι γραφαὶ αὐτούσιοι τῶν χειρογράφων, **παρορῶν** ἢ **διορθῶν** τὰς ὀρθὰς ἀναγνώσεις τῶν πρὸ αὐτοῦ ἐκδοτῶν, αὐτοῦ τούτου τοῦ Tafel, οὗ αἱ ἐργασίαι μέχρι σήμερον, δι' ἡμᾶς τοὐλάχιστον καὶ διὰ πολλοὺς ἄλλους, εἶναι σεβασταὶ καὶ χρήσιμοι, **μνημονεύων** κατὰ ἑκατοντάδας κοινοτάτων σφαλμάτων περὶ τὸν τονισμὸν, τὴν ὀρθογραφίαν, τὴν γραφὴν τῶν φωνηέντων ἢ τῶν διφθόγγων, τὴν ἔγκλισιν, σφαλμάτων οὐδεμίαν σημασίαν διὰ τὴν κριτικὴν ἐχόντων.

Ὁ κ. Λ. ἀποδεικνύεται ἀδαὴς τῆς παλαιογραφίας, ἀδαὴς δὲ καὶ τῆς μεθόδου τοῦ εὑρίσκειν τὰς καταλλήλους ῥήσεις τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἣν φαίνεται σπανιώτατα παρ' ἑαυτῷ ἔσχεν, ἅτε **ἐμμελετῶν** ἐπὶ μακρὸν τῇ θύραθεν βυζαντιακῇ φιλολογίᾳ. Λυπούμεθα εἰλικρινῶς ἐπὶ τῇ πράγματι· ὁ βουλόμενος παραπέμπεται εἰς τὸ βιβλίον τῆς **Ἐπικρίσεως** τοῦ κ. Παπαγεωργίου ἔχων ἐν χερσὶ καὶ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Ἀκομινάτου.

Ὁ κ. Λάμπρος ἠγνόει ὅτι τοῦ Ἀκομινάτου οἱ λόγοι «τῆς ὁδμῆς ἀποπνέουσι τοῦ Γραφικοῦ ἀγροῦ τοῦ πλήρους, ὃν εὐλόγησε Κύριος . . .[1]» καὶ ἔπρεπε δ' ἵνα ἐγκαρτερήσῃ ἐν τῇ εὑρέσει τῶν γραφικῶν ῥήσεων, δι' ὧν συνυφάνθησαν τὰ τοῦ Ἀκομινάτου ἔργα. Πρὸς ἐπίρρωσιν τῶν λόγων ἡμῶν καὶ «**πρὸς ἐπίδειξιν τῶν ἀγώνων** (οὕτω), οὓς ὁ κ. Λ. κατέβαλε διὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Ἀκομινάτου, περιοριζόμεθα παρατιθέμενοι ἓν ἢ δύο παραδείγματα ἵνα ὁ ἀναγινώσκων τὰς ἄνω γραμμὰς μὴ κατηγορήσῃ πως ἡμῶν ἐπὶ παραμορφώσει, ἡμῶν, πολλὰ μάλιστα ἀποσιωπώντων.

Ἐν Α΄, 270 τοῦ Ἀκομινάτου φέρεται «τὰ μὲν γὰρ λοιπὰ τῆς ἐπιστήμης ἐμβριθῆ καὶ στρυφνὰ διὰ τοῦ ἄλγους εἰς μετάμελον ἐπανάγοντα καὶ καυτῆρας ἢ τομέας ἢ πικροποσίας ἢ **καὶ ρητίνην τὴν ἐν γάλακτι** χαίρειν . . . . . Ὁ κ. Λ. ἐν Β΄, 501 δικαιολογῶν τὴν ἀνάγνωσιν **ρητίνην τήν ἐν γάλακτι**: γράφει τὰ ἑξῆς κομψά: «**πρόκειται περὶ ἰατρικῆς χρήσεως τούτου τοῦ κράματος γνωστοῦ ΠΑΝΤΩΣ ὡς συνήθους παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς**».

Ἀλλ' ὡς παρατηρεῖ καὶ ὁ κ. Παπαγεωργίου[2] καὶ ἄλλος συντάκτης τῆς **Ἐκκλ. Ἀληθείας**[3] διατὶ ὁ κ. Λ. οὔτε ἕνα τοὐλάχιστον μάρτυρα τοῦ νέου τούτου ἰατρικοῦ κράματος προσάγει ἵνα φωτισθῶμεν, ἀφοῦ «**πάντως**» ἡ συνταγὴ ἦτο γνωστή; Ὁ κῶδιξ ἔχει **ρητίνην τὴν ἐν Γαλαάδ** (οὐχὶ **τὴν ἐν γάλακτι**), οὕτω δὲ παλαιο-

1. Ἀθήναις 1883, σελ 176, 8ον.

1. **Ὅρα Βασιλ. Γεωργιάδου** (νῦν μητροπολίτου Ἀγχιάλου, ζῶντος) Μιχαὴλ Ἀκομινάτου καὶ Γεωργίου Βούρτζου μητροπολιτῶν Ἀθηνῶν Λόγοι, νῦν πρῶτον ἐκδιδόμενοι, Ἀθήναις, 1882 σ. ζ΄.

Ὅρα προσέτι τὰς **συγχύσεις** τοῦ κ. Λάμπρου καὶ περὶ ἱστορικῶν γεγονότων αὐτόθι ἐν σελ. **ιγ΄**, ὧν δημιουργεῖ περὶ τὴν ΚΠολιν, φάραγγας καὶ λόχμας καὶ χρημνῶν ἀποτομίας καὶ . . . .

2. **Ἐπικρίσ.** σ. 66.

2. τομ. Δ΄. Ὅρα καὶ τὴν ῥῆσιν τὴν ἐν § 1.

γραφικῶς καὶ εὐοδοῦται τὸ χωρίον, πρόκειται δὲ περὶ τοῦ προφητικοῦ χωρίου τοῦ Ἱερεμίου (Η',22), ὅπερ ὁ Ἀκομινᾶτος γράφων εἶχε πάντως κατὰ νοῦν, διότι ὁ λόγος περὶ τῆς Γαλαάδ, χώρας εὐδοκιμούσης ἐπὶ ἰαματικοῖς χόρτοις.

Ἐπίσης τὸ **Ιν** περισπωμένως ὑπὸ τοῦ κ. Λ. ἐξελήφθη ἄλλως ἐνῷ εἶναι ἁπλούστατα ἡ αἰτιατικὴ τοῦ ὀνόματος **Ἰησοῦς**. πρᾶγμα, ὅπερ οἱ ἡμέτεροι μαθηταὶ οἱ μὴ διδάσκοντες ἢ μὴ διδαχθέντες παλαιογραφίαν γινώσκουσιν. Ἰδοὺ τί προέκυψεν ἐν τῆς ἀναγνώσεως τοῦ κ. Λάμπρου. Ἐν σελ. 378 φέρεται.

Ἑστίαν (.....) **ἴν θεῖον ἄνακτα,** ὁ κ. Λάμπρος ἐν Β', 658 σημειοῦται περὶ τούτου τὰ ἑξῆς: «πῶς πρέπει ν' ἀναγνωσθῶσι ταῦτα δὲν διαβλέπω· τὸ χωρίον εἶναι πιθανώτατα διεφθαρμένον ἐν τῷ κώδικι». Τὸ χωρίον, φίλε κ. Λ. οὔτε διεφθαρμένον εἶναι, οὔτε ἀδιανόητον· ἁπλούστατα ἀναγνωστέον·

ἑστίαν (.....) ΙΗΣΟΥΝ **θεῖον ἄνακτα.**

Μετὰ τοιαύτην τηλαυγῆ ἔκδοσιν περιττὸν καθ' ἡμᾶς ἦτο ὁ κ. Λάμπρος, ὁ ἐπισκεψάμενος **καὶ** ξένοις ἔτι χρήμασι καὶ ξένοις διδάγμασι τοσαύτας βιβλιοθήκας Εὐρώπης τε καὶ Ἀνατολῆς (ὑπερτεσσαράκοντα), ἵνα ἐπαναλάβῃ ἐν τῷ Προλόγῳ τοῦ Β' τόμου τοῦ **Καταλόγου τῶν χειρογράφων τοῦ Ἁγίου Ὄρους** (1900) ἐν εἴδει παραπόνου τε καὶ μομφῆς περὶ τῶν Ἁγιορειτῶν πατέρων ὅτι «**τοὺς ἰδίους θησαυροὺς διὰ τῶν ἰδίων γνώσεων προτιμῶσιν ἀναδεῖξαι καὶ ἐμφανεῖς τῇ ἐπιστήμῃ μεταδοῦναι.** φθόνος οὐδείς». Κατὰ πόσον εἶναι δικαία ἡ πλαγίῳ τῷ τρόπῳ κατὰ τῶν ἡμετέρων μοναχῶν μομφὴ κρινάτω ὁ ἀναγινώσκων τὰ ἄνωθι.

(ἕπεται συνέχεια)

Β. Α. ΜΥΣΤΑΚΙΔΗΣ

3. Πρβλ. καὶ τὰ σχετικὰ παρ' Ἱερεμίᾳ χωρία. ΚΣτ, 11, ΚΗ', 8, ἐν οἷς περὶ ρητίνης καὶ Γαλαάδ, οὐχὶ δὲ περὶ γάλακτος.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἁγία καὶ Μ. Ἑβδομάς.—Τοῦ βιβλίου τούτου ἐκτυπωθέντος πέρυσιν ἐν τῷ πατριαρχικῷ τυπολραφείῳ μικρῷ πρὸ τῶν ἁγίων ἡμερῶν, δι' ἃς προορίζεται, μένουσιν ἱκανὰ παρ' ἡμῖν ἀντίτυπα. Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἱεροὶ ναοὶ καὶ αἱ μοναί, ἐνοριακαὶ καὶ σταυροπηγιακαί, εἰς ἃς δέον νὰ εἰσαχθῇ πρὸς χρῆσιν τῶν ψαλτῶν καὶ τῶν ἱερέων, ἐλπίζομεν ὅτι διὰ τῶν ὁσιωτάτων ἡγουμένων καὶ τῶν ἀξιοτίμων ἐπιτρόπων ἐγκαίρως θέλουσι φροντίσει νὰ προμηθευθῶσιν ἀντίτυπα τοῦ κυριαρχικῶς ἐγκεκριμένου τούτου βιβλίου, ὅπερ ἐκ σελίδων 375 μεγάλων ἀποτελούμενον, ἐπὶ λαμπροῦ χάρτου, τιμᾶται δεδεμένον ἀντὶ γροσίων 12.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' ἀρ. 96 καὶ ἡμερομηνίαν 11 δεκεμβρίου 1906 ἐρήμην ἀποφάσεως

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77 καὶ ἐπ. καὶ 207 τῶν Ὁδηγιῶν καὶ τὸν νόμον (Νεαρ. 117 κεφάλα η'., Ἀρμεν. Δ' ΙΕ' 14) πατριαρχ. καὶ Συνοδ. ἐγκύκλ. τῆς 6 ἰουνίου 1882,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Ἀπορρίπτει τὰ ἐν τῷ σκεπτικῷ ἀπορριπτέα,

Δέχεται ἐν μέρει τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 7338 καὶ ἡμερομ. 11 σεπτεμβρίου 1906 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Ἑλένης Α. Θεοδωρίδου κατὰ Ἀχιλλέως Θεοδωρίδου, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων τέως ὑφισταμένον γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἀνιόντα εἰς γρόσια τριακόσια εἴκοσι πέντε (ἀρ.θ 325) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος. ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν κατὰ νόμον.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ προεδρεύων

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος **Καλλίνικος** Α

ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Οὐδὲν φύλλον τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἀπολεσθὲν ἀναπληροῦται δωρεὰν, ἀλλ' ἐπὶ καταβολῇ 40 παράδων διὰ τὸ ὀκτασέλιδον καὶ 60 παράδων διὰ τὸ δωδεκασέλιδον τεῦχος.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΤΟΣ ΚΖ'.
ΑΡΙΘ. 10

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 10 ΜΑΡΤΙΟΥ 1907

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ..... 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιγραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διωγμὸς ὀρθοδόξων — Σπουδαία ἀρχαιολογικὴ ἀνακάλυψις — Πῶς γράφεται ἡ Ἱστορία — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Εὐσεβεῖς πράξεις — Γηραιᾶς ἀδελφότητος ἱστορία — Δικαστικαὶ ἀγγελίαι.

ΔΙΩΓΜΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

Ἔκθεσις Μητροπολίτου Καστορίας

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Πρὸ δύο ἐτῶν καὶ ἐπέκεινα, βουλγαρικὴ συμμορία, εἰσελθοῦσα νυκτὸς εἰς τὴν παρὰ τὴν Χόλισταν ἱερὰν Μονὴν Ἁγίων Ἀναργύρων, ἐλήστευσε τὸν Ἡγούμενον αὐτῆς Ἱερομ. Δανιὴλ, ἀποσπάσασα 30 ὀθωμ. λίρας· μικροῦ δεῖν δὲ ἐφονεύετο παρ' αὐτῶν, ἐὰν μὴ ἠναγκάζετο νὰ ὑποσχεθῇ αὐτοῖς ὅτι θὰ παραδώσῃ τὴν Μονὴν τοῖς βουλγαρισταῖς.

Τῇ ἐπαύριον, ἀποδρὰς ἐκ τῆς μετανοίας αὐτοῦ, κατέφυγε καὶ διαμένει εἰς Καστορίαν. Ἔκτοτε ἡ ἱερὰ Μονὴ διέφυγε μεγάλους κινδύνους, καὶ, κατὰ Ἰούνιον μῆνα, ἐπιτροπὴ ἐκ Βουλγάρων χωρικῶν μεταβᾶσα ἐγκαθιδρύθη ἐν αὐτῇ, ὅπως ἀναλάβῃ αὐθαιρετως τὴν διεύθυνσιν καὶ διαχείρισιν αὐτῆς. Δι' ἐπιτοπίων ἐνεργειῶν καὶ διὰ τῆς τελεσφόρου ἐπεμβάσεως ἐσώθη τὸ ἱερὸν πρασκύνημα, ἐξωσθέντων τῶν ἐπιδρομέων, ἐφρουρεῖτο δὲ ἀπὸ πάσης ἐπιβουλῆς διὰ φυλάκων, οὓς εἶχον τοποθετήσῃ ἐν αὐτῇ.

Κατὰ μῆνα Νοέμβριον, εὑρισκόμενος ἐν Θεσσαλονίκῃ, συμπαρέλαβον μετ' ἐμοῦ ἐπιστρέφων τὸν ἐκ Σάμου αἰδ. Παπᾶ Κωνσταντῖνον, ὃν ἐγκαθίδρυσα προσωρινῶς ὡς διευθυντὴν τῆς ἱ. Μονῆς, μέχρις οὗ παρέλθῃ ἡ διετία τοῦ Ἡγουμένου αὐτῆς.

Ἀλλά, τῇ 18 Φεβρουαρίου, μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐξῆλθον πρὸς ἀναψυχὴν ἐκ τῆς ἱερᾶς Μονῆς ὁ αἰδ. Παπᾶ Κωνσταντῖνος μετὰ πέντε ἄλλων ἀνδρῶν τῆς Μονῆς κατὰ τὴν 3 ὥραν τουρκιστί. Πρὸς τὸ ἑσπέρας δὲ ἐπιστρέφοντες, ὑπέπεσον εἰς ἐνέδραν Βουλγάρων Κομιτατζήδων ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Κούζου, ὅστις, κρυπτόμενος ἐν Τσερεσνίτσῃ μετὰ τριῶν συμμοριτῶν αὐτοῦ καὶ πληροφορηθεὶς τὴν ἔξοδον τοῦ Παπᾶ Κωνσταντίνου, συνήθροισε περὶ τοὺς δέκα ἐνόπλους βουλγάρους χωρικούς, ἔχων δὲ εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ ἀρκετὸν χρόνον κατέλαβεν ἰσχυρὰς θέσεις καὶ ἀνέμεινε τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῶν. Τῇ 10 ὥρᾳ τουρκιστὶ, σφοδροὶ καὶ πυκνοὶ πυροβολισμοὶ, ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, ἔρριψαν νεκροὺς τὸν φύλακα τῆς Μονῆς Πέτρον καὶ τὸν ἐκ Μπλατσίου γενναῖον ἄνδρα Ζίρκαν, ἐπλήγωσαν δὲ καιρίως τὸν ἀτυχῆ Ἡγούμενον Παπᾶ Κωνσταντῖνον, καὶ

ἐλαφρῶς τὸν ἐκ Μπλατσίου Μάρκον, τῶν δύο ἄλλων ὡς ἐκ θαύματος διασωθέντων.

Τραυματισθεὶς ὁ ἀείμνηστος ἱερεύς, κατέλαβε θέσιν ὄπισθεν βράχου, καὶ ἀνέμενεν ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν τὸν ἄφευκτον θάνατον. Ὁ Βούλγαρος ἀρχιληστής, νομίζων ὅτι ἐξέπνευσε τὸ ἀτυχὲς θῦμά του, διέταξε τὸν ψυχογιόν του νὰ μεταβῇ καὶ παραλάβῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ νεκροῦ· ὁ ἀείμνηστος ἀνέμενε μὲ τὸ δίκανον ἐν χερσί, καὶ μόλις ἐπλησίασε δέκα μέτρα μακρὰν, ἐξεκένωσεν αὐτὸ εἰς τὴν κοιλιακὴν τοῦ κακούργου χώραν, δύο δὲ ἄλλαι σφαῖραι τοῦ περιστρόφου τοῦ δυστυχοῦς ὅσον καὶ γενναίου Παπᾶ Κωνσταντίνου ἔρριψαν ἀμέσως νεκρὸν τὸν διαβόητον ἐπὶ κακουργήμασι Κυριάκον ἐκ Τσερεσνίτσης, τὸν ἀποτρόπαιον σφαγέα τοῦ Γεωργίου καὶ Κοσμᾶ ἐκ Χολίστης, τοῦ Ἀργύρη ἐκ Κομανιτσόβου καὶ ἄλλων πλείστων ὁμογενῶν. Τετραυματισμένος ἐπικινδύνως, ἐξηκολούθει ἀμυνόμενος κατὰ τῶν κακούργων, τῇ δὲ 5 τῆς νυκτὸς ἔφθασεν ὁ στρατὸς εἰς βοήθειαν αὐτοῦ, καὶ ἐπιθεὶς ἐπὶ ἵππου μετέφερεν εἰς τὴν ἱερὰν Μονήν· ἀλλὰ καθ' ὁδὸν ἐξέπνευσεν ἐκ τῶν ἀλγηδόνων, καὶ ἐτάφη μετὰ τῶν δύο ἄλλων συντρόφων του ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ.

Ἐκ τῶν ἄλλων συντρόφων του ὁ μὲν εἷς ἐσώθη, ὁ τραυματίας Μάρκος κινδυνεύει ἐκ τῶν πληγῶν, ὁ δὲ Γεώργιος, διαμείνας ἐπὶ 5 ὥρας ἐντὸς χειμάρρου πρὸς διάσωσιν τῆς ζωῆς του, κινδυνεύει ὑπὸ σοβαρᾶς περιπνευμονίας, νοσηλευόμενοι ἀμφότεροι ἐντὸς τῆς Μητροπόλεως.

Τοιοῦτοι οἱ τελευταῖοι ἆθλοι τῶν αἱμοχαρῶν τούτων θηρίων, ἅτινα ἐξέβρασεν ὁ Ἅδης μαινόμενος καθ' ἡμῶν· καὶ δὲν καλύπτει ἐν τούτοις μὲ τὰς δύο παλάμας τὸ πρόσωπον ἐξ αἰδοῦς ὁ ἐν τόπῳ ἁγίῳ ἑστὼς καὶ αὐτοκαλούμενος Ἔξαρχος, τολμῶν νὰ διαμαρτύρηται ἐν ἐπισήμοις ἐγγράφοις καὶ σκευωρῇ συκοφαντίας κατὰ τοῦ κλήρου ἡμῶν πρὸς ἀποπλάνησιν τῆς κοινῆς γνώμης, ἐκ τῶν ἐγκλημάτων τῶν ὀπαδῶν αὐτοῦ, οἵτινες ἐξακολουθοῦσι βάπτοντες τὸν τόπον μὲ ἀθῷον χριστιανικὸν αἷμα, καὶ προκαλοῦντες, κατ' ἀνάγκην, ἀντίποινα ἐκ μέρους τοῦ ἡμετέρου εὐσεβοῦς λαοῦ.

Τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης κλ.

Καστορίᾳ, 23 Φεβρουαρίου 1907.

† Ὁ Καστορίας ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Υ. Γ. Χθὲς μετέφερε, συλλαβὼν ἐν Σμαρδέσνῳ, εἰς τὰς φυλακὰς Καστορίας ὁ αὐτοκρ. στρατὸς τὸν ἐκ Πλιάσης Ἀπόστολον Κουτσκόναν, δολοφόνον τοῦ ἀειμνήστου Κορυτσᾶς, καὶ ἕνα ἄλλον κομιτατζῆν ἐκ Βερνικίου, ἀμφοτέρους ὀπαδοὺς τοῦ Καρσάκωφ. Αὐθημερὸν δὲ ἐφόνευσε παρὰ τὴν Ζομπάνισταν τὸν Μῆτρον Βλάχον μετὰ τριῶν ὀπαδῶν του.

ὁ Ἴδιος

Ἔκθεσις Μητροπολίτου Μελενίκου

Παναγιώτατε δέσποτα,

Σήμερον, ἐπιστρέψας ἐκ τῆς ἀνὰ τὰ χωρία ἄνω Πορρόϊα, Μπάτσοβον, Μπαχτιὰρ καὶ Ράμνας—ἐν οἷς λειτουργήσας ἐδεήθην ὑπὲρ τῆς μακροημερεύσεως καὶ τῆς πολυτίμου ὑγείας τοῦ γαληνοτάτου καὶ φιλολάου ἡμῶν Ἄνακτος καὶ τοῦ ἀνωτάτου ἡμῶν πνευματικοῦ πατρὸς καὶ Πατριάρχου—περιοδείας μου, σπεύδω νὰ γράψω πρὸς τὴν Υ. Θ. Π. καὶ ἐν συντομίᾳ νὰ ἐκθέσω τὰ κατὰ τὴν περιοδείαν μου ταύτην. Ἐν πρώτοις πληροφορῶ τὴν Υ. Θ. Π. ὡς καὶ τηλεγραφικῶς ἀνήγγειλα, ὅτι ὁ ἀπὸ διετίας καὶ ἐπέκεινα ἱερεὺς παπᾶ Στέργιος, δύο ἀζάδες καὶ ἔφοροι τῆς Σχολῆς καὶ εἴκοσιν οἰκογένειαι τῆς ρουμουνιζούσης κοινότητος ἄνω Πορρόϊα, ἐκ τῶν τύψεων τοῦ συνειδότος ἐνοχλούμενοι, μετὰ δακρύων μοὶ ἐπληροφόρησαν, ὅτι ἐπανῆλθον εἰς τὰ πάτρια καὶ δι' ἀναφορᾶς αὐτῶν πρὸς τὴν Μητρόπολιν ὁμολογοῦσι τὴν διὰ δολίων μέσων ἀποπλάνησιν αὐτῶν ὑπὸ τῶν ὀργάνων τῆς ρουμανικῆς προπαγάνδας καὶ ἐπικαλοῦνται τὴν συγγνώμην τῆς Μητρὸς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ ἀναγνωρίζουσιν αὐτὴν ὡς ἀνωτάτην αὐτῶν πνευματικὴν Ἀρχήν. Δεύτερον δέ, ἁπαντῶν, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τοὺς θέλοντας διὰ διαφόρων ἐκνόμων μέσων καὶ διαστροφῶν τῆς τε ἱστορίας καὶ τῆς καταγωγῆς τῶν Κουτσοβλάχων καὶ διὰ λόγους ὑστεροβούλους ἀπὸ ἐτῶν ματαίως καταγινομένους νὰ μεταβάλωσι τὴν προγονικὴν αὐτῶν ἑλληνικὴν ἐκκλησιαστικὴν γλῶσσαν, πληροφορῶ τῇ Υ. Θ. Π. ὅτι εἰς ἅπαντα τὰ χωρία, ἐν οἷς οἰκοῦσι ἑλληνόβλαχοι, τῆς ταπεινῆς ἐπαρχίας μου καὶ ἁπάσης τῆς Μακεδονίας, ὄχι μόνον ἡ ἐκκλησιαστικὴ αὐτῶν γλῶσσα εἶνε ἡ ἑλληνικὴ, ἀλλὰ καὶ ἅπασα ἡ ποιητικὴ αὐτῶν γλῶσσα εἶνε ἐπίσης ἑλληνική. Διότι καὶ τὰ εἰδυλλιακὰ καὶ τὰ ἡρωϊκὰ καὶ τὰ γαμήλια καὶ τὰ θρηνώδη ἢ ἐπικήδεια αὐτῶν ᾄσματα εἶνε ἅπαντα ἑλληνικά, τὰ ὁποῖα διετηρήθησαν ἀπὸ στόματος εἰς στόμα καὶ ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεὰν μέχρι σήμερον, εἰς μαρτύριον καὶ ἀπόδειξιν τῆς ἀρχαίας ἑλληνικωτάτης αὐτῶν καταγωγῆς. Οἱ κοπτόμενοι ὑπὲρ τῆς μεταβολῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτῶν γλώσσης, διότι λέγουσι δὲν ἐννοοῦσιν αὐτὴν, διατὶ δὲν προσπαθοῦσι νὰ ἀλλάξωσι τὴν ἀσματολογίαν αὐτῶν καὶ ἀνέχονται αὐτοὺς εὐθυμοῦντας νὰ τραγουδῶσιν ἑλληνιστὶ, θλιβομένους ἐπίσης νὰ ψάλλωσιν ἑλληνιστὶ καὶ βόσκοντας ἀκόμη

τὰ ποίμνια αὐτῶν νὰ ἐξυμνῶσι τὴν φύσιν καὶ τὴν παντοδυναμίαν τοῦ Δημιουργοῦ ἐπίσης ἑλληνιστί; Ἀλλὰ μήπως ἡ λαλουμένη αὐτῶν γλῶσσα εἶνε ξένη πρὸς τὴν ἑλληνικήν; Ἐκ τῶν ἑκατὸν λέξεων τὰς ὁποίας προφέρουσι, αἱ 80 % εἶνε ἑλληνικαί, εἰς τὰς ὁποίας προσθέτουσι ξένας καταλήξεις.

Ἐπὶ τούτοις κτλ.

Δεμίρ-Χισὰρ 26 Φεβρουαρίου 1907.

† Ὁ Μελενίκου ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ

Διὰ νεωτέρας ἐπιστολῆς του ὁ Μητροπολίτης Μελενίκου πληροφορεῖ ὅτι, συνεπείᾳ συκοφαντικῆς καταγγελίας τῆς ρουμανικῆς καὶ βουλγαρικῆς προπαγάνδας ὅτι ἡ εἰς τὰ πάτρια ἐπάνοδος τοῦ ἱερέως, τῶν ἀζάδων, ἐφόρων καὶ εἴκοσι οἰκογενειῶν τῆς τέως ρουμανιζούσης κώμης Ἄνω Πορόϊας ὠφείλετο εἰς τὰς ἀπειλὰς καὶ τὰ ἐκβιαστικὰ μέσα ἅπερ ἐχρησιμοποίησεν ὁ Μητροπολίτης Μελενίκου, μετέβη εἰς τὸ Μουδιριέτι κάτω Πορόϊας ὁ ὑποδιοικητὴς Πετρίτσης, ὅστις καὶ, καλέσας τοὺς μνησθέντας κατοίκους, ἐξήτασεν αὐτοὺς, ἐμπεριστατωμένως καὶ ἐν πάσῃ ἀκριβείᾳ, ἂν εἶχετο ὑποστάσεως ἡ καταγγελία περὶ ἐκβιαστικῆς προσελεύσεως αὐτῶν εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν· ἀλλ' ἡ ὁμόφωνος ἀπάντησις ἁπάντων ἦτο ὅτι ὄχι μόνον ἡ καταγγελία ἦτο συκοφαντική, ἀλλὰ πρὸς τούτοις καὶ ὅτι ὁ Μητροπολίτης Μελενίκου ἠγνόει ἀπολύτως τὰς διαθέσεις ταύτας τῶν κατοίκων μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς πρὸς τὴν Μητρόπολιν παρουσιάσεως αὐτῶν, ἧς ἐπίσης οὐδεμίαν εἶχεν αὕτη ἐκ τῶν προτέρων εἴδησιν. Προσέθηκαν δὲ οἱ ἐξεταζόμενοι, ὅτι ἡ εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν ἐπάνοδός των ἦν ὅλως αὐθόρμητος καὶ ἑκουσία πρᾶξις, ὑπαγορευθεῖσα ὑπὸ τῆς φωνῆς τῆς συνηδήσεώς των.

Ἐνώπιον τῶν σαφῶν καὶ κατηγορηματικῶν τούτων δηλώσεων, τῶν διασκεδαζουσῶν τὰς συκοφαντικὰς καταγγελίας, ὁ ὑποδιοικητὴς ἀφῆκε τοὺς προσκληθέντας ἐλευθέρους νὰ ἐπανακάμψωσιν εἰς τὰς ἑστίας των. Ἐν τέλει δὲ πληροφορεῖ ὁ Μητροπολίτης, ὅτι παρεμφερεῖς συκοφαντικαὶ καταγγελίαι διενεργοῦνται πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ παρακωλυθῇ ἡ εἰς τὸ χωρίον Χατζῆ Βεϊλίκι μετάβασίς του, ὅπου ἐκλιπαρεῖται νὰ μεταβῇ παρὰ πολλῶν οἰκογενειῶν ποθουσῶν νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὀρθοδοξίας ἐξ ἧς βίᾳ καὶ ἀπειλῇ τῶν βουλγαρικῶν ἀνταρτικῶν σωμάτων ἀπεσκίρτησαν πρό τινος χρόνου.

*

Ἔκθεσις Μητροπολίτου Μογλενῶν

Παναγιώτατε δέσποτα,

Μετὰ λύπης βαθείας φέρω εἰς γνῶσιν τῆς Υ. Θ. Π. θλιβερὰ, ὡς μὴ ὤφειλε, γεγονότα, λαβόντα χώραν ἐν τῷ παρὰ τὴν Φλώριναν εὑρισκομένῳ χωρίῳ τῆς ταπεινῆς ἐπαρχίας μου «Κλαδοράπη».

Τὴν νύκτα τῆς 20 Δεκεμβρίου παρελθόντος ἔτους, στίφη βουλγάρων κομιτῶν, ὁρμωμένων ἐκ τῶν πέριξ χωρίων, ἐπέπεσον ὡς λύκοι μαινόμενοι κατὰ τοῦ ρηθέντος ἑλληνορθοδόξου χωρίου, μίαν ὥραν τῆς Φλωρίνης ἀπέχοντος, σκοπὸν ἔχοντα τὴν παντελῆ πυρπόλησιν καὶ ἐρήμωσιν αὐτοῦ· ἀρξάμενα δὲ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως αὐτῶν, ἔθηκαν ἐν πρώτοις πῦρ εἰς τὴν εὐμεγέθη ἀποθήκην καὶ τὸν ἀχυρῶνα τοῦ ἐκ τῶν προκρίτων τοῦ χωρίου Μποζίνη, ἅτινα καὶ κατεκάησαν μετὰ τῶν ἐν αὐτοῖς ἐναποτεθηκευμένων σιτηρῶν καὶ λοιπῶν πραγμάτων, ὧν ἡ ἀξία ὑπολογίζεται εἰς 600 λίρας περίπου· εὐτυχῶς ὅμως ἐγκαίρως ἀντελήφθησαν οἱ κάτοικοι τοῦ ἐπαπειλοῦντος αὐτοὺς κινδύνου καὶ, προτάξαντες μετὰ τῶν φυλάκων τοῦ χωρίου ἀντίστασιν κραταιὰν κατὰ τῶν κομιτῶν, ἠνάγκασαν αὐτοὺς νὰ διοσκορπισθῶσιν εἰς τὰ χωρία των· τὴν ἐπιοῦσαν ἐκ μέρους τῶν κυβερνητικῶν Ἀρχῶν γενομένων τῶν καταλλήλων ἐρευνῶν ἀνὰ τὰ πέριξ σχισματικὰ χωρία, συνελήφθησαν ἐκ τοῦ δίωρον τῆς Φλωρίνης ἀπέχοντος σχισματικοῦ χωρίου «Καλλινίκη» τρεῖς τετραμματισμένοι κομῖται κάτοικοι τοῦ χωρίου τούτου, οἵτινες καὶ κρατοῦνται εἰσέτι εἰς τὰς φυλακάς.

Ὅ,τι ὅμως δὲν ἠδυνήθησαν οὗτοι νὰ ἐκτελέσωσι τότε, ἐπέτυχον ἐν μέρει ἐσχάτως τὴν νύκτα τῆς 4 τρέχοντος, φονεύσαντες 3 ἄνδρας καὶ 2 γυναῖκας καὶ τραυματίσαντες θανασίμως ἕτερον ἐκ τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου τούτου. Καὶ ὁ μὲν τραυματισθεὶς μετηνέχθη ἐνταῦθα πρὸς νοσηλείαν, ἡ δὲ κηδεία τῶν φονευθέντων ἐγένετο τὴν ἐπιοῦσαν καθ' ἣν μετέβην κἀγὼ ὅπως παραστῶ καὶ δώσω τοῖς κατοίκοις, ἐκ καθήκοντος, τὰς προσηκούσας ἐκκλησιαστικὰς παρηγορίας καὶ ἐνθαρρύνσεις, καταπείσας ἅμα αὐτοὺς ὅπως παραμένωσιν ἐν τῷ χωρίῳ των, ὁπόθεν ἤρξαντο φεύγοντες ἕνεκα τοῦ καταλαβόντος αὐτοὺς πανικοῦ.

Τὰ ὀνόματα τῶν φονευθέντων ἔχουσιν ὧδε:

Ἀνδρέας Βασιλείου	ἔγγαμος	30 ἐτῶν
Τρέντος Ἀναστασίου	»	35 »
Κωνσταντῖνος Ἀναστασίου	»	60 »
Ἰωάννα Κωνσταντίνου	»	55 »
Μαρία Σωτηρίου	»	28 »

ὁ δὲ βαρέως πληγωθεὶς ὀνομάζεται

Νικόλαος Στέφου ἔγγαμος 32 ἐτῶν

Ἐν Φλωρίνῃ τῇ 10 Φεβρουαρίου 1907

† Ὁ Μογλενῶν ΑΝΘΙΜΟΣ

Νεωτέρα ἔκθεσις

Μητροπολίτου Καστορίας

Παναγιώτατε δέσποτα,

Οἱ διὰ τῆς σπάθης τοῦ βουλγαρικοῦ Κομιτάτου εἰς τὴν Ἐξαρχίαν προσαρτηθέντες ὀρθόδοξοι ἱερεῖς, ἀναθαρρήσαντες ἐκ τῆς ἐξοντώσεως βουλγαρικῶν τινων συμμοριῶν, ἤρξαντο ἐπιστρέφοντες καὶ πάλιν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Εἰς ἀπόδειξιν δὲ τῶν ἀθεμίτων μέσων, ὅσα μετέρχονται οἱ ἐχθροὶ ἡμῶν πρὸς ἐξαναγκασμὸν τῆς συνειδήσεως τοῦ ἡμετέρου λαοῦ καὶ κλήρου, πέμπω τὴν ἐσώκλειστον ἐπιστολήν τοῦ ἐκ . . . ἱερέως . . . , διεκτραγωδοῦντος ἐν συντομίᾳ τὴν ἱστορίαν τῆς εἰς τὴν Ἐξαρχίαν ἀποσκιρτήσεως αὐτοῦ.

Κατασπαζόμενος κτλ.

Καστορίᾳ τῇ 2 Μαρτίου 1907.

† ὁ Καστορίας ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Σεβασμιώτατε,

Ὁ βαθυσεβάστως ὑποφαινόμενος ἱερεὺς . . . . ἐπὶ ἥμισυ αἰῶνα καὶ πλέον ὑπηρέτησα ὡς λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου πιστὸς καὶ ἀφωσιωμένος μέχρι τοῦ βαθυτάτου μου γήρατος εἰς τὰ συμφέροντα τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τοῦ γένους ἡμῶν.

Ἕνεκα τοῦ βαθυτάτου μου γήρατος, πτοηθείς, πρό τινων μηνῶν, ὑπὸ τῶν ἀπειλῶν τῶν ἐπηλύδων Βουλγάρων ληστῶν, ἐδήλωσα, ἐξ ἀνάγκης, ὅτι θὰ ὑπαχθῶ ὑπὸ τὴν Ἐξαρχίαν τῆς ὁποίας τὴν γλῶσσαν οὔτε γράφω, οὔτε ἀναγιγνώσκω, καὶ τοῦτο ὅπως ἀποφύγω τὰ δεινὰ μαρτύρια ὅσα ὑπέστησαν δεκάδες συναδέλφων μου ἱερέων, πεσόντων θύμα τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας καὶ τοῦ εὐλογημένου γένους ἡμῶν,

Σήμερον, ἀπαλλαχθέντος σχετικῶς τοῦ τόπου ἡμῶν τῆς ἐπαχθοῦς ἐπιρροῆς τῶν ἀνθρώπων τούτων, προσπίπτω εἰς τὸ ἔλεος τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος, παρακαλῶν ὅπως μὲ κατατάξῃ εἰς τὴν χορείαν τοῦ εὐαγοῦς Αὐτῆς κλήρου οὗτινος κατὰ τοὺς ὀλίγους μῆνας τῆς φαινομενικῆς ἀποσκιρτήσεώς μου ἀπετέλουν κρυφίως μέλος πιστὸν καὶ ἀφωσιωμένον.

Εὔελπις ὅτι ἡ Ὑμετέρα Σεβασμιότης, ἐκτιμῶσα τοὺς ἀνωτέρω λόγους, θέλει μὲ ἀξιώσει συγγνώμης καὶ τῆς πατρικῆς Αὐτῆς εὐλογίας, καθόσον μάλιστα οὐδέποτε ἐπ' ἐκκλησίας ἐμνημόνευσα τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἐξάρχου, ὑποδιατελῶ μετὰ σεβασμοῦ τέκνον πνιθήνιον,

Ἐν . . . Καστορίας τῇ 28 Φεβρουαρίου 1907.

‘ . . . Ἐφημέριος . . . .

Σ. Σ. Ε. Α. Τὸ ὄνομα τοῦ ἱερέως καὶ τοῦ χωρίου τῆς ἐφημερίας του παραλείπομεν, δι' εὐνοήτους λόγους.

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ

Ἀρχαιολογικὴ ἀνακάλυψις μεγάλης ἐπικαιρότητος καὶ ὑψίστης σπουδαιότητος διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῶν ἐθνικῶν καὶ γεωγραφικῶν ἀμφισβητήσεων ἃς προκαλεῖ ἀπό τινος χρόνου ἡ Μακεδονία, ἐγένετο ἐν αὐτῇ τῇ Θεσσαλονίκῃ. Ἡ τύχη δρᾷ, ἔστιν ὅτε, θαυμασίως καὶ ἀνατρέπει πολλάκις τοὺς σοφωτέρους ἢ φαινομενικῶς τοιούτους συνδυασμοὺς πολιτικῆς ἢ ἄλλης φύσεως. Ἡ φορὰ τῆς τύχης λοιπὸν ἐπέρχεται νῦν ἀρωγὸς τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου, τοῦ συστηματικῶς ἐπιτιμωμένου παρά τισι κύκλοις, ἔν τε τῇ Ἀνατολῇ καὶ ἐν τῇ Δύσει, διότι διεκδικεῖ, δι' ἀδρῶν ἐπιχειρημάτων, τὰ ἐν Μακεδονίᾳ ἱστορικά, ἐθνικὰ καὶ γεωγραφικὰ αὐτοῦ δίκαια. Δὲν εἶναι ἄγνωστον ὅτι προέβησαν μέχρις ἀρνήσεως πάσης, ἐν πάσῃ ἐποχῇ, ἑλληνικῆς χροιᾶς τῆς Μακεδονίας· διισχυρίσθησαν μάλιστα ὅτι ὁ Ἀριστοτέλης καὶ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος δὲν ἦσαν ἑλληνικῆς καταγωγῆς—ἴσως ἦσαν βουλγαρικῆς—· καὶ ἰδοὺ ὅτι περιφανεῖς ἀποδείξεις, ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς προκύπτουσαι, ἀποδεικνύουσι τὸ βάσιμον τῶν δικαίων τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου.

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς κατεδαφίσεως τῶν τελευταίων ἐρειπίων τοῦ ἀνατολικοῦ βραχίονος τῆς ἀρχαίας πύλης τῆς Ρώμης ἐν Θεσσαλονίκῃ (τῆς νῦν Πύλης τοῦ Μπεγιὰζ Κουλὲ=λευκοῦ Πύργου) ἀληθὴς ἀρχαιολογικὸς θησαυρός, ἐκ κιονοκράνων καὶ ἐνεπιγράφων στηλῶν μετὰ 40 ἑλληνικῶν ἐπιγραφῶν καὶ 1 λατινικῆς ἀποτελούμενος, ἤχθη εἰς φῶς. Μεταξὺ τῶν πολυαρίθμων καὶ λίαν περιέργων πληροφοριῶν, σχετικῶν πρὸς τὴν ἱστορίαν τῶν μακεδονικῶν πόλεων, τὰς ὁποίας μᾶς παρέχουσι τὰ νέα ταῦτα κείμενα, ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «Gaulois» ἐπὶ τῆς λίαν ἐνδιαφερούσης ἀφιερωτηρίου ἐπιγραφῆς τοῦ μνημείου τοῦ ἀνεγερθέντος ἐν ὀνόματι τῆς πόλεως τῆς Θεσσαλονίκης ὑπὲρ

τοῦ «Τίτου, Αἰλίου, Γεμινίου, Μακεδόνος, ἄρχοντος τῆς Πανελληνικῆς Συνόδου Ἀθηνῶν, ἱερέως τοῦ Θεοῦ Ἀδριανοῦ, ἀγωνοθέτου τῶν μεγάλων Πανελληνίων τῆς ΙΗ΄. Πανελληνιάδος, πρώτου ἄρχοντος τῶν Πανελλήνων, ἐκλεγέντος ὑπὸ τῆς ἐκλάμπρου πόλεως τῆς Θεσσαλονίκης ὡς Γυμνασιάρχου καὶ Πρωτάρχοντος τῆς ἐπιφανοῦς ταύτης πόλεως».

Ἐκ τοῦ κειμένου τούτου ἐξάγεται ἡ ἄμεσος πληροφορία, ἧς ἐστερούμεθα μέχρι τοῦδε, ὅτι, πρὸς ταῖς πόλεσι τῆς κυρίως Ἑλλάδος, τῶν νήσων καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ αἱ μακεδονικαὶ πόλεις συμμετεῖχον, ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους, κατὰ τὰς μεγάλας Συνόδους τῶν Πανελλήνων, τῶν παρομαρτουσῶν προσφορῶν καὶ ἑορτῶν, συνῳδὰ ταῖς διατάξεσι τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ ταῖς σκοπούσαις τὴν σύσφιγξιν τῶν ἐθνολογικῶν δεσμῶν τῶν συνενούντων τὰς ὑπὸ τὴν Ρώμην διατελούσας διαφόρους ἑλληνικὰς χώρας. Τὴν ἀνασύστασιν δὲ τῶν Πανελλήνων Συνόδων διατάσσων ὁ αὐτοκράτωρ Ἀδριανὸς, ἀνενέου ἁπλῶς τὸ μεγαλεπίβολον σχέδιον τοῦ Περικλέους, κατὰ τὸν Πλούταρχον. «Ἡ ἵδρυσις τῶν Πανελληνίων, τὴν Β΄. μετὰ Χριστὸν ἑκατονταετηρίδα—λέγει ὁ γάλλος ἀρχαιολόγος Em. Cahen —ἀποτελεῖ μέτρον δι' οὗ ὁ αὐτοκράτωρ Ἀδριανὸς ἀπεπειράθη τὴν ἀναζωπύρωσιν τοῦ ἐθνικοῦ πνεύματος ἐν Ἑλλάδι. Καθ' ὃν δὲ χρόνον διωργάνου τὴν Σύνοδον τῶν Πανελλήνων εἰς ἣν κατελέγοντο αἱ μεγάλαι πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἐλάσσονος Ἀσίας, ἀνήγειρεν ἐν Ἀθήναις τὸν ναὸν τοῦ Πανελληνίου Διὸς καὶ ἐθέσπιζε τὰ Πανελλήνια, ἅτινα ἐτελοῦντο ἐν Ἀθήναις».

Ἡ στήλη τῆς Θεσσαλονίκης προσβάλλει τανῦν ἵνα διαφωτίσῃ ἡμᾶς, ὅτι ὁ μέγας Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ, πολλῷ κάλλιον ἀπό τινας συγχρόνους πολιτικοὺς καὶ ἱστορικοὺς πεπληροφορημένος καὶ ἐκ τοῦ σύνεγγυς γινώσκων τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν γεωγραφίαν τῶν λαῶν τῆς χερσονήσου τοῦ Αἵμου, συμφωνῶν δὲ ἐν τούτῳ πρὸς τοὺς ἀρχαίους ἱστορικοὺς καὶ τὸν κορυφαῖον αὐτῶν, τὸν Ἡρόδοτον, συγκατέλεγεν, αὐτοδικαίως, ἐν τῷ προγράμματι τοῦ πανελληνίου αὐτοῦ διαγράματος τὰς πόλεις τῆς μακεδονικῆς γῆς, ἀναγνωρίζων οὕτως αὐτὴν ὡς ἑλληνικήν.

(Ἐκ τοῦ παρισινοῦ «Gaulois»).

ΠΩΣ ΓΡΑΦΕΤΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ

Πρός τινος χρόνου, ὁ κ. von Moch, ἀρχαῖος ἀξιωματικὸς ἐν τῷ γερμανικῷ καὶ ἐν τῷ βουλγαρικῷ στρατῷ καὶ νῦν ἀνταποκριτὴς διαφόρων γερμανικῶν ἐφημερίδων, ἐδημοσίευσε φυλλάδιον ὑπὸ τὸν τίτλον «Der Machtbereich des Bulgarischen Exarchat in der Turkei (Τὰ ὅρια τῆς ἐν Τουρκίᾳ βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας)» ἐν τῷ ὁποίῳ ὑπολογίζει τὸν βουλγαρικὸν πληθυσμὸν τῆς Μακεδονίας τὸν ἀναγνωριζόντα τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἐξάρχου εἰς 817,000· εἰς ὃν ἀριθμὸν ἐπὶ πλέον δηλοῖ ὅτι δέον νὰ προστεθῶσι 261,814 ἕτεροι Βούλγαροι ἑλληνίζοντες, καὶ 77,672 Βούλγαροι σερβίζοντες. Ἐν συνόλῳ, δηλαδή, ὁ κ. von Moch ἀναβιβάζει τὸν ἐν τοῖς βιλαετίοις τῆς Μακεδονίας βουλγαρικὸν πληθυσμὸν εἰς ἀριθμὸν δυσθεώρητον, εἰς ὃν δὲν ἐτόλμησαν νὰ τὸν ἀναβιβάσωσιν οὐδ' οἱ σωβινιστικώτεροι τῶν Βουλγάρων, εἰς ἓν ἑκατομμύριον δηλ. ἑκατὸν πεντήκοντα πέντε χιλιάδας καὶ ὀκτακοσίας ὀγδοήκοντα ἓξ ψυχάς.

Εὐτυχῶς, τὴν κλεῖδα τοῦ παραδόξου καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως ἀκατανοήτου τούτου αἰνίγματος εὑρεστήθη νὰ παράσχῃ ἡμῖν πηγὴ αὐθεντικωτάτη καὶ ἐπισημοτάτη, αὐτὴ αὕτη ἡ βουλγαρικὴ Σοβράνιε, ψηφίσασα δημοσίᾳ, ἐν τῇ συνεδριάσει αὐτῆς τῆς 10 Φεβρουαρίου ε. ἔ. καὶ ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ ἤδη θανόντος πρωθυπουργοῦ κ. Πέτκωφ, ἐτησίαν σύνταξιν ἐκ τρισχιλίων φράγκων τῷ κ. Moch, διὰ τὰς καλὰς ὑπὲρ τοῦ βουλγαρισμοῦ ὑπηρεσίας του.

Καὶ ὅμως, τὰ φυλλάδια καὶ αἱ ἀνταποκρίσεις τοιούτων ἀνταποκριτῶν καὶ στατιστικολόγων ἐξηπάτων ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν τὴν Εὐρώπην· ἐπὶ τῇ βάσει δὲ αὐτῶν ἐσχηματίζετο ἡ φενακιζομένη δημοσία γνώμη.

Τοῦ λόγου ὄντος περὶ βουλγαρικῶν στατιστικῶν ὡς πρὸς τὸν μακεδονικὸν πληθυσμόν, ἐρανιζόμεθα ἐκ τῆς ἐν Παρισίοις γενομένης, τῇ Κυριακῇ 24 Φεβρουαρίου ε. ε., διαλέξεως τοῦ κ. Michel Paillarès—ἐπισκεφθέντος αὐτοπροσώπως τὰ μακεδονικὰ βιλαέτια—τὴν ἀκόλουθον ἀξιοπερίεργον περικοπήν:

« . . . Ἐπισκεφθῶμεν 4—5 μακεδονικὰς πόλεις.

Ἐν Στρωμνίτζῃ, ὁ κ. Βράγκωφ (ἄλλος βούλγαρος στατιστικολόγος ὑπολογίζων τοὺς ἐν τῷ νομῷ Θεσσαλονίκης Βουλγάρους, εἰς 501140 ἀπέναντι 147097 Ἑλλήνων καὶ 25451 Κουτσοβλάχων) ἀριθμεῖ 6384 Βουλγάρους ἀπέναντι 35 Ἑλλήνων καὶ 18 Βλάχων

κατοίκων. Τοῦτο ὅμως δὲν παρακωλύει τὸν κ. Βράγκωφ νὰ ἀριθμήσῃ ἐν ταῖς ἑλληνικαῖς σχολαῖς Στρωμνίτζης 640 μαθητάς. Δυνάμει τίνος μαγείας οἱ 35 Ἕλληνες ἠδυνήθησαν νὰ γεννήσωσι μαθητεύουσαν νεολαίαν 650 ἀρρένων καὶ θηλέων; ἀκατάληπτον μυστήριον. Τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι ὁ ἑλληνικὸς πληθυσμὸς Στρωμνίτζης ἀνέρχεται εἰς τρισχιλίας ψυχάς, ἐγὼ αὐτὸς δὲ ἠρίθμησα ἐν ταῖς σχολαῖς των ὑπερεξακοσίους παῖδας. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς Βουλγάρους, ὁ πληθυσμός των, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ ῥώσσου ἀξιωματικοῦ μεθ' οὗ ἔσχον συνέντευξιν, δὲν ἀνέρχεται εἰς 6384 ἀλλ' ἀποτελεῖ μειοψηφίαν 1500—1800. Καὶ ὅμως ἡ Στρώμνιτσα ἀπέχει περισσότερον ἀπὸ τῆς παραλίας ἢ ἀπὸ τῶν ὁρίων τῆς βουλγαρικῆς Ἡγεμονίας, λυμαίνονται δ' αὐτὴν τὰ βουλγαρικὰ σώματα.

» Ἐν Βιτωλίοις ὑπάρχουσι, κατὰ τὸν κύριον Βράγκωφ, 100 Ἕλληνες μετὰ 1520 μαθητῶν καὶ μαθητριῶν ἐν ταῖς ἑλληνικαῖς σχολαῖς. Ἐνταῦθα τὸ μυστήριον ἀποβαίνει σκοτεινότερον. Ἀλλ' ἐπιτρεπήτω μοι νὰ εἴπω ὅτι ἐν Βιτωλίοις ὑπάρχουσι, μᾶλλον, 20000 Ἑλλήνων μετὰ 15 σχολῶν, ὧν αἱ διαστάσεις δυσχερῶς περιλαμβάνουσι τὰς 2500 μαθητὰς καὶ μαθητρίας, οὓς ἐπεσκέφθην. Ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ 100 μέχρι τοῦ τῶν 20000 ὑπάρχει, ὡς βλέπετε, σεβαστὴ ἀπόστασις. Καὶ διεπίστωσα ὅτι τοὺς **βλιάρους** Ἕλληνας ὑπερηκόντισαν οἱ **θετικοὶ καὶ σοβαροί**! λαοί.

» Ἐν Τυρνόβῳ δὲν ὑπάρχει **οὐδὲ εἷς** Ἕλλην, κατὰ τὸν κ. Βράγκωφ. Ἐν τούτοις ἀνομολογεῖ ὅτι ὑπάρχουσι 230 Ἕλληνες μαθηταί. Ἀποφεύγωμεν νὰ ἀνερευνήσωμεν τὸ βάθος τῆς σοφίας τοῦ κυρίου τούτου, διότι θὰ κατηντῶμεν εἰς τὴν χώραν τῶν τρελλῶν. Ἡ ἐπὶ τόπου μετάβασίς μου μὲ διεφώτισεν, ἀποκαλύψασά μοι 3000 Ἕλληνας κατοίκους. Τοῦτο μᾶς ἐξηγεῖ διατὶ ἀνεῦρον αὐτόθι οὐχὶ 230 ἀλλὰ 325 μαθητὰς ἀμφοτέρων τῶν φύλων, δι' οὓς ἡ ἑλληνικὴ κοινότης δαπανᾷ ἐτησίως 5500 φράγκα. Ἐν Τυρνόβῳ, κουτσοβλαχικῇ κωμοπόλει, ὁ ἀριθμὸς τῶν ρωμουνιζόντων μαθητῶν ἀνέρχεται μόλις καὶ μετὰ βίας εἰς 15.

» Ἐν Μεγαρόβῳ, ἑτέρᾳ κουτσοβλαχικῇ κωμοπόλει, δὲν ὑρίσταται οὐδὲ **σκιὰ** Ἕλληνος κατοίκου, καίτοι ὑπάρχουν, κατὰ τὸν Βούλγαρον πάντοτε στατιστικολόγον, 305 Ἕλληνες μαθηταί. Περιῆλθον τὴν πολίχνην, θύραν πρὸς θύραν, καὶ εὗρον 2500 Ἕλληνας κατοίκους μετὰ 300 μαθητῶν. Τὸν ρωμουνισμὸν ἀντιπροσωπεύουσιν 20 παῖδες ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

» Ἐν Θεσσαλονίκῃ ὁ κ. Βράγκωφ τοποθετεῖ 8000 Βουλγάρους, ἐνῷ ὁ κ. Steeg (ὁ πρόξενος τῆς Γαλλίας) ἀριθμεῖ μόλις 3—4000.

» Ἐν Κιρέτσκιοϊ, ὁ κ. Βράγκωφ ὑπολογίζει 8920 Βουλγάρους μὴ ἔχοντας οὐδὲ ἕνα μαθητὴν ἐν οὐδεμιᾷ Σχολῇ· καὶ οἱ Ἕλληνες, οἱ μὴ ὑπάρχοντες αὐτόθι, καθὰ βεβαιοῖ, ἔχουν, κατὰ τὴν ἰδίαν του ὁμολογίαν, δύο σχολὰς μετὰ 770 μαθητῶν καὶ μαθητριῶν. Μὴ ζήτει πλέον ἐνταῦθα, ὦ ἀναγνῶστα, νὰ ἐννοήσῃς. Μεταβὰς αὐτοπροσώπως ἐπὶ τόπου, ἐξηκρίβωσα ὅτι **οὐδὲ εἷς** κάτοικος βουλγαρικῆς καταγωγῆς ὑπάρχει» . . .

*

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Μητρόπολις Τυρολλόης.—Ἐν τῇ χθεσινῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ καθωρίσθησαν τὰ χωρία καὶ αἱ κωμοπόλεις, αἱ τὴν ἀνασυσταθεῖσαν μητρόπολιν Τυρολλόης καὶ Σερεντζίων ἀποτελοῦσαι. Τὰ χωρία ἀριθμοῦνται εἴκοσι καὶ τρία, περιέχοντα πληθυσμὸν τρισχιλίων καὶ πεντακοσίων περίπου οἰκογενειῶν.

Μητρόπολις Δρυϊνουπόλεως. — Ἐνεκρίθη συνοδικῶς ὁ κανονισμὸς τῆς ἐν τῇ πόλει ἡμῶν Ἀδελφότητος τῶν ἐνταῦθα παρεπιδημούντων ἐκ Πέπελις τῆς ἐπαρχίας Δρυϊνουπόλεως. Σκοπὸς τῆς Ἀδελφότητος ταύτης ὁρίζεται φιλεκπαιδευτικὸς καὶ φιλανθρωπικός.

Δολιότης.—Ἀναφερόμενοι εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Βιβλικῆς ἑταιρίας ἄρτι γενομένην ἔκδοσιν τῆς εἰς τουρκικὴν γλῶσσαν δι' ἑλληνικῶν χαρακτήρων Καινῆς Διαθήκης, ἧς τὸ δέσιμον φαίνεται ὁμοιότατον τῷ δεσίματι τῆς πατριαρχικῆς ἐκδόσεως, συνιστῶμεν εἰς τοὺς εὐσεβεῖς μικρασιάτας ἵν' ἀποφεύγωσι τὸ βιβλίον τοῦτο, ἐφιστῶσι δὲ προσοχὴν ἐπὶ τοῦ πατριαρχικοῦ σήματος (δικεφάλου ἀετοῦ) ὃς ἐλλείπει ἐκ τῆς μετὰ δολιότητος γενομένης προτεσταντικῆς ἐκδόσεως.

Ἐξαρχία Μετζόβου— Συνοδικῇ ἐγκρίσει, διετάχθη ἡ ἐξαρχία Μετζόβου ἵνα συλλέξασα πάντα τὰ ἐπίσημα γράμματα τὰ ἀφορῶντα εἰς τὰ κληροδοτήματα τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος τοῦ Μετζόβου, ἐκδώσῃ δαπάνας ἰδίας εἰς ἴδιον τόμον.

Κήρυγμα θείου λόγου.—Διὰ τῶν ἑλληνικῶν ἐφημερίδων τῆς Σμύρνης ἐγένετο γνωστὸν τὸ ὑπὸ τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Ἐφέσου συνταχθὲν πρόγραμμα τῶν κηρυξόντων τὸν θεῖον λόγον ἐν κωμοπόλεσι τῆς ἐπαρχίας ταύτης. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἱεροκηρύκων ἀνέρχεται

εἰς εἴκοσι τρεῖς, ὧν καὶ λαϊκοί τινες· ἐπίσκοποι κηρύττοντες ὅπου ἂν τύχωσι περιοδεύοντες εἰσὶν οἱ θεοφιλ. Ἐρυθρῶν κ. Ἰωακεὶμ καὶ Εἰρηνουπόλεως κ. Ἀρσένιος, ὁ ἀπὸ δύο ἑβδομάδων διαμένων ἐνταῦθα.

Μνημόσυνα.—Κατὰ τὸ τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ τελεσθὲν ἐν τῷ κατὰ Σταυροδρόμιον ἱερῷ ναῷ τῶν Εἰσοδίων ἐτήσιον μνημόσυνον τοῦ μακαρίτου Ζήση **Θ.** Ζήση, μέλους τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου μετὰ ζήλου χρηματίσαντος ἐπὶ πέντε περιόδους, παρίστατο ἐκπροσωπῶν τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ὁ πανοσιολγ. Μ. πρωτοσύγκελλος.

Ὀνομαστικαὶ ἑορταί.— Τῇ κυριακῇ, 4 ἀρξαμένου, μηνός, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ὁσίου Γερασίμου τοῦ ἐν Ἰορδάνῃ, τηλεγραφικῶς ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη τῷ τὴν ὀνομαστικὴν αὐτοῦ ἑορτὴν ἄγοντι σεβ. μητροπολίτῃ Ἰωαννίνων.

Ἐπισκέψεις.— Τῇ τρίτῃ ἐπεσκέψατο τὴν Α. **Θ.** Π. ἡ ἐξ Ἀθηνῶν τῇ προτεραίᾳ ἀφικομένη εὐγενεστάτη κόμησα κ. Λουΐζα Ριανκούρ, ἣν αὐθήμερον ἀντεπεσκέψατο, κατ' ἐντολήν, ὁ πανοσιολγ. Μ. πρωτοσύγκελλος.—Προχθὲς ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. ὁ ἐνταῦθα ἐξοχώτ. πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Ἰω. Γρυπάρης.

Κηδεία.—Κατὰ τὴν τῷ σαββάτῳ, 3 μαρτίου, γενομένην κηδείαν τοῦ ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων στρατιωτικῶν ἰατρῶν ἀντιστρατήγου Ἐλευθερίου πασᾶ Ἐλευθεριάδου παρῆν ἐκπροσωπῶν τὸν παναγιώτατον οἰκουμενικὸν πατριάρχην ὁ πανοσ. Μ. πρωτοσύγκελλος, ἑρμηνεύων τοῖς πενθοῦσι τέκνοις καὶ συγγενέσι τὰς ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ πρὸς Κύριον μεταστάντος πατριαρχικὰς εὐχάς. Ἐκ μέρους τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου, οὗ μέλος ἐπὶ μίαν περίοδον ἐχρημάτισεν ὁ ἀείμνηστος, παρῆν ὁ Α' αὐτοῦ γρκμματεύς, ἐντολῇ πατριαρχικῇ. — Ὁ μεταστὰς ὑπηρέτησεν ἐπὶ πεντήκοντα τρία ἔτη τῇ σεβαστῇ κυβερνήτει μετ' εὐσυνειδησίας καὶ πολλοῦ ζήλου, λείπει δὲ μνήμην εὐσεβοῦς χριστιανοῦ καὶ χρηστοῦ συνεπῶς πολίτου.

Ἐκκλησιαστικὴ μουσική. Εἰς τὴν «Φόρμιγγα» τῶν Ἀθηνῶν γράφουσιν ἐκ Τριπόλεως ὅτι ὁ πρό τινος χειροτονηθεὶς πανιερ. ἐπίσκοπος Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κ. Γερμανός, εὖ τε καὶ καλῶς ποιῶν, προέβη εἰς τὴν χειροθεσίαν πάντων τῶν ἐν Τριπόλει ἱεροψαλτῶν, ὄντων ὑπὸ τὴν τῶν ἐπισκόπων δικαιοδοσίαν, κατὰ τὴν διάταξιν τῶν ἱερῶν κανόνων—Τὸ τελευταῖον φύλλον τῆς «Φόρμιγγος», ποιούμενον μνείαν τῆς πρὸ διμηνίας ἐκδοθείσης ὑφ' ἡμῶν μουσικῆς διατριβῆς τοῦ ἔλλογ. πατριαρχικοῦ γραμματέως κ. Μ. Βασιλείου, ἀποφαίνεται, παρὰ τοὺς κανόνας ἀμεροληπτου καὶ εὐσχήμονος συζητήσεως, ὅτι ἀδύνατον «νὰ ἐπιχειρήσῃ τις τὴν διὰ μόνης τῆς μετροφωνίας ἀνάγνωσιν τῶν διαφόρων φάσεων τῆς ἀρχαίας μουσικῆς γραφῆς χωρὶς νὰ διατρέξῃ τὸν κίνδυνον νὰ καταστῇ γελοῖος». Εὐχόμεθα ἐν ἐπιστημονικῇ προσεχεῖ συζητήσει ν' ἀποδειχθῇ ἡ γνώμη αὕτη, ἵνα μὴ καταταχθῇ ἐν τοῖς εἰκῇ λεγομένοις ὁ νέος ἐξ Ἀθηνῶν μουσικὸς ἀφορισμός.

Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων

Ἀφίκοντο ἐκ τῆς Ἁγίας πόλεως οἱ πανοσ. ἀρχιμανδρῖται κκ. Ἀθανάσιος ἔξαρχος τοῦ Παναγίου Τάφου εἰς Μόσχαν (ἐπιστρέφων εἰς τὴν αὐτόθι διακονίαν αὐτοῦ) καὶ Παντελεήμων Ἀθανασιάδης, ἀντικαταστάτης τοῦ πρὸ μηνὸς τῶν τῇδε μεταστάντος ἐξάρχου τοῦ Παναγίου Τάφου ἐν Ταϊγανίῳ ἀρχιμανδρίτου Ἰουβεναλίου. Τοὺς ἐγκρίτους ἁγιοταφίτας, ἐπισκεψαμένους τὴν Α. Θ. Π., ἀντεπεσκέψατο, κατ' ἐντολὴν πατριαρχικὴν, ὁ πανοσιολ. Μ. ἀρχιδιάκονος.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος

Καλαβρύτων Φιλάρετος. — Ἀπεβίωσε τῇ παρελθούσῃ παρασκευῇ ἐν Αἰγίῳ, ἕδρᾳ τῆς ἐπισκοπῆς αὐτοῦ, ὁ ἐπίσκοπος Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Φιλάρετος Γιαννούλης, κληρικὸς ἐκ τῶν λογίων, χρηματίσας ἐφ' ἱκανὸν προϊστάμενος τοῦ ἐν Βιέννῃ ναοῦ τῆς Ἁγίας Τριάδος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἐκεῖ ἐφημερίου ἀρχιμανδρίτου Ἀγαθαγγέλλου Λοντοπούλου. Ἡ ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔδωκεν ἐντολὴν εἰς τὸν πανιερ. ἐπίσκοπον Πατρῶν κ Ἀντώνιον ἵνα μεταβὰς εἰς Αἴγιον προστῇ τῆς κηδείας τοῦ μακαρίτου Φιλαρέτου.

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ

Ἑλληνικὴ κοινότης Βαλτιμόρης. — Ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐνεκρίθη ὁ διορισμὸς ὡς προϊσταμένου τῆς ἐν Βαλτιμόρῃ (Ἀμερικῆς) ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος τοῦ ὁσιολογ. διακόνου κ. Καλλίστου Παπαγεωργοπούλου, ὅστις χειροτονηθήσεται προσεχῶς πρεσβύτερος.

Κοινότης ἑλλην. Σεβόϋγγαν. — Ἐνεκρίθη ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἱερᾶς Συνόδου ὁ διορισμὸς ὡς προϊσταμένου τῆς ἐν Σεβόϋγγαν (Ἀμερικῆς) ἑλληνικῆς κοινότητος τοῦ αἰδεσιμ. διακόνου κ. Παντελεήμονος Γκοργιάννη, ὃς χειροτονηθήσεται πρεσβύτερος—Ἐν τούτοις ἱκανοὶ τῶν ἐν Σεβόϋγαν ἑλλήνων ἀποίκων, δι' ἐ-

πιστολῆς ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἐφημερίδι «Ἀστέρι» τοῦ Σικάγου, διαμαρτύρονται κατὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ συμβουλίου τῆς Σεβδύγγαν γενομένης παύσεως τοῦ τέως ἐφημερίου αἰδεσιμ. κ. Νικολάου Βελόνη, ὃν ἐπαινοῦσι διὰ τὰς χριστιανικὰς ἀρετὰς αὐτοῦ καὶ διότι, ἐπισκεψάμενος τὴν ἑλληνικὴν ἐν Σικάγῳ κοινότητα, κατώρθωσε νὰ συλλέξῃ περὶ τὰς 3500 φράγκων ὑπὲρ ἀνεγέρσεως ἐν Σεβδύγγαν ναοῦ τῶν ὀρθοδόξων.

Κοινότης ἑλλην. Πουέβλου. — Ὑπὲρ τοῦ ναοῦ τῆς ἐν Πουέβλῳ (πολιτείας Καλοράδο) ἑλλην. ὀρθοδόξου κοινότητος, οὗ ἡ τοῦ θεμελίου λίθου κατάθεσις ἑωρτάσθη πανηγυρικώτατα τῇ 28 προπαρελθόντος ἰανουαρίου, προϋπολογίσθη δαπάνη 80000 φράγκων.

Βιρμιγχάμης ἑλλην. κοινότης.— Ὑπὸ τῶν ἐν Βιρμιγχάμῃ (τῆς Ἀμερικῆς) ἑλλήνων παροίκων ἠγοράσθη ἀντὶ 45000 φράγκων ναὸς τοῦ δόγματος τῶν διαμαρτυρομένων, ὅστις εἰς ἐκκλησίαν μετατρεπόμενος τοῦ ὀρθοδόξου ἀνατολικοῦ δόγματος καὶ διασκευαζόμενος ἐπὶ τούτῳ θέλει χρησιμεύσει τοῖς ὀρθοδόξοις ἕλλησιν.

ΕΥΣΕΒΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ

Εἰς τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ παρόντος ἔτους ἀνεγράψαμεν ἐν ὅλῳ ποσὸν ἐράνων γενομένων ἐν ταῖς ἐπαρχίαις πρὸς βοήθειαν τῶν ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ παθόντων ἀδελφῶν ἡμῶν. Ἐν ἀτελεῖ σημειώσει ἀνεφέρετο ἡ ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου τῶν ἐκτάκτων προσφορὰ τῆς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει **γεραρᾶς τῶν Ἰβήρων μονῆς** ὡς καὶ αἱ ὑπὲρ τῶν παθόντων ἐν Ἀν. Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ προσφοραὶ τῶν ὀρθοδόξων **Ἐλευθερουπόλεως** καὶ **Προύσης**· ἰδίᾳ δὲ καὶ διακριδὸν αἱ τῶν (τῆς δευτέρας ταύτης) κοινοτήτων Προύσης, Μουδανίων, Μεσαιπόλεως, Νεοχωρίου, Πελαδαρίου καὶ Ἐλεγμῶν. —Προσθετέον νῦν ὅτι καὶ αἱ φιλότιμοι κοινότητες **Τριγλίας** καὶ **Συκῆς** ἔπεμψαν τὸν ὑπὲρ τοῦ ταμείου ἔρανον αὐτῶν, μὲν πρώτη 2668, ἡ δὲ δευτέρα 1700 γρόσια, ὅλον οὖν οἱ τῆς ἐπαρχίας Προύσης ὀρθόδοξοι συνεισένεγκον ἐν ὅλῳ περὶ τὰς 20000 γροσίων, ταχθέντες ἐν τῇ αὐτῇ γραμμῇ, εἰς ἣν ἀκραιφνὴς φιλογένεια καὶ θερμὸν αἴσθημα χριστιανικὸν ἔταξε τὰς πατρωζούσας ἑλληνικὰς κοινότητας **Ἰωαννίνων** καὶ **Πελαγονίας.**

Ἡ πρώτη τούτων, ἡ τῶν Ἰωαννίνων ἔπεμψεν ὑπὲρ τῶν πασχόντων ἀδελφῶν ἡμῶν καὶ τρίτην δόσιν ἐκ 3990 γροσίων.

Λιτὴν προγενεστέραν προσφορὰν αὐτῶν καὶ οἱ τῆς ἐπισκοπῆς Μυριοφύτου καὶ Περιστάσεως ὀρθόδοξοι συνεπλήρωσαν ἀποστείλαντες 730 γρόσια, ὧν οἱ τῆς κώμης **Πλατάνου** 435, οἱ δὲ τῆς **Ἡρακλείτζας** 295 γρόσια. — Οἱ ὀρθόδοξοι τῆς ἐπαρχίας **Γάνου καὶ Χώρας** ἀπέστειλαν 1080 γρόσια ὡς καὶ οἱ τῶν **40-Ἐκκλησιῶν** ἕτερα 532.—Ἐκ τῶν πασχουσῶν καὶ ταλαιπωρουμένων ἐν Μακεδονίᾳ ἑλληνικῶν ὀρθοδόξων κοινοτήτων, μετὰ τὰς τῆς Πελαγονίας καὶ τῶν Μογλενῶν, καὶ τῆς Κοζάνης καὶ Σερβίων, ἡ μὲν τοῦ **Μελενίκου** εἰσήνεγκεν ὑπὲρ τῶν ὁμοιοπαθῶν αὐτῇ 1080 γρόσια, ἡ δὲ τῆς **Ἄνω Τζουμαγιᾶς** ἴσον ποσὸν (1080)—ὡς καὶ ἡ τοῦ **Ζουπανίου** (τῆς ἐπαρχίας Σισανίου) 425 γρόσια.—Πρὸς τῇ ἐπαρχίᾳ δὲ **Σηλυβρίας**, ἧς ἐποιησάμεθα μνείαν εἰσενεγκούσῃ γρόσια 1296, ἀναγράφομεν τὰς εὐσεβεῖς κοινότητας: **Νικομηδείας,** προσενεγκοῦσαν 3744 καὶ **Καλλιουπόλεως** 670—καὶ τοὺς φιλοτίμους καὶ πρὸς πᾶν καλὸν προθύμους κατοίκους τῆς θεοσυντηρήτου **ἡγεμονίας Σάμου,** πέμψαντας 23317 γρόσια, κατὰ σαμιακὴν διατίμησιν. Διακεκριμμένως δὲ ἔδωκαν τὸ ποσὸν τοῦτο κατὰ μέρος οἱ ἑξῆς δῆμοι:

Πρωτευούσης 6590—Νέου Καρλοβασίου 6125—Μαραθοκάμπου 2104 — Παγώνδου 1904 — Βαθέως 1172—Κοκκαρίου 903—Φούρνων 485—Παλαιοκάστρου 464—Μιτυληνῶν 455—Καλαμπακτασίων 403—Πύργου 396—Παλαιοῦ Καρλοβασίου 339—Πλατάνου 305 — Κουμέϊκων 252—Μεσαίου Καρλοβασίου 251—Βουρλιωτῶν 250—Κοντεϊκων, Ἀρβανιτῶν καὶ Νενέδων ἀνὰ 150—Κουμαραδίων 140—Ἁγίου Κωνσταντίνου 119—Σπαθαρικίων 103—Καστανέας 75 καὶ Μύλων 50.—Οἱ ὁσιώτατοι μοναχοὶ τῆς Ἁγίας Ζώνης 194—οἱ τῆς μονῆς προφήτου Ἠλιοῦ 51 καὶ οἱ εὐλαβέστατοι ἐφημέριοι Μαραθοκάμπου, Καλαμπακτασίων καὶ Μανωλατῶν 166.

Ἐν τεύχεσι τοῦ παρελθόντος ἔτους τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» ἐσημειώσαμεν ἑτέρας δωρεάς. Ἐνταῦθα δὲ προκειμένου καταλόγου λεπτομεροῦς τῶν ἐξ **Ἐλευθερουπόλεως** συνδρομῶν, ἀναγράφομεν τὰς

προσφορὰς κοινοτήτων πασχουσῶν ὑπὲρ πασχόντων, εἰσὶ δ' αὗται **Πραβίου** γρόσια 2658 —**Νικησιάνης** 904—**Ἀρέσνης** 725—**Μουσθένης** 275—**Κορμίτσης** 218 — **Ἐλευθερῶν** 216— **Τσερεσλάνης** 288, εἰς ἃ προσέθηκεν ὁ πανιερ. μητροπολίτης κ. Πανάρετος, «ἐκ τοῦ μὴ ὑπάρχοντος ταμείου αὐτοῦ» ὡς αὐτὸς γράφει προσφυῶς, 216, πέμψας πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν 5400 γρόσια.

Κατὰ καθῆκον ἐπίσης σημειοῦμεν ἐπὶ μέρους ὅτι τῶν ἐκ **Βιζύης** σταλέντων ἐράνων ὑπὲρ τῶν προσφύγων 1823 γροσίων, προσήνεγκον ὁ πανιερ. μητροπολίτης κ. Νικόδημος 162 γρόσια καὶ ἀνὰ 108 οἱ κκ. Γ. Κ. Μόμας, Ν. Μ. Τοπουζέλης Κ. Παπᾶ Στάνιτζα, Χαρκλ. Δημητρίου καὶ Μ. Ἀθανασιάδης—95 ὁ κ. Στ. Νικηφορίδης καὶ οἱ λοιποὶ κάτω του ποσοῦ τούτου.

*

Ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πρωτευούσῃ δέον ν' ἀναγράψωμεν τὴν ὑπὲρ τῶν πασχόντων ἀδελφῶν ἡμῶν συνδρομὴν τοῦ ἐνταῦθα **Ἑλληνικοῦ Συλλόγου** «Ἑρμοῦ» ἐκ γροσίων 877—τῆς συντεχνίας τῶν **χαβιαράδων** 540 γροσίων, ὁμογενοῦς **ἀνωνύμως** προσενεγκόντως διὰ τοῦ πανοσιολογ. Μ. ἀρχιδιακόνου 500 καὶ τὴν τοῦ ἐν Δελλιώναις ἱερέως κ. **Ἀδὰμ Ζωγραφίδου** γροσίων 98. Συμπληρώσεις τῶν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως συνδρομῶν ἔχοντες καὶ ἐν προσεχεῖ τεύχει ν' ἀναγράψωμεν, ἀναφέρομεν σήμερον ὅτι, ἐκτὸς τῶν ἐν «Ἐκκλησ. Ἀληθείᾳ» σημειωθεισῶν 532 λιρῶν, ἃς ἐκ Γαλατᾶ συνέλεξεν ἡ μεγάλη ἐπιτροπεία ἡ ἐργασθεῖσα ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Φιλιππουπόλεως κ. Φωτίου, ἡ αὐτὴ ἐπιτροπή, δι' ἐργασίας ἀκαμάτου τῶν ἀξιοτίμων μελῶν αὐτῆς κκ. Ἀλ. Σινιόσογλου, Σωτ. Σπυρίδωνος, Π. Χρυσοῦ, Μικὲ Παπαδοπούλου καὶ Ἀλεξ. Δ. Φωτιάδου τοῦ καὶ ταμίου, συνέλεξε 502 λίρας τουρκικὰς καὶ 75 ἑκατοστά. Προσήνεγκον τὸ ποσὸν τοῦτο κατὰ μέρος οἱ ἑξῆς, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ καταλόγῳ φαίνεται:

Κ. Ἠλιάσκος 50 λίρας—ἀνωνύμως ἐδόθησαν 30—Ἀλ. Δ. Φωτιάδης καὶ υἱοὶ Σινιόσογλου ἀνὰ 25—Μ. Ν. Παπαδόπουλος, Ἀθ. Γεωργιάδης, Ν. Δ. Φωτιάδης καὶ Ζ. Δ. Χ. ἀνὰ 20—Γ. Κέντρος 15—Π. Χρυσός, Ι. Μ. Σταύρου, Τσακούσογλους καὶ Γεωργιάδης, ἀνωνύμως, Π. Δημητριάδης καί τις ἕτερος ἀνὰ 10—Μ. Σ. Παπάζογλου 220 φράγκα—Μιλτ. Μακρίδης 120 φράγκα—Σωτ. Σπυρίδων, Κ. Ν. Δημητριάδης, Φ. Δ. Μεζίκης, Σ. Δ. Νομικός, Π. Ἰωαννίδης, Ν. Ι. Κανέλλος, Κλεάνθης Μαυρόπουλος, Χ. Π. Ἀναγνωστίδης, Δ. καὶ Κ. Κωνσταντινίδης (γαλλιστὶ γραφόμενοι), υἱοὶ Μ. Κεχαγιόγλου, Ν. Α. Δεϊρμεντζόγλου, Σινιόσογλου-Ράλλης καὶ συντροφία, Ν. Α. Μαρέγγος, Κλεάνθης Θ. Χατζόπουλος, καὶ Ἰω. Ἀνανιάδης ἀνὰ 5 λίρας—Γ. Ι. Ζουμπούλογλους τέσσαρας καὶ ἡμίσειαν— Υἱοὶ Ἰωαννίδου, ἀνώνυμος, Μ. Παντ. Παπᾶ, ἀδελφοὶ Στυλιανίδαι, ἀδελφοὶ Ι. Τσιρᾶ καὶ δύο ἕτεροι ἀνὰ 2—καὶ Τηλεμ. Φ. Νικολαΐδης 1.

Ἐν τῷ δευτέρῳ καταλόγῳ ἀναγράφονται οἱ κκ. ἀδελφοὶ Νακύμ, ἀδελφοὶ Σιφναίου καὶ Ι. Κ. Παπαδόπουλος ἀνὰ 10 λίρας δόντες—Γ. Δ. Τσακούσης, Ἀλεξ. Χατζόπουλος, Χρ. Σαρρόπουλος, καὶ ἀδελφοὶ Τζαμπετζῆ ἀνὰ 5—Ζώνιας καὶ Πολυζώης 3 ἀγγλικὰς καὶ δύο ἕτεροι ἀνὰ 3 τουρκικάς—Α. Ξανθόπουλος, Χ. Γαϊτάνης καὶ Χ. Χατζῆ Ἰωαννίδης ἀνὰ 2 καὶ Σ. Θ. Εὐστρατιάδης 2 ἀγγλικάς— Κ. Τριανταφυλλίδης 1 ἀγγλικὴν —Κ. Βούτας, Κ. Ἐλευθερόπουλος καὶ τις ἀνωνύμως σημειωθείς, ἀνὰ μίαν τουρκικὴν λίραν.

Εἰς δὲ τὴν **Ἔκκλησιν** τῆς Μ. Ἐκκλησίας ὑπὲρ τῶν ἐκτάκτων ἀναγκῶν τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου προθύμως ἀποκρινόμενος ὁ ἀξιότιμος κ. Χαρ. Κ. Γεωργιάδης ἤθροισε 1175 γρόσια ἐκ συνεισφορῶν κατοίκων τοῦ Χαϊδὰρ πασᾶ καὶ τινων ὑπαλλήλων τοῦ σιδηροδρόμου.

Ἐξ Ἁγίου Ὄρους αἱ ἱεραὶ μοναὶ καὶ σκῆται καὶ κελλία καὶ λαϊκοί τινες ἐν Καρεαῖς μένοντες ἀπέστειλαν ἔτι ὑπὲρ τὰς 160 λίρας, αἵτινες ἀναβιβάζουσι τὸ σύνολον τοῦ ἐξ Ἄθω πεμφθέντος εἰς τὸ ἐθνικὸν ταμεῖον ποσοῦ εἰς 340 καὶ πλέον λίρας, ὅπερ ἀρκετὸν ἐστὶν ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι πᾶσαι αἱ ἱεραὶ μοναὶ χορηγοῦσιν ὀλίγον ἢ πολὺ ποσὸν ὑπὲρ πενομένων ναῶν καὶ σχολείων ἐπαιτούντων, ὑπὲρ ἐκδόσεως βιβλίων καὶ ἐκπαιδεύσεως πτωχῶν νέων, ὑπὲρ πενήτων ἐπικαλουμένων τὴν φιλανθρωπίαν τῶν ἁγιορειτῶν. Ἐκτὸς τῆς συνδρομῆς τῆς ἱερᾶς τοῦ **Βατοπεδίου** μονῆς (100 λιρῶν), τῆς τῶν **Ἰβήρων** (50), τῆς ἀγαθοεργοῦ κελλιωτικῆς συνδρομῆς (30 λιρῶν), προσήνεγκον ἔτι αἱ μοναὶ **Μεγίστης Λαύρας** 12 λίρας—**Διονυσίου** 5—**Κουτλουμουσίου** 7—**Παντοκράτορος** 240 φράγκα—**Ξηροποτάμου** λίρας 10—**Ζωγράφου** 10—**Καρακάλλου** 10—**Φιλοθέου** 5—**Σίμωνος Πέτρας** 10—**Ἁγίου Παύλου** 15—**Σταυρονικήτα** 2—**Ρωσσικοῦ** 20 **καὶ Κωνσταμονίτου** 5 =ἀνέβαλον δὲ τὴν ἀποστολὴν τῆς συνδρομῆς αὐτῶν αἱ μοναὶ Χε-

λανδαρίου, Δοχειαρίου, Ξενοφῶντος, Γρηγορίου, καὶ Ἐσφιγμένου.

Σημ.—Αἱ ὑπὸ τὴν **Μ. Λαύραν** ἱεραὶ σκῆται καὶ τὰ κελλία προσήνεγκον γρόσια 400—κελλιῶταί τινες 500 σχεδὸν, ὧν ἀνὰ μίαν λίραν ἔδωκαν οἱ ὁσιώτατοι ἱερομόναχοι τῶν χελανδαρινῶν κελλίων Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου κ. **Κύριλλος** καὶ Ἁγίου Ἰγνατίου κ. **Μωϋσῆς**—οἱ λοιποὶ μικρότερα ποσά.—Ἐπίσης οἱ ἐν **Καρεαῖς** ἐμπορευόμενοι λαϊκοὶ προσήνεγκον ἐν συνόλῳ 3190 ἀγιορειτικὰ γρόσια (πρὸς 120 λογιζομένης τῆς τουρκικῆς λίρας), ὧν οἱ ἀξιότιμοι κκ. Φ. Δημητρίου, Πανταζῆκος καὶ Καραμπέρης καὶ Δούμπαλις ἀνὰ λίρας 3 τουρκικὰς, οἱ κκ. Α. Μαργαρώνης καὶ Κ. Νικολαΐδης ἀνὰ 2, οἱ δὲ λοιποὶ μικρότερα ποσά.

Ἐκ **Θεσσαλονίκης** ἀπεστάλησαν χθὲς 75 λίραι τουρκικαὶ ὑπὲρ τῶν ἐν Ἀνατ. Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ παθόντων—Ἐκ **Ταρσοῦ** τῆς Κιλικίας 17 λίραι—καὶ ἐκ **Τριπόλεως** (τοῦ Πόντου) 20 ρούβλια καὶ 50 φράγκα σταλέντα ὑπό τινος ὁμογενοῦς, δι' ἐπιστολῆς ἀνυπογράφου, χάριν τῶν ἐκτάκτων ἀναγκῶν τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου, πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην «τὸν κορυφαῖον θεραπευτὴν τῶν ἐθνικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἀναγκῶν» ὡς ὁ πέμπων γράφει.

Ἀπεστάλη πρὸς τὴν Διευθύνουσαν Ἐπιτροπὴν τῆς «Ἐκκλ. Ἀληθείας» ἡ παρὰ πόδας ἐπιστολὴ, ἣν δημοσιεύομεν ἄνευ οὐδεμιᾶς εὐθύνης.

Κατ' αὐτὰς ἐκυκλοφόρησε φυλλάδιόν τι φέρον τὸν τίτλον **Ἡ ἐν Χάλκῃ Θεολ. Σχολὴ** (1844—1898) τοῦ πρὸ δύο ἐτῶν περίπου ἀποβιώσαντος ἀρχιμανδρίτου Γερμανοῦ Γρηγορᾶ. Τὸ φυλλάδιον τοῦτο, γραφὲν ὑπὸ τοῦ ρηθέντος ἀρχιμ. ἐπὶ τῇ βάσει δῆθεν σημειώσεων αὐτοῦ καὶ περιέχον ἐν ἀρχῇ βιογραφίαν αὐτοῦ συρραφεῖσαν ὑπὸ ἀνωνύμου, πᾶν ἄλλο ἢ ὡς ἱστορία τῆς ἐν Χάλκῃ ἱερᾶς Θεολογ. Σχολῆς δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ. Ἄνευ δημοσιεύσεως ἐπισήμων ἐγγράφων ἀπαραιτήτων εἰς παρόμοιον δημοσίευμα, μετὰ περισσῆς δὲ διαστροφῆς πασιγνώστων γεγονότων, μετὰ χαρακτηρισμῶν προσώπων ἀξιοσεβάστων καὶ κοινωφελῶν χαρακτηριζομένων πασιδήλως ἀναληθέστατα καὶ ἐμπαθῶς, ἀτυχῶς τὸ φυλλάδιον δύναται νὰ συγκαταλεγῇ εἰς τὰ σκότια ἐκεῖνα συνονθυλεύματα, ἅτινα ὡς λιβελλογράφημα τοῦ χειρίστου εἴδους δικαίως ὑπὸ παντὸς εὖ φρονοῦντος λογίζονται, ἑπομένως τὰ ἐν αὐτῷ διασυρόμενα πρόσωπα, διαπρεπεῖς ἀρχιερεῖς ὑπέροχον θέσιν ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίᾳ κατέχοντες, καὶ ἀξιοσέβαστοι κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ καὶ εὐδοκιμώτατοι καθηγηταί, εἶνε πολλῷ ἀνώτεροι τῶν ποταπῶν τούτων ἐν λιβελλογραφίαις ψευδολογιῶν, ὡς ἀπολαύοντες τῆς ἐκτιμήσεως τῆς τε Μ. Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους ἡμῶν. Τὸ δὲ ὅλως ἀνάληθες τοῦ περιεχομένου δείκνυται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ὁ μυθοπλαστήσας τὰ ἐν τῷ φυλλαδίῳ, οὐδόλως εἶχε τὴν τόλμην ζῶν ἔτι νὰ ἐκδώσῃ αὐτὸ, ἀλλὰ δειλιῶς τὴν δᾷδα τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀμέσου ἐξελέγξεως, ἐξέδωκεν αὐτὸ οὐ μόνον μετὰ τὸν θάνατον τῶν πλειόνων προσώπων, ὧν πράξεις καὶ λόγους καὶ γεγονότα, ὅλως φαντασιώδη, ἀναφέρει, ἀλλὰ καὶ δύο ἔτη περίπου (κατ' ἰδίαν ἐντολήν ! !) μετὰ τὴν ἀποβίωσιν, ὥστε δικαίως ἐχαρακτηρίσθη ἡ συρραφὴ αὕτη ὡς φωνὴ ὀδωδυῖα ἐκ τοῦ τάφου προερχομένη.

* *
*

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἁγία καὶ Μ. Ἑβδομάς.—Τοῦ βιβλίου τούτου ἐκτυπωθέντος πέρυσιν ἐν τῷ πατριαρχικῷ τυπογραφείῳ μικρῷ πρὸ τῶν ἁγίων ἡμερῶν, δι' ἃς προορίζεται, μένουσιν ἱκανὰ παρ' ἡμῖν ἀντίτυπα. Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἱεροὶ ναοὶ καὶ αἱ μοναὶ, ἐνοριακαὶ καὶ σταυροπηγιακαὶ, εἰς ἃς δέον νὰ εἰσαχθῇ πρὸς χρῆσιν τῶν ψαλτῶν καὶ τῶν ἱερέων, ἐλπίζομεν ὅτι διὰ τῶν ὁσιωτάτων ἡγουμένων καὶ τῶν ἀξιοτίμων ἐπιτρόπων ἐγκαίρως θέλουσι φροντίσει νὰ προμηθευθῶσιν ἀντίτυπα τοῦ κυριαρχικῶς ἐγκεκριμένου τούτου βιβλίου, ὅπερ ἐκ σελίδων 375 μεγάλων ἀποτελούμενον, ἐπὶ λαμπροῦ χάρτου, τιμᾶται δεδεμένον ἀντὶ γροσίων 12.

ΓΗΡΑΙΑΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

Πρὸ δύο σχεδὸν ἐτῶν ἐγένετο μνεία ἐν «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ» παλαιᾶς τινὸς Ἀδελφότητος, πανηγυριζούσης τὴν ἐπέτειον αὐτῆς τῇ 12 δεκεμβρίου, μνήμῃ τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος, ἐν τῷ Σιναϊτικῷ παρ' ἡμῖν μετοχίῳ. Παλαιά τις εἰκὼν ἀνακειμένη ἐν τῷ ναῷ τοῦ μετοχίου τούτου ἐπέτρεψέ μοι 'να γράψω τὴν ἡλικίαν τῆς Ἀδελφότητος Ἁγίου Σπυρίδωνος ἐτῶν πεντήκοντα, διότι πηγῆς ἑτέρας ἐστερούμην.

Κατ' εὐτυχίαν, πρό τινος ἐστάλη μοι πρὸς ἐξέτασιν ὁ μικρὸς κώδηξ τῆς Ἀδελφότητος ἢ Ἀδελφάτου τούτου, διδάσκων με μετά τινος φειδω-

λίας εἴ τι ἂν πρέπῃ ’να μάθωμεν περὶ σωματείων ἀρχαίων, ὧν οὔτ’ ἔντυπος ἢ χειρόγραφος κανονισμὸς περιεσώθη που, οὔτε πομπώδεις ἐκθέσεις καὶ λογοδοσίαι τύποις ἐξεδίδοντο. Ἐκ τοῦ κώδηκος ἔμαθον ὅτι ἡ Ἀδελφότης ἱδρύθη τῇ 20 ὀκτωβρίοω 1816 ἐπ’ ὀνόμασιν ἁγίου Σπυρίδωνος καὶ ἁγίας Ματρώνης.

Μέχρι τοῦδε, κατὰ μαρτυρίας ὁμογενῶν γερόντων, ἐπιστεύετο ὅτι μόνη παλαιὰ ἐν ταῖς παρ’ ἡμῖν ἀδελφότησιν ἦν ἡ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος, ἐν Χρυσοπόλει, συσταθεῖσα τῷ 1814. Ἀπὸ τοιαύτης μαρτυρίας ἐπίσης ἐγινώσκομεν ὅτι κατὰ τὴν πρώτην ἢ δευτέραν ἱερατείαν αὐτοῦ Γρηγόριος ὁ ἀπὸ Σμύρνης οἰκουμενικὸς πατριάρχης συνέστησεν ἀγαθοεργὸν Ἀδελφότητα, ἐν τοῖς κελλίοις τοῦ ναοῦ τοῦ Βλὰχ-σεραγίου ἐν Φαναρίῳ συνερχομένην. Ἴσως αὐτῆς κώδηξ τις, ἴσως ἀπολογισμὸς ἑτέρου τινος ἀδελφάτου δηλώσει τοῖς φιλίστορσιν, ἀνακαλυπτόμενος, τὰ κατὰ τὴν διοίκησιν αὐτῶν.

Τὰ σωματεῖα ταῦτα, τὴν καταγωγὴν ἀπὸ χρόνων ἀρχαιοτάτων ἕλκοντα, ὑπὸ τοῦ κράτους ἀνεγνωρισμένα καὶ κεκυρωμένα ἀπὸ δεκαπέντε καὶ πλέον ἑκατονταετηρίδων, ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας εὐλογούμενα, βεβαίως ἐτήρουν βραχέα τινὰ σημειώματα περὶ τῶν ἐσόδων καὶ τῶν ἐξόδων αὐτῶν· ἐτήρουν βεβαίως καί τινας κανόνας καὶ θεσμοὺς περὶ τῆς συντηρήσεως καὶ λειτουργίας αὐτῶν, οὐχὶ πάντοτε ἀγράφους. Ὁ κώδηξ τῆς «Ἀδελφότητος Ἁγίου Σπυρίδωνος» σημειοῖ ὅτι «οἱ ἀδελφοὶ» κατέβαλλον κατ’ ἔτος ἕκαστος ἓξ γρόσια=φράγκα· καὶ ἡ ἐν τῷ κώδηκι ἀναγραφὴ ἐστιν ἄρθρον κανονισμοῦ. Σημειοῖ που ἐπίσης ὅτι οἱ λογαριασμοὶ τῆς ἐτησίας διαχειρίσεως ὑπεβάλλοντο τοῖς «ἀδελφοῖς» τῇ 12 δεκεμβρίου, καὶ ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἐν τῷ ναῷ τοῦ Σιναϊτικοῦ μετοχίου ἐτελεῖτο μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν τεθνεώτων μελῶν τῆς Ἀδελφότητος, ἐνῷ τῇ 20 ὀκτωβρίου, μνήμῃ τῆς ἁγίας Ματρώνης, ἐγίνετο ὑπὲρ τῶν ζώντων ἀρτοκλασία. Ἦν δὲ καὶ χορηγία καθωρισμένη 250 γροσίων, ἰσαρίθμων φράγκων, κατ’ ἔτος εἰς τὸν ναὸν τοῦ Σιναϊτικοῦ μετοχίου. Ταῦτα κατεσπαρμένα ἐντὸς τοῦ κώδηκος, ᾧδε κακεῖσε, εἰσὶν ἀποσπάσματα τοῦ τῆς Ἀδελφότητος στοιχειώδους κανονισμοῦ. Δεικνύουσι ταῦτα καὶ τὴν τάξιν, ἣν εἶχεν εἰσηγμένην ἡ Ἀδελφότης Ἁγίου Σπυρίδωνος ἀπὸ τοῦ 1816, ὅτε καὶ σημειώματα ἀκριβῆ ἐτήρουν οἱ διαχειριζόμενοι τὰ κατ’ αὐτήν, ἀφ’ ὧν κατεστρώθη κώδηξ μετὰ εἴκοσί που ἐνιαυτούς, ἀναγράφων καὶ τὰ ὀνόματα τῶν μελῶν, ἐνίοτε καὶ τὰ ἐπαγγέλματα αὐτῶν καὶ ποῦ καὶ ποῦ καὶ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου. Τόσον ἦσαν ἀκριβεῖς εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος οἱ «ἀδελφοὶ»— τὰ μέλη δηλον οὖν, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες.

Τὰ ἀγαθοεργὰ ταῦτα σωματεῖα τότε φαίνεται ὅτι εἰργάζοντο δραστηριώτερον καὶ μετὰ πλείονος ζήλου ἢ τὰ σημερινά. Τὸ «Ἀδελφᾶτον Ἁγ. Σπυρίδωνος καὶ Ἁγίας Ματρώνης» ἅμα ἱδρύθη καὶ κατεσκεύασε τὴν ἱερὰν εἰκόνα τοῦ ἁγίου, ἀντὶ 725 γροσίων, ἱερὰν εἰκόνα τῆς ἁγίας, ἀντὶ 595 γροσίων, δύο κανδήλας ἀργυρᾶς, ἀντὶ 436, καὶ μανουάλιον ὁρειχάλκινον, ἀντὶ 704½, δαπανήσαν ἐν ὅλῳ 2460 γρόσια, δῆλον οὖν ἰσάριθμα φράγκα. Ἐντὸς ὀλίγου χρόνου κατώρθωσαν οἱ «ἀδελφοὶ» ’να σχηματίσωσι κεφάλαιον ἐκ 2500 γροσίων, κατατεθὲν ἐπὶ τόκῳ 12% παρὰ τῷ ναῷ τοῦ χωρίου Πύργου τῆς ἐπαρχίας Δέρκων. Δηλά γε δὴ ποσὸν πεντακισχιλίων φράγκων ἡ πτωχὴ Ἀδελφότης αὕτη συνέλεξεν ἐντὸς τῶν πέντε πρώτων ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως αὐτῆς, ἐνῷ καὶ εἰς τὸν ναὸν τῶν Σιναϊτῶν ἐχορήγει τακτικῶς καὶ εἰς ἑορτὰς, ἀρτοκλασίας τε καὶ λειτουργίας, ἐξώδευεν.

***

Οὕτως ἀπεδείχθησαν τὰ σωματεῖα ταῦτα παρ’ ἡμῖν ὠφελιμώτατα τοῖς κοινοῖς ἡμῶν καθιδρύμασιν ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἐθνικῇ βιοτῇ τῶν κάτω χρόνων, ὡς δ’ ἡ παράδοσις διδάσκει οὐδεὶς τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ναῶν ἱδρύετο καὶ συνετελεῖτο χωρὶς ἀδελφάτου, ἴσως οὐδὲ σχολεῖον.—Τῷ 1663, Διονύσιος ὁ πατριάρχης ὁ Βάρδαλις ἀπολύων, κατὰ ἰούνιον τοῦ ἔτους τούτου, τὸ νενομισμένον κατὰ τοὺς τότε χρόνους σιγίλλιον τοῦ φιλοσοφικοῦ τμήματος τῆς πατριαρχικῆς ἀκαδημίας, ὅπερ ἐξέδωκα τύποις ἐν τῷ βιβλιδίῳ μου «Παιδεία καὶ πτωχεία παρ’ ἡμῖν» (ἐν Κωνσταντινουπόλει, 1893), ὥριζε μὲν ἑορτὴν τῆς φιλοσοφικῆς ταύτης σχολῆς «τῶν τε σχολαζόντων (δηλά γε δὴ τῶν μαθητῶν) καὶ τῶν τῆς σχολῆς ταύτης ἀδελφῶν καὶ ἐπιτρόπων, καὶ τῶν ἄλλων τῆς πολιτείας ταύτης ἀρχόντων» τὴν 25 μαρτίου, καθ’ ἣν ἔδει τελεῖσθαι τὴν ἱερὰν λειτουργίαν ἐν τῷ ναῷ τοῦ κατὰ τὸ Φανάριον Ἁγιοταφιτικοῦ μετοχίου («ἐν

ᾧ ἤ τε εἰκὼν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἵδρυται καὶ τὸ παγκάριον ἐστήρικται»), ἐπέβαλλε δὲ «ἀδελφάτον τι ρητὸν παρέχειν τῷ κατασκευασθέντι παγκαρίῳ τοὺς ἀδελφοὺς τῆς σχολῆς, σημεῖον τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ στέρξεως πρὸς αὐτήν». Νομίζω λοιπὸν ὅτι δηλοῦται διὰ τῶν ὀλίγων τούτων λέξεων ἡ ὕπαρξις ἀδελφότητος ὑπὲρ τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς, καὶ τὸ καθῆκον τοῦ τῆς ἀδελφότητος ταύτης ἀποτελεῖν μέρος τοὺς ἐφόρους καὶ μαθητὰς τοῦ φιλοσοφικοῦ τμήματος καὶ τοὺς ἐπισήμους παρ' ἡμῖν ἐν τοῖς τότε χρόνοις· εἶχον οὗτοι καθῆκον 'να συνεισφέρωσι μάλιστα κατ' ἔτος εἰς τὸ ἐν τῷ ναῷ κατεσκευασμένον ἐπὶ τούτῳ ταμεῖον. Ὅτι δὲ πράγματικῶς ἀδελφότητα πάντες οὗτοι ἀπετέλουν καταφαίνεται ἐξ ὧν ὁρίζει τὸ σιγίλλιον κατωτέρω· ὅτι τῶν διὰ τοῦ πατριαρχικοῦ τούτου γράμματος ἐμπεδουμένων κεφαλαίων δυνανὸν 'να γίνηται τροποποίησίς τις ἐγκρίσει «τῶν τῆς ἀδελφότητος ἐπισήμων» καὶ τοῦ πατριάρχου.

Μνείαν τοιαύτης ἀδελφότητος πρὸς ὑποστήριξιν ἐκπαιδευτικοῦ καθιδρύματος ἐν τοῖς μετὰ τὴν ἅλωσιν χρόνοις, ἀλλὰ μνείαν ἐπίσημον, πατριαρχικὴν ὅπλον οὖν καὶ συνοδικὴν, γραπτὴν, οὐδαμοῦ ἀπήντησα. Ἡ περὶ τῆς ἀδελφότητος τῶν θαπτόντων πτωχοὺς τεθνεώτας μνεία, περὶ ἧς ἰδὲ ἐν «Ἑορτολογίῳ κωνσταντινοπολίτου προσκυνητοῦ» (σελίδι 215 ἕως τῆς 217) ἀνάγεται πάντως εἰς τὰ τέλη τῆς ΙΖ΄ ἢ τὰς ἀρχὰς τῆς ΙΗ΄ ἑκατονταετηρίδος καὶ κεῖται ἔξω καὶ μακράν πως τῶν ἑλληνικῶν τόπων. Ἐν κώδηξιν ἑνοριακῶν ναῶν εὑρίσκω μνείας ἀδελφοτήτων θρησκευτικῶν οὕτως εἰπεῖν μέχρις ἀρχῶν τῆς ΙΘ΄, ἐξ ὅσων ἠρεύνησα.

Ὡς ἀνεκαλύφθη νῦν κώδηξ παλαιὸς ἀσήμου καὶ ἀγνώστου τοῖς πολλοῖς Ἀδελφότητος, εἰσαγαγούσης ἀπ' ἀρχῆς ἔτι τῆς συστάσεως τάξιν εἰς τὴν φιλάνθρωπον λειτουργίαν αὐτῆς, οὕτως ἐλπίζω ὅτι καὶ κώδηκος εἰδός τι ἑτέρας τινὸς ἀδελφότητος εὑρεθήσεται, ὅταν ἐπίτροποί τινες ἑνοριακῶν ναῶν χορηγήσωσι πρὸς ἐξέτασιν τὰ σχετιζόμετα πρὸς τοιαύτας ἐθνικὰς μελέτας ἔγγραφα· δειχθήσεται δ' ἐκ τούτων ὅτι καὶ σχολείων ἴσως ὑποστήριξις, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἱερῶν ναῶν, καὶ διάκοσμος αὐτῶν καὶ προμήθευσις κηροστατῶν καὶ κανδηλῶν ὀφείλεται εἰς ἀδελφότητας τοιαύτας, ὧν εἰς διοίκησιν ἐκαλοῦντο ἢ εἶχον δικαίωμα οὐχὶ πάντες οἱ ταύτας ἀποτελοῦντες, ἀλλὰ μόνον οἱ «ἐπίσημοι τῆς ἀδελφότητος».

Σήμερον ὁ κώδηξ τῆς παλατιανῆς «Ἀδελφότητος Ἁγίου Σπυρίδωνος» ἀποφαίνεται ὅτι ἀρχαία καὶ αὕτη παρ' ἡμῖν ἐστὶν, ἔχουσα τάξιν ἐν τῇ διοικήσει τῶν κατ' αὐτὴν, καὶ διδάσκουσα ὅτι τοιαύτην τάξιν εἶχον εἰσηγμένην ἐν τῇ διαχειρίσει καὶ διευθύνσει τῶν κοινῶν οἱ πατέρες ἡμῶν. Τοῦτο δ' ἀποδειχθήσεται καὶ ἐπί τινων ἑτέρων κεφαλαίων τῆς μεσήλικος ἡμῶν ἱστορίας.

Ὁ μ χ. Μ. Ι. Γ.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

(Διαταχτικὴν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθ. 83 καὶ ἡμερ. 16 8)βρίου 1904 ἀποφάσεως τοῦ πνευματικοῦ δικαστηρίου).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρ. 77 καὶ ἐπ. 207 τῶν πατριαρχικῶν Διακονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δ κάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ,

Ἀπορρίπτει τὰ ἐν τῷ σκεπτικῷ ἀπορριπτέα,

Δέχεται ἐν μέρει τὴν ὑπ' ἀρθ. πρωτ. 5678 καὶ ἡμερομ. 8 αὐγούστου 1906 ἀγωγὴν τῆς Ἀγγελικῆς Γεωργίου κατὰ Ἀθανασίου Γεωργίου ὡς νόμιμον καὶ βάσιμον,

Κηρύττει τὴν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφισταμένην μνηστείαν διαλελυμένην ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου μεθ' ὅλων τῶν νομίμων συνεπειῶν,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως» δημοσίευσιν τοῦ διαταχτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ὑπαιτίῳ τῆς διαλύσεως τῆς μνηστείας τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δινογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια διακόσια ὀγδοήκοντα πέντε (ἀρ. 285) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ προεδρεύων 3

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος **Καλλίνικος**

ὁ Α΄ γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

Οὐδὲν φύλλον τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἀπολεσθὲν ἀναπληροῦται δωρεὰν, ἀλλ' ἐπὶ καταβολῇ 40 παράδων διὰ τὸ ὀκτασέλιδον καὶ 60 παράδων διὰ τὸ δωδεκασέλιδον τεῦχος.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΚΖ'.

ΑΡΙΘ. 11

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 17 ΜΑΡΤΙΟΥ 1907

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ.....25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιτραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπίσημα ἔγγραφα — Αὐτοκρατορικὴ μεγαθυμία — Διαμαρτυρίαι Κουτσοβλάχων Ἐπιθεώρησις ξένου τύπου — Ἀποφάσεις Δικαστικαὶ διδακτικώτατα — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικὰ — Οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει λόγιοι — Δηλώσεις — Δικαστικαὶ ἀγγελίαι.

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

Πρὸς τὴν Α. Παναγιότητα τὸν πατριάρχην τῶν Ρωμαίων

Ἔλαβον καὶ ἀνέγνων τὸ ἐπαναληπτικὸν ταπείνωμα τῆς Ὑμ. Παναγιότητος, τὸ διαλαμβάνον ὅτι τὸ ἐκτελεστικὸν τμῆμα δὲν ἐκτελεῖ τὰς ἀποφάσεις τῆς ἐπισκοπῆς Μυριοφύτου περὶ προικὸς δύο γυναικῶν ἐκ τῆς ὀρθοδόξου κοινότητος τῆς κωμοπόλεως Μυριοφύτου, τῆς Ματένιας καὶ τῆς Θαλάσσαινας, συζύγου τοῦ Θεοχάρους Δημητράκη.

Συνεπείᾳ προηγουμένης ἀναφορᾶς, εἶχεν ἀνατεθῇ τὸ πρᾶγμα εἰς τὸ συμβούλιον τοῦ Ὑπουργείου (ἐνδοξυμὲν), τὸ ὁποῖον ἀπεφήνατο ὅτι αἱ περὶ προικὸς καὶ τραχώματος διατάξεις τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος ἀποφάσεων δέον νὰ ἐκτελεσθῶσι, διότι, κατ' ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους καὶ τοῦ Ὑπουργικοῦ, κοινοποιηθεῖσαν διὰ βεζυρικοῦ βουγιουρουλτίου, δέον νὰ ἐκτελῶνται ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ὑπὸ τῶν ἐκτελεστικῶν τμημάτων αἱ συνήθεις ἀποφάσεις τῶν ἐπισκοπῶν αἱ μὴ χρήζουσαι τῆς τοῦ Πατριαρχείου ἐπικυρώσεως, καθόσον καὶ αἱ ἐπισκοπαὶ αἱ ὑποκείμεναι εἰς τὸ Πατριαρχεῖον καὶ τὰς μητροπόλεις καὶ διὰ τῶν αὐτῶν καθηκόντων ἐπιπεφορτισμέναι δύνανται νὰ δικάζωσι τὰς ἐντὸς τῆς δικαιοδοσίας αὐτῶν ὑποθέσεις, ἐξ ἐκείνων, ἃς εἶναι ἁρμόδιοι τὸ Πατριαρχεῖον καὶ αἱ Μητροπόλεις νὰ δικάζωσι.

Ἐπειδὴ δὲ ἐκ τῶν ἀρχείων ἐγνώσθη ὅτι, συνῳδὰ τῇ γνωμοδοτήσει ταύτῃ, τὸ πρᾶγμα εἶχε κοινοποιηθῇ εἰς τὸν τόπον, προάγομαι διὰ τοῦ παρόντος νὰ φέρω τοῦτο εἰς γνῶσιν.

Τῇ 4 Σεφὲρ 1325 ἢ 6 Μαρτίου 1323]1907

Ὁ Ὑπουργὸς

ΑΒΔΟΥΡΡΑΧΜΑΝ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

Πρὸς τὴν Α. Παναγιότητα τὸν πατριάρχην τῶν Ρωμαίων

Ἐλήφθη τὸ τακρίριον τῆς Ὑμ. Παναγιότητος, δι' οὗ δηλοῦται ὅτι ὁ καϊμακάμης Μετσόβου ἀπαιτεῖ ἵνα ἐπικυρωθῶσι τὰ διπλώματα τῶν διδασκάλων καὶ διδασκαλισσῶν ὑπὸ τῆς ἐν Ἰωαννίνοις διευθύνσεως τοῦ Ὑπουργείου τῆς παιδείας, ἐνῷ, κατὰ τὴν τελευταίαν βεζυρικὴν ἐγκύκλιον, ταῦτα δέον νὰ ἐπικυρῶνται ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου καὶ τῶν Μητροπόλεων, ἀξιοῖ τὴν ἐνέργειαν τῶν δεόντων.

Συνεπείᾳ τοῦ τακριρίου τούτου, ἀνταποκρίσεως γενομένης μετὰ τοῦ Ὑπουργείου τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως, ἐλήφθη ἀπαντητικὸς τεσκερὲς, διαλαμβάνων ὅτι ὁ ρηθεὶς καϊμακάμης τοιαύτην πρότασιν δὲν ἐποίησε καὶ ὅτι τὰ περὶ τούτου ὑπὸ τῆς Μητροπόλεως Μετσόβου γραφέντα τῷ Πατριαρχείῳ εἶνε ἀναλήθη.

Ἐφ' ᾧ προάγομαι νὰ φέρω τὸ πρᾶγμα εἰς γνῶσιν.

Τῇ 29 Μουχαρρὲμ 1325 ἢ 1 Μαρτίου 1323 1907

Ὁ Ὑπουργὸς
ΑΒΔΟΥΡΡΑΧΜΑΝ

Διὰ τρίτου τινος ὑπουργικοῦ γράμματος ἀγγέλλεται τῷ Πατριαρχείῳ ὅτι ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Βελεγράδων, ἀνάγκης οὔσης ἵνα περιορισθῇ ἐπί τινα καιρὸν ἱερεὺς ὀρθόδοξος, ὁ ἐξ Αὐλῶνος αἰδεσιμ. κ. Λεωνίδας, ἐκρατήθη οὗτος οὐχὶ ἐν τῷ κοινῷ μέρει, ἐν ᾧ καὶ οἱ ἄλλοι, ἀλλ' ἐν ἰδίῳ διαμερίσματι, ὅπου διαμένουσιν ἐξέχοντα πρόσωπα.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΗ ΜΕΓΑΘΥΜΙΑ

Ἐὰν αἱ τρεῖς αὗται χαρμόσυνοι ἀγγελίαι κινῶσιν εἰς εὐγνωμοσύνην τὸ σύμπαν ἑλληνικὸν ὀρθόδοξον γένος, τὸ διατελοῦν ὑπὸ τὴν ἔμφρονα καὶ πατρικὴν διοίκησιν τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος τοῦ φιλολάου ἄνακτος, ἐπὶ τὰ ἴχνη βαίνοντος τῶν εὐκλεῶν Αὐτοῦ προγόνων τῶν ἀναγνωρισάντων καὶ κυρωσάντων τὰ παλαίφατα προνόμια τῆς ὑπὸ τὸ σκῆπτρον αὐτῶν Ἐκκλησίας τῶν ρωμαίων, ἤτοι τῶν ὀρθοδόξων ἀνατολικῶν τῶν ἐν τῇ κραταιᾷ τῶν Ὀσμανιδῶν Αὐτοκρατορίᾳ, ἐὰν εἰδήσεις τρεῖς εὐχάριστοι προκαλῶσι τὰ εὐχαριστήρια τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους ἀπεκδεχομένων ἵνα ἴδωσι καὶ ἕτερα τοιαῦτα ἔγγραφα παρομοίας προνομίας οὕτω λαμπρῶς ἀνακηρύττοντα, τρεῖς ἀποδείξεις ἔτι πατρικῆς τοῦ φιλολάου ἡμῶν ἄνακτος στοργῆς καὶ ἀγάπης πρὸς τοὺς πιστοὺς αὐτοῦ ὑπηκόους ἐγνώσθησαν ἐπισήμως, καθ' ἃς ὁ μεγαλειότατος ἡμῶν αὐθέντης καὶ σουλτάνος Ἀβδοὺλ Χαμὶτ Χὰν ὁ Β', οὗ εἴθε νὰ ἐπιμηκύνῃ Κύριος τὰς ἡμέρας, ηὐδόκησε νὰ ἄρῃ τόν τε προσωπικὸν φόρον καὶ τὸν ἐπὶ τῶν κατοικιδίων ζώων, ἐσχάτως ψηφισθέντα, καθὼς καὶ ὡρισμένην κατηγορίαν καθυστερουμένων τοῦ στρατιωτικοῦ φόρου.

Οἱ πιστοὶ τσῦ Κράτους ὑπήκοοι καὶ ἰδίως οἱ ὀρθόδοξοι οἱ διαρκῶς ἐν ἰδίαις καὶ ἐν κοιναῖς προσευχαῖς εὐχόμενοι ὑπὲρ ὑγιείας, μακροβιότητος καὶ δόξης τοῦ εὐεργετικωτάτου αὐτῶν ἄνακτος, εὗρον καὶ πάλιν —ὡς προσεδόκων— νέας ἀφορμὰς εὐχῶν πρὸς τὸν Ὕψιστον καὶ ἐκδηλώσεως εὐγνωμοσύνης, καθιστώσας αὐτοὺς, ὡς τὸ πρότερον, ἀκραδάντως ἀφωσιωμένους καὶ πιστοὺς εἰς τὸν θρόνον τῆς Αὐτοῦ αὐτοκρατορικῆς Μεγαλειότητος.

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΙ ΚΟΥΤΣΟΒΛΑΧΩΝ

Ὁ ἑλληνοβλαχικὸς πληθυσμὸς, ὁ ἄμεσος καὶ πρώτιστος ἐνδιαφερόμενος ἐν τῷ ζητήματι τῷ τεχνητῶς δημιουργηθέντι ὑπὸ τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας διὰ σκοποὺς βδελυροὺς καὶ καταχθονίους, τοὺς ὁποίους δεόντως ἀπεκαλύψαμεν—ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁμολογιῶν αὐτῶν τούτων τῶν Ρωμούνων—ἐν προηγουμένοις φύλλοις τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», ἐξακολουθεῖ ἐκδηλῶν, πανηγυρικῶς, τὴν ἀποδοκιμασίαν αὐτοῦ κατὰ τῆς ἀνοσίας ἐκμεταλλεύσεως τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ καὶ ἀποκρούων, ἐντόνως καὶ κατηγορηματικώτατα, πᾶσαν ἀνάμιξιν τῶν αὐτοκλήτων προστατῶν καὶ συνηγόρων του, τοὺς ὁποίους χαρακτηρίζει, οὐ μόνον ὡς πάντη ξένους καὶ ἀλλοτρίους αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ ὡς τοὺς χειρίστους τῶν ἐχθρῶν καὶ ἐπιβούλων τῶν τιμαλφεστάτων αὐτοῦ συμφερόντων, καθ' ὧν ἐπικαλεῖται τὴν προστασίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, **ὡς τῆς μόνης ἀνω-**

τάτης πνευματικῆς καὶ ἐθνικῆς αὐτοῦ Ἀρχῆς.

Ἀλλ' ἀφίσωμεν τὸν λόγον εἰς αὐτοὺς τούτους τοὺς Ἑλληνοβλάχους, γράφοντας πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, **ὑπὸ ἡμερομηνίαν 18 Φεβρουαρίου 1907**, ὡς ἑξῆς.

Πρὸς τὴν Αὐτοῦ Θειοτάτην Παναγιότητα
τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην
κ. κ. Ἰωακειμ τὸν Γ'.

Παναγιώτατε δέσποτα,

«Οἱ ὑποφαινόμενοι, κάτοικοι Αἰκατερίνης, κωμοπόλεως τῆς ἱερᾶς ἐπισκοπῆς Κίτρους, ὀρθόδοξοι χριστιανοί, πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι ὑπήκοοι τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου, πιστοὶ δὲ καὶ ἀφωσιωμένοι ἀκραδάντως καὶ εἰς τὰ σεβαστὰ Πατριαρχεῖα, τὴν Μητέρα Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν καὶ τὰς πατρικὰς ἡμῶν παραδόσεις, πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι, ἀπ' αἰώνων, εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως, τὸν μόνον νόμιμον προστάτην τοῦ θρησκεύματος καὶ τῆς ἐθνικότητος ἡμῶν, ὑποβάλλομεν μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ τῇ Ὑμετέρᾳ Προσκυνητῇ ἡμῶν Παναγιότητι, ὅτι, ἐπειδὴ ἔτυχε μετὰ τῆς καθαρᾶς Ἑλληνικῆς γλώσσης νὰ ὁμιλῶμεν ἰδιαιτέρως εἰς τὰς οἰκίας ἡμῶν καὶ ἑλληνοβλαχικόν τι ἰδίωμα γλωσσικὸν (παρεφθαρμένην δηλονότι τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν μετά τινων λατινισμῶν), ἐπάγγελμα δὲ νὰ ἔχωμεν, ἀρχῆθεν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὸ βόσκειν πρόβατα (ζῶα δηλαδὴ ἅτινα βλήχουσι-βελάζουσι), διὰ ταῦτα Ἑλληνοβλάχους ἢ Κουτσοβλάχους ἢ καὶ ἁπλῶς Βλάχους ὠνόμασαν ἡμᾶς ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ ἡμῶν ἐπαγγέλματος, ὅπερ καὶ σήμερον πολλοὶ ἐξ ἡμῶν ἐξακολουθοῦσι, κεχαγιάδες ὄντες.

» Καὶ μέχρι μὲν σήμερον ἡ ὀνομασία Βλάχος, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ποιμένος μόνον σημαίνουσα, οὐδόλως ἐνώχλει ἡμᾶς κλείοντας τὰ ὦτα καὶ ἀποφεύγοντας προσεκτικῶς τὴν εἰς τὰ μέρη ἡμῶν πρὸ ἐτῶν παρεισφρήσασαν καὶ ἐνσφηνωθεῖσαν ρωμουνικὴν προπαγάνδαν, ἥτις, διὰ ψευδοθεωριῶν καὶ ἱστορικῶν ἀναληθειῶν καὶ ἐξαπατήσεων διὰ χρημάτων καὶ δωροδοκιῶν ἀφθόνων καὶ δι' ὅλων τῶν θεμιτῶν καὶ ἀθεμίτων μέσων, ἐζήτει νὰ πείσῃ ἡμᾶς ἵνα στέλλωμεν τὰ τέκνα ἡμῶν εἰς τὰ ὑπ' αὐτῆς ἱδρυθέντα ρωμουνικὰ σχολεῖα πρὸς ἐκμάθησιν τῆς ἐντελῶς ξένης πρὸς ἡμᾶς καὶ ἀχρήστου εἰς τὰ μέρη ἡμῶν ρωμουνικῆς γλώσσης καὶ ἵνα ὑποστηρίζωμεν τὴν ἐξάπλωσιν παρ' ἡμῖν τῆς ρωμουνικῆς γλώσσης ἐν ταῖς ἐκκλησίαις καὶ ἐν ταῖς οἰκογενείαις ἡμῶν· ἐλάχιστα ἐν τούτοις κατορθώσασα, καθ' ὅσον μόνον ἀέργους τινὰς ἐξ ἡμῶν, ἀδρῶς πληρώσασα, κατώρθωσεν ἐντὸς τόσων ἐτῶν νὰ προσηλυτίσῃ, τοὺς πεινῶντας τούτους πείσασα τῷ ψωμισμῷ, ὅτι δῆθεν εἶνε Ρωμοῦνοι ὡς Βλάχοι! καὶ οὐχὶ Ἕλληνες! ἐνῷ ἡμεῖς οἱ Βλάχοι πάντες, ἐκτὸς ἐλαχίστων ἀργυρωνήτων, ἔχομεν τὴν πατροπαράδοτον πεποίθησιν ὅτι εἴμεθα οἱ γνησιώτεροι Ἕλληνες.

» Καὶ ταῦτα μὲν μέχρι τοῦδε ἐπράττομεν, ἀποφεύγοντες μετὰ φανατισμοῦ ἐθνικοῦ καὶ ἀπὸ τὰ σχολεῖα αὐτῶν καὶ ἀπὸ τὴν ἀκατάληπτον εἰς ἡμᾶς ρωμουνικὴν αὐτῶν γλῶσσαν καὶ ἀπὸ τὰς θεωρίας καὶ ἰδέας αὐτῶν καὶ ἀπὸ τὴν συναναστροφὴν αὐτῶν, ἵνα μὴ τυχὸν διαφθαρῶμεν διὰ τοῦ ἀφθόνου αὐτῶν χρήματος, ὡς ἐλάχιστοί τινες ἐξ ἡμῶν διεφθάρησαν, πωλήσαντες τὴν καρδίαν αὐτῶν, τουτέστι τὸ ἐθνικὸν αὐτῶν αἴσθημα· νῦν δέ, ὁπότε ἡ λέξις Βλάχος **διὰ τῆς βίας** ζητεῖται, νὰ λάβῃ ἀντὶ τῆς σημασίας ἐπαγγέλματος ἐθνικότητος σημασίαν, ἐθνικότητος διακρινούσης καὶ διαχωριζούσης ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν ἐθνικότητα (ρούμ-μιλλὲτ) πάντας τοὺς φέροντας τὸ ὄνομα Βλάχος, ὅπερ ὄνομα θεωρηθήσεται ταυτόσημον τοῦ Ρωμοῦνος, **νῦν ὁπότε δι' ὅλων τῶν ἀθεμίτων καὶ οὐχὶ τιμίων μέσων, ἐξαπατήσεων, μηχανορραφιῶν, ραδιουργιῶν, δωροδοκιῶν καί τῶν τοιούτων, ἡ ρωμουνικὴ λεγομένη προπαγάνδα, εἰς τὸ ἀπροχώρητον τοῦ παραλογισμοῦ ἀφιχθεῖσα, ζητεῖ τὴν ἐξεύρεσιν προσώπων ἀργυρωνήτων ἐξ ἡμῶν, τῶν Βλάχων λεγομένων, ἅτινα, ἔστω καὶ ἐλάχιστα, κρυφίως ἡμῶν θέλουσιν ὑποστηρίξῃ δ' ἀναφορῶν αὐτῶν τὴν ρωμουνικὴν γλῶσσαν ὡς ἐθνικήν, δῆθεν, ἡμῶν τῶν Βλάχων, καὶ τὴν σύστασιν ρωμουνικῆς κοινότητος παρ' ἡμῖν καὶ τὰ τοιαῦτα, τὴν σημασίαν τοῦ Βλάχος καὶ Ρωμοῦνος μεμελετημένως συγχέοντες,** αἰσθανόμεθα, νῦν, Παναγιώτατε Δέσποτα, τὴν ἀνάγκην ἵνα, ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ὑμετέρας Προσκυνητῆς ἡμῶν Παναγιότητος, τοῦ μόνου νομίμου προστάτου τοῦ θρησκεύματος καὶ τῆς ἐθνικότητος ἡμῶν, μετ' ἄλγους ψυχῆς τὸ ἑλληνικὸν ἡμῶν ἐθνικὸν αἴσθημα εὐλπίστως ἀναθέσωμεν καὶ διακηρύξωμεν, στεντορείᾳ τῇ φωνῇ, ὅτι πατροπαραδότως ἀπ' αἰώνων Ἕλληνες εἴμεθα, ἀφωσιωμένοι ἀκραδάντως τῷ Πατριαρχείῳ Κωνσταντινουπόλεως, ἀρρήκτως δὲ ὅτι συνηνωμένοι, ἓν ὅλον καὶ μόνον ἕν, ἐν κοιναῖς παραδόσεσι καὶ ἔθιμοι, μετὰ τῶν ἑλληνιστὶ ὁμιλούντων ἀδελφῶν ἡμῶν Ἑλλήνων (ρούμ-μιλλὲτ), ἀποτελοῦμεν, οὐδέποτε ἡμᾶς αὐτοὺς ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων διακρίναντες καὶ χωρίσαντες, ἀλλ' ὡς ἓν ἔθνος, καὶ μόνον ἕν, μετ' αὐτῶν ἡμᾶς αὐτοὺς ἀείποτε αἰσθανό-

μενοι καὶ θεωροῦντες. Τὴν τοιαύτην δὲ ἀδιάσπαστον ἡμῶν ταὐτότητα ἐν πᾶσι πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἀδελφοὺς ἡμῶν καὶ τὴν ἀδιασάλευτον, ἀπὸ κοινοῦ μετ' αὐτῶν, πίστιν πρὸς τὸ βασίλειον κράτος καὶ τὴν πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν ἀφοσίωσιν πανηγυρικῶς διακηρύττοντες, μετ' ἀγανακτήσεως καὶ ἀποστροφῆς μανθάνομεν τὰς καταβαλλομένας ὑπ' ὀλιγίστων ἐξ ἡμῶν ἀργυρωνήτων ὑπὸ τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας ἐνεργείας πρὸς διάσπασιν τῆς ἑνότητος ἡμῶν ταύτης καὶ ἐντόνως διαμαρτυρόμενοι κατὰ τῶν ξενικῶν τούτων καταχθονίων μηχανορραφιῶν καὶ ραδιουργιῶν, τῶν τὴν διχόνοιαν καὶ διαίρεσιν μεταξὺ ὁμαιμόνων βλαχοφώνων καὶ ἑλληνοφώνων ἀδελφῶν ἐπιδιωκουσῶν, θερμοπαρακαλοῦμεν ὅπως ἡ διακήρυξις καὶ διαμαρτυρία ἡμῶν αὕτη ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῆς Ὑμετέρας Προσκυνητῆς ἡμῖν Παναγιότητος καὶ ὑψίστης θρησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς ἡμῶν Κορυφῆς, ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς ὁποίας τὴν ἑλληνικὴν ἡμῶν ἐθνικότητα ἀναθέσαντες **καὶ τὰ τυχὸν κατὰ ὑποδείξεις τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας ὑπό τινων ἐξ ἡμῶν ὀλιγίστων ἀργυρωνήτων, κρυφίως ἡμῶν, κατὰ τῆς ἑλληνικῆς ἡμῶν τῶν Βλάχων ἐθνικότητος γενησόμενα δι' ἀναφορῶν διαβήματα ρητῶς ἀποκηρύττοντες,** καὶ ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν ἑλληνοφώνων ἡμεῖς οἱ βλαχόφωνοι Ἕλληνες ὑπὲρ τοῦ Μεγαλειοτάτου ἡμῶν Ἄνακτος εὐχόμενοι, κατασπαζόμεθα βαθυσεβάστως τὴν δεξιὰν τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης καὶ Προσκυνητῆς ἡμῶν Παναγιότητος καὶ διατελοῦμεν, τέκνα ἐσχεῖ πειθήνια καὶ ἀκραδάντως ἀφωσιωμένα.

Ἐν Αἰκατερίνῃ τῇ 18 Φεβρουαρίου 1907.

Ἡ ἀναφορὰ αὕτη φέρει τὰς ὑπογραφὰς τοῦ κλήρου, τῶν δημογερόντων καὶ τετρακοσίων ὀγδοήκοντα κατοίκων.

Παρεμφερεῖς πρόσφατοι ἀναφοραί, κατὰ τὸν αὐτὸν Φεβρουάριον μῆνα τοῦ 1907 ὑπογραφεῖσαι, διεβιβάσθησαν καὶ ἐκ τῶν λοιπῶν βλαχοφώνων κατοίκων τῶν κωμῶν καὶ χωρίων τῆς ἐπαρχίας Κίτρους· ἤτοι, δευτέρα, ἐκ τῶν κωμῶν «Καλύβια Πάλαινας», «Καλύβια Κίτρους», «Κίτρους», «Χρόνη» καὶ «Κολοκούριον» μετὰ πεντακοσίων τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὑπογραφῶν· τρίτη, ἐκ τῆς κώμης «Καρίτσης» μετὰ τριακοσίων εἴκοσι ἐννέα ὑπογραφῶν· τετάρτη, ἐκ τῶν χωρίων «Καλύβια ἅγιος Ἰωάννης», «Βρυμίρι» καὶ «Κορινοῦ» μετὰ διακοσίων ὀγδοήκοντα ἓξ ὑπογραφῶν· πέμπτη, ἐκ τῆς κώμης «Καλύβια Κουντουργιωτίσης» μετὰ ἑκατὸν ἑβδομήκοντα δύο ὑπογραφῶν, καὶ, τέλος ἕκτη, ἐκ τῆς κώμης «Λιτόχωρον» μετὰ ἑβδομήκοντα μιᾶς ὑπογραφῶν.

Τὸ περιεχόμενον τῶν ἀναφορῶν τούτων, τῶν διασπωσῶν ὡς ἰστὸν ἀράχνης τὰς ἐν τῇ ἐπισκοπῇ Κίτρους τῆς μητροπόλεως Θεσσαλονίκης ἐν τῷ ἐξυφαίνεσθαι μηχανορραφίας τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας, ἀποτελεῖ ἅμα τὴν εὐγλωττοτέραν ἀναίρεσιν τῶν ἱστορικῶν, ἐθνολογικῶν καὶ γλωσσολογικῶν περὶ τοῦ κουτσοβλαχικοῦ πληθυσμοῦ ψευδολογιῶν καὶ σοφιστειῶν ταύτης, τηκομένων « ὡς τήκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός ».

Σημειωτέον δὲ, ὡς πρὸς τὴν ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος ἐτυμολογίαν τοῦ ὀνόματος «Βλάχος», ὅτι πράγματι, μέχρι τῆς σήμερον, ἐν μέσαις Ἀθήναις τοὺς γαλακτοπώλας, οἱασδήποτε ἐθνικότητος, ἀποκαλοῦσι «Βλάχους».

Ἐνῶ οἱ Ἑλληνόβλαχοι τῆς ἐπισκοπῆς Κίτρους δι' ἀναφορῶν πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἀποκρούουσι τὴν ρωμουνικὴν προπαγάνδαν, οἱ ἐν Βιτωλίοις ὁμαίμονές των διαμαρτύρονται καὶ ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Εὐρωπαϊκὸν δημόσιον, δι' ἐγγράφου ἀποσταλέντος πρὸς τὴν ἔγκριτον ἰταλικὴν, ἐφημερίδα «Ἰταλικὸς Ταχυδρόμος» (*Corriere d' Italia*). Περίληψιν τοῦ ἐγγράφου τούτου ἀνεδημοσίευσαν αἱ ἐγκριτότεραι τῶν Εὐρωπαϊκῶν ἐφημερίδων ἐξ ὧν παραθέτομεν τὴν τοῦ «*Gaulois*» (φύλλον τῆς 16 Μαρτίου) ἔχουσαν ὡς ἑξῆς·

«Οἱ Κουτσόβλαχοι τῶν Βιτωλίων ἀπηύθυναν πρὸς τὴν «Corriere d' Italia» λίαν ἐνδιαφέρουσαν ἐπιστολήν, δι' ἧς διαμαρτύρονται κατὰ τῶν ἐνεργειῶν τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας καὶ τῶν ἀποπειρῶν ταύτης πρὸς ἐξομοίωσιν αὐτῶν μετὰ τῶν Ρωμούνων.

«Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ διατυποῦται, ἐν πρώτοις, **κατ' ἀρχὴν** ὅτι ρωμουνικὸν στοιχεῖον, ὑπὸ τὴν κυρίαν σημασίαν τῆς λέξεως, δὲν ὑφίσταται ἐν Μακεδονίᾳ καὶ ὅτι οἱ Κουτσόβλαχοι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποσπασθῶσιν ἀπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους μεθ' οὗ «συνεδέθησαν ἔκπαλαι διὰ τῆς κοινῆς ἱστορίας καὶ τῶν παθημάτων, διὰ τῶν κοινῶν παραδόσεων καὶ πόθων, διὰ τῶν κοινῶν πρὸς κοινὴν προαγωγὴν ἀγώνων».

» Αἱ ἀνυπολόγιστοι θυσίαι εἰς ἃς ὑποβάλλεται ἡ Ρουμανία πρὸς ἐπίτευξιν χιμαιρικῶν σκοπῶν εἰσὶν ἀδι-

καιολόγητοι, καθόσον οὐδεὶς ποτὲ Κουτσόβλαχος ἐπεκαλέσθη τὴν ἀντίληψίν της. Κατὰ συνέπειαν ἡ πολιτεία τῆς Ρουμανίας ἀποτελεῖ πραξικόπημα κατὰ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως, δυνάμει τῆς ὁποίας ἕκαστος χαίρει τὸ δικαίωμα νὰ ὑποδείξῃ τὴν ἐθνικότητα εἰς ἣν ἀνήκει. Ἀφοῦ λοιπὸν οἱ Κουτσόβλαχοι διακηρύττουσι πανδήμως ὅτι εἰσὶν Ἕλληνες, ἀποβαίνει ἄπορον πῶς καὶ ἐν τίνι δικαιώματι ἡ ρωμουνικὴ Κυβέρνησις ἀξιοῖ νὰ μεταβάλῃ τὰς ἐθνικὰς αὐτῶν ἰδέας διὰ τῆς μισθώσεως προπαγανδικῶν ὀργάνων, διὰ τῆς συντηρήσεως συμμοριῶν, καὶ ἐν γένει διὰ τῆς χρήσεως παντοειδῶν βιαίων μέσων.

» Ἡ ἐπιστολὴ ἀποδεικνύει, ἀκολούθως, ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀδυνατεῖ ἀπολύτως νὰ ἱκανοποιήσῃ τοὺς ρωμουνικοὺς πόθους τοὺς προερχομένους ἔξωθεν καὶ ἀντικειμένους πρὸς τὰς ἰδέας τῶν ἐνδιαφερομένων, καὶ συμπεραίνει ὡς ἑξῆς·

» Οἱ γράφοντες τὰς γραμμὰς ταύτας εἰσὶ Κουτσόβλαχοι, κατὰ πάντα ὅμοιοι πρὸς τοὺς λοιποὺς Ἕλληνας ἀδελφοὺς ἡμῶν, διακρινόμενοι ἐκείνων μόνον κατὰ τὸ ἀσπονδότερον μῖσος ὅπερ ἡμεῖς, ἴσως, τρέφομεν κατὰ τῶν Ρωμούνων, οἵτινες, ἐν ὀνόματι, δῆθεν, ἐθνικῶν ἰδεωδῶν καὶ πρὸς ἰδιοτελῆ καὶ ἀδύνατον ἐν ταυτῷ σκοπόν, προσπαθοῦσι νὰ ἐνσπείρωσι τὴν διχόνοιαν μεταξὺ τῶν φιλησύχων κατοίκων, οἵτινες ἓν τι μόνον ποθοῦσιν, ὅπως ἀφίσωσιν αὐτοὺς ἀνεπηρεάστους ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν θρησκευτικῶν καὶ σχολειακῶν αὐτῶν καθηκόντων».

Ἡ «*Corriere d' Italia*», δημοσιεύουσα τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ἐξαίρει τὴν σημασίαν αὐτῆς, ἣν ἀνάγει εἰς τὴν τῆς περιωπῆς αὐθεντικοῦ ἐγγράφου. Ἐπισυνάπτει δέ, ἐξ ἀφορμῆς τῆς δημοσιεύσεως ταύτης, σπουδαίαν μελέτην τοῦ καθηγητοῦ *Giuseppe Tomaseti* περὶ τῆς πολιτικῆς τῆς Ρουμανίας καὶ Βουλγαρίας. Ὁ διαπρεπὴς ἱστορικός, ἐκτίθησιν ἐν πρώτοις, περιληπτικῶς, τὰ κατὰ τὴν ἱστορικὴν ἀνέλιξιν τοῦ Ἀνατολικοῦ Ζητήματος καὶ σκιαγραφεῖ τὰ ἐν Μακεδονίᾳ καὶ προσφάτως ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ γενόμενα· μεθ' ὃ ἐπάγει.

« Ὡς ἐξάγεται, οἱ Βούλγαροι ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Ἀν. Ρωμυλίᾳ καὶ οἱ Ρωμοῦνοι ἐν τῇ αὐτῇ Μακεδονίᾳ καὶ ἐν Ἠπείρῳ (οἱ τελευταῖοι δ' οὗτοι διὰ προπαγάνδας ἧς ἔναρξις ἐγένετο παρ' Ἕλληνος ἀρνησιπάτριδος, τοῦ Μαργαρίτου) πειρῶνται νὰ ὑπεκκαύσωσι τὸ κατὰ τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου μῖσος καὶ νὰ ἑλκύσωσι τοὺς Κουτσοβλάχους, Ἕλληνας ὄντας ἐκ λόγων πεποιθήσεως καὶ συμφερόντων. Βούλγαροι καὶ Ρωμοῦνοι ἐπιδιώκουσιν ἰδιοτελεῖς σκοπούς· **ἀλλ' ἂν μεταξὺ τῶν τελευταίων εὑρηνται ἄνδρες ἀνεπτυγμένοι καὶ ἀμερόληπτοι, ὀφείλουσι νὰ ἀναγνωρίσωσιν ὅτι οὔτε ἡ Ρωμαϊκὴ ἱστορία, οὔτε ἡ τῆς χερσονήσου τοῦ Αἵμου, ἐπιτρέπουσι τὴν δικαιολόγησιν τοιαύτης τερατωδίας».**

Οἱ ἐν Ἀμερικῇ ἐγκατεστημένοι Κουτσόβλαχοι, οἱ ἐκ τῆς κωμοπόλεως Σαμαρίνης ἔλκοντες τὴν καταγωγήν, συνέστησαν ἀδελφότητα πρὸς συντήρησιν τῶν ἑλληνικῶν σχολῶν καὶ τοῦ ναοῦ τῆς γενετείρας των. Ἡ συνδρομὴ ἑκάστου μέλους ὡρίσθη εἰς 1 φράγκον καὶ 25 ἑκατοστὰ καθ' ἑβδομάδα, ἡ δὲ ὁλικὴ ἐτησία πρόσοδος θὰ ἀνέλθῃ οὕτως εἰς 7500 φράγκα.—

Ὁ ἐν Δαμασκῷ τῆς Συρίας ἐγκατεστημένος Ἑλληνόβλαχος κ. Πέτρος Τζιάκος, ἐκ τῆς μακεδονικῆς κωμοπόλεως Νεβέσκης, ἀνέλαβε τὴν ἰδίᾳ δαπάνῃ ἀνακαίνισιν τοῦ ἑτοιμορρόπου ἑλληνικοῦ ναοῦ τῆς πατρίδος του.

Καὶ ἐν τῇ Θεσσαλικῇ ἐπαρχίᾳ Ἐλασσῶνος αἱ ρωμουνικαὶ μηχανορραφίαι ἐναυάγησαν τέλεον, καθὰ διατρανοῦται ἐκ τῆσδε τῆς ἐκθέσεως.

Ἔκθεσις Μητροπολίτου Ἐλασσῶνος

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Οἱ κατ' ἔτος ἐν τῇ παροικίᾳ ταύτῃ ἐνσκήπτοντες ρωμουνοδιδάσκαλοι, παραμείναντες ἐπὶ τετράμηνον ἄνευ μαθητῶν καὶ σχολείων, ἀπῆλθον τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν 23 λήγοντος κατευθυνόμενοι εἰς Γρεβενά. Κατὰ δὲ τὸ ἔτος τοῦτο πολὺ ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους ἀπήλλαξαν τὴν παροικίαν, ἀφ' οὗ ὅμως καὶ αὖθις ἐφιλοτιμήθησαν νὰ ποιήσωνται χρῆσιν μέσων καὶ τρόπων, πρὸς ἀποπλάνησιν, αὐτοῖς μόνον γνωστῶν καὶ θεμιτῶν. Τὰ πιστὰ τῆς Μ. Ἐκκλησίας τέκνα ἀπέδειξαν ἔτι ἅπαξ, ὅτι τῶν πολυτιμοτάτων λογίζονται τὴν εἰς τὰ πάτρια ἐμμονὴν καὶ ἀφοσίωσιν.

Κατασπαζόμενος δὲ κτλ.

Ἐν Τσαριτσάνῃ, τῇ 26 Φεβρουαρίου 1907.

† Ὁ Ἐλασσῶνος ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

Τὸ ὅλως ἀνωφελὲς τῶν προσπαθειῶν τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας ἐν Ἠπείρῳ πιστοποιεῖ ἐμμέσως καὶ αὐτὴ ἡ «*Independance Roumaine*» ἐν ἀνταποκρίσει αὐτῆς ἐξ Ἰωαννίνων (φύλ. 16 Δεκεμβρίου).

Ὡς γνωστὸν, ὁ τὸν ἱδρυτὴν τοῦ ἐν Ἰωαννίνοις ρωμουνικοῦ προξενείου Παδεᾶνον διαδεξάμενος κ. Βραϊλιᾶνος, ἐν ἐκθέσει αὐτοῦ πρὸς τὴν κυβέρνησίν του, εἶχεν ὑποδείξει τὸ ὅλως μάταιον καὶ ἀνωφελὲς τῶν ρωμουνικῶν προσπαθειῶν πρὸς προσέλκυσιν τῶν Ἑλληνοβλάχων. Ἀλλ' ἡ ἔκθεσις αὕτη ἀπήρεσεν ἐν Βουκουρεστίῳ καὶ ὁ κ. Βραϊλιᾶνος, ἀνακληθεὶς, ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ κ. Γρατσιάνου, ὅστις καὶ αὐτὸς καταλήξας εἰς τὰ αὐτὰ εἰς ἃ καὶ ὁ προκάτοχός του συμπεράσματα, ἀνεκοίνωσε ταῦτα τοῖς ἐν Βουκουρεστίῳ, διακόψας ἅμα τὰς πρὸς τὰ ἐν Ἰωαννίνοις ὄργανα τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας σχέσεις. Περὶ τῆς καταστάσεως ταύτης πραγματεύεται ἡ ἐξ Ἰωαννίνων ἀνταπόκρισις τῆς «*Independance Roumaine*» καταλήγουσα ὡς ἑξῆς «Ὅ,τι γινώσκομεν περὶ τῶν ἐν Ἰωαννίνοις ἡμετέρων πραγμάτων εἶνοι ὅτι ὑπάρχει ἐν Ἰωαννίνοις ρωμουνικὸν προξενεῖον, ὅπερ καὶ τοῦτο θὰ ἠγνοοῦμεν, ἐὰν μὴ ὁ πρόξενος ὕψωνεν, ἐνίοτε, τὴν φωνήν του ὅπως βεβαιώσῃ τοῦτο τὸ παράδοξον, ὅτι ἡ θέσις αὐτοῦ εἶναι ἐντελῶς ματαία».

Tableau ! ! !

*

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΞΕΝΟΥ ΤΥΠΟΥ

Ἐκ τῆς «Orient» τῶν Βρυξελλῶν, «ὀργάνου προασπίσεως τῶν συμφερόντων τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας» (journal de défense des intérêts de l' Empire Ottoman).

(Περὶ τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας)

«Μὴ ὑποθέσῃ τις ὅτι ἐπιχειροῦμεν, ἐν ταῖς ὀλίγαις ταύταις γραμμαῖς, τὴν μελέτην τοῦ «ρωμουνικοῦ ζητήματος» τοῦ τοσοῦτον ἁπλοῦ ἅμα καὶ περιπλόκου.

» Τοσοῦτον ἁπλοῦ, καθόσον ἀποβαίνει σχεδὸν ἀδύνατος ἡ ἐν Μακεδονίᾳ ἀνεύρεσις ἑνὸς καὶ μόνου ἀληθοῦς Ρωμούνου, πλὴν ἐννοεῖται τῶν ἐγκατασταθέντων ἐν Μακεδονίᾳ ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἡ ρωμουνικὴ πολιτικὴ ἔκρινεν ὠφέλιμον νὰ ἐπιπροσθέσῃ ἕνα ἐπὶ πλέον παράγοντα ταραχῶν ἐν τῷ μακεδονικῷ κυκεῶνι. Λέγομεν δὲ «ἅμα καὶ περιπλόκου» διότι, ἅπαξ ἀνακαλύψαντες τὴν ἀνάγκην τῆς νέας ταύτης περιπλοκῆς, οἱ Ρωμοῦνοι τὰ πάντα ἐμηχανεύθησαν ὅπως καταστήσωσι τὸ πρόβλημα ἄλυτον. Καὶ σήμερον δ' ἔτι, ἀντὶ διευκολύνσεως, ἐργάζονται πρὸς δυσχέρανσιν αὐτοῦ.

» Ἀντὶ νὰ τραπῶσιν, ἐν τῇ πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον πολιτείᾳ των, τὴν ὁδὸν τῆς πειθοῦς, ἀποδεικνύντες αὐτῷ τὸ δίκαιον τοῦ ζητήματός των διὰ τρόπου εὐκρινοῦς ἐπιβάλλοντος τὴν ἀποδοχὴν τῶν ἀξιώσεών των, θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἀπὸ σκοποῦ τὰ πάντα μετῆλθον ὅπως καταστήσωσιν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον ἀδύνατον τὴν ἀναγνώρισιν ἣν ἰσχυρίζοντο ὅτι ἐπεπόθουν τόσον δικαιῶς.

» Δὲν προέβαλον εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ἐπιχειρήματα· ἀλλ' ἀπήτησαν παρ' αὐτῶν, διὰ τῆς αὐτῆς μεθόδου ἣν χρησιμοποιοῦσιν οἱ λησταὶ τῶν ὀρέων ἀπέναντι τῶν διαβατῶν, τὴν ἀναγνώρισιν τῶν, δῆθεν, ρωμουνικῶν μακεδονικῶν κοινοτήτων.

» Προέκριναν τὴν χρῆσιν τοῦ ἐκβιασμοῦ, ὑποθέσαντες ὅτι ἠδύναντο νὰ προσενεχθῶσι τοιουτοτρόπως πρὸς Ἐξουσίαν πνευματικῆς, φύσεως ἀρυομένην Ἄνωθεν ἅπασαν τὴν ἠθικὴν αὐτῆς δύναμιν καὶ πρὸς ἣν ὀφείλει τις νὰ ἀποτείνηται καθ' ὃν τρόπον οἱ Ἀπόστολοι πρὸς τὸν Σωτῆρα.

» Ἐλησμόνησαν ὅτι ἀφοῦ ἅπαξ ἐπεζήτουν παρὰ τῆς πνευματικῆς ταύτης Ἐξουσίας τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ὑπάρξεως τῶν ρωμουνικῶν τούτων κοινοτήτων, ἀνωμολόγουν τὴν ἐξάρτησίν των ἀπὸ τῆς Ἐξουσίας ταύτης ἧς ἀπεδέχοντο τὴν δικαιοδοσίαν. Ἀλλὰ, ἀποδεχόμενοι τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῆς, ἐδικαιοῦντο νὰ ἀποπειραθῶσι μέτρα ἐκβιαστικὰ ἐπὶ τῶν ἀποφάσεών της; Ἐδικαιοῦντο νὰ ἀποπειραθῶσιν, ὅπως, βίᾳ, τῇ ἐπιβάλωσιν ἀπόφασιν ἣν αὕτη ἐφρόνει ὅτι δὲν ἐδικαιοῦτο νὰ λάβῃ ὑφ' οὓς ὅρους ἐτίθετο τὸ ζήτημα;

» Ἀναμφισβητήτως οἱ Ρωμοῦνοι δὲν εἶχον τὸ δικαίωμα τοῦτο.

» Καὶ ὅμως, οἱ ἀξιοῦντες νὰ ἀποσπάσωσιν ἀπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἀναγνώρισιν ἣν τοῦτο ἐθεώρει ἑαυτὸ ὡς μὴ δικαιούμενον νὰ ἐκχωρήσῃ, κατέφυγον εἰς ἀληθῆ ἐκβιαστικὰ μέτρα κατ' αὐτοῦ.

» Περιττὸν θεωροῦμεν νὰ ὑπενθυμίσωμεν τὸν ἀληθῆ διωγμὸν οὗτινος ἐγένοντο θύματα πάντες οἱ ἐν Ρουμανίᾳ ἐγκατεστημένοι Ἕλληνες καὶ ὅστις διωγμὸς ἐξακολουθεῖ εἰσέτι. Ἀλλὰ, μήπως τὰ κακόβουλα σχόλια τῶν ρωμουνικῶν ἐφημερίδων καὶ ἡ βιαιοπαθὴς αὐτῶν γλῶσσα δὲν ἀποτελοῦσιν ἀληθῆ ἐκβιαστικὰ μέσα;

» Καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις, ἡ ἐπίκλησις τῆς παρεμβάσεως μιᾶς ἢ πλειόνων Δυνάμεων πρὸς ἐξάσκησιν μείζονος πιέσεως, δὲν ἀποδεικνύει ἀνυπαρξίαν νομίμων ἐπιχειρημάτων;

» Ἐν συνόψει, τὸ λεγόμενον «ρωμουνικὸν ζήτημα» ἐδημιουργήθη κατὰ τὴν παροῦσαν στιγμὴν διὰ μόνον τὸν λόγον μεγαλητέρας περιπλοκῆς ὑποθέσεως ἀρκούντως ἤδη ἀκανθώδους».

Τὸ ἄρθρον τοῦτο τῆς Orient ἀνεδημοσίευσεν ὁ «Gaulois» καὶ ἄλλαι ἐφημερίδες.

Ἐκ τῆς παρισινῆς «Lanterne» τῆς 9 Μαρτίου.

Συμμαχία Βουλγάρων καὶ Ρωμούνων.

«Τὰ βουλγαρομακεδονικὰ κομιτᾶτα διοργάνωσαν ἀληθῆ σταυροφορίαν κατὰ τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου. Πρὸς διευκόλυσιν τῆς ἐπιτυχίας τῆς μεγάλης ταύτης ἐπιχειρήσεως, ἐξελιπάρησαν καὶ ἐπέτυχον τὴν σύμπραξιν τῆς ρωμουνικῆς κυβερνήσεως. Ἀπεκαλύψαμεν ἤδη ἐν προηγουμένοις ἄρθροις τὰς μηχανορραφίας τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Ἠπείρῳ. Κατεδείξαμεν μεθ' ὁποίας κακοπιστίας οἱ Ρωμοῦνοι ἀξιοῦσι νὰ ἀποσπάσωσιν ἀπὸ τοῦ ἑλληνισμοῦ τοὺς Κουτσοβλάχους. Οἱ Βούλγαροι κομιτατζῆδες δὲν ἀφῆκαν νὰ διαφύγῃ αὐτοὺς ἡ λαμπρὰ αὕτη εὐκαιρία πρὸς ἐξασθένησιν τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου. Ἔθηκαν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ρωμουνιζόντων τὴν πεῖραν καὶ τὴν δεξιότητά των περὶ τὸ καταδιώκειν, κατακρεουργεῖν καὶ ἀκρωτηριάζειν ἄνδρας, γυναῖκας καὶ παιδία. Ὅσα δὲ θύματα δὲν κατώρθωσαν νὰ καταλάβωσιν ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ Αὐτοκρατορίᾳ, τὰ κατεκυνήγησαν ἐν αὐτῷ τῷ ρωμουνικῷ βασιλείῳ.

»Δὲν θὰ ἐπανέλθωμεν ἐπὶ τῶν αἱματηρῶν τούτων σκηνῶν περὶ ὧν ἐλάβομεν τὰς ἀσφαλεστέρας ἀποδείξεις. Ἁπλῶς μόνον ἀναμιμνήσκομεν τὰς δολοφονίας, τὰς βιαιοπραγίας, τὰς δηώσεις, τὰς ἐξώσεις, τὰς ὁποίας ἠνέχθησαν ἢ διέταξαν οἱ ἐν Βουκουρεστίῳ. Ἐπ' ἐσχάτων μόλις, 57 φιλήσυχοι καὶ τίμιοι Ἕλληνες διετάχθησαν νὰ ἀπέλθωσι τῆς Ρωμουνίας ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν.

»Ἡ Ρωμουνικὴ προπαγάνδα δικαιολογεῖ τὴν διαγωγήν της ὡς ἐκ τῆς ἀδιαλλάκτου πρὸς τὴν ρωμουνικὴν ἐθνότητα πολιτείας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῶν ἐν Ἀθήναις. Ἀλλ' ἡ δικαιολογία αὕτη καταρρέει εἰς τὸν ἐλάχιστον ἔλεγχον. Διότι οὐδεὶς ἀγνοεῖ ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον διατελεῖ πάντῃ ἀνεξάρτητον ἀπὸ ἐξωτερικῶν ἐπιρροῶν καὶ οὐδεὶς ἔξωθεν δικαιοῦται νὰ ἀναμιχθῇ εἰς τὴν διαρρύθμισιν τῶν ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ Αὐτοκρατορίᾳ θρησκευτικῶν ζητημάτων. Πρὸς τί λοιπὸν ἡ ἐπίρριψις εὐθύνης πρὸς τοὺς ἔξωθεν ἀνευθύνους; διατὶ πρὸ πάντων ἡ ἐκδίκησις ἐπὶ ἀνθρώπων ἀθώων, μακρὰν τοῦ πεδίου τῆς ἔριδος διατελούντων καὶ σεβομένων τοὺς νόμους τῆς χώρας ἐν ᾗ ζῶσι;

»Οἱ Βούλγαροι καὶ οἱ Ρωμοῦνοι ἐλησμόνησαν πολὺ ταχέως τὸ παρελθόν των καὶ μετετράπησαν, εὐχερῶς πάνυ, εἰς δημίους. Ηολὺ δυσχερῶς οἱ μεταγενέστεροι θὰ ἀποφανθῶσιν εὐμενῶς ὑπὲρ αὐτῶν.

Ρωμουνικὰ ψεύδη

»Οἱ Ρωμοῦνοι ἰσχυρίζονται ὅτι οἱ Κουτσοβλάχοι εἰσὶν ὁμόφυλοί των. Τί φρονοῦσιν ἐπ' αὐτοῦ οἱ πρόξενοί μας; Εἷς ἐξ αὐτῶν ἐπέστελλε τὰ ἀκόλουθα, περίπου, πρὸς τὸν πρωθυπουργὸν κ. Rouvier· «Θὰ ὑπάρχωσι Ρωμοῦνοι τινες ἐν Μακεδονίᾳ—ἔγραφε—ἐφόσον οἱ πράκτορες τοῦ Βουκουρεστίου θὰ χορηγῶσι χρυσὸν εἰς τοὺς τυχοδιώκτας. Καθ' ἣν ἡμέραν ὅμως παύσῃ ἡ χρυσῆ βροχή, οἱ ρωμουνίζοντες οὗτοι θὰ ἐξαφανισθῶσιν ὡς στῖφος στρουθίων· θὰ κρυβῶσιν ἐν ταῖς τρώγλαις των». Ἐπληροφόρει δὲ ὁ κ. Steeg (ὁ γάλλος πρόξενος) τὸν κ. Delcassé, ὅτι οἱ Κουτσούβλαχοι εἰσὶν «οἱ στιθερώτεροι ὑπέρμαχοι τοῦ ἑλληνισμοῦ». Πράγματι οὐδαμοῦ συνήντησα Ἕλληνας φανατικωτέρους, ἀτιθασσοτέρους καὶ μᾶλλον ἀδιαλλάκτους ἀπὸ τοὺς Κουτσουβλάχους τῶν Βιτωλίων

Ἐνταῦθα, ἐκτίθησιν ὁ γράφων τὴν γνωστὴν ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ ρωμουνίζοντος ἱερέως Παπαθεοδώρου εἰς ἣν παρέστη μετὰ τοῦ γάλλου προξένου κ. Gauthier, καθ' ἣν σκηνὴν, σύμπας ὁ ὀρθόδοξος πληθυσμὸς τῆς πόλεως ἐπετέθη κατὰ τοῦ ἀρνησιπάτριδος ἱερέως, σωθέντος ὑπὸ τοῦ γάλλου προξένου, ἐνῶ ἰατρός τις ἠρώτα τὸν γράφοντα εἰρωνικῶς «καὶ λοιπόν, κύριε, ποῦ εἰσὶν αἱ χιλιάδες τῶν ἐνταῦθα Ρωμούνων αἱ ἀποκρούουσαι τοὺς ἱερεῖς καὶ διδασκάλους τοὺς ὑποκειμένους τῷ Πατριαρχείῳ»; Μεθ' ὃ ἐξακολουθεῖ.

«Μοὶ ἐδόθη οὕτω μάθημα πραγματογνωσίας ἀνατρέπον πᾶσαν θεωρίαν καὶ πᾶν σύστημα. Ὁ ρωμουνίζων ἱερεὺς δὲν εἶχεν εὕρει οὔτε ἕνα ὑπερασπιστήν· οὐδὲ εἷς κάτοικος Βιτωλίων εἶχε σπεύσει πρὸς ἀρωγήν του.

Τοῦτο δέ, διότι ἐν Βιτωλίοις, κέντρῳ τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας, δὲν ὑπάρχουσι ρωμουνίζοντες, καθόσον πάντες οἱ Κουτσόβλαχοι εἰσὶν Ἕλληνες κατὰ τὴν καρδίαν, τὰ αἰσθήματα, τὰς παραδόσεις καὶ τοὺς πόθους. Ἅπαντες πέμπουσι τὰ τέκνα των εἰς τὰς ἑλληνικὰς σχολὰς τὰς ὁποίας προικοδοτοῦσι. Αὐτοὶ διεξάγουσι τὸν ζωηρότερον καὶ ἀμειλικτώτερον ἀγῶνα κατὰ τῶν Ρωμούνων καὶ Βουλγάρων . . . . . Οὐδ' αὐτὸς ὁ μητροπολίτης δύναται νὰ μετριάσῃ τὸν φλογερὸν πατριωτικὸν ζῆλόν των Πάντα μὴ φιλέλληνα θεωροῦσιν ἐχθρὸν ἄσπονδον. Σύζυγος ἰατροῦ ἔλεγέ μοι· «ἔπαυσα συχνάζουσα εἰς τοὺς οἴκους τῶν προξένων, διότι ἔχουσι τὴν μανίαν νὰ μᾶς θεωροῦσιν ὡς Ρωμούνους». Πρόκριτός τις μοὶ ἐξωμολογήθη τάδε· «ἂν ποτὲ τὸ Πατριαρχεῖον ὑποχωρήσῃ εἰς τὰς ἀξιώσεις τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας καὶ ἀποστείλῃ ἐπισκόπους καὶ μητροπολίτας ὄργανα ταύτης, εἴμεθα ἀπεφασισμένοι νὰ τοὺς ἐξοντώσωμεν. Εἴμεθα πρῶτον Ἕλληνες καὶ κατόπιν ὀρθόδοξοι». Εἰς τὴν

κώμην Σέλια, γέρων τις μοὶ εἶπε τὰ ἑξῆς: «Ἕλληνες καὶ Βλάχοι εἴμεθα ἀχώριστοι ὡς σὰρξ καὶ ὄνυξ».

Τὸ μάταιον τῶν ρωμουνικῶν προσπαθειῶν.

«Πραγματικῶς, πᾶσα ἀπόπειρα πρὸς ἐκρωμουνισμὸν τοιούτων ἀνθρώπων ἀποτελεῖ αὐτόχρημα μωρίαν. Πάντες οἱ περιηγηταὶ διεπίστωσαν τὰ ἑλληνικὰ αἰσθήματα τῶν κοινοτήτων Θεσσαλονίκης, Βιτωλίων, Βερροίας, Μετσόβου, Κρουσόβου κτλ. Ὁ κ. Victor Bérard διεπίστωσεν ὅτι ἐν Βιτωλίοις οἱ Ἕλληνες κατέχουσι τὰ πρωτεῖα· ἀλλ' οἱ Ἕλληνες οὗτοι εἰσὶ Κουτσόβλαχοι· «Οὗτοι—γράφει— εἰσὶν οἱ ἀπὸ πεντηκονταετίας μεγάλοι εὐεργέται τοῦ ἑλληνισμοῦ. . . . π. χ. ὁ Σίνας ἦτο βλάχος ἐκ Μοσχοπόλεως. Ὁ Δούμπας βλάχος ἐκ Νικολίτσης. Ὁ Τοσίτσας, ὁ Στουρνάρης, ὁ Ἀβέρωφ, βλάχοι ἐκ Μετσόβου». . . . . .

«Οἱ Ρωμοῦνοι μετετράπησαν εἰς ὄργανα τοῦ παμβουλγαρισμοῦ ἄνευ καὶ τῆς ἐλαχίστης ἐλπίδος. Οὐδέποτε θὰ δυνηθῶσι νὰ διαδραματίσωσιν οἱονδήποτε πρόσωπον ἐν τοῖς μακεδονικοῖς πράγμασιν. Ἐργάζονται λοιπὸν πρὸς ὄφελος ἀποκλειστικὸν τῶν γειτόνων των. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ παρακμελοῦσι τὰ ἑκατομμύρια τῶν Ρωμούνων μὲ σάρκα καὶ ὀστέα, τὰ ὑπάρχοντα ἐν Βεσσαραβίᾳ, Βουκοβίνῃ καὶ Τρανσυλβανίᾳ».

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ
ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΤΑΤΑΙ

Ἐκ τῶν ἑλληνικῶν ἐφημερίδων Θεσσαλονίκης ἐρανιζόμεθα ὀλίγας τινὰς ἀποφάσεις τοῦ ἐν τῇ μακεδονικῇ ταύτῃ πρωτευούσῃ συγκληθέντος ἐκτάκτου δικαστηρίου, οὗ ἐνώπιον ἄγονται κατὰ δεκάδας ἕλληνες ὑπὸ βουλγάρων καὶ ὑπὸ ρωμουνιζόντων καταγγελλόμενοι ὡς κακοῦργοι, καὶ καθ' ἑκατοντάδας βούλγαροι συλλαμβανόμενοι ὑπὸ τῶν αὐτοκρατορικῶν ἀρχῶν ἐπὶ ἐγκλήματι καθοσιώσεως, ἐπὶ κακουργήμασιν αὐταποδείκτοις. Αἱ ἀποφάσεις αἱ τόσον διδακτικαί, τῶν ἐκτάκτων δικαστηρίων, πείθουσι μὲν τὴν σεβαστὴν αὐτοκρατορικὴν κυβέρνησιν περὶ τῆς ἀθωότητος ἑλλήνων ὀρθοδόξων καὶ τῆς ἀνοχῆς σχισματικῶν βουλγάρων, πρέπει δὲ νὰ πείσωσι καὶ τὸν πεπολιτισμένον κόσμον, εἰς ὃν καθιστῶμεν γνωστοτέραν τὴν πασιφανῶς ἀποδεικνυομένην ἀλήθειαν. Αἱ ἀποφάσεις ἔχουσιν οὕτω:

Τῇ 20 ἰανουαρίου ἠθωώθη ὑπὸ τοῦ ἐκτάκτου δικαστηρίου τῆς Θεσσαλονίκης ὁ ὁμογενὴς μουχτάρης Λαγκαδᾶ Ἀθανάσιος Ἀντωνίου κατηγορούμενος ἐπὶ τῷ φόνῳ τοῦ βουλγάρου Ντόντε.

Τῇ 21 κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου εἰς 3 ἐτῶν δεσμὰ ὁ ἐκ Πετριτσίου βούλγαρος Νικόλα Ἰστοΐο, κατηγορούμενος ἐπὶ ἀνταρσίᾳ.

Αὐθημερὸν ἠθωώθησαν οἱ ἐκ τοῦ χωρίου Φρέστανη τῶν Σερρῶν ὁμογενεῖς Γεώργιος Στογιάννου διδάσκαλος καὶ Ζάπρε Ἀποστόλου, κατηγορούμενοι διὰ τὸν φόνον τοῦ βουλγάρου μουχτάρη τοῦ χωρίου Πέτρε.

Τῇ 22 ὑπὸ τοῦ ἐκτάκτου δικαστηρίου ἠθωώθησαν οἱ ἐκ τῶν πέριξ Αἰκατερίνης ὁμογενεῖς, Σπῦρος Τάσσου, Μιχάλης Μουχτάρης, Γιάννης Καραγεώργου καὶ Νικόλαος Ἀλεξίου κατηγορούμενοι διὰ τὸν φόνον ἑνὸς ρουμούνου, ἐμπρησμὸν τοῦ τσιφλικίου καὶ αὐτοῦ καταστροφὴν τῶν ἐν αὐτῷ κτηνῶν.

Αὐθημερὸν ἠθωώθη ὁ ἐκ Βοδενῶν ὁμογενὴς Στέφανος Κωνσταντίνου κατηγορούμενος ἐπὶ ἀνταρσίᾳ.

Αὐθημερὸν κατεδικάσθη εἰς τεσσάρων ἐτῶν δεσμὰ ὁ ἐκ Δοϊράνης βουλγαροδιδάσκαλος Ἀντὼν Πίκο, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρέθησαν κρυπτογραφικὰ ἔγγραφα κομιτατζήδων καὶ ἀλληλογραφία τοῦ βοεβόδα Μανούς.

Τῇ 25 ἰανουαρίου τὸ ἔκτακτον δικαστήριον ἐνησχολήθη εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῶν ἐκ Τίκφες καὶ τῶν πέριξ βουλγάρων διδασκάλων, διδασκαλισσῶν καὶ λοιπῶν, κατηγορουμένων ἐπὶ ὑποθάλψει συμμοριῶν, ἐπὶ συστάσει δολοφονικῆς ἑταιρίας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Λεβαζίστα Πανελλήν», ἐπὶ προτροπῇ πρὸς ἐγγραφὴν μελῶν εἰς τὸ βουλγαρικὸν κομιτάτον ἐκ τῶν πέριξ τοῦ Τίκφες χωρίων καὶ ἐπὶ ἀνταρσίᾳ. Μετὰ πολύωρον διάσκεψιν τὸ δικαστήριον ἐξέδωκε περὶ τὴν 12 τουρκιστὶ τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ: οἱ διδάσκαλοι Κοσμᾶ Πὼπ Δανιὴλεφ, Πάνο Πὼπ Κώτσωφ, Στογιὰν Καντάλωφ καὶ ἡ διδασκάλισσα Εὐθυμία Πόσκο κατεδικάσθησαν εἰς ἰσόβια δεσμά. Ἔνδεκα ἄνδρες καὶ τρεῖς γυναῖκες ἐκ τῶν συγκατηγορουμένων ἠθωώθησαν. — Ὁ Βόρις Μέντσεφ κατεδικάσθη εἰς ἑνὸς ἔτους φυλάκισιν, ὁ δὲ διδάσκαλος Κωστῆ Ρίστο εἰς τριετῆ φυλάκισιν, ἀμφότεροι ἀποδειχθέντες ὅτι ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν ἐπιληψιμώτατα ἔγγραφα.

Τῇ 27 τὸ ἔκτακτον δικαστήριον ἠθώωσεν ἐκ τῶν ἀπὸ Ἀλιστράτης 19 βουλγάρων τοὺς 10, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ μία γυνή. Οἱ ἕξ, ὀνόματι Θανὰς Νικόλα, Κῶτσο Μαργαρίτ, Βελὶκ Κωνσταντίν, Ἰστέργιο Μίλε Τάσο, Ἄγγελ Γιώργη καὶ Δημήτρη Πασκάλ κατεδικάσθησαν εἰς 3 ἐτῶν δεσμά, κατηγορούμενοι ἐπὶ ὑποθάλψει καὶ λησταποδοχῇ βουλγάρων κομιτατζήδων.

Τῇ 28 κατεδικάσθη εἰς 3 ἐτῶν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν ὁ ἐκ Πετριτσίου βούλγαρος Βασὶλ Πέτρε κατηγορούμενος ἐπὶ ἀνταρσίᾳ.

Αὐθήμερον κατεδικάσθησαν ἐκ τῶν ἐκ Μελενίκου 7 βουλγάρων ὁ Στεφὰν Ἀντὼν καὶ Ἰστέργιο Μάνο εἰς 4 ἐτῶν φυλάκισιν, τῶν ἄλλων πέντε συγκατηγορουμένων ἀθωωθέντων. Κατηγοροῦντο διὰ τὸν φόνον ἑνὸς ὀθωμανοῦ καὶ ἀντίστασιν κατὰ τοῦ αὐτοκρατορ. στρατοῦ.

Αὐθήμερον κατεδικάσθη εἰς 5 ἐτῶν εἱρκτὴν ὁ ἐκ Μελενίκου βούλγαρος Τοπὰλ Χρῆστο, ὁ δὲ σύντροφος Γιοβὰν Ἠλία εἰς 4 ἐτῶν. Κατηγοροῦντο ὡς παραδόντες εἰς τὰς χεῖρας τῶν βουλγάρων κομιτατζίδων τὸν Γιοβὰν Δημήτρη, οὗτινος ἡ τύχη ἀγνοεῖται.

Τῇ 3 φεβρουαρίου κατεδικάσθη εἰς 15ετῆ φυλάκισιν ὁ ἐκ Γενιτσῶν βούλγαρος Ἀθανὰς Μῆτρε Κῶτσο κατηγορούμενος διὰ τὴν δολοφονίαν τῆς ἐκ Γενιτσῶν ἑλληνίδος ὀρθοδόξου Καλλιόπης.

Τῇ 6 φεβρουαρίου ἠθωώθησαν ὑπὸ τοῦ ἐκτάκτου δικαστηρίου ὁ ἐκ Γευγελῆς Δημήτριος Ἀθανασίου μεθ' ἑνὸς ἑτέρου, κατηγορούμενοι διὰ τὸν φόνον ἑνὸς ὀθωμανοῦ. Ἐκ 19 βουλγάρων δὲ τοῦ χωρίου Χρυσῆ τοῦ Μελενίκου κατηγρουμένων διὰ τὸν φόνον τοῦ Χασὶμ ἀγᾶ, κατεδικάσθη ὁ μὲν ἀρχηγὸς αὐτῶν Μῆτρε Τάσε εἰς 6ετῆ εἱρκτὴν, οἱ δὲ λοιποὶ ἀπηλλάγησαν ἀθωωθέντες. Ὁ ἐκ τοῦ τσιφλικίου Μπέρδελη ὁμογενὴς Ἀθανάσιος Παπαδόπουλος, κατηγορούμενος ἐπὶ ὑποθάλψει ἀνταρτῶν, ἠθωώθη.

Ἐνώπιον τοῦ ἐκτάκτου δικαστηρίου ἐκδικασθείσης τὴν τετάρτην (7) τῆς ὑποθέσεως τοῦ ἐκ Σπορλίτσας τῆς Βερροίας διδασκάλου Θωμᾶ Λαναρᾶ, κατηγορουμένου ἐπὶ ἀνταρσίᾳ, τῆς μὲν κατηγορίας ταύτης ἀπηλλάγη, μόνον δὲ διὰ τὴν ἐπ' αὐτοῦ εὕρεσιν ἐπιληψίμων ἐγγράφων κατεδικάσθη εἰς διετῆ φυλάκισιν

Τῇ 8 ἠθωώθησαν ὑπὸ τοῦ ἐκτάκτου δικαστηρίου ὁ Χρῆστος Δόνε Μίγγας μετὰ ἓξ συντρόφων του, κατηγορούμενοι ἐπὶ τῷ φόνῳ τοῦ Ριζᾶ ἐφέντη.

Τῇ 9 ἐπερατώθη ἡ δίκη 9 ὁμογενῶν ἐκ Νεοχωρούδας, τοῦ ἑξ Ἰωαννίνων Χρήστου Κωλέτση καὶ τοῦ διδασκάλου Νικολάου Δημητρίου. Ἡ σεβ. εἰσαγγελία ἀπήγγειλε τὸ κατηγορητήριον, κατόπιν δὲ μακρᾶς ἀγορεύσεως τοῦ συνηγόρου κ. Φιλώτα Παπαγεωργίου, καὶ οἱ 11 κατηγορούμενοι ἠθωώθησαν παμψηφεί.

Τῇ 11 φεβρουαρίου ἐξεδικάσθη ἡ δίκη τοῦ ἐκ Πετριτσίου Χατζῆ Ἄγκωρ μετὰ δύο συντρόφων αὐτοῦ κατηγορουμένων ἐπὶ συνεννοήσει μετὰ τῶν κομιτατζίδων. Ἐκ τῶν κατηγορουμένων ὁ μὲν Γεώργη κατεδικάσθη εἰς 4 ἐτῶν δεσμὰ οἱ δὲ λοιποὶ ἠθωώθησαν.

Ἐνώπιον τοῦ ἐκτάκτου δικαστηρίου ἐθεωρήθη ἡ δίκη τῶν ἐκ Γενιτσῶν Γιοβὰν καὶ δύο συντρόφων αὐτοῦ κατηγορουμένων ἐπὶ ἀνταρσίᾳ. Ὁ μὲν Γιοβὰν ἠθωώθη, οἱ δὲ ἄλλοι δύο κατεδικάσθησαν εἰς δεκαετῆ δεσμὰ, συνῳδὰ τῷ 57ῳ ἄρθρῳ τοῦ Ποινικοῦ νόμου.

Αὐθήμερον ὁ ἐκ Κουρφαλίων Γιοβὰν Πέτρε Νίκλη κατηγορούμενος ἐπὶ ὑποθάλψει συμμοριῶν κατεδικάσθη εἰς 4 ἐτῶν δεσμά.

Οἱ ἐκ Ράμνας ὁμογενεῖς οἱ δεινῶς συκοφαντηθέντες ὑπὸ τῶν ρουμανιζόντων Γκέγκα Κεχαγιὰ καὶ Στογιὰν, ὡς φονεῖς τοῦ Παπανικολάου, ἠθωώθησαν παμψηφεὶ ὑπὸ τοῦ ἐκτάκτου δικαστηρίου.

Αὐθήμερον ἠθωώθησαν ὁ ὁμογενὴς ἐκ Λουγκούντσης Δῆμος Τόκκας μετὰ τεσσάρων συντρόφων αὐτοῦ. Ὁ ἐκ Λουβνίτσης ὁμογενὴς Πέτρος Ἰωάννου ἐπίσης ἠθωώθη παμψηφεί. — Ὁ ἐκ Κόκοβας ὁμογενὴς Κωνσταντῖνος Παπᾶ Δημητρίου, κατηγορούμενος ἐπὶ ἀνταρσίᾳ, ἠθωώθη κατὰ πλειονοψηφίαν.

Τῇ 15 φεβρουαρίου ἠθωώθησαν ὑπὸ τοῦ ἐκτάκτου δικαστηρίου Θεσσαλονίκης οἱ ἐκ Δελῆ Χανὰν Μεχαλεσὴ τῶν Σερρῶν ὁμογενεῖς Χρῆστος καὶ Ἀστέριος Τόγος, δεινῶς συκοφαντηθέντες ὡς φονεῖς τοῦ βουλγάρου Βασὶλ Μπακάλ.

Τῇ 19 ἠθωώθη ὁ ἐκ Κρανιδίου Μάρκος Λουκᾶς, κατηγορούμενος ἐπὶ ἀνταρσίᾳ.

Τῇ 20 φεβρουαρίου συνεχίσθη ἡ δίκη τῶν ἐκ τῶν πέριξ τῶν Γενιτσῶν χωρίων 78 βουλγάρων. Δώδεκα μάρτυρες ἐξητάσθησαν, οἵτινες περιδεεῖς κατέθηκαν διάφορα ἐπιβαρυντικὰ διὰ τοὺς κατηγορουμένους. Πάντες οἱ κατηγορούμενοι ἠρνήθησαν, ἐκτὸς τοῦ ἐκ Τούμπας Ἰστόκο, ὅστις καίτοι κατ' ἀρχὰς καὶ αὐτὸς ἠρνήθη, νῦν μετὰ πολλῆς ἀναιδείας ὡμολόγησεν ὅτι τὰ πάντα αὐτὸς ἔπραττε, πρόστιμα εἰσέπραττε, ποινὰς διώριζεν, ἐντολῇ καὶ ἐπινεύσει τοῦ κομιτάτου.

Αὐθήμερον ἐξεδικάσθη καὶ ἡ δίκη τῶν ἐκ Τσεριπλένης ὁμογενῶν Τάκη Γεωργίου καὶ Γεωργίου Μπότσιου, κατηγορουμένων διὰ τὸν φόνον τῶν βουλγάρων Θωμᾶ, Θεοδώρου καὶ Νάσου. Ἡ εἰσαγγελία ἐζήτησε τὴν ἀθώωσιν τοῦ Τάκη καὶ τὴν αὐστηρὰν τιμωρίαν τοῦ Γεωργίου.

Ὁ δικηγόρος τῆς ὑπερασπίσεως κ. Φιλώτας Παπαγεωργίου διὰ πειστικῶν ἐπιχειρημάτων κατέρριψε τὸ κατηγορητήριον, τὸ δὲ σεβ. δικαστήριον διασκεφθὲν ἠθώωσεν ἀμφοτέρους τοὺς κατηγορουμένους.

Τῇ 22 φεβρουαρίου ἐθεωρήθη ἡ δίκη τῶν ἐκ Βακούφ βουλγάρων Τσιλὲπ Ἀνδρέα, Δημητρίου, Ἠλία, Μάρκου καὶ Γεῶργι, κατηγορουμένων ἐπὶ ἀνταρσίᾳ. Ἐκ τῶν κατηγορουμένων ὁ Ἀνδρέας κατεδικάσθη εἰς πέντε, ὁ δὲ Δημήτριος εἰς 4 ἐτῶν δεσμά. Οἱ

λοιποὶ ἠθωώθησαν. Συνήγορος ἦν ὁ κ. Δάλτσεφ.

Αὐθήμερον ἠθωώθη καὶ ὁ ἐκ Πρωσιτσάνης Νάσχος Βέργος κατηγορούμενος ἐπὶ τραυματισμῷ μετὰ προθέσεως φόνου τοῦ βουλγάρου Δεμίρ Γκῶγκα.

Ἐπίσης αὐθήμερον ἐξεδικάσθη ἡ δίκη 9 βουλγάρων ἐκ Λιβουνόβου. Οἱ ἑπτὰ κατεδικάσθησαν εἰς 3 ἐτῶν δεσμά, οἱ δὲ δύο ἠθωώθησαν. Ἠθωώθησαν παμψηφεὶ ὁ ἐκ Σαβιάκου ὁμογενὴς Γεώργιος Κέπας μετὰ 4 συντρόφων αὐτοῦ.—Τῇ 27 φεβρουαρίου ἐξεδικάσθη ἡ ὑπόθεσις τοῦ Φιλίππου Ντίνη μετὰ 21 συντρόφων ἐκ Ντεμίρ-Ἰσὰρ, οἵτινες κατηγοροῦντο ἐπὶ ἀνταρσίᾳ· κατόπιν τῶν ἀποκαλύψεων τοῦ Στογιὰν 17 κατεδικάσθησαν 5 ἠθωώθησαν. Αἱ ποιναὶ κυμαίνονται ἀπὸ ἰσοβίων μέχρις ὀκταετῶν δεσμῶν.

Αὐθήμερον ἠθωώθη ὑπὸ τοῦ ἐκτάκτου δικαστηρίου ὁ διδάσκαλος Νεοχωρούδας Χρῆστος Παπιλίδης, κατηγορούμενος ἐπὶ τραυματισμῷ μετὰ προθέσεως φόνου τοῦ γνωστοῦ Σταύρου.

Τῇ 28 ἐπερατώθη ἡ δίκη τῶν 78 βουλγάρων ἐκ τῶν Γενιτσῶν καὶ τῶν πέριξ χωρίων. Ἐκ τούτων δὲ ὁ μὲν πολὺς Στόϊκος κατεδικάσθη εἰς θάνατον οἱ δὲ λοιποὶ κατεδικάσθησαν εἰς ἰσόβια καὶ πρόσκαιρα δεσμά· μόνον 13 ἠθωώθησαν.

Τῇ 2 μαρτίου κατεδικάσθη εἰς 15ετῆ δεσμὰ ὑπὸ τοῦ ἐκτάκτου δικαστηρίου τῆς Θεσσαλονίκης ὁ ἐκ Γενιτσῶν Πέτρος Δημητρίου κατηγορούμενος ἐπὶ φόνῳ ἑλληνίδος.

Τῇ 4 μαρτίου ἠθωώθησαν παμψηφεὶ ὑπὸ τοῦ ἐκτάκτου δικαστηρίου οἱ ἐκ Λειβαδίων ὁμογενεῖς Ντίνη Γιάγκος, Μιχαὴλ Τάσο, Μῆτρος Κεχαγιᾶ, καὶ Ναοὺμ Στέργιου μεθ' ἑνὸς συντρόφου αὐτῶν, κατηγορηθέντες ὡς ἐνεχόμενοι εἰς τὸ τραγικὸν κακούργημα τῆς Χούμας.

Τῇ 5 μαρτίου ἐδικάσθη ἐνώπιον τοῦ ἐκτάκτου δικαστηρίου ἡ ὑπόθεσις τῶν ἐξ Ἄνω Τζουμαγιᾶς Μιχὰλ Στογιὰν μετὰ 2 συμμοριτῶν. Ἐκ τῶν τριῶν κατηγορουμένων οἱ δύο ἠθωώθησαν, ὁ δὲ Μιχὰλ Στογιὰν κατεδικάσθη εἰς 5 ἐτῶν δεσμά.

Αὐθήμερον ἠθωώθη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου κατὰ πλειονοψηφίαν ὁ ὁμογενὴς ἑλληνοδιδάσκαλος Τοπλιάνης τῶν Σερρῶν Γεώργιος Βασιλειάδης, κατηγορούμενος ἐπὶ ἀνταρσίᾳ.

Τῇ 7 μαρτίου ἐπερατώθη καὶ ἡ περίφημος δίκη τῶν βουλγαροδιδασκάλων Θεσσαλονίκης καὶ τῶν συντρόφων αὐτῶν.—Ἀνεγνώσθη ἡ ἰατρικὴ ἔκθεσις, καθ' ἣν ὁ κ. Κ. Μαντζανώφφ νῦν μὲν θεωρεῖται ὡς μελαγχολικὸς καὶ ἀσθενὴς, ἐξ οὗ ὑποτίθεται ὅτι καὶ κατὰ τὸν χρόνον τῆς συντάξεως τῶν ἀναμνήσεων αὐτοῦ ἦ ἀνισόρροπος. — Ἡ σεβαστὴ εἰσαγγελία διὰ μακρῶν ἀνέπτυξε τὸ κατηγορητήριον, δι' οὗ ἐξητήσατο τὴν ἀποχώρισιν τῆς δίκης τοῦ κ. Μαντζάνωφφ μέχρις ἰάσεως· τὴν καταδίκην τῶν διδασκάλων, ὡς καὶ τῶν ἐκ Γενιτσῶν Δίνε, Τορτώπ καὶ Χρήστου, τοῦ ἐκ Θεσσαλονίκης ἰουδαίου Ι. Λεβῆ καὶ ἑνὸς σέρβου Μιλὰν, τῶν δὲ λοιπῶν τὴν ἀθώωσιν.—Τὸ δικαστήριον περὶ τὴν δείλην ἐξέδωκε τὴν ἐτυμηγορίαν αὐτοῦ καθ' ἣν ὁ Μαντζάνωφφ τίθεται εἰς θεραπευτήριον ἵνα δικασθῇ μετὰ τὴν ἴασιν, ὁ Ράκωφφ καὶ ὁ Δημητράκωφφ κατεδικάσθησαν εἰς ἰσόβια δεσμά, ὁ Δίνε Τορτώπ καὶ ὁ Χρῆστος εἰς τετραετῆ δεσμά, ὁ Βλαδιμὴρ καὶ ὁ Μιλὰν εἰς τριετῆ δεσμά. Οἱ λοιποὶ 16 ἠθωώθησαν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Συγκροτουμένης ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ προσεχεῖ κυριακῇ, 18 μαρτίου, ὥρᾳ 4 τουρκιστὶ, τῆς ἐκλογικῆς Συνελεύσεως πρὸς ἀνάδειξιν τεσσάρων νέων μελῶν τοῦ ἐντίμου Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου, ἀντὶ τῶν συμπληρωσάντων τὴν διετῆ αὐτῶν περίοδον, προσκαλοῦνται οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἐνοριῶν, ὅπως παραστῶσι κατὰ τὴν ὡρισμένην ἡμέραν καὶ ὥραν προσάγοντες τὰ ἐπίσημα τοῦ διορισμοῦ αὐτῶν ἔγγραφα, καὶ μετάσχωσι τῆς γενησομένης ἐκλογῆς.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 13 μαρτίου 1907.

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ.

Ἡ πατριαρχικὴ καὶ συνοδικὴ λειτουργία τῆς Κυριακῆς τῆς Ὀρθοδοξίας ἐτελέσθη καὶ ἐφέτος ἐν μέσῳ πυκνοῦ πλήθους εὐσεβῶν, ἐκκλησιασθέντος ἀπὸ πρωΐας ἐν τῷ σεπτῷ πατριαρχικῷ ναῷ. Τῇ Α. Θ. Π. τῷ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ συνελειτούργησαν οἱ σεβ. μητροπολῖται Κυζίκου, Πελαγωνείας, Ἰκονίου, Μεθύμνης, Χίου, Βάρνης, Σισανίου, Δρυϊνουπόλεως καὶ Κολωνίας. Ἐν τῷ ναῷ παρῆσαν ὁ ἐξ. Μ. λογοθέτης καί τινες τῶν ἐριτίμων μελῶν τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου, ὁ σύμβουλος τῆς ἐνταῦθα αὐστριακῆς πρεσβείας Βαρῶνος Δοῦκας δὲ Καδάρ.

Ἐκλογικὴ Συνέλευσις.—Αἱ ἐνορίαι πᾶσαι τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐξελέξαντο κατὰ τοὺς κειμένους θεσμοὺς ἐν εἰρήνῃ τοὺς ἀντιπροσώπους αὐτῶν, τοὺς ἀποτελέσοντας σὺν τοῖς σεβασμ. συνοδικοῖς καὶ τοῖς

ἀξιοτίμοις συμβούλοις τὴν ἐκλογικὴν συνέλευσιν τῆς αὔριον κυριακῆς.

Μητρόπολις Ἀδριανουπόλεως.—Ἀπὸ τῆς παρελθούσης κυριακῆς ἐπανῆλθεν ἐν μέσῳ τοῦ ποιμνίου αὐτοῦ ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Ἀδριανουπόλεως κ. Κύριλλος, προερχόμενος ἐκ τῆς Σμύρνης.

Μητρόπολις Μελενίκου.—Δι' ἀγγελίας ἰδίας, ἡ ἐν Δεμὶρ-Ἰσὰρ τῇ ἐπαρχίας Μελενίκου ἐπιτροπὴ τῶν ἐγκαινιων τοῦ αὐτόθι νεοδμήτου ναοῦ τῆς Εὐαγελιστρίας καλεῖ τοὺς πέριξ εὐσεβεῖς εἰς τὴν ἱερὰν πανήγυριν τῶν ἐγκαινίων τελεσθησομένων τῇ 25 τοῦ μηνὸς τούτου. Οἱ περίοικοι καὶ δυνάμενοι καθῆκον ἔχουσι νὰ παρευρεθῶσιν εἰς τὴν ἑορτὴν ἐνθαρρύνοντες ὑλικῶς καὶ ἠθικῶς τοὺς ὑπὲρ τῶν πατρίων μετὰ θάρρους προκινδυνεύοντας.

Μητρόπολις Βιζύης.—Προχθὲς ἀνεχώρησεν εἰς Βιζύην ὁ σεβ. μητροπολίτης Φιλιππουπόλεως κ. Φώτιος, ὡς πατριαρχικὸς ἔξαρχος πρὸς ἐξέτασιν τῶν ἀπὸ πολλοῦ διατυπουμένων κατὰ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Βιζύης κ. Νικοδήμου παραπόνων τῶν ὀρθοδόξων.

Μητρόπολις Γρεβενῶν. — Ἐπίτροπος τοῦ ἐκ των σεβ. συνοδικῶν μητροπολίτου Γρεβενῶν διωρίσθη ὑπ' αὐτοῦ ὁ θεοφ. ἐπίσκοπος Συννάδων κ. Εὐγένιος.

Κανονικαὶ ἄδειαι. — Συνοδικῶς ἐχορηγήθη τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Βάρνης κ. Νεοφύτῳ ἡ ἄδεια τῆς εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους μεταβάσεως πρὸς προσκύνησιν τοῦ παναγίου καὶ Ζωοδόχου Τάφου. — Κανονικαὶ ἄδειαι ἐπίσης ἐχορηγήθησαν τοῖς πανιερ. μητροπολίταις Νικοπόλεως κ. Δωροθέῳ καὶ Διδυμοτείχου κ. Φιλαρέτῳ, τῷ μὲν πρώτῳ πρὸς μετάβασιν εἰς Συκῆν τῆς Βιθυνίας ἵνα τελέσῃ τὸ μνημόσυνον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Γεωργίου, τῷ δὲ δευτέρῳ πρὸς μετάβασιν εἰς τὰ λουτρὰ Γιάλοβας, ἐπὶ θεραπείᾳ τῆς κατεχούσης αὐτὸν νόσου.

Μονὴ ὁσίου Ναούμ.—Ἡγούμενος τῆς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Πρεσπῶν καὶ Ἀχριδῶν ἱερᾶς σταυροπηγιακῆς μονῆς τοῦ ὁσίου Ναοὺμ, ἀντὶ τοῦ προαγγελθέντος ὑφ' ἡμῶν, διωρίσθη προχθὲς ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου ὁ πανοσιώτ. ἱερομόναχος κ. Εἰρηναῖος Κωνσταντινίδης ὑπηρετήσας τῇ Ἐκκλησίᾳ δραστηρίως ἔν τισιν ἀνὰ τὴν Μακεδονίαν ἀποστολαῖς.

Κήρυγμα τοῦ θείου λόγου. — Ὑπὸ τῶν ἱερῶν μητροπόλεων Χαλκηδόνος, Δέρκων καὶ Σμύρνης ἐξεδόθησαν προγράμματα τῶν κηρυξόντων τὸν θεῖον λόγον ἔν τισι τῶν χωρίων αὐτῶν, δεικνύοντα τὴν μέριμναν τῶν ποιμένων ὑπὲρ τῆς ἠθικῆς καὶ θρησκευτικῆς διαπαιδαγωγήτεως καὶ μορφώσεως τῶν εὐσεβῶν ποιμνίων αὐτῶν.

Μητρόπολις Χίου. — Τὰ κοινοτικὰ σωματεῖα τῆς τε πόλεως Χίου καὶ τῆς περιφερείας αὐτῆς, ὡς καὶ αἱ ἐφορίαι καὶ αἱ ἐπιτροπαὶ τῶν τε φιλανθρωπικῶν καὶ τῶν ἐκπαιδευτικῶν καταστημάτων αὐτῆς, συνελθοῦσαι συνέταξαν καὶ ἐξέδωκαν πρακτικόν, δι' οὗ ἀποδοκιμάζουσι μετὰ βαθυτάτου ψυχικοῦ ἄλγους, ὡς γράφουσι, τὰ ἔν τισιν ἐφημερίσι τῆς πόλεως ἡμῶν καὶ μιᾷ τῆς Τεργέστης πρό τινος ἀναγραφέντα κατὰ τοῦ πνευματικοῦ ποιμένος αὐτῶν.

Ὀνοματικαὶ ἑορταί. — Τῷ παρελθόντι σαββάτῳ τῶν ἁγίων Θεοδώρων, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης διεβίβασε τὰς πατριαρχικὰς αὐτοῦ εὐχὰς εἰς τοὺς ἑορτάζοντας ἐριτίμους κκ. Θ. Μαυρογορδάτον, Θ. Παπαδόπουλον ἐφένδην (πρώην βοηθὸν νομαρχίας) καὶ Θ. Τζούνην, εἰς μὲν τὸν πρῶτον διὰ τοῦ Μ. πρωτοσυγκέλλου—εἰς τὸν δεύτερον διὰ τοῦ Μ. ἀρχιδιακόνου καὶ εἰς τὸν τρίτον διὰ τοῦ τριτεύοντος—Τῇ δὲ κυριακῇ, μνήμῃ Σωφρονίου πατριάρχου Ἱεροσολύμων, ἡ Α.Θ.Π. συνεχάρη τηλεγραφικῶς τοῖς πανιερ. μητροπολίταις Ἀγκύρας καὶ Προικοννήσου, ἄγουσι τὴν ὀνοματικὴν αὐτῶν ἑορτήν.

Τοῖς συνδρομηταῖς τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» τοῖς ἐγγραφεῖσι κατὰ τοὺς τελευταίους δύο μῆνας ἀγγέλλομεν ὅτι στέλλομεν τὰ ἀπὸ 1 μαρτίου φύλλα μόνον, εἶτα δὲ θέλομεν ἀποστείλει καὶ τὰ ἀπὸ 1 τοῦ ἔτους τούτου, μετὰ τὴν ἐκτύπωσιν ἐλλειπόντων τινων τευχῶν.

Ἐκκλησία Ρωσσίας

Κ. Ποπεδονόστσεφ.—Τῇ 10 τοῦ μηνὸς τούτου, μετὰ μακρὰν νόσον ἀπεβίωσεν ἐν Πετρουπόλει ὁ πρώην παρὰ τῇ ἁγιωτάτῃ διοικούσῃ Συνόδῳ αὐτοκρατορικὸς ἐπίτροπος Κωνσταντῖνος Ποπεδονόστσεφ, ὀγδοηκοντούτης. Ὁ πρὸς Κύριον μεταστὰς ἐπιφανὴς ἀνὴρ συνέδεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ πρὸς τὴν ἱστορίαν τῆς συγχρόνου ρωσσικῆς Ἐκκλησίας, ἡ δὲ βιογραφία αὐτοῦ μακροῦ λόγου δύναται νὰ καταστῇ ἀντικείμενον.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος

Θήρας Νικόδημος—Τῇ 5 τοῦ μηνὸς τούτου ἀπεβίωσεν ἐν Θήρᾳ ὁ ἐπίσκοπος αὐτῆς Νικόδημος Σακκελαρίδης, ἐκ τῶν διακόνων χρηματίσας τοῦ μακαρίτου, Ἀθηνῶν Προκοπίου τοῦ ἀπὸ Μεσσηνίας, χρηστὸς τοὺς τρόπους καὶ παιδεύσεως μέτοχος.

Ἐπισκοπὴ Χαλκίδος.— Εἰς τὸν πανιερ. ἐπίσκοπον Χαλκίδος κ. Παντελεήμονα ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς Γεώργιος Α' ἀπένειμε τὸν ἀργυροῦν τοῦ Σωτῆρος Σταυρόν, ἀμείβων τὰς ὑπὲρ τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἐργασίας αὐτοῦ.

Ἐκκλησία Ρουμανίας

Τὸ ἐπίσημον περιοδικὸν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωμουνίας ἐν τῷ τελευταίῳ τεύχει (μηνὸς φεβρουαρίου) περιέχει καλὰς διατριβάς, ἐξ ὧν δυνάμεθα κατ' ὀλίγον νὰ ἔχωμεν γνώσεις ἀκριβεῖς τῆς ἐν τῷ χριστιανικῷ τούτῳ ὀρθοδόξῳ κράτει καταστάσεως, ἠθικῆς καὶ θρησκευτικῆς. Ἡ δευτέρα διατριβὴ «περὶ τῆς παρούσης τῶν χριστιανῶν καταστάσεως ἐν σχέσει πρὸς τοὺς κληρικούς», γραφεῖσα ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Ι. Κορνοίου, ἐξετάζει τὸ τίς εὐθύνεται διὰ τὴν παροῦσαν ὁμολογουμένως οὐκ εὐάρεστον κατάστασιν τῶς χριστιανῶν· κρίνει δ' ὅτι πταίουσιν οἵ τε κληρικοὶ καὶ οἱ λαϊκοί, διότι ὁ κλῆρος, ἐκ τοῦ συνόλου τῶν χριστιανῶν λαμβανόμενος, ἀδύνατον ἠθικῶς καὶ κοινωνικῶς νὰ ὑπερέχῃ τῆς ἀτμοσφαίρας, ἐν ᾗ ζῇ.— Τὸ «Ταξείδιον εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους» τοῦ διδάκτορος κ. Τσιρεσιάνου περιέχει κρίσει ἐπαινετικὰς περὶ τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου καὶ περὶ Βηρυττοῦ καὶ Τριπόλεως καὶ τῶν ἑλλήνων κατοίκων τῶν νήσων Κύπρου, Ρόδου, καὶ Σάμου.—Τρεῖς ἀνακοινώσεις εἰσὶν ἄξιαι προσοχῆς 1) ὅτι οἱ προσελθόντες ἐσχάτως εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ἐν Ρουμανίᾳ ἀριθμοῦνται 18, ὧν ἰουδαῖοι 5, μολοκάνοι 5, καθολικοὶ 6, διαμαρτυρόμενος 1 καὶ εἷς ἕτερος)— 2) ὅτι ἡ πανήγυρις τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ἑωρτάσθη καὶ ἐν Ρουμανίᾳ καθὼς παρ' ἡμῖν — 3) ὅτι κατά τινας συζητήσεις ἐν τῇ ρουμανικῇ γερουσίᾳ γενομένας περὶ ζητημάτων ἐκκλησιαστικῶν, Ἐκκλησία καὶ Κράτος εὑρίσκονται σύμφωνοι· τὸ πρῶτον θέμα ἦν ἂν ἐπιτρέπηται θεατρικὴ παράστασις ἀντικείμενον ἔχουσα τὰ πάθη καὶ τὴν Σταύρωσιν τοῦ Κυρίου. Ἡ ἀπόφασις τοῦ νομοθετικοῦ σώματος ἀπαγορευτική. Τὸ δεύτερον περὶ τινων θρησκοληψιῶν ἐν Τούλτσῃ καὶ τοῖς πέριξ ἐπικρατουσῶν, ἐφ' ὧν ἀπόφασις ἐκφέρεται ὅτι πάντα εἰσὶ πλάναι δημώδεις.

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ

Ἑλληνικὴ κοινότης Λονδίνου.— Προϊστάμενος τῆς ἐν Λονδίνῳ ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος, συστάσει τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, ἐκλήθη ὁ Μ. ἀρχιδιάκονος τοῦ πατριαρχικοῦ ἀποστολικοῦ θρόνου τῆς Ἀλεξανδρείας ὁσιολογ. κ. Κωνστ. Παγώνης, ἀπόφοιτος τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς.

Μιννεαπόλεως ἑλλην. κοινότης. — Ὑπὸ τῆς ἐν Μιννεαπόλει τῆς Ἀμερικῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος ἐκλήθη, κατὰ τὰ γραφόμενα τῶν ἐφημερίδων, ὁ ἐν Σμύρνῃ πανοσ. ἀρχιμ. κ. Κύριλλος Βαφειαδάκης, τελειόφοιτος τῆς Εὐαγγελικῆς σχολῆς τῆς Σμύρνης καὶ τῆς θεολογ. τοῦ ἐθνικοῦ πανεπιστημίου.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἁγία καὶ Μ. Ἑβδομάς.—Τοῦ βιβλίου τούτου ἐκτυπωθέντος πέρυσιν ἐν τῷ πατριαρχικῷ τυπογραφείῳ μικρῷ πρὸ τῶν ἁγίων ἡμερῶν, δι' ἃς προορίζεται, μένουσιν ἱκανὰ παρ' ἡμῖν ἀντίτυπα. Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἱεροὶ ναοὶ καὶ αἱ μοναί, ἐνοριακαὶ καὶ σταυροπηγιακαί, εἰς ἃς δέον νὰ εἰσαχθῇ πρὸς χρῆσιν τῶν ψαλτῶν καὶ τῶν ἱερέων, ἐλπίζομεν ὅτι διὰ τῶν ὁσιωτάτων ἡγουμένων καὶ τῶν ἀξιοτίμων ἐπιτρόπων ἐγκαίρως θέλουσι φροντίσει νὰ προμηθευθῶσιν ἀντίτυπα τοῦ κυριαρχικῶς ἐγκεκριμένου τούτου βιβλίου, ὅπερ ἐκ σελίδων 375 μεγάλων ἀποτελούμενον, ἐπὶ λαμπροῦ χάρτου, τιμᾶται δεδεμένον ἀντὶ γροσίων 12.

Παρακαλοῦνται αἱ ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες αἱ ἀναδημοσιεύουσαι τὰς ἐπιστολὰς τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ὀρθοδόξων μητροπολιτῶν, ἃς ἐκδίδομεν, νὰ ἀναφέρωσιν ὅτι αὗται τὸ πρῶτον ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ.

Οὐδὲν φύλλον τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἀπολεσθὲν ἀναπληροῦται δωρεὰν, ἀλλ' ἐπὶ καταβολῇ 40 παράδων διὰ τὸ ὀκτασέλιδον καὶ 60 παράδων διὰ τὸ δωδεκασέλιδον τεῦχος.

ΟΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ ΛΟΓΙΟΙ

Ἐργασίαι αὐτῶν, Ἐπιστημονικὸς βίος, Γεωγραφία, Ἱστορία, Παλαιογραφία, Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία· καὶ οἱ τῶν κλάδων τούτων ἀντιπρόσωποι ἐν Ἀθήναις*

§ 22

Πρὸ εἴκοσι καὶ δύο ἐτῶν ὁ τότε μὲν ἀρχιμανδρίτης καὶ διευθυντὴς τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἱερατικῆς σχολῆς νῦν δὲ μητροπολίτης Ἀγχιάλου κ. Βασίλειος εἶχεν ἐκδόσει διὰ τοῦ «**Ἡμερολογίου** τῆς **Ἀνατολῆς**» μετὰ βραχυτάτου προλόγου «**Δύο ἐπιστολὰς τῶν μεταγενεστέρων βυζαντιακῶν χρόνων**» «ἐκ χειρογράφων τῆς ἐν Βιέννῃ Καισαροβασιλικῆς βιβλιοθήκης[1]. Ἐκ τῶν ἐπιστολῶν δὲ τούτων ἡ πρώτη εἶναι «Νικολάου τοῦ Μεσαρίτου τῷ ἀρχιεπισκόπῳ Προικονήσου ἄρτι πρώτως ἀποστείλαντι αὐτῷ ἐκ περδίκων ὠά» (σ. 181—183), ἡ δὲ δευτέρα «Γρηγορίου μοναχοῦ καὶ καθηγουμένου τῆς ἐν Ὀξείᾳ νήσῳ σεβασμίας μονῆς πρὸς τὴν πορφυρογέννητον κυρίαν Θεοδώραν ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ πανυπερπρωτοσεβαστοϋπερτάτου δεσπότου τοῦ Ἀνεμᾶ (σ. 184—188). Τὸ **Ἡμερολόγιον τῆς Ἀνατολῆς**, διακριθὲν καὶ δι' ἐκδόσεως ἀνεκδότων τινῶν, εἶναι γνωστὸν καὶ ἐν τῇ δυσμικῇ Εὐρώπῃ, μάλιστα δὲ παρὰ τοῖς ἡμετέροις λογίοις, καὶ δὴ καὶ τοῖς ἐν Ἀθήναις περὶ τὰ τοιαῦτα ἐνασχολουμένοις.

Ἀλλὰ καὶ ἐὰν ὅλως ἄγνωστον εἰς τοὺς ἄλλους ἦτο, ὁ κ. Σ. Λάμπρος ὁ μετὰ τοσούτου ζήλου ἐνασχολούμενος περὶ τὰ μεσαιωνικὰ τολμῶν δὲ ἵνα καταμέμφηται τούτου ἢ ἐκείνου τῶν παρ' ἡμῖν λογίων ὡς ἐκδόντος ἐκδεδομένα ἔργα ὡς ἀνέκδοτα, ὤφειλεν ἵνα γινώσκῃ τὴν ἔκδοσιν ταύτην, ἀφ' οὗ μάλιστα καὶ χρόνον ὑλικὸν ἐπαρκῆ εἶχε πρὸς ἐξακρίβωσιν καὶ βιβλιοθήκας προχείρους, ἐν αἷς καὶ τὸ Ἡμερολόγιον ὑπάρχει. Εἴμεθα δὲ ὑπερβέβαιοι ὅτι ἐὰν ἐγίνωσκε τὴν ἔκδοσιν, περὶ ἧς ὁ λόγος, πάντως δὲν θὰ ἐπέγραφε πραγματείαν τινὰ αὐτοῦ ἐν τῷ «**Νέῳ Ἑλληνομνήμονι**» (Α', 1904, σελ. 412 κ. ἑ.) «Νέος κῶδιξ τοῦ Νικολάου Μεσαρίτου», οὐδὲ θὰ περιελάμβανεν ἐν αὐτῇ τὸ κύριον αὐτῆς μέρος, **ὡς ἐὰν προύκειτο περὶ ἀνεκδότων! ἔργων** Νικολάου τοῦ Μεσαρίτου. Διότι καὶ τὴν ἑτέραν αὐτοῦ ἐπιστολὴν «ὡς ἀπὸ προσώπου μοναχοῦ τινος Νεοφύτου» ἐξέδωκεν ὁ αὐτὸς μητροπολίτης Ἀγχιάλου διευθυντὴς ἔτι διατελῶν τῆς ἱερατικῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει σχολῆς, ὡς ἐνθυμούμεθα, ὁ δὲ κ. Λ. ὤφειλε καὶ τούτου ἵνα ἔχῃ ἀσφαλῆ γνῶσιν πρὶν ἢ ἐπιγράψῃ τὴν βραχεῖαν ἐκείνην πραγματείαν «Νέος κῶδιξ τοῦ Νικολάου Μεσαρίτου», οἱονεὶ προκαταλαμβάνων διὰ τῆς πομπώδους ἐπιγραφῆς τὸν ἀναγνώστην. Ἡμεῖς δὲ συνιστάντες αὐτῷ πλείονα περὶ τὰ τοιαῦτα ἐπιμελῆ καὶ εὐσυνείδητον προσοχήν, ἐπισημειούμεθα ἐνταῦθα καὶ **τρεῖς** διαφόρους ἀναγνώσεις μεταξὺ τοῦ ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Ἀγχιάλου ἐκδοθέντος κειμένου τῆς πρώτης τοῦ Μεσαρίτου ἐπιστολῆς καὶ τῆς ὑπ' αὐτοῦ δημοσιεύσεως ἐν τῷ «Νέῳ Ἑλληνομνήμονι» τῆς ἀρχῆς μόνον καὶ τοῦ τέλους αὐτῆς. Εἶναι δὲ νομίζομεν αἱ διαφοραὶ αὗται προσοχῆς ἄξιαι, μάλιστα αἱ δύο πρῶται, ἤτοι τοῦ **ΡΩΤΩΣ** ὡς ἔχει ὁ Α'. ἐκδότης ὁλοκλήρου τῆς ἐπιστολῆς, ἀντὶ τοῦ **ΡΩΤΩΝ**, ὡς ἀνέγνω ὁ κ. Λ. καὶ ΧΡΙΣΤΟΥ, ὡς μᾶλλον ἀπαιτεῖ ἡ ἔκφρασις, ἀντὶ τοῦ ΘΕΟΥ, ὡς ἀνέγνω ὁ κ. Λ.. Ἐν τέλει δὲ πάντως γραπτέον «ᾗ» δηλ. ἁγιότητι ἀντὶ τοῦ «ἧ» ὡς ἔχει ὁ κ. Λ.. Ὥστε ἐπιτρέπεται ἡμῖν ἵνα ἐφαρμόσωμεν εἰς τὸν κ. Λάμπρον, τὴν αὐτὴν φράσιν, ἣν αὐτὸς ὁ **νέος**! τοῦ **νέου**(!) κώδικος εὑρέτης λέγει περὶ τοῦ κ. Heisenberg. **Διέλαθε** τὸν κ. Λάμπρον οὐχὶ ἀποκεκρυμμένος κῶδιξ ἔν τινι βιβλιοθήκῃ ἀλλὰ δημοσιεύσεις γνωσταί, **ὡς καὶ ἡ κατωτέρω[1]**.

§ 23.

Ἀλλ' ὁ φίλος ἐκδότης τῶν **Σῳζομένων** τοῦ Ἀκομινάτου δείκνυται προφανέστατα ἀγνοῶν ὅτι ὁ ἀττικὸς σοφιστὴς, **ὁ βασιλεὺς ἐν τοῖς**

---

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 142—144.

1. «Ἡμερολόγιον Ἀνατολῆς» τοῦ 1886 ἐκδιδόμενον ὑπὸ Ἀθ. Παλαιολόγου, ἐν ΚΠόλει, 1885, σελ. 179—188.

1. Ὁ Μεσαρίτης ἦτο μητροπολίτης Ἐφέσου (—1215)· ὅρα καὶ περὶ αὐτοῦ καὶ ἄρθρον τοῦ κ. Π. τοῦ Κεραμέως ἐν Βυζαντ. χρονικοῖς 1904 σ. 389-391. Περὶ Μεσαρίτου ὁ Kurtz δημοσιεύει ἐν τοῖς **Βυζ. Χρονικοῖς** ἔγγραφα 1906. Δὲν εἶδομεν. Σημ. τοῦ 1907. Ἴδε **Ἐπίμετρον**.

λόγοις εἶναι Ἡρώδης ὁ Ἀττικός[1]. Ὁ κ. Λάμπρος ἐὰν μὴ ἐγνώριζε τοῦτο ἐκ τῆς **Ἱστορίας τῆς Φιλολογίας ἤτοι τῆς Γραμματολογίας,** ὤφειλε «πάντως» —λέξις πεφιλημένη τῷ κ. Λ. —ἵνα γινώσκῃ τὰ ὑπὸ τοῦ συγγραφέως, οὗ ἀνέλαβε τὴν ἔκδοσιν, δεδιδαγμένα καὶ διακατέχῃ καὶ πρόχειρα ἔχῃ. Ἄπορον τῇ ἀληθείᾳ, πῶς ὁ κ. Λάμπρος φιλόλογος ὢν λησμονῶν ὅσα αὐτὸς οὗτος ὁ Ἀκομινᾶτος διδάσκει καὶ διευκρινεῖ (τ. Β΄ σ. 78) ἄλλ' ἀντ' ἄλλων γράφει ἐν ἄλλῃ σελίδι τοῦ αὐτοῦ τόμου ἄνευ νοῦ καὶ σκέψεως, ἕτερα παρεισάγων ἄνευ ἀνάγκης (πρβλ. σελ. 503). Τί ἂν εἴποι τις; Ἡμεῖς σιγῶμεν. Ὅρα, ἀναγνῶστα, περὶ τούτου **Κόντου** ἐν σελ. 619 τοῦ πρώτου τόμου τῆς **Ἀθηνᾶς** ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «εἰς Μιχαὴλ Ἀκομινᾶτον».

§ 24.

Καὶ ταῦτα ἀρκετά. Τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ κ. Λάμπρος ὁ ἐκδότης τοῦ **Ἀκομινάτου**, τῶν **Κερκυραϊκῶν Ἀνεκδότων**, τῆς **Ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος** καὶ τῶν **Καταλόγων** τοιοῦτος ἀποδεικνυόμενος καὶ ἀναδεικνυόμενος δὲν ἔπρεπεν ἵνα ἐπικρίνῃ τὴν ὑπὸ τῶν **κ. Σάθα** καὶ **Λεγρανδίου** ἔκδοσιν τοῦ **Διγενῆ Ἀκρίτα**[2] καὶ κρίνῃ τοὺς ἐκδότας ἐπ' αὐτοῖς τοῖς κρίμασιν, εἰς ἃ αὐτὸς οὗτος κατὰ μυριοστὴν καὶ πλέον φορὰν ὑπέπεσεν, ὡς ἄνωθι νομίζομεν, ἀπεδείχθη. **Μὴ κρινετε ἵνα μὴ κριθῆτε.** Ὁ δὲ περίεργον, ὁ κ. Λ. ἐν τῇ τῶν χειρογράφων μελέτῃ δείκνυται στοργὴν ἰδίαν καὶ τρυφερότητα ἐξαισίαν τρέφων πρὸς τὴν ἀπαρίθμησιν τῶν περὶ τὸν ὀρθὸν τονισμὸν σφαλμάτων καὶ πρὸς τὴν γραφὴν τῶν ἐγκλιτικῶν ἢ ἐγκλινομένων λέξεων, ὡς εἰ ταῦτα ἀποτελοῦσι τὴν ζωὴν καὶ τὴν ψυχὴν τῶν χειρογράφων. Παραβαλέτω ὁ βουλόμενος τὰ ἐν τῷ Δ΄. τόμῳ τοῦ **Ἀθηναίου**[3] ὑπ' αὐτοῦ συνηγμένα ἐν τῇ Βιβλιοκρισίᾳ τοῦ ἄνωθι ἔργου π. χ. **αἰχμαλωτὸν σέ, ζῆν σέ, Θεὸς σοί** ἢ **σοι** καὶ ἑκατοντάδα τοιούτων διορθώσεων καὶ ἀναγνώτω τὰς αὐτόθι κρίσεις τοῦ τότε μὲν τὸν τίτλον διδάκτορος τῆς φιλοσοφίας, μετέπειτα δὲ τὸν τοῦ καθηγητοῦ τῆς **Γραφογνωσίας** ἐν τῷ τοῦ Ἑλληνισμοῦ Πανδιδακτηρίῳ ἔχοντος. Ἀλλ' ἀντιτάξει δικαίως ὁ ἀναγνώστης ὅτι τὰ ἔργα αὐτοῦ καὶ αἱ βιβλιοκρισίαι συνετάχθησαν πρὸ εἴκοσι πέντε ἐτῶν ἐν καιρῷ νεανικῆς ἡλικίας, τῇ ὁποίᾳ πάντοτε συμβαδίζει ἡ πρὸς ἐπιδεικτίασιν σπουδὴ οὐχὶ δὲ πάντοτε ἡ εὐθυκρισία καὶ ἡ πεῖρα. Καὶ τοῦτο ἔστω· ἀλλ' ὅμως **ὁ Νέος Ἑλληνομνήμων** ἀπὸ δύο ἐτῶν ἐμφανισθεὶς ἀνὰ τὸν ἐπιστημονικὸν ὁρίζοντα γέγονε **γεγωνυῖα φωνὴ** τῆς τοῦ κ. Λάμπρου περὶ τὴν Ἱστορίαν, τὴν Παλαιογραφίαν καὶ τὴν λοιπὴν σοφίαν δεινότητος.

Καὶ ἀνωτέρω μὲν ἐν οἰκείαις § § ἀπεδείξαμεν τρανὰ ἐν τῷ Ἑλληνομνήμονι λάθη. Νῦν ἐπὶ ἕτερα τραπῶμεν. Ὁ κ. Λ. ὁ **ὑπερτεσσαράκοντα** βιβλιοθήκας τῆς τε Εὐρώπης καὶ Ἀνατολῆς μετὰ κουστωδίας διδασκάλων καὶ ἀντιγραφέων ἐπισκεψάμενος καὶ ἐν αὐταῖς ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐργασθεὶς χάριτι δὲ θείᾳ χιλιάδας χειρογράφων ἵνα παρατηρήσῃ εὐτυχήσας, ἔδει ἐν δακτύλοις ἵνα μετρῇ καὶ κατέχῃ τὰ πάντα, σπανιώτατα δέ, ἅτε ἄνθρωπος σάρκα φορῶν καὶ ἁμαρτίαις ὑποκείμενος, ἵνα παράγηται καὶ τοῦ αὐτοῦ παραπαίῃ. Οὐδεὶς ἀγνοεῖ, νομίζομεν, τὰ τοῦ διαβοήτου Σιμωνίδου παλαιογραφικὰ κατασκευάσματα. Ὁ κ. Λ. πρὸ δύο ἐτῶν ἔτι βασιζόμενος ἐπὶ χειρογράφων τοῦ Σιμωνίδου καὶ ταῦτα ἐκλαβὼν ὡς καθαρὰ νομίσματα καὶ γνήσια συνέρραψε **δύο** διατριβὰς περὶ **ἀνυπάρκτων πραγμάτων**, καὶ **ἀνυπάρκτων κωδίκων**. Ὁ κ. Λάμπρος οὐδέποτε θελήσας ἵνα μετ' ἐπιστασίας τινὸς ἐξετάζων μάθῃ τὰ κατὰ τὸν Σιμωνίδην οὐχὶ τὸν Κεῖον ἀλλὰ τὸν Συμαῖον, ἢ τοὐλάχιστον ἀναγνώσῃ τὰ ὑπὸ τοῦ Συμαίου λογίου κ. Χαβιαρᾶ ἀνωνύμως ἐν τῷ **Λεξικῷ τῆς Ἱστορίας καὶ Γεωγραφίας** Βουτυρᾶ[1], τῷ ἐνταῦθα καὶ οὐχὶ ἐν Ἀθήναις ἐκδεδομένῳ παρενεχθεὶς ἐξέδωκεν ἐν τῷ **Νέῳ Ἑλληνομνήμονι**[2]

1. Περὶ Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ ὅρα ἐν τῷ Λεξικῷ Ἀρχαιολογίας τοῦ μακαρίτου Ραγκαβῆ καὶ τοῦ ἡμετέρου σεβαστοῦ διδασκάλου W. Schmit, Atticismus, τομ. Α΄. σ. 192 καὶ ἑ.

2. Les exploits de Δ. A.... ἐν Παρισίοις 1875, σ. CLII 2+99, .vo8

3. 1875, σελ. 176.

1. ἐν λ. «Σιμωνίδης»,

2. 1904 σ. 186—990 «Ζητήσεις περὶ Χρονολογίας Θεοδώρου τοῦ Δαφνοιτάτου», καὶ 194—202 «Θεωνᾶς ἄγνωστος χρονογράφος τῆς αὐτοκρατορίας Τραπεζοῦντος». Τὸ τοῦ Σιμωνίδου πόνημα, ἐξ οὗ ἐδανείσθη ὁ κ. Λάμπρος, ἐξεδόθη ἐν Λονδίνῳ τῷ 1862, εἶναι δὲ τὸ περὶ Μελισσηνῶν.

τεμάχια **ψευδωνύμου πονήματος τοῦ Συμεωνίδου τούτου** πρὸς ἀπόδειξιν(!) ὅτι ὑπῆρξε **Χρονογραφία Θεοδώρου Δαφνοπάτου** καὶ ὅτι ὑπῆρξε καὶ **Θεωνᾶς, χρονογράφος τῆς αὐτοκρατορίας Τραπεζοῦντος**. Δὲν εἰσερχόμεθα εἰς τὰ νέα ταῦτα ἐν τῇ Μεσαιωνικῇ Ἱστορίᾳ ἐγχειρήματα τοῦ φίλου κ. Λάμπρου, διότι ἀπαλλάττει ἡμᾶς πάσης περαιτέρω ἐπὶ τοῦ πράγματος διατριβῆς ἡ ἐν τῇ Byzant. Zeitschrift τοῦ παρελθόντος ἔτους σοβαρὰ καὶ μεμετρημένη πραγματεία τοῦ ἐν Πετρουπόλει καθηγητοῦ κ. Παπαδοπούλου Κεραμέως, ὑπὸ τὸν τίτλον «**Ἀνύπαρκτος κῶδιξ Μαρίας βασιλίσσης τοῦ 800 ἔτους**»[1].

Ἀλλ' ἀκριβῶς τύχῃ οὐχὶ ἀγαθῇ ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ὑπενθυμίζει ἡμῖν νέον εὕρημα τῆς Παλαιογραφικῆς καὶ ἱστορικῆς δεινότητος τοῦ κ. Λ., ὅπερ ἐν τῷ Δ' τόμῳ τῆς Ἑλληνικῆς αὐτοῦ Ἱστορίας (σ. 37) ἀναφέρεται. Ὁ κ. Λ. παρενεχθεὶς ἐκ σημειώματος διὰ νεωτέρας χειρὸς γεγραμμένου ἐπὶ περγαμηνοῦ κώδικος **Πραξαποστόλου**, περιγραφομένου ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ συντεταγμένῳ **Καταλόγῳ** τῶν Β. τοῦ Ἁγίου Ὄρους[2] καὶ δεχόμενος τὰ νέα σημειώματα ὡς παλαιὰ ἄνευ ἐξετάσεως τῆς τε γραφῆς καὶ τοῦ χρόνου αὐτῆς διατυποῖ γνώμην μήτε παλαιογραφικῶς μήτε στορικῶς εὐοδουμένην.

Ὁ κ. Λ. δῆλα δὴ ἐν τῇ **Ἱστορίᾳ τῆς Ἑλλάδος**, ἣν ἀπὸ 20 ἐτῶν ἐκδίδωσιν ἀνακοινούμενος καὶ πανομοιότυπον τῆς γραφῆς τοῦ ἁγιορειτικοῦ κώδικος λέγει περὶ Μαρίας τῆς ἐκ Παφλαγονίας τῆς πρώτης συζύγου Κωνσταντίνου τοῦ ς΄., τοῦ υἱοῦ τῆς περιβοήτου Εἰρήνης, ὅτι αὕτη κατηγορηθεῖσα ὡς μελετήσασα φαρμακείαν τοῦ συζύγου καὶ ἐκπεμφθεῖσα τῶν ἀνακτόρων τὸν Ἰανουάριον τοῦ 795 ἐκλείσθη εἰς μονὴν, «ἔζησε δὲ τοὐλάχιστον μέχρι τοῦ ἔτους 800, ἀσχολουμένη **περὶ τὴν ἀντιγραφὴν χειρογράφων καλλιτεχνικωτάτων** (μήπως καλλιτεχνικωτάτΗΝ;), ὧν ἡ γραφὴ μαρτυρεῖ ὅτι αὕτη δὲν ἦτο ἄγευστος παιδείας[3]». Ἄλλης οὐσίας καὶ εὐκαιρίας ζήτησις τὰ περὶ τοῦ βίου τῆς ἁγνῆς ταύτης βασιλίσσης, περὶ ἧς ἠδυνάμεθα ἴσως ἵνα προσθέσωμέν τινα καὶ ἡμεῖς· πλὴν ἀλλ' ὅμως τὸ ἐνδιαφέρον ἡμῖν τὸ καὶ τὰ μάλιστα ἀξιοπερίεργον, ὅπερ ἐκ τῆς ἀξιολόγου πραγματείας τοῦ κ. Α. Π. Κεραμέως ἐμάθομεν εἶναι ὅτι ὁ κ. Λάμπρος ἐπανέλαβε τὴν γνώμην αὐτοῦ ταύτην περὶ τοῦ ἀνυπάρκτου κώδικος Μαρίας τῆς βασιλίσσης καὶ εἰς ἑτέραν διατριβήν, ἧς μόνον τὸν τίτλον ἐγινώσκομεν ἔχοντα ὧδε «Ἑλληνίδες βιβλιογράφοι καὶ κυρίαι κωδίκων κατὰ τοὺς μέσους αἰῶνας καὶ . . .»[1]. Ἐλησμονήσαμεν ὅτι τὸν κώδικα τοῦτον ὁ κ. Λάμπρος ἀνέφερε καὶ ἄλλην φορὰν — **τρίτην ταυτηνὶ** — ὡς μνημεῖον τοῦ 800οῦ ἔτους ἐν τῷ τοῦ **Θόμψωνος** «Ἐγχειριδίῳ τῆς ἑλληνικῆς καὶ λατινικῆς Παλαιογραφίας[2]» τῷ ἐλέῳ Μαρασλῇ καὶ τούτῳ τυπωθέντι.

Οὕτω τὰ ἄνω δεικνύουσιν ὅτι ὁ κ. Λάμπρος οὐχὶ μόνον νέος ἀλλ' ἤδη καὶ ὑπερμεσῆλιξ καὶ τοσαύτην πεῖραν τῆς κωδικογραφίας ἔν τε τῇ Εὐρώπῃ καὶ ἐν τῇ Ἀνατολῇ σχὼν, δυστυχῶς νοῦν βάλλοντα ἐπὶ τὰ ὀρθὰ οὐκ ἔσχηκε, καίτοι, δόξα τῷ Θεῷ περὶ οὐδενὸς ἄλλου μέλλει αὐτῷ, ὡς αὐτὸς ἐκαυχᾶτο λέγων τε καὶ γράφων, ἢ περὶ καλλιεργίας τῆς Ἐπιστήμης. Οὐαὶ ἡμῖν, ἐὰν περιεπίπτομεν εἰς τοιαῦτα σφάλματα.

Ταῦτα βεβαίως ὁ συντάκτης τοῦ **Ἀγῶνος** ὁ τὴν αὐτὴν φυὴν καὶ ρίζαν τῷ κ. Λάμπρῳ ἔχων θὰ εἴπῃ ὅτι εἶναι **ἀηδῆ**, ἢ ὅτι εἶναι τυπογραφικὰ σφάλματα ἢ παροράματα διορθωθέντα ἔστω καὶ μετὰ πενταετίαν!

(ἕπεται συνέχεια)

Β. Α. ΜΥΣΤΑΚΙΔΗΣ

---

1. σ. 260—270. Προσκαλοῦμεν δὲ τὴν προσοχὴν τῶν φίλων ἀναγνωστῶν ἐπὶ τῶν ὑποσημειώσεων τῆς σελ. 268—269.
2. Catalogue of . . . . τ. Α΄. σ. 19.
3. τ. Δ΄. σ. 37.

1. Ἀθήν. 1903 σ. 7—9.
2. Ἀθήν. 1903 σ. 271. Ὡς ὁ μακαρίτης ἁγιορείτης μοναχὸς Ἰάκωβος Διονυσιάτης παρενεχθεὶς ἐκ τῆς γνώμης τοῦ κ. Λάμπρου ἀνεξελέγκτως τὰς τοῦ Πηλουσιώτου ἐπιστολὰς εἰς τὸν ἱερὸν Φώτιον ἀνέγραψε, (ὅρα § 14) οὕτω καὶ ὁ συνεργάτης τοῦ κ. Krumbacher κ. Ehrhard ἐν τῇ **Βυζαντιακῇ Φιλολογίᾳ** σ. 130 παρεδέξατο ἀμαρτύρως καὶ ἀβασανίστως.

Τῷ παρόντι τεύχει ἕπεται παράρτημα περιέχον τὴν μεταξὺ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας ἀλληλογραφίαν κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Τὸ προεδρεῖον τοῦ Ἐκκλ. Μουσικοῦ Συλλόγου μετὰ πολλῆς τῆς λύπης ἰδὸν τὰ ἐν ταῖς ἐπιχωρίοις ἐφημερίσι «Προόδῳ» καὶ «Ταχυδρόμῳ» ἀλλεπαλλήλως ὡς μὴ ὤφελε καὶ ἀβασανίστως γραφέντα περὶ ἀδρανείας τάχα καὶ ἀνυπαρξίας τοῦ Ἐκκλ. Μ. Συλλόγου προάγεται διὰ βραχέων πρὸς γνῶσιν τοῦ ἐντίμου δημοσίου ἵνα δηλώσῃ τὰ ἀκόλουθα·

Α') ὅτι ἀπὸ ὀλίγου σχετικῶς χρόνου ἀναλαβὸν τὰς ἡνίας τῆς διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τῶν τοῦ Συλλόγου καὶ ἐν πᾶσι προελόμενον τὴν συστηματικὴν καὶ ἄνευ θορύβου καὶ πατάγου ἐργασίαν οὐδέποτε διέλειψε μεριμνῶν μετὰ ζηλωτῆς ὁμοφωνίας καὶ αὐταπαρνησίας ὑπὲρ τῆς δυνατῆς προαγωγῆς τοῦ συλλόγου, οὐδένα ἀπολύτως ἔχον λόγον ἵνα ἐμφορῆται μεροληψίας ἢ πάθους, ὡς διακηρύττεται. ἀλλ' ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ καὶ νομοταγῶς πολιτευόμενον ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ συλλόγου.

Καὶ καθόσον μὲν ἀφορᾷ τὸ διοικητικὸν μέρος καὶ τὰς δεούσας συνεδρίας ἑαυτοῦ τε καὶ τῆς ὁλομελείας, συνῳδὰ τῷ κανονισμῷ, καὶ ἱκανὰς ταιαύτας ἐκτάκτους χάριν τῶν ἀναγκῶν τοῦ συλλόγου, ὡς ἔστιν ἰδεῖν ἐκ τῶν ἐπισήμων πρακτικῶν αὐτοῦ συνεκρότησε καὶ τὴν μουσικὴν τοῦ συλλόγου σχολὴν ἀνελλιπέστατα συνετήρησε καὶ συντηρεῖ, ἔχον ἐν αὐτῇ διδασκάλους διαπρεπεῖς ἱεροψάλτας, βαθεῖς μύστας τῆς ἐκκλησ. ἡμῶν μουσικῆς καὶ μετὰ ζήλου ἀκραιφνοῦς ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν εἰδικῆς ἐφορίας ἐκτελοῦντας τακτικώτατα τὰ καθήκοντα αὐτῶν, καὶ τὴν περατουμένην ὅσον τάχος ἐκτύπωσιν τοῦ ΣΤ' τόμου τοῦ περιοδικοῦ τοῦ συλλόγου ἐπεχείρησε καὶ τὴν ἀναπλήρωσιν πάσης τῆς ἱστορίας τοῦ συλλόγου δραστηρίως ἐπεδίωξε διὰ τῆς συλλογῆς, ἀντιγραφῆς καὶ κωδικοποιήσεως τῶν ἀπὸ τοῦ 1900 τῇδε κακεῖσε ἐρριμμένων πρακτικῶν) ὡς ἔστιν ἰδεῖν ἐκ τῶν πραγμάτων αὐτῶν, καὶ μυριοτρόπως μετ' ἀκαταπόνητον τοῦ γραφείου αὐτοῦ ἐργασίαν ἠδυνήθη ἵνα θέσῃ εἰς τάξιν τὰ τέως ἀνωμάλως ἔχοντα.

Καθόσον δ' ἀφορᾷ τὸ οἰκονομικὸν μέρος, καὶ περὶ τούτου εὑρεθὲν ὑπὸ βαρυτάτας ὑποχρεώσεις ἄνω τῶν 100 λιρῶν ὀθωμανικῶν, ὧν ἡ μείζων πρὸς τὸν τέως διευθυντὴν τῆς μουσικῆς σχολῆς, ἔλαβε τὴν δέουσαν συστηματικὴν πρόνοιαν προβὰν μετὰ κοπιώδη ἐργασίαν εἰς ἀνακάθαρσιν τῶν οἰκονομικῶν τοῦ συλλόγου, ἀποσβέσαν τὰ δύο τρίτα καὶ πλέον τῶν τοιούτων ὀφειλῶν αὐτοῦ, ἀποστερηθὲν δ' οὕτως ἱκανοῦ ὑλικοῦ δυναμένου σπουδαίως συμβαλεῖν εἰς ἀπρόσκοπτον εὐόδωσιν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ, ἐνασχοληθὲν δὲ πρὸ παντὸς καὶ εἰς τὴν συντήρησιν τῆς μουσικῆς αὐτοῦ σχολῆς· πρὸς δὲ τούτοις δι' ἀλλεπαλλήλων αἰτήσεων πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα. Ἥτις ὁμολογουμένως οὐδέποτε παρέλειψεν ἐκθύμως παρέχουσα τὴν ὑψηλὴν αὐτῆς προστασίαν καὶ ἀντίληψιν πρὸς εὐόδωσιν τοῦ σπουδαίου σκοποῦ τοῦ συλλόγου, καὶ Ἥτις κάλλιον παντὸς ἄλλου οἶδε τὰς δραστηρίας τοῦ συλλόγου προσπαθείας ὡς ἀνώτατος ἐκ τοῦ ἐγγὺς ἐπόπτης αὐτοῦ, εἰργάσθη ὑπὲρ προθύμου καὶ τακτικῆς χορηγίας τῶν κεκανονισμένων ἐτησίων συνδρομῶν τῶν ἱερῶν μονῶν καὶ τῶν ἱερῶν ἐκκλησιῶν τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀναδιοργανῶσαν τὴν ὅλην οἰκονομικὴν ὑπηρεσίαν καὶ ἀναθέμενον τὴν σπουδαίαν ἀποστολὴν τῆς συλλογῆς τῶν συνδρομῶν ἐν γένει εἰς πρόσωπον παρέχον πάντα τὰ πρὸς τοῦτο ἐχέγγυα καὶ δυνάμενον ἀνταποκριθῆναι εἰς τὰς τοῦ συλλόγου προσδοκίας.

Β') Ὅτι μετὰ τὴν διεξαχθεῖσαν θείαν λειτουργίαν ἐν τῷ ἑπτῷ πατριαρχικῷ ναῷ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τοῦ συλλόγου τῇ 4ῃ προπαρελθόντος δεκεμβρίου ἡ ἐγκαινισθεῖσα ἀπό τινων ἐτῶν τελετὴ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς δὲν ἐγένετο ἄτε τῇ τελευταίᾳ ὥρᾳ τοῦ ὁρισθέντος ῥήτορος τῆς ἡμέρας δηλώσαντος τῷ προεδρείῳ ὅτι δὲν ἠδυνήθη ἵνα παρασκευάσῃ τὸν πανηγυρικὸν αὐτοῦ· τοῦθ' ὅπερ ἄλλως οὐδαμῶς καταπροδίδει ἀνυπαρξίαν τοῦ συλλόγου, πομπώδη μόνον δυνάμενον ἵνα σημαίνῃ ἐκδήλωσιν πανηγυρισμοῦ τῆς ἑορτῆς.

Γ') Ὅτι προκειμένου περὶ τῆς οὐχὶ εὐκαίρως διασυρομένης ἐγκυκλίου πρὸς τοὺς ἱεροψάλτας τῆς ἀρχιεπισκοπῆς, εἰς ταύτην προέβη τὸ προεδρεῖον τοῦ Συλλόγου, τοῦτο μὲν ὅπως κέκτηται παρ' ἑαυτῷ, ὡς ἔδει πρὸ πολλοῦ γενέσθαι, στατιστικὴν τινα τῶν ἱεροψαλτῶν ἐπακριβῆ, ἧς τέως ἐστερεῖτο. δηλωτικὴν καὶ τῆς πείρας καὶ τῶν προσόντων ἑκάστου, ἵνα ἀναλόγως ἑκάστοτε παρέχῃ αὐτοῖς τὴν ἠθικὴν αὐτοῦ ἀντίληψιν, τοῦτο δὲ ὅπως μετὰ τὴν ληφθεῖσαν ἀπόφασιν περὶ ἱδρύσεως ταμείου βοηθείας ὑπὲρ αὐτῶν ἐν περιπτώσει διαθεσιμότητος ἢ ἀνικανότητος γήρως ἕνεκα ἢ ἀσθενείας, ἢ ἐν γνώσει τῶν κατ' αὐτοὺς καὶ τῶν ἀναγκῶν λόγῳ πολυμελοῦς, ἢ μὴ τῆς οἰκογενείας αὐτῶν, δύναται ἵνα ἐπέρχηται αὐτοῖς ἀναλόγως ἐπίκουρον, φρονεῖ δ' ὅτι τὸ μέτρον τοῦτο, εἰς ὃ ἄτε ἀποβλέπον εἰς ἰδίαν αὐτῶν ὠφέλειαν, προθύμως προσεχώρησαν οἱ πλεῖστοι ἤδη τῶν ἱεροψαλτῶν, τὰ εἰκότα ἀπαντήσαντες τῷ προεδρείῳ, οὐδόλως ἠδύνατο ἵνα ἀποβῇ ἀντ' ἐπευφημίας ἀντικείμενον δεινοῦ ψόγου·

καὶ Δ') ὅτι αἱ ἰδίαι περὶ τῆς κατὰ τὴν 4ην Δεκεμβρίου 1906 κοινολογίας δῆθεν τῆς Α. Σ. τοῦ προέδρου τοῦ Συλλόγου πρὸς τὴν Α. Θ Παναγιότητα καὶ περὶ λύπης δῆθεν ἐπὶ τῇ ἀδρανείᾳ τάχα καὶ οὐχὶ ὁμαλῇ πορείᾳ τοῦ Συλλόγου, εἰσὶν ἐντελῶς ἀνυπόστατοι καὶ φαντασιώδεις.

Ἐν τοῖς Π)χείοις τῇ 26 Ἰανουαρίου 1907.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΙΟΥ

Ἐκκλησιαστικὸν δικαστήριον

Προσκαλεῖται ἡ Εἰρήνη σύζυγος Σταματίου Σπορδίλη ὑπήκοος μὲν Ὀθωμανὴ κάτοικος δὲ Χαλκείου καὶ ἀπὸ ὀκταετίας ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ἵνα ἐμφανισθῇ τὴν πρώτην δικάσιμον τρίτην καὶ ὥραν 9 πρὸ μεσημβρίας μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῆς ἐφημερίδος δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐνώπιον τοῦ Ἐκκλ. δικαστηρίου Χίου πρὸς συζήτησιν τῆς κατ' αὐτῆς ἀγωγῆς καὶ ἀναγγέλλεται τῇ ἰδίᾳ ὅτι ἐν περιπτώσει μὴ ἐμφανίσεως, εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε διὰ πληρεξουσίου, ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ δικασθήσεται, ἐρήμην. Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐφημερίδος «Ἐκκλ. Ἀλήθεια».

Ἐν Χίῳ τῇ 15 δεκεμβρίου 1906.

Ὁ προεδρεύων 3

Πρωτοσύγκελλος **Κύριλλος**

Ὁ γραμματεὺς

Β. Ἀθανασιάδης

Ἐκ τοῦ Πατριαρχικοῦ Τυπογραφείου

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΖ'.

ΑΡΙΘ.— 12

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 24 ΜΑΡΤΙΟΥ 1907

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φραγκὰ χρυσᾶ..... 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιτραμμ. τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐκλογικὴ συνέλευσις — Προσλαλιαὶ τῆς Α. Θ. Π. — Ἔκθεσις τῶν ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου πεπραγμένων — Διαμαρτυρίαι Κουτσοβλάχων — Θρασύτης καὶ ἀσέβεια — Διωγμὸς ὀρθοδόξων Ἐπάνοδος εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν — Ἐπιθεώρησις ξένου τύπου — Ρώσων θεολόγων γνώμη περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς Εὐσεβεῖς πράδεις — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Ἡ ἀντίφασις τοῦ ὑλισμοῦ — Οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ οἱ ἐν Κων)πόλει λόγιοι.

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ

Ἡ γενικὴ Συνέλευσις πρὸς ἐκλογὴν τῶν τεσσάρων νέων μελῶν τοῦ Δ. Ἐθν. Μικτοῦ Συμβουλίου συνῆλθε τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ, δευτέρᾳ τῶν νηστειῶν, 18 μαρτίου, κατὰ τὰς διαταξεις τῶν διεπόντων τὰ καθ' ἡμᾶς ἐθνικῶν Κανονισμῶν. Ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου παρῆσαν πάντες οἱ σεβασμ. συνοδικοὶ μητροπολῖται, πάντες οἱ ἐρίτιμοι σύμβουλοι, καὶ πάντες οἱ ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζόμενοι ἀντιπρόσωποι τῶν ἐνοριῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ὁ παναγιώτατος πρόεδρος τῆς Συνελεύσεως προσεφώνησε τὰ μέλη καταλλήλως, ὁ δὲ πρῶτος τοῦ Συμβουλίου γραμματεὺς κ. Παναγ. Δ. Νικολόπουλος ἀνέγνω τὴν ἔκθεσιν τῶν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐργασιῶν τοῦ Συμβουλίου, μεθ' ὃ δικαίως ἡ Α. Θ. Π. ηὐχαρίστησε τοῖς ἐριτίμοις συμβούλοις ἐπὶ τῇ συντελεσθείσῃ ἐργασίᾳ.

Σπουδαία συζήτησις ἠγέρθη κατὰ τὴν Συνέλευσιν ταύτην ὡς πρὸς τὴν ἐκδοχὴν τῆς ἐννοίας ἄρθρου τινος τῶν ἐθνικῶν Κανονισμῶν περὶ τοῦ ἀντικαθιστῶντος σύμβουλον, ἐκλεγόμενον μὲν ἀλλὰ παραιτούμενον, καθὸ δυναμένου νὰ ἐκλεγῇ καὶ πάλιν· ἐλάχιστος ἀριθμὸς ἐκλογέων ὑπεστήριζεν ὅτι δικαιοῦται νὰ ἐκλεγῇ καὶ διὰ νέαν διετίαν μόνον ὁ ἀντικαθιστῶν τὸν ἀποδεξάμενον τὴν ἐκλογὴν καὶ παραιτησάμενον κατόπιν· καὶ ὅτι ὁ ἐκλεγόμενος ἀντὶ συμβούλου μὴ ἀποδεξαμένου τὴν ἐκλογὴν στερεῖται τοῦ δικαιώματος ἐκλογῆς ἐκ νέου. Οἱ πλείονες τῶν ἐκλογέων, ὑπ' ὄψιν ἔχοντες ὅτι, κατὰ ρητὴν διάταξιν τῶν ἐθνικῶν Κανονισμῶν, μόνος ὁ ὑπὸ τῆς γενικῆς Συνελεύσεως ἐκλεγόμενος στερεῖται τοῦ δικαιώματος τῆς διὰ δευτέραν περίοδον ἐκλογῆς, κέκτηται δὲ τὸ δικαίωμα τοῦτο ὁ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου ἀπὸ κοινοῦ ἐκλεγόμενος, ἀπεδέξαντο τὴν δοθεῖσαν εἰς τὸ σχετικὸν ἄρθρον τῶν ἐθνικῶν Κανονισμῶν

ἑρμηνείαν ταύτην, καθ' ἣν καὶ ἡ διάταξις «τὸν ἐν τῇ πορείᾳ τῶν ἐργασιῶν παραιτούμενον ἀντικαθιστᾶ» κτλ. ἢ ἐν τοῖς ἐθν. Κανονισμοῖς σημαίνει οὐχὶ πορείαν ἐργασιῶν τοῦ ἐκλεγέντος, ἥκιστα ὑποχρεουμένου ν' ἀποδεχθῇ τὴν ἐκλογήν, ἀλλὰ πορείαν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συμβουλίου, διότι τὸ Συμβούλιον μετὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν νέων μελῶν ἐπικυρουμένην καὶ κυβερνητικῶς ἄρχεται τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ καὶ μεθ' ἑπτὰ λαϊκῶν μελῶν. Οὕτω δὲ τὸ σχετικὸν ἄρθρον ἡρμηνεύθη καὶ τῷ 1902 καὶ τῷ 1892. Τοιουτοτρόπως ἡ γενικὴ Συνέλευσις ἀπεδέξατο τὸ ἐκλέξιμον τοῦ ἐκ τῶν τέως συμβούλων κ. Ἰω. Κ. Χατζοπούλου, ἀντικαθιστῶντος σύμβουλον, ἐκλεγέντα πρὸ διετίας καὶ παραιτησάμενον τὴν ἀρχήν.

Εἶτα, κατὰ τὸν νόμον, ἐπὶ τεσσαράκοντα ἐννέα μελῶν τῆς Ἐκλογικῆς Συνελεύσεως, ψηφηφορούντων, ἀνεδείχθησαν τὰ νέα μέλη τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου· οἱ ἐρίτιμοι κκ. Ἰωάννης Β. Ἰωαννίδης βέης διὰ 38 ψήφων, Γ. Κάρταλης ἐπίσης, Ἰω. Κ. Χατζόπουλος καὶ Μιχ. Σιφναῖος ἀνὰ ψήφους 37 λαβόντες, ἀποχωρούντων τῶν κκ. Μανουὴλ Ρακτιβὰν καὶ Λέοντος Γ. Καζανόβα.

Τὴν κατακλεῖδα τῆς ἐργασίας ἐπέθηκεν ἡ Α. Θ. Π. διὰ βραχείας προσλαλιᾶς, τῇ δ' ἐπιούσῃ διὰ τακριρίου ἀνήγγειλεν εἰς τὸ ἁρμόδιον Ὑπουργεῖον τὴν ἐκλογὴν τῶν νέων συμβούλων.

*

Τὸ ἔργον τῆς ἐκλογικῆς Συνελεύσεως παρηκολούθουν πολλοὶ τῶν τὰ κοινὰ πραττόντων παρ' ἡμῖν, καὶ πρὶν τῆς ἡμέρας τῆς Συνελεύσεως καὶ κατ' αὐτήν, ἐπιμελῶς ἐξελέγχοντες τεχνητόν τινα πάταγον, ὡδε κἀκεῖσε προκαλούμενον ἕνεκα λόγων ἀφορώντων εἰς πρόσωπα μᾶλλον, ὡς ἐθρυλλεῖτο. Ἡ μεγάλη πλειοψηφία τῆς γενικῆς Συνελεύσεως, ἔκτην ἤδη φοράν, ἀποδεικνύει καὶ πάλιν ὅτι σαφεστάτην ἔχει γνῶσιν τῶν ὑπὲρ τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας μετὰ λελογισμένης φιλογενείας ἐργαζομένων, ἐκτιμῶσα τοὺς εἰς τὸ καθεστὼς ἀφοσίωσιν εἰλικρινῆ ἐπιδειξαμένους. Ἀκριβῶς δὲ οἱ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἀντιπρόσωποί εἰσιν οἱ δικαιούμενοι νὰ κρίνωσι τὴν ἐργασίαν ἑκάστου, γνώμην ἀσάλευτον ἔχοντες ἐσχηματισμένην περὶ τῶν ἀνδρῶν τῶν ἀποτελεσόντων ἑκάστοτε τὸ λαϊκὸν περὶ τὴν Α. Θ. Π. Συμβούλιον.

*

Ἀντιπρόσωποι τῶν ἐνοριῶν, κατὰ τὸν ἐκλογικὸν κανονισμὸν ἐκλεγέντες, ἦσαν οἱ ἀξιότιμοι κκ. Φαναρίου Ἰορδάνης Τζεράχογλους, ἰατρὸς— Σταυροδρομίου Ν. Σγουρίδης ἐφέντης καὶ Ἀντώνιος Σούρλας — Ταταούλων Θ. Στρογγυλὸς καὶ Ι. Βεργιάδης —Φερίκιοϊ Χ. Εὐστρατιάδης—Εὐαγγελιστρίας Κ. Ἰωσηφίδης—Γαλατᾶ Σ. Μισιρλόγλους καὶ Σπ. Ἐθνόπουλος — Διπλοκιονίου Σ. Βιτσαρᾶς, ἰατρὸς — Μεσοχώρου Γ. Βρατσᾶνος, ἰατρὸς —Ξηροκρήνης Ἀβρ. Στανίδης—Μεγάλου Ρεύματος Ἀγαθοκλῆς Λαγουδάκης —Βαφεοχωρίου Φ. Στυλιανίδης, ἰατρὸς—Σωσθενίου καὶ Νεοχωρίου Ν. Μπίμπης, ἰατρὸς καὶ Ἀλ. Στεφανίδης—Τζιβαλίου Α. Μαξιμιάδης—Μουχλίου Ποτηρᾶ Παντ. Κοσμίδης —Ἐνοριῶν Παλατᾶ Γ. Παπακωνσταντίνου καὶ Π. Μπέκας —Ἐνοριῶν τῶν ἄνω τοῦ Παλατᾶ Γ. Καρακάσης καὶ Ὀδ. Θεοδωρίδης — Ψαμαθία ἐνοριῶν Π. Μισαηλίδης καὶ Π. Βονιφακίδης— Ἔξω-Κιονίου Π. Ἀναστασιάδης—Βλάγκας Σ. Ἀναστασιάδης--Κοντοσκαλίου Π. Τσαούσογλους καὶ Χάσκιοϊ Γ. Σανταλτζίδης ἐφέντης.

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

Α'. Ἡ ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῆς Συνελεύσεως

Σεβάσμιοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἐξοχώτατοι, ἀξιότιμοι καὶ ἔντιμοι κύριοι σύμβουλοι καὶ ἀντιπρόσωποι τῶν ἐνοριῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Χάριτι Θεοῦ διήλθομεν τὸν ἐνιαυτὸν αἰσίως καὶ ἤκομεν εἰς τὸ τέρμα αὐτοῦ, καθ' ὃ συνῳδὰ τοῖς Ἐθν. Κανονισμοῖς, προσεκαλέσαμεν ὑμᾶς εἰς τὴν γενικὴν ταύτην ἐκλογικὴν Συνέλευσιν, ὅπως ἐκλέξητε τοὺς ἀντικαταστάτας τῶν ἀποχωρούντων λαϊκῶν μελῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Μ. Συμβουλίου.

Ἀποχωροῦσι δὲ τέσσαρες λαϊκοὶ σύμβουλοι, ὧν οἱ μὲν δύο διήνυσαν περίοδον ἄλλων παραιτηθέντων, οἱ δὲ δύο ἄλλοι διήνυσαν ἰδίαν αὐτῶν περίοδον. Καὶ οἱ μὲν δύο πρῶτοι οἱ συμπληρώσαντες περίοδον ἄλλων, εἰσὶν οἱ κκ. Ι. Χατζόπουλος καὶ Γ. Κάρταλης, οἱ δὲ δεύτεροι, οἱ κ.κ. Λ. Καζανόβας καὶ Μ. Ρακτιβάν.

Καὶ ἐν πρώτοις, καθῆκον θεωροῦμεν νὰ ἐκφράσωμεν τὴν βαθυτάτην ἡμῶν εὐγνωμοσύνην καὶ τὰς ἀπὸ καρδίας εὐχαριστίας πρὸς τ' ἀποχω-

ροῦντα μέλη τοῦ Συμβουλίου. Ἀλλ' αἱ εὐχαριστίαι αὗται, αἱ κατὰ τὴν εὔσημον ταύτην ὥραν ἐκφερόμεναι ἐκ τῶν χειλέων μου, δέον νὰ ἐπεκταθῶσι. Δίκαιον θεωροῦμεν ὅπως τὰς τοιαύτας θερμὰς εὐχαριστίας ἀπευθύνωμεν καὶ εἰς ἅπαντα ἐν γένει τὰ μέλη οὐ μόνον τοῦ Μ. Συμβουλίου, ἀλλὰ καὶ τῆς Ι. Συνόδου, καθότι ἅπαντες εἰργάσθησαν κατὰ τὸ διαρρεῦσαν χρονικὸν διάστημα μετὰ ζήλου ἀκραιφνοῦς καὶ ἀξίου σημειώσεως, μετὰ προθυμίας ἀγαστῆς καὶ ἀξιεπαίνου καὶ μετ' αἰσθήματος ἀγνοῦ καὶ ὑπερτάτου συνέβαλον εἰς τὴν διεξαγωγὴν σπουδαίων ὑποθέσεων, ἀφορωσῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Γένος.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ζητήματα τὰ εἰς τὰ πράγματα τῆς πατριαρχικῆς αὐλῆς ἀφορῶντα δὲν ἐφάνησαν ὑποδεέστεροι. Εἰργάσθησαν καὶ ἐπ' αὐτῶν πάντες μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου· ἰδίᾳ δὲ τὸ Μικτὸν Συμβούλιον κατέβαλε πολλὴν προσπάθειαν πρὸς διαρρύθμισιν ἐπὶ τὸ τελειότερον πολλῶν, καλῶς καὶ ἄλλως ἐχόντων καὶ εἰς παραδόσεις ἀρχαίας ἐρειδομένων, καὶ σπουδαίως συνεβάλοντο πρὸς τὴν κανονικωτέραν λειτουργίαν τοῦ Ἐθνικοῦ Ταμείου καὶ τῆς ὑπηρεσίας τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Πατριαρχείου. Οὕτως ἡ ἐργασία αὐτοῦ αὕτη εἶναι σπουδαία καὶ ἀξία σημειώσεως καὶ εὐχαριστιῶν.

Ὅπως δ' ἐν πᾶσι τοῖς πολυμελέσι σώμασιν ἀδύνατον νὰ ὑπάρχῃ ἀπόλυτος καὶ ἡ ὁμοφωνία, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἐφάνησαν ἐπὶ τῶν ὡς ἄνω ζητημάτων προστριβαί τινες. Ἀλλ' αἱ προστριβαὶ αὗται οὐδένα προσωπικὸν ἢ ἀτομικὸν, λόγον εἶχον, ἀλλὰ προῆλθον ἐκ διαφόρου ἀντιλήψεως τῶν πραγμάτων ἀφορώντων εἰς τὸ κοινὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους συμφέρον.

Εἶναι γνωστὸν ἡ ὅτι Μ. Ἐκκλησία εὑρέθη καὶ εὑρίσκεται εἰς λίαν δυσαρέστους περιστάσεις· ἀλλ' ἐρειδομένη τοῦτο μὲν ἐπὶ τῆς πανσθενοῦς τοῦ Ὑψίστου ἀρωγῆς, τοῦτο δὲ ἐπὶ τῶν εὐμενῶν πρὸς ἡμᾶς διαθέσεων τῆς Α. Μεγαλειότητος, ἐλπίζω ὅτι ὅταν ἐν τῷ κέντρῳ τούτῳ ὑπάρχῃ ὁμοφωνία θέλομεν ὑπερπηδήσει, καίπερ ἐν τῇ ἀσθενείᾳ ὄντες, τοὺς σκοπέλους, οἵτινες ἑκάστοτε ἀναφύονται ἐν τῇ ἀγνωτάτῃ ἡμῶν πορείᾳ πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀληθῶν συμφερόντων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Γένους.

Ἤδη, σεβάσμιοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ πνευματικὰ ἐν Κυρίῳ τεκνία προσκαλοῦμεν ὑμᾶς ἵνα δώσητε τὴν ὑμετέραν ψῆφον ὑπὲρ προσώπων καταλλήλων διὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ συμβούλου, δὲν ἀμφιβάλλομεν δὲ ποσῶς ὅτι τὴν ψῆφόν σας θὰ δώσητε κατὰ συνείδησιν καὶ καλῶς σταθμίζοντες τὰ πράγματα. Κατὰ τὰ νενομισμένα καὶ τὰ ἀπὸ ἐτῶν εἰθισμένα καὶ ἀπὸ ἱκανοῦ ἰσχύοντα οἱ δύο ἐκ τῶν ἀποχωρούντων συμβούλων εἰσὶ καὶ αὖθις ἐκλέξιμοι.

Ἐπὶ πᾶσι τούτοις εὔχομαι εἰς τὸν πανάγαθον Θεὸν ἵνα ἐπισκιάζῃ ἡμᾶς διὰ τῆς χάριτός Του καὶ καθοδηγῇ εἰς ὁδὸν σωτηρίας ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους.

Β' Ἡ ἐπὶ τῇ λήξει τῆς Συνελεύσεως

Μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος ἡμῶν τοῦ ἐκλογικοῦ, ὅτε μέλλομεν νὰ ἀποχωρισθῶμεν ἀλλήλων, θεωρῶ καθῆκον νὰ ἐκφράσω τὰς πατριαρχικὰς καὶ πατρικὰς εὐχαριστίας μου πρὸς πάντας ὑμᾶς ἀδιακρίτως φρονήματος.

Οὐδόλως ἐξενίσθην δι' ὅσα ἤκουσα, καθότι θεωρῶ ἕκαστον ἡμῶν καθῆκον ἔχοντα νὰ λέγῃ ἐλευθέρως τὴν γνώμην του. Ἐὰν, μετὰ τὸ ἐπιτευχθὲν ἀποτέλεσμα, ὑπερίσχυσεν ἡ μία γνώμη, οὔτε ἐκεῖνοι, ὧν ἡ γνώμη δὲν ὑπερίσχυσε δέον νὰ λυπηθῶσιν, οὔτε ἐκεῖνοι, ὧν ἡ γνώμη ὑπερίσχυσε, νὰ ὑπεραρθῶσιν. Εἶνε φυσικὸν εἰς ὅλα τὰ πολυμελῆ σωματεῖα νὰ ὑπάρχῃ διαφορὰ γνωμῶν, τὸ ἐπ' ἐμοὶ ὅμως ἐπόθουν ἵνα ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ περιβόλῳ μία ἑκάστοτε ἀκούηται γνώμη, ὁμοφώνως δ' ἐκλέγωνται ἑκάστοτε οἱ σύμβουλοι. Ὁ πόθος ὅμως οὗτος εἶνε δυσεπίτευκτος, καθότι ἀδύνατον ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον νὰ συγκεντρώνῃ τὰς ψήφους πάντων ἀνεξαιρέτως. Τὴν ὁμοφωνίαν ἐν τούτοις ταύτην ἐπόθουν σήμερον πλειότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην περίστασιν. Ἐπόθουν ἵνα φανῇ σήμερον ὅτι ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ Γένος μίαν καὶ μόνην ἔχουσι γνώμην. Οὐχ ἧττον παρακαλῶ πάντας ὑμᾶς ὅπως, εἴτε ἐγγὺς εἴτε μακρὰν εὑρίσκεσθε, ἀγαπᾶτε τὸ Κέντρον τοῦτο, διότι μόνον ἡνωμένοι ἐν τῷ αἰσθήματι τούτῳ δυνάμεθα νὰ φανῶμεν ἰσχυροὶ ἀπέναντι τῶν ἐπιβουλευομένων τὰ ἡμέτερα δίκαια. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἔχομεν ἀπόλυτον ἀνάγκην καὶ τῆς εὐνοίας τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος τοῦ σουλτάνου, ἥτις ἐστὶ πολύτιμος διὰ τὴν ἀπρόσκοπτον λειτουργίαν τῶν ἡμετέρων πραγμάτων. Ἀλλ' ἵνα ἑλκύωμεν τὴν εὔνοιαν ταύτην

ὀφείλομεν, τοῦτο μὲν ἵνα ὦμεν, καθ' ὃ ἔχομεν καθῆκον, ἀφωσιωμένοι πρὸς τὸ πρόσωπον Αὐτοῦ καὶ νὰ εὐχώμεθα ὑπὲρ ὑγείας καὶ εὐημερίας τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος καὶ εἰρηνεύσεως τοῦ Κράτους, τοῦτο δὲ, νὰ ὑποκείμεθα εἰς τοὺς νόμους, ἀρυόμενοι καὶ ἐκ τούτων ἰσχὺν πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ἡμετέρων δικαίων. Ἡ θέσις ἡμῶν τοῦτο ἡμῖν ἐπιβάλλει, διὰ τοῦ τρόπου δὲ τούτου δυνάμεθα νὰ ἐνισχύσωμεν τὴν διατήρησιν τῆς αὐτονόμου ἡμῶν θέσεως ἐν τῷ κράτει.

Καταλήγων εὔχομαι πᾶσι τοῖς ἐνορίταις ἡμῶν πᾶν ἀγαθὸν καὶ σωτήριον, εἴθε δὲ ὁ πανάγαθος Θεὸς νὰ διατηρῇ τὴν Α. Α. Μεγαλειότητα ἄνοσον, ὑγιᾶ καὶ μακροημερεύουσαν.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΩΝ
κατὰ τὸ ἔτος 1906—1907.

Παναγιώτατε δέσποτα,

Τὸ Δ. Ε. Μ Συμβούλιον, ἐπὶ τῇ προκειμένῃ ἀντικαταστάσει τῶν κατὰ τοὺς Κανονισμοὺς ἀποχωρούντων τεσσάρων λαϊκῶν αὐτοῦ μελῶν, ἤτοι τῶν κ. Ἰω. Κ. Χατζοπούλου, Γεωρ. Κάρταλη, Μ. Ραχτιβὰν καὶ Λ. Καζανόβα, ὧν οἱ δύο πρῶτοι τυγχάνουσι καὶ αὖθις ἐκλεξιμοι, ὡς ἀντικαταστήσαντες διὰ τῆς ψήφου τῶν Δύο Σωμάτων, ὁ μὲν κ. Ἰ. Χατζόπουλος, τὸν πρὸ διετίας ἐκλεγέντα καὶ δι' εὐλόγους αἰτίας τότε παραιτηθέντα κ. Στέφ. Καραθεοδωρῆ, ὁ δὲ κ. Γ. Κάρταλης, τὸν πρὸ ἔτους ἀποβιώσαντα Ζήσην Θ. Ζήσην, οὗ ἡ περίοδος λήγει ἐφέτος, ἐκτίθησι κατὰ τὸ εἰωθὸς ἐνώπιον τῆς συγκληθείσης καὶ συνερχομένης ἤδη ἐκλογικῆς Συνελεύσεως τὰ κατὰ τὸ λῆγον ἔτος πεπραγμένα αὐτῷ, ὡς τε δικαστικῷ καὶ ὡς διοικητικῷ Σώματι, ἔχοντα ἐν περιλήψει ὧδε.

Καὶ πρῶτον μὲν ὡς πρὸς τὸν καταρτισμὸν αὐτοῦ, γνωστὸν καθίστησιν ὅτι τοῦτο ἀπετελεῖτο ἐν τῇ ἐνάρξει τοῦ ἔτους ἐκ τῶν σεβ. Μητροπολιτῶν Κυζίκου κ. Ἀθανασίου, προέδρου, Χίου κ. Κωνσταντίνου, Γάνου καὶ Χώρας κ. Κωνσταντίνου καὶ Δρυϊνουπόλεως κ. Λουκᾶ καὶ ἐκ τῶν κ κ Ἰω. Χατζοπούλου, Γ. Κάρταλη, Μ. Ραχτιβὰν. Λ. Καζανόβα, Σ. Καραθεοδωρῆ, Κ. Σπαθάρη, Σ. Μουράτη καὶ Φ. Μεζίκη. Ἀλλὰ τὸν σεβ. Μητροπολίτην Γάνου καὶ Χώρας κ. Κωνσταντῖνον, ἀποχωρήσαντα ἐν τῷ μεταξὺ διὰ τὴν λῆξιν τῆς συνοδικῆς αὐτοῦ περιόδου, ἀντικατέστησε συνοδικῇ διαγνώμῃ ὁ σεβ. Μητροπολίτης Βελλᾶς κ. Κωνσταντῖνος· οὗτινος αὖθις οὐ μετὰ πολὺ προαχθέντος εἰς τὴν Μητρόπολιν Τραπεζοῦντος, ἐξελέγη συνοδικῶς εἰς ἀντικατάστασιν ὁ σεβ Μητροπολίτης Πελαγωνείας κ. Ἰωακείμ· τοῦ δὲ πέρυσιν ἐκλεγέντος κ. Σοφοκλέους Μουράτη ἀποχωρήσαντος τοῦ Συμβουλίου, ἅτε δὴ ἐγκατασταθέντος ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, τὰ δύο διοικητικὰ Σώματα ἐξέλεξαν ἀπὸ κοινοῦ ἀντικαταστάτην παμψηφεὶ τὸν ἐξοχώτατον Ἀλέξανδρον Παντζίρη βέην.

Τοῦ λόγου δὲ ὄντος περὶ τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ, τὸ Συμβούλιον καθ' ἅπαν τὸ διαρρεῦσαν χρονικὸν τοῦτο διάστημα συνεκρότησεν ἐν ὅλῳ συνεδριάσεις 98, ἐξ ὧν 41 μὲν διοικητικὰς, 41 δὲ δικαστικὰς καὶ 16 κοινὰς μετὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν συνεδριάσεων τῆς ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους ὑφισταμένης ἐκ μελῶν τοῦ Συμβουλίου Διεκπεραιωτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Χίου κ. Κωνσταντίνου καὶ ἐκ τῶν κ.κ. Ἰω. Κ. Χατζοπούλου καὶ Λ. Καζανόβα, ἐπὶ σκοπῷ διεξαγωγῆς μὲν τῶν πολλῶν ἐνοριακῶν καὶ ἄλλων διοικητικῆς φύσεως ὑποθέσεων, μελέτης δὲ καὶ γνωμοδοτήσεως ἐπὶ τῶν σπουδαιοτέρου καὶ γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος Ἐν ταύταις δὲ ἠσχολήθη περὶ τὴν διεξαγωγὴν καὶ ἐκδίκασιν τῶν τε ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους παραληφθεισῶν ἐν ἐκκρεμότητι ὑποθέσεων καὶ τῶν κατὰ τὸ ἤδη λῆγον ἔτος παραπεμφθεισῶν ἁρμοδίως εἰς αὐτὸ 520.

Καὶ ἐκ μὲν τῶν δικαστικῆς φύσεως, ἀριθμουμένων ἐν συνόλῳ μετὰ τῶν ἐκ προηγουμένων ἐτῶν εἰς 66, ἐξεδίκασε τελειωτικῶς 28. ἤτοι 12 πρωτοδίκως καὶ 16 κατ' ἔφεσιν, ἀνακοπὴν καὶ ἀναψηλάφησιν, ἰσαρίθμους δὲ ἐξέδωκεν ἀποφάσεις, τῶν λοιπῶν εὑρισκομένων ὑπὸ συζήτησιν ἢ καὶ ἀναβαλλομένων ἕνεκα λόγων ποικίλων, ἐνίων δὲ συμβιβασθεισῶν καὶ ἄλλων διαγραφεισῶν διὰ τὴν μὴ παράστασιν τῶν ἐνδιαφερομένων.

Ἐκ δὲ τῶν διοικητικῶν ὑπερβαινουσῶν κατὰ ἑκατὸν καὶ πλέον τὸν ἀριθμὸν τῶν τοῦ παρελθόντος ἔτους ὑποθέσεων, τὰς πλείστας ἐπεράτωσεν ἀποτελεσματικῶς, συμβαλλούσης ἐν τούτῳ καὶ τῆς Διεκπεραιωτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐλαχίστας δὲ σχετικῶς παραδίδωσιν εἰς τὸ ἐπιόν. Εἰδικώτερον δὲ περὶ τῶν τοιούτων ὑποθέσεων τὸν λόγον ποιούμενον, πρέπον θεωρεῖ ἵνα ἐξάρῃ τὸ ἔργον τῆς τε ἐπὶ τῶν Ἐξόδων Ἐπιτροπῆς καὶ τῆς ἐπὶ τῶν Γραφείων καὶ Ἐράνων, ὧν ἡ μὲν πρώτη ἐκ τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Χίου, προέδρου καὶ ἐκ τῶν κ.κ. Λ. Καζανόβα Κ. Σπαθάρη καὶ Ἰ Ἀσπριώτου ἀποτελουμένη, ἄγρυπνον ἔσχε τὸ ὄμμα περὶ τὸν ἔλεγχον καὶ τὴν οἰκονομίαν τῶν διαφόρων τῶν Πατριαρχείων ἀναγκῶν, ἡ δὲ ὑπὸ τὸν αὐτὸν πρόεδρον διατελοῦσα καὶ ἐκ τῶν κ κ. Γ. Κάρταλη, Ἰ. Χατζοπούλου Λ. Καζανόβα, Ἀριστείδου Κυριακοῦ, Πιττακοῦ Εὐστρατίου καὶ Π. Κοσμίδου ἀπαρτιζομένη, πολλὰ τὰ καλὰ καὶ ἐπωφελῆ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐσκέφθη καὶ εἰργάσατο, ἐπινεύσει τοῦ Συμβουλίου, πρὸς τὴν λυσιτελεστέραν καὶ κανονικωτέραν ὑπηρεσίαν τῶν πατριαρχικῶν γραφείων. Καὶ πρῶτον μὲν ἀναγραπτέα ἡ οἰκοδομὴ τῆς εἰς πέρας ἤδη εὑρισκομένης νέας πτέρυγος, ἐν ᾗ μέλλουσιν ἵνα συγκεντρωθῶσιν ἅπαντα τὰ γραφεῖα τὰ σχέσιν ἔχοντα πρὸς τὴν ταμειακὴν ὑπηρεσίαν καὶ πρὸς τὴν τοῦ ὀρθοδόξου δημοσίου, δεύτερον δὲ ἡ ἐφαρμογὴ μεθοδικωτέρου συστήματος λογιστικοῦ καὶ ἐν γένει ὑπηρεσιακοῦ τῶν γραφείων Ταμείου, Λογιστηρίου, Πρωτοκόλλου, Ἱλιχαμπερίων, Διαβατηρίων καὶ Ληξιαρχείου, τρίτον ἡ διοργάνωσις καὶ προκήρυξις διαγωνισμῶν πρὸς ἐκλογὴν τῶν καταλληλοτέρων προσώπων διὰ τὰς θέσεις διευθυντοῦ τοῦ Λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων καὶ Β' γραμματέως τοῦ ὀθωμανικοῦ γραφείου, τέταρτον ἡ ἐπὶ τὸ δ καιον διακανόνισις πολλῶν αἰτήσεων τῶν πατριαρχικῶν ὑπαλλήλων ὡς πρὸς τὰς θέσεις καὶ τὴν ἀντιμισθίαν αὐτῶν, πέμπτον ἡ ἀναδιοργάνωσις τοῦ πατριαρχικοῦ τυπογραφείου κατὰ τρόπον δυνάμενον πρὸς τῇ καλύψει τοῦ ἄχρι τοῦδε ἐλλείμματος καὶ πρόσοδόν τινα ὑπὲρ τοῦ Ἐθνικοῦ Ταμείου νὰ ἀποφέρῃ, ἕκτον ἡ σύστασις ὁμοιομόρφου τύπου ἱλιχαμπερίων καθυπισχνουμένη ὡσαύτως, πλὴν τῆς ὑπηρεσιακῆς τάξεως, καὶ

σπουδαίαν ὑπὲρ τοῦ Ἐθνικοῦ Ταμείου πρόσοδον· καὶ ἑβδομον ἡ καθόλου σκέψις καὶ μελέτη περὶ τὴν ἐξεύρεσιν καὶ ἄλλων πόρων, ἐξαρκούντων εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ ρηθέντος Ταμείου.

Ζήτημα ἐπισπᾶσαν σπουδαίως τὴν προσοχὴν τοῦ Συμβουλίου κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὑπῆρξε καὶ τὸ τῶν ἐνοριακῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν βακουφίων καίτοι δὲ ὑπῆρχεν ἤδη ἀπὸ τοῦ προλαβόντος ἔτους συστᾶσα ἐπιτροπὴ πρὸς διοργάνωσιν τακτικῆς ὑπηρεσίας ἐπὶ προφυλακῇ καὶ διασώσει τῆς ἐκκλησιαστικῆς ταύτης περιουσίας, ἀλλ' ὅμως ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου ἡ ὑπόστασις καὶ λειτουργία τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης, προεδρευομένης ταυτῶν ὑπὸ τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Πελαγωνείας καὶ ἀποτελουμένης ἐκ τῶν κ. κ. Λ. Καζανόβα. Ἀλεξάνδρου Φωτιάδου, Γεωργ Τσάκου, Π. Κοσμίδου καὶ Ἰω. Χλωροῦ καθωρίσθη διαρκὴς καὶ μόνιμος, ὁ δὲ κύκλος τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς ηὐρύνθη ἀναλόγως τῆς σκοπιμότητος τοῦ κοινωφελεστάτου αὐτῆς προορισμοῦ.

Ἀτυχῶς τὰ ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ γνωστὰ θλιβερὰ γεγονότα κατὰ τοῦ ὁμογενοῦς πληθυσμοῦ ἐπιπροσέθεντο εἰς τὸ Συμβούλιον κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο καὶ τὴν σκέψιν καὶ ἐνασχόλησιν περὶ τὴν περίθαλψιν τῶν παθόντων προσφύγων, ὧν αἱ ἀνάγκαι κατὰ τὸ ἐνὸν ἐθεραπεύθησαν, χάρις εἰς τὰς καθεκάστην, πατρικῇ πρωτοβουλίᾳ καὶ προνοίᾳ τῆς Ὑμετέρας θειοτάτης Παναγιότητος, καταφθανούσας χρηματικὰς ἐπικουρίας τῶν ἁπανταχοῦ φιλογενεστάτων ὁμογενῶν καὶ εἰς τὴν ἀκαταπόνητον προσπάθειαν καὶ ἐπιμέλειαν τῆς ἐπὶ τούτῳ συστάσης ἐνταῦθα ἐπιτροπῆς.

Καθὰ δὲ ἀνωτέρω εἴρηται, τὸ Συμβούλιον συνειργάσθη καὶ μετὰ τῆς ἁγίας καὶ Ἱ Συνόδου ἐν κοιναῖς συνεδρίαις 16, αἵτινες περιεστράφησαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς ζητήματα περὶ ὑψίστων συμφερόντων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους. Πλὴν δὲ τούτων εὐγνωμόνως ἀναφέρει τὴν νέαν ἡγεμονικὴν δωρεὰν τοῦ εὐγενοῦς οἴκου Μαυρογορδάτου, ὅστις, μόλις τελεσθέντων ἐσχάτως τῶν ἐγκαινίων τῆς χειρουργικῆς αὐτοῦ κλινικῆς, σειρὰν ὅλην οἴκων εὐεργετικῶν ἐσκέφθη ν' ἀνεγείρῃ παρὰ τὰ ἡμέτερα ἐν Ἐπταπυργίῳ Ἐθνικὰ Φιλανθρωπικὰ Καταστήματα, ἤτοι τμῆμα γηροκομείου ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, τμῆμα ἕτερον χειρουργικῆς κλινικῆς, καὶ τμῆμα μολυσματικῶν νοσημάτων, ἅπαντα δωρεὰν καὶ ἐπὶ πληρωμῇ, περὶ ὧν εὐφρόσυνως διεσκέφθησαν τά τε δύο Σώματα καὶ τὸ Συμβούλιον ἰδίᾳ. Καὶ ὁ εὐεργετικὸς δὲ καὶ φιλάνθρωπος οἶκος τοῦ ἀειμνήστου Σ. Σινιόσογλου παρέχει ἀφορμὴν εὐγνώμονος μνείας καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο διὰ τῆς τελέσεως τῶν ἐγκαινίων τοῦ ἐν τῇ νήσῳ Πρώτῃ Ὀρφανοτροφείου τῶν θηλέων, πρωτοστατούσης καὶ ἐπευλογούσης τὸ ἔργον τῆς Ὑμετέρας θειοτάτης Παναγιότητος.

Εὔκαιρον δὲ ἐνταῦθα ἡγεῖται τὸ Συμβούλιον ἵνα ἐκφράσῃ τὴν πεποίθησιν ὅτι, καίτοι ἀνεξαρτήτως τῆς θελήσεως τῶν κληρονόμων ἀνεφύησαν δυσχέρειαί τινες περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς μεγάλης δωρεᾶς τῶν ἀειμνήστων Νικολ. καὶ Ἑλένης Ζαρίφη, συνεχίζοντες οὗτοι τὰς παραδόσεις τοῦ εὐεργετικωτάτου οἴκου αὐτῶν, προθυμηθήσονται νὰ καταθέσωσι τὸ χρῆμα παρά τινι Τραπέζῃ, ὅπως οὕτω τοὐλάχιστον αὐξάνῃ τὸ κεφάλαιον διὰ τῆς προσθήκης τῶν τόκων αὐτοῦ μέχρις οὗ ἀρθῶσιν ὁριστικῶς αἱ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς δωρεᾶς δυσχέρειαι.

Ἡ δὲ οἰκονομικὴ τοῦ Ἐθνικοῦ Ταμείου κατάστασις, ὑπὸ τὸν διαρκῆ τελοῦσα ἔλεγχον καὶ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Συμβουλίου καὶ ἐκτεθειμένη οὖσα ἐν τοῖς σχετικοῖς λογιστικοῖς βιβλίοις, ὑπῆρξε κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος οὐχὶ εὐάρεστος, τοιαύτη δὲ ἀτυχῶς προβλέπεται καὶ διὰ τὸ ἐνεστώς· αἴτιον δὲ τούτου ἡ συνεχὴς ἐπὶ ἔτη ἤδη καθυστέρησις προσόδων τακτικῶν τοῦ Ταμείου, ἧς ἕνεκα ἀνισοσκελὴς ὁσημέραι καθίσταται ὁ ἄλλως τε πενιχρὸς ὡς πρὸς τὴν θέσιν καὶ τὰς ἀνάγκας τῶν Πατριαρχείων ἐτήσιος αὐτοῦ προϋπολογισμός. Τὸ Συμβούλιον ὅμως, ἀπάσας αὐτοῦ τὰς ἐλπίδας στηρίζον ἐπὶ τὴν πατροπαράδοτον εὐσέβειαν καὶ τὴν ἀνεξάντλητον φιλογένειαν τοῦ ἁπανταχοῦ ὁμογενοῦς ὀρθοδόξου πληρώματος, ἀπεκδέχεται οὐ μόνον τὴν οἰκονομικὴν τοῦ Ἐθνικοῦ Ταμείου κατάστασιν νὰ ἴδῃ προσεχῶς βελτιουμένην, ἀλλὰ καὶ ἔτι μεῖζον ἀγαθὸν ἐπ' αἰσίοις συντελούμενον, τὴν πρόσκτησιν δηλονότι πατριαρχικοῦ οἴκου ἀνταξίου τῆς περιωπῆς καὶ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, καθ' ὅσον ὁμολογούμενον τυγχάνει ὅτι τὸ ὑπάρχον, καίπερ ἐπανειλημμένως ἀνακαινισθὲν ἐκ βάθρων σχεδόν, ἀγαστῇ καὶ φιλοκάλῳ μερίμνῃ τῆς Ὑμετέρας θειοτάτης Παναγιότητος, οὐδαμῶς ἐστιν αὐταρκες πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς παραστάσεως καὶ τῆς πολυμεροῦς αὐτοῦ ὑπηρεσίας, οὐδὲ ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸ ὕψος καὶ τὸ γόητρον τῆς θέσεως αὐτοῦ.

Ἐπὶ τούτοις τὸ Συμβούλιον, ἀγόμενον ἐκ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἐκδηλοῦν τὰς ἐνορίας ἐλευθέρως τὸ ἑαυτῶν φρόνημα, εὐχαρίστως εἶδε καὶ τὰς προσφάτους ἐκλογὰς διεξαχθείσας μετὰ τῆς δυνατῆς νομιμότητος, τάξεως καὶ ἡσυχίας, ἁπάντων τῶν νομίμων ἐκλογέων ἐξασκησάντων ἀνεπηρεάστως τὸ ὑπὸ τοῦ κανονισμοῦ παρεχόμενον αὐτοῖς δικαίωμα καὶ μηδεμίαν παρασχόντων ἀφορμὴν πρὸς ἀκύρωσιν καὶ ματαίωσιν ἐκλογικῶν ἀποτελεσμάτων, πλὴν μιᾶς καὶ μόνης ἐξαιρέσεως. Πρὶν ἢ δὲ περάνῃ τὴν παροῦσαν ἔκθεσιν αὐτοῦ, τὸ Συμβούλιον μετὰ λύπης ἀναγράφει τὸν θάνατον τοῦ Β' γραμματέως αὐτοῦ Ἀλκιβιάδου Μαυράκη, ἐπὶ εἰκοσαετίαν χρηστῶ. καὶ εὐδοκίμως ὑπηρετήσαντος, εἰς οὗ τὴν θέσιν παμψηφεὶ διωρίσθη ὁ ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων πατριαρχικῶν ὑπαλλήλων Μάρκος Βασιλείου τέως Β' γραμματεὺς τοῦ Α' πατριαρχικοῦ γραφείου

Ταῦτα, Παναγιώτατε, κεφαλαιωδῶς καὶ ἐν περιλήψει τὰ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο πεπραγμένα ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου ἰδίᾳ τε καὶ κοινῇ μετὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἅπερ ἐκτιθὲν ἐνώπιον τῆς Ὑμετέρας θειοτάτης Παναγιότητος καὶ τῆς περὶ Αὐτὴν ἐντίμου ἐκλογικῆς Συνελεύσεως. ἐπικαλεῖται τὰς παναγίας καὶ θεοπειθεῖς Αὐτῆς εὐχὰς καὶ εὐλογίας καὶ διατελεῖ μετὰ σεβασμοῦ βαθυτάτου.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 17 μαρτίου 1907.

Διὰ τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον

Ὁ πρόεδρος

† Κυζίκου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Παρακαλοῦνται αἱ ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες αἱ ἀναδημοσιεύουσαι τὰς ἐπιστολὰς τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ὀρθοδόξων μητροπολιτῶν, ἃς ἐκδίδομεν, νὰ ἀναφέρωσιν ὅτι αὗται τὸ πρῶτον ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ».

Οὐδὲν φύλλον τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἀπολεσθὲν ἀναπληροῦται δωρεὰν, ἀλλ' ἐπὶ καταβολῇ 40 παράδων διὰ τὸ ὀκτασέλιδον καὶ 60 παράδων διὰ τὸ δωδεκασέλιδον τεῦχος.

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΙ ΚΟΥΤΣΟΒΛΑΧΩΝ

Ἀναφορὰ τῆς Κοινότητος Κλεισούρας τῆς ἐπαρχίας Καστορίας.

Πρὸς τὴν Αὐτοῦ Θειοτάτην Παναγιότητα
τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην
κ. κ. Ἰωακεὶμ τὸν Γ'.

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Τεσσαράκοντα καὶ πλέον ἔτη ἐργάζεται ἐν μέσῳ τῆς ἡμετέρας κωμοπόλεως Κλεισούρας, ὑπαγομένης ὑπὸ τὴν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν τῆς Μητροπόλεως Καστορίας, ἡ χρυσῆ ρουμουνικὴ προπαγάνδα, στήσασα ἐν μέσῳ ἡμῶν, ἀπὸ δεκαετηρίδων, τὸ ἀργυρώνητον στρατηγεῖον τοῦ ἀπαισίας μνήμης Μαργαρίτου, ὅστις καὶ ἐδίδαξεν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἐν ρωμουνικῇ σχολῇ τὸ εὐαγγέλιον τοῦ ρωμουνισμοῦ.

Ἡ κωμόπολις ἡμῶν, Παναγιώτατε, ἀριθμεῖ πλέον τῶν 625 οἰκογενειῶν· ὁ χρυσὸς ἔκτοτε εἰσέρρευσε καὶ εἰσρέει ἐκ Ρουμανίας κρουνηδὸν, καὶ διαβεβαιοῦμεν τὴν Ὑμετέραν πεπνυμένην Παναγιότητα ὅτι, ἐὰν ὁ χρυσὸς ἐκεῖνος ἦτο Κινεζικὸς, οὐδόλως θὰ ἦτο παράδοξον ἡ Κλεισούρα νὰ μετεβάλετο εἰς Κινεζικὴν πόλιν. Ἀλλ' ἡ ρωμουνικὴ προπαγάνδα, παρ' ἡμῖν τοὐλάχιστον τοῖς Κουτσουβλάχοις, εἶνε ἀποτροπαιοτέρα καὶ αὐτῆς τῆς ἀθιγγανικῆς, διότι συναισθανόμεθα ὅτι τὸ αἷμα ἡμῶν οὐδὲν τὸ κοινὸν ἔχει πρὸς τοὺς Ρωμούνους καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἐκ τῶν 625 οἰκογενειῶν, αἵτινες ὁμιλοῦσι τὴν Κουτσουβλαχικὴν ἐπὶ 4 δεκαετηρίδας μόνοι Ρουμοῦνοι τῆς πατρίδος ἡμῶν ἐκηρύχθησαν ἀπ' ἀρχῆς οἱ ἀργυρώνητοι ρουμουνοδιδάσκαλοι καὶ διδασκάλισσαι, τ. ἔτ. μόλις 15 οἰκογένειαι, ὡς μόνον πόρον ζωῆς ἔχουσαι τὸν μακάριον καὶ ἀκένωτον μαστὸν τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας, ἥτις ἔκποτε οὐδὲ κατὰ ἓν βῆμα ἠδυνήθη νὰ προχωρήσῃ.

Ἐνώπιον τῆς ἐπισήμου καὶ τρανοφθόγγου ταύτης ἐκδηλώσεως τοῦ αἰσθήματος ἑνὸς λαοῦ εὐγενοῦς, ἀγωνιζομένου ὑπὲρ ἑστιῶν καὶ βωμῶν ἐπὶ σειρὰν δεκαετηρίδων, κηρύσσομεν ἄδικον ἀλλὰ καὶ καθ' ὁλοκληρίαν μέχρις ἐσχάτων ἀπαράδεκτον τὴν ἀπαίτησιν τῶν ὑπὸ τῆς Ρωμουνίας παραπλανηθέντων πρὸς ἐκρωμουνισμὸν ἡμῶν τῶν ὁμιλούντων τὴν ἑλληνικὴν κουτσοβλαχικὴν διάλεκτον· καὶ ἐπειδὴ βλέπομεν ὅτι ἡ γλῶσσα ἡμῶν κατέστη κάρφος τοῖς ὀφθαλμοῖς τῶν ἡμετέρων ἐθνικῶν ἐχθρῶν, διὰ ταῦτα δηλοῦμεν διὰ ταύτης ἡμῶν τῆς ταπεινῆς ἀναφορᾶς, ὅτι, συνελθόντες ἅπαξάπαντες ἐπὶ τὸ αὐτό, ἀπεφασίσαμεν, χάριν τοῦ γένους εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκομεν, ὑπὸ τὴν κραταιὰν αἰγίδα τῆς Α. Μεγαλειότητος τοῦ φιλολάου ἡμῶν Ἄνακτος, νὰ ἀποσκορακίσωμεν ἅπαξ διὰ παντὸς τὸ ἡμέτερον Κουτσοβλαχικὸν γλωσσικὸν ἰδίωμα ἐκ πασῶν τῶν σχέσεων τοῦ βίου ἡμῶν, ἐκ τοῦ οἴκου, τῶν ὁδῶν, τῆς ἀγορᾶς καὶ πάσης τῆς κοινωνίας. Σήμερον ἐν Κλεισούρᾳ ὁμιλεῖται πλέον ἡ διάλεκτος τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ἀπὸ νηπίων μέχρι γερόντων, καὶ παρακαλοῦμεν τὴν Ὑμετέραν τιμιωτάτην ἡμῖν Παναγιότητα νὰ γνωρίζῃ τοῦ λοιποῦ ὅτι ἡ Κοινότης ἡμῶν συμπεριλαμβάνεται εἰς τὰς καθαρῶς ἑλληνοφώνους Κοινότητας πρὸς ἀποφυγὴν περαιτέρω ἐρίδων καὶ λογομαχιῶν τῶν ἐπιδιωκόντων νὰ ἀγρεύσωσιν εἰς νερὰ θολερά.

Προσκυνοῦμεν τὴν σεπτὴν δεξιὰν τῆς Ὑμετέρας θεοφρουρήτου Παναγιότητος.

Ἐν Κλεισούρᾳ τῇ 2 Μαρτίου 1907.

Ἡ ἀναφορὰ αὕτη φέρει τὰς σφραγῖδας τῶν ἱερῶν ναῶν καὶ σχολῶν τῆς Κοινότητος, ὑπογράφεται δὲ ὑπὸ τῶν ἱερέων, τῶν δημογερόντων καὶ τριακοσίων πεντήκοντα τεσσάρων κατοίκων.

ΘΡΑΣΥΤΗΣ ΚΑΙ ΑΣΕΒΕΙΑ

Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ 18 Μαρτίου, τελουμένης ἐν τῷ ἐν Κοντοσκαλίῳ ἱερῷ ναῷ τῆς Παναγίας Ἐλπίδος ἀρχιερατικῆς λειτουργίας μετὰ χειροτονίας πρεσβυτέρου, δύο καθολικοὶ ἱερεῖς, ἐκ τῶν ἐκεῖ που ἐγκατεστημένων, φέροντες τὴν περιβολὴν τῶν ὀρθοδόξων κληρικῶν, προσῆλθον εἰς τὸν ναὸν ὡς ἐπιθυμοῦντες, δῆθεν, νὰ παραστῶσιν εἰς τὴν τελετήν. Ἐγένοντο φιλοφρόνως δεκτοί. Μετὰ τὸ πέρας ταύτης, ἀναχωροῦντες ἐξήγαγον ἐκ τῶν θυλακίων των δέσμην φυλλαδίων, ἅπερ ἤρξαντο διανέμοντες εἰς τὸ ὀρθόδοξον ἐκκλησίασμα· καὶ πρὶν ἢ οἱ λαβόντες, ἀναφυλλίζοντες ταῦτα, ἐννοήσωσι περὶ τίνος προὔκειτο, οἱ δύο τολμητίαι ἐγένοντο ἄφαντοι. Τὸ ἐν λόγῳ φυλλάδιον δὲ, φέρον τὴν ἐπιγραφὴν « Ἔρχου καὶ Ἴδε » καὶ ἀριθμὸν 1 (ὅπερ σημαίνει ὅτι ἕπεται συνέχεια), γνωστοποιοῦν

τὴν ἐν Κοντοσκαλίῳ ὕπαρξιν «ἑλληνορρύθμου καθολικῆς ἐκκλησίας» καὶ ἑτέρας τοιαύτης ἐν Μόδι Χαλκηδόνος, ἐπαναλαμβάνει, διαλογικῶς, τὰ συνήθη προσηλυτιστικὰ ἀναμασσήματα τῆς παπικῆς Ἐκκλησίας· ὅτι δηλ. οἱ ὀρθόδοξοι, προσερχόμενοι εἰς ταύτην, δὲν θὰ θυσιάσωσι τὰ θρησκευτικὰ ἤθιμα τοῦ ἔθνους των καὶ τοὺς ἐξωτερικούς των τύπους τοὺς τόσους σεβαστοὺς διὰ τὴν ἀρχαιότητά των, οἵτινες «διὰ τὸν ἑλληνικὸν λαὸν εἶναι τὸ πᾶν»· καθόσον ὁ παπισμὸς εἶναι συμβιβαστικώτατος ἐπὶ πάντων τῶν λοιπῶν σημείων, εἰς ἓν τι μόνον ἐξαρκούμενος, εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ πάπα ὡς ἀνωτάτου, ἀπολύτου καὶ ἀλαθήτου, δεσπότου συμπάσης τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπαναλαμβάνεται, δηλονότι, ὑπὸ τοῦ παπισμοῦ, αὐτολεξεὶ σχεδὸν, ἡ βλάσφημος πρότασις ἡ ἐξελθοῦσα τὸ πρῶτον ἀπὸ τὰ παμμίαρα χείλη τοῦ διαβόλου, ὅτε, πειράζων τὸν Σωτῆρα ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἔλεγεν αὐτῷ, ἐπιδεικνὺς τὰς βασιλείας τοῦ κόσμου εἰς τὴν δόξαν αὐτῶν· **«ταῦτα πάντα σοὶ δώσω ἐὰν πεσὼν προσκυνήσῃς με»**.

Παρενείρεται δ' ἅμα, ζιζανιακῶς, ἐν τῷ φυλλαδίῳ ὅτι οἱ ὀρθόδοξοι, προσερχόμενοι εἰς τὴν Οὐνίαν, δὲν θὰ ὑπόκεινται εἰς ὑποχρεωτικὴν διατίμησιν τελῶν διὰ τὰς ἱεροπραξίας των, ἐκτὸς ἐὰν θέλωσι «τελετὴν μεγαλοπρεπεστέραν τῆς συνήθους».

Ἡ μωρὰ καὶ παιδαριώδης, ὅσον καὶ σκανδαλώδης, αὕτη πρᾶξις, τῆς ὁποίας πρωταγωνισταὶ τυγχάνουσιν οἱ ἐν Χαλκηδόνι πήξαντες τὴν παρ' ἡμῖν κεντρικὴν ἕδραν των Γάλλοι μοναχοὶ *Assomptionistes*, οἱ διάσημοι καταστάντες ἐν τῇ ἀνοσίᾳ τέχνῃ τοῦ συνδαυλίζειν τὰς ἐμφυλίους διενέξεις καὶ προκαλεῖν σκάνδαλα καὶ ταραχάς, ὡς ἐκ τούτου δὲ καὶ καταδικασθέντες εἰς διαρκῆ ἀειφυγίαν ἀπὸ τῆς ἰδίας πατρίδος ὡς ἐπιζήμια καὶ κακοποιὰ στοιχεῖα ἐπικίνδυνα διὰ τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ τὴν ἀσφάλειαν αὐτῆς, ἡ τοιαύτη, λέγομεν, μωρὰ καὶ παιδαριώδης, ὅσον καὶ σκανδαλώδης, πρᾶξις, οὐδαμῶς ξενίσασα ἡμᾶς, διεγείρει ἁπλῶς τὸν βαθύτατον ἡμῶν οἶκτον.

Ὁ οἶκτος ἡμῶν οὗτος δὲν ἀπευθύνεται ὅμως πρὸς τὰ ἀκαταλόγιστα νευρόσπαστα, τὰ ὁποῖα, «σκεύη ὀργῆς κατηρτισμένα εἰς ἀπώλειαν» ἐπὶ τούτῳ ἀκριβῶς τῷ σκοπῷ διαπλάττονται καὶ διαπαιδαγωγοῦνται, ὅπως, δηλαδή, «ὡς χαλκὸς ἠχῶν καὶ κύμβαλον ἀλαλάζον», ὦσιν οἱ φορεῖς καὶ κήρυκες τοῦ ἀντιχριστιανικοῦ πνεύματος καὶ τῶν ἀντευαγγελικῶν ἀξιώσεων τῶν παπῶν τῆς Ρώμης. Ἡ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐν Παρισίοις γενομένη διάλεξις ὑπὸ τοῦ πρώην γάλλου ὑπουργοῦ κ. *Lanessan* περὶ τῆς ἐν τῇ Ἀνατολῇ δράσεως καὶ τοῦ ἀληθοῦς σκοποῦ τῶν ἱεραποστόλων τοῦ παπισμοῦ, τῆς ὁποίας διαλέξεως περίληψιν καταχωρίζομεν ἐν τῷ παρόντι τεύχει τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» — καὶ ἐφ' ἧς ἡ μυσαρὰ ἐν Κοντοσκαλίῳ ἀπόπειρα, λίαν ἐπικαίρως, ἐπιχέει νέον φῶς — διαλύει μετὰ κύρους πᾶσαν περὶ τοῦ ἐναντίου ἀμφιβολίαν.

Ἀλλὰ, πρωτίστως καὶ κυρίως, ὁ βαθύτατος ἡμῶν οἶκτος ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς πραγματικοὺς ἐνόχους, πρὸς τοὺς ἡγουμένους τῆς παρὰ τὸν Τίβεριν Ἐκκλησίας, οἵτινες, ἐνῷ ἀφ' ἑνὸς μεγαλαυχοῦντες ἰσχυρίζονται ὅτι μόνοι διετήρησαν ἐν πάσῃ αὐτῆς τῇ ἀρχεγόνῳ ἁγνότητι τὴν εὐαγγελικὴν διδασκαλίαν, οὐδαμῶς ὀκνοῦσιν ἵνα, ἄνευ καὶ τοῦ ἐλαχίστου δισταγμοῦ, χρησιμοποιῶσιν ἀναφανδὸν *urbi et orbi*, **καὶ δὴ ἐν ὀνόματι τοῦ Θεανθρώπου**, τὸ ψεῦδος, τὴν κιβδηλίαν καὶ τὴν ἀγυρτείαν. Φοβούμενοι ὅμως ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τὸ φῶς τῆς ἀληθείας — καίπερ ἡ ἀλήθεια ἐστὶν ὁ Χριστὸς — δὲν τολμῶσι νὰ παρουσιασθῶσι παρὰ τοῖς λαοῖς ἐκείνοις ὧν ἐπιβουλεύονται τὴν θρησκευτικὴν συνείδησιν, ὑπὸ τὴν ἀληθῆ αὐτῶν μορφὴν καὶ στολήν, ὡς κάλλιστα εἰδότες τὸν ἀποτροπιασμὸν ὃν προκαλεῖ καὶ ἡ ἁπλῆ αὐτῶν ἐμφάνισις. Ἀλλὰ περιβαλλόμενοι τὴν πανοπλίαν τοῦ διαβόλου, τὸ ψεῦδος, μετεμφιέζοντες δὲ, ὡς ἐν Ἀπόκρεῳ, τὰ ὄργανά των διὰ τοῦ σχήματος τῶν ὀρθοδόξων κληρικῶν καὶ ἐπιβάλλοντες αὐτοῖς, πρὸς τὸ θεαθῆναι, τὴν ἀπομίμησιν τοῦ τελετουργικοῦ μέρους τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, βαυκαλίζονται ὑπὸ τῆς αὐταπάτης (τῆς προδιδούσης τὸ μέτρον τῆς διαυγείας καὶ τῆς ἀντιλήψεως τοῦ νοὸς αὐτῶν) ὅτι διὰ τοιούτων μικροκουτοπονήρων τεχνασμάτων — τῶν μόνοις τοῖς ἐξ ἐπαγγέλματος φαύλοις καὶ ἀγύρταις προσιδιαζόντων — θὰ κατωρθώσωσι νὰ φενακίσωσι τὸν ὀρθόδοξον ἑλληνικὸν λαόν, διὰ τὸν ὁποῖον κατὰ τὰς ἰδέας αὐτῶν «οἱ τύποι εἶναι τὸ πᾶν» καὶ ὅτι οὕτω θὰ ἄρξωνται ἐπὶ τέλους, μετὰ ὑπερχιλιετῆ προσδοκίαν, προσλαμβάνοντα σάρκα καὶ ὀστᾶ τὰ

περὶ ἀναστηλώσεως, ὑπὸ χριστιανικὸν τύπον, τῆς παγκοσμίου μονοκρατορίας τῆς ἀρχαίας εἰδωλολατρικῆς Ρώμης ὄνειρά των.

Δὲν ἐνέκυψαν, φαίνεται, «οἱ δοῦλοι τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ», οἱ οὐδὲν μαθόντες καὶ οὐδὲν ἀπομαθόντες, καθὼς καὶ οἱ ὀπαδοὶ αὐτῶν, εἰς τὴν μελέτην τῆς ἱστορίας. Διότι, ἄλλως, θὰ ἐγίνωσκον ὅτι ὁ ὀρθόδοξος ἑλληνικὸς λαὸς δὲν ὑπέκυψεν εἰς τὰς ἀντευαγγελικὰς καὶ ἀντικανονικὰς ἀξιώσεις των, οὐδ' ὅτε, ἐν τῷ λατινοκρατουμένῳ Βυζαντίῳ, ὁ ἐπίσημος ἐπίτροπος τοῦ πάπα καρδινάλιος Πελάγιος ἐθέσπιζε τὴν θανατικὴν ποινὴν κατὰ παντὸς ὀρθοδόξου, κληρικοῦ ἢ λαϊκοῦ, μὴ ἀναγνωρίζοντος τὸν πάπαν, καὶ μὴ μνημονεύοντος ἐπ' ἐκκλησίας τοῦ ὀνόματός του. Θὰ ἐγίνωσκον οἱ παρὰ τὸν Τίβεριν, ὅτι ὁ ὀρθόδοξος ἑλληνικὸς λαὸς δὲν ὑπέκυψεν εἰς τὰς παπικὰς ἀξιώσεις, οὐδ' ὅτε οἱ Βυζαντινοὶ Αὐτοκράτορες ἐπίεζον αὐτὸν, χάριν ὑλικῶν ὠφελημάτων, πρὸς τοῦτο, ἅτε τῶν παπῶν ὑπισχνουμένων πρὸς αὐτὸν, καταποντιζόμενον, σανίδα σωτηρίας, ἐπὶ τῷ ὄρῳ τῆς ἐγκαθιδρύσεως τῆς ἐξουσίας τῆς «λατινικῆς καλύπτρας» ἐν τῇ πρώτῃ ἕδρᾳ τῆς Ὀρθοδοξίας. Θὰ ἐγίνωσκον οἱ παρὰ τὸν Τίβεριν, ὅτι ὁ ὀρθόδοξος ἑλληνικὸς λαός, ἐν Κύπρῳ, ἐν Κρήτῃ, ἐν ταῖς λοιπαῖς νήσοις καὶ ταῖς παραλίοις χώραις τοῦ Αἰγαίου καὶ Ἰονίου πελάγους, προέκρινε, κατὰ τοὺς μακροὺς αἰῶνας τῆς Φραγκοκρατορίας, νὰ μαρτυρῇ καὶ νὰ σφαδάζῃ μᾶλλον ὑπὸ τὸ χαλύβδινον πέλμα τοῦ παπικοῦ ζυγοῦ, παρὰ νὰ ἀπεμπωλήσῃ τὴν ὀρθόδοξον αὐτοῦ συνείδησιν. Θὰ ἐγίνωσκον, ὅτι ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως καὶ τὸ ποίμνιον αὐτῆς ὑπέστησαν καρτερικῶς, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ θείου Λυτρωτοῦ, ἐπὶ ἑκατονταετηρίδας ὅλας ἄχρι τῆς στιγμῆς ταύτης, τοὺς ἐμπτυσμούς, τοὺς κολαφισμούς, τὰς μαστιγώσεις, τὴν χολὴν καὶ τὸ ὄξος, τὸν σταυρικὸν θάνατον, δι' ὧν δὲν ἔπαυσε νὰ ἀνασταυροῖ αὐτὴν, ἐν πάσῃ προσφόρῳ εὐκαιρίᾳ, ἡ Ρωμάνα Ἐκκλησία καὶ πάντες οἱ ὑπὸ τοῦ πνεύματος αὐτῆς μορφούμενοι καὶ διαπνεόμενοι· εἰς πάσας τὰς ὑπούλους προσκλήσεις καὶ ὑποσχέσεις τοῦ παπισμοῦ μίαν καὶ μόνην ἀείποτε καὶ ἀπαρεγκλίτως διδόντες ἀπάντησιν, τὴν τοῦ Λυτρωτοῦ πρὸς τὸν πειράζοντα αὐτὸν διάβολον **«ὕπαγε ὀπίσω μου Σατανᾶ»**.

Ταῦτα πάντα τὰ ἱστορικὰ διδάγματα ἂν ἐγίνωσκον καὶ ἐμελέτων οἱ παρὰ τὸν Τίβεριν, δὲν θὰ προεκάλουν ὅλως περιττὰ σκάνδαλα «πλανῶντες καὶ πλανώμενοι», φανταζόμενοι ὅτι δι' ἑνὸς ἢ καὶ διὰ μυριάδων φαρισαϊκῶν φυλλαδίων θὰ ἦτο ποτὲ δυνατὸν νὰ ἐπιτευχθῇ καὶ σκιὰ κἂν ἐκείνων ἅπερ τόσον διακαῶς ὀνειροπολοῦσιν.

Ἐὰν ὅμως εἰλικρινῶς καὶ εὐαγγελικῶς ἐπιποθοῦσι τὴν κατὰ Χριστὸν ἕνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν, περιττὴ ὅλως ἡ προσφυγὴ εἰς μέτρα ἥκιστα μὲν συνάδοντα πρὸς τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ἀξιοπρέπειαν, πάντῃ δὲ ἀνεπιτήδεια πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ποθουμένου καὶ μόνον ἀνεξιτήλως κηλιδοῦντα τοὺς εἰς ταῦτα ἐκτρεπομένους. «Ἀποθέμενοι πᾶσαν κακίαν καὶ πάντα δόλον καὶ ὑποκρίσεις, μὴ περιπατοῦντες ἐν πανουργίαις, μηδὲ συγκοινωνοῦντες τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάρποις τοῦ σκότους», ἀποσκορακίσαντες δ' ἅμα τὸν τυφώδη καπνὸν τῶν ἀναμνήσεων τῆς ἐθνικῆς Ρώμης, καθὼς καὶ «πᾶσαν κοσμικὴν ἐπιθυμίαν», οἱ ἐπίσκοποι τῆς παλαιᾶς Ρώμης ἀρκεσθήτωσαν ἵνα ὦσι πρῶτοι ἐν ἴσοις, μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν, συνῳδὰ πρὸς τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὰς ἀποστολικὰς καὶ πατρικὰς διατάξεις, ἐπανερχόμενοι ἐπὶ τῇ βάσει τούτων, ἁπλῶς καὶ καθαρῶς, εἰς τὸ πρὸ τοῦ Σχίσματος τῶν Ἐκκλησιῶν δογματικὸν καὶ κανονικὸν ἐκκλησιαστικὸν καθεστώς.

Ἰδοὺ ἡ πλατεῖα καὶ βασιλικὴ ὁδὸς ἡ ἄγουσα εἰς τὴν ποθεινὴν ἕνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν.

Τὸ περισσὸν τούτων ἐκ τοῦ πονηροῦ ἐστίν».

ΔΙΩΓΜΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

Ἐξακολουθεῖ ἡ ἐκ τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας ἔξοδος τῶν ὀρθοδόξων Ἑλλήνων προοιμιώντων τὸν ἐκπατρισμὸν (καίτοι ἐπὶ ὁλοσχερεῖ ὑλικῇ αὐτῶν καταστροφῇ) τοῦ ἐκβουλγαρισμοῦ καὶ τῆς ἀπὸ τῆς Ὀρθοδοξίας ἀποστασίας. Ὁ ἐκπατρισμὸς οὗτος κατέστη εἰς ἄκρον δυσχερὴς καὶ ἐπικίνδυνος, καθόσον, ὡς ἐκ τῆς στάσεως τῶν βουλγαρικῶν ἀρχῶν, τὰ πάντα μετερχομένων πρὸς συγκράτησιν τῶν ἐκπατριζομένων, οὗτοι ἀναγκάζονται νὰ διέρχωνται λάθρα, δίκην δραπετῶν, τὴν μεθόριον γραμμὴν διὰ ξηρᾶς, ἐν μέσῳ χειμῶνι, τὰ πάνδεινα ὑφιστάμενοι.

Οὕτω τῇ 1 Μαρτίου, 97 οἰκογένειαι ἐκ Καβακλῆ, ἐτράπησαν τὴν ἄγουσαν πρὸς τὴν μεθόριον γραμμὴν διὰ μέσου δυσβάτων ἀτραπῶν, ὅπως μή παρακωλυθῶσιν ὑπὸ τῶν βουλγαρικῶν φρουρῶν. Μόλις ὅμως ἔφθασαν εἰς τὸ ὄρος Σακὰρ (διακλάδωσιν τῆς ὀροσειρᾶς τοῦ Αἵμου), κατελήφθησαν ὑπὸ τῆς ἐνσκηψάσης χιονοθυέλλης. Καὶ μία μὲν οἰκογένεια, ἡ τοῦ Ἰωάννου Ζούλα, ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ πατρὸς, τῆς μητρὸς, 14ετοῦς ἄρρενος καὶ δύο μικροτέρων θηλέων, ἀποψυγεῖσα τέλεον, ἀπέθανε· τὴν αὐτὴν δὲ τύχην θὰ ὑφίσταντο καὶ πολλαὶ ἄλλαι, ἂν οἱ Ὀθωμανοὶ στρατιῶται τῆς πλησιοχώρου φρουρᾶς δὲν ἔσπευδον τῇ ἐπαύριον πρὸς ἀρωγήν των καὶ ὡδήγουν εἰς ἐγγὺς κειμένην κώμην, ἔνθα ἔτυχον περιθάλψεως, αὐτῶν τῶν στρατιωτῶν φερόντων ἐπ' ὤμων πολλὰ ἐκ τῶν τέκνων τῶν ταλαιπώρων φυγάδων ἄτινα ἠδυνάτουν νὰ βαδίσωσι.

Ἡ γενναιόφρων καὶ φιλάνθρωπος αὕτη συμπεριφορὰ τῆς ὀθωμανικῆς φρουρᾶς, ἡ ὑπερτέρα παντὸς ἐπαίνου, οὐ χρήζει σχολίων.

*

ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ

Μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ὀρθοδόξων μακεδονικῶν κωμῶν καὶ χωρίων τῶν ἐξαναγκασθέντων ὑπὸ τῶν Βουλγάρων κομιτατζήδων νὰ προσέλθωσιν εἰς τὴν Ἐξαρχίαν, κατελέγετο καὶ ἡ ἐν τῇ πεδιάδι Σερρῶν εἰς τρίωρον ἀπὸ τῆς πόλεως ἀπόστασιν, κειμένη Ἔλσιανη οἰκουμένη ὑπὸ 160 Ὀρθοδόξων οἰκογενειῶν καὶ 60 μωαμεθανικῶν.

Οἱ κομιτατζῆδες, ἐκδιώξαντες τοὺς ὀρθοδόξους ἱερεῖς τῆς κώμης, εἶχον ἐγκαθιδρύσει ἐν αὐτῇ ἕτερον ἐξαρχικὸν τοιοῦτον χειροτονηθέντα ὑπὸ τοῦ Βουλγάρου ἐπισκόπου Νευροκοπίου.

Ἀλλ' ἤδη, τῆς τρομοκρατικῆς πιέσεως τῆς ἀσκουμένης ὑπὸ τῶν Βουλγάρων συμμοριτῶν συντριβείσης χάριν εἰς τὰ σύντονα μέτρα τὰ ληφθέντα ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως πρὸς περιφρούρησιν τῶν νομοταγῶν καὶ φιλησύχων πληθυσμῶν, οἱ κάτοικοι τῆς Ἔλσιανης ἀναθαρρήσαντες, προσῆλθον, δι' ἐπιτροπῆς, τῇ 20 Φεβρουαρίου πρὸς τὸν μητροπολίτην Σερρῶν, τὸν νόμιμον αὐτῶν ποιμενάρχην, ἐξαιτούμενοι ἐν ὀνόματι ἁπάντων τῶν συνεγχωρίων των, προφορικῶς τε καὶ ἐγγράφως, ὅπως, συγχωρῶν τὴν προσωρινὴν ἀποπλάνησίν των, ἀποδεχθῇ τὴν ἐπάνοδόν των εἰς τοὺς κόλπους τῆς Μητρὸς αὐτῶν Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ μεταβῇ εἰς τὴν κώμην των ὅπως ἐπευλογήσῃ τοὺς κατοίκους καὶ διευθετήσῃ τὰ κατ' αὐτήν.

Ἡ πρὸς τὸν πανιερ. Μητροπολίτην Σερρῶν ἐπιδοθεῖσα ἀνοφορὰ τῶν κατοίκων ἔχει ὡς ἑξῆς:

Πρὸς τὴν Αὐτοῦ Σεβασμιότητα τὸν μητροπολίτην Σερρῶν Κύριον Κύριον Γρηγόριον.

Σεβασμιώτατε,

Οἱ εὐσεβάστως ὑπογεγραμμένοι κάτοικοι τοῦ χωρίου Ἔλσιανη καὶ ὑπήκοοι Ὀθωμανοὶ, κληρονομήσαντες παρὰ τῶν πατέρων ἡμῶν τὴν ἀρτοδοσίαν καὶ τὴν πίστιν πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, τοῦτο μὲν ὑποκύψαντες εἰς τὰς ἐκ μέρους τῶν εἰδεχθῶν ἐχθρῶν τῆς φιλτάτης πατρίδος ἐνασκηθείσας ἐφ' ἡμῶν πολυειδεῖς πιέσεις καὶ ἐκδικήσεις, τοῦτο δὲ ἐγκαταλειφθέντες εἰς τὰς ἰδίας ἑαυτῶν ἀσθενεῖς δυνάμεις, πρὸς ἀποσόβησιν ἀναπορεύκτου καταστροφῆς, ἐκόντες ἄκοντες, ἐν βαρυαλγούσῃ καρδίᾳ, πρὸ ἑνὸς περίπου ἔτους, ἀπεσκιρτήσαμεν ἐκ τῆς ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἤδη ὅμως, χάρις εἰς τὰς συνετὰς νουθεσίας τέκνων πιστῶν τῆς μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας ἐμπνευσάντων ἡμῖν τὸ προσῆκον θάρρος, φρονηματισάντων καὶ διαφωτισάντων ἡμᾶς καταλλήλως, ἐν συντριβῇ καρδίας καὶ μετανοίᾳ προσερχόμενοι εἰς τὴν ἑλληνικὴν Ὀρθόδοξον μητρόπολιν, δηλοῦμεν εἰλικρινῶς ὅτι ἐπανερχόμεθα, οἰκειοθελῶς καὶ ἀπαραβιάστως, εἰς τὰ πάτρια καὶ εἰς τοὺς κόλπους τῆς φιλοστόργου μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας ἐξαιτούμεθα εὐλαβῶς τὴν μεγαθυμίαν καὶ ἐπιείκειαν.

Ἀπεκδεχόμενοι δὲ τὰς πατρικὰς εὐλογίας καὶ εὐχὰς τῆς ὑμετέρας Σεβασμιότητος, καθικετεύομεν Αὐτὴν ὅπως ἀγαθυνθῇ νὰ ἐπισκεφθῇ λίαν προσεχῶς τὸ χωρίον ἡμῶν, καθαγιάσῃ καὶ εὐλογήσῃ ἅπαντας τοὺς κατοίκους σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις, ἐν τῇ ἀκραδάντῳ πεποιθήσει ὅτι τοῦ λοιποῦ ἅπαντες ἐσόμεθα τέκνα πιστὰ καὶ ἀφωσιωμένα τῆς Ἁγιωτάτης καὶ Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ὀρθοδόξου καὶ Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Ὑποσημειούμεθα βαθυσεβάστως.

Ἐν Ἔλσιανῃ τῇ 20 Φεβρουαρίου 1907.

Τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος
τέκνα πειθήνια

Οἱ πρόκριτοι τοῦ χωρίου.

Ἰωάννης Μπέγου, Δημήτριος Τάνης, Τάνης Νάτσιου, Παπαδημήτριος, Νικόλαος Καζάκης, Δημήτριος Ἀγγέλου, Μήλιος Παναγιώτου, Δημήτριος Μανώλας, Βασίλειος Γούση, Ἄγγελος Τερζῆ, Πέτρος Ντόνας, Νικόλαος Ζίλιου, Νικόλαος Κάμας, Ἰωάννης Ἀθ. Μόσχος, Δημήτριος Χαβαλὲς, Κώστας Ἰωάννου, Κωνσταντῖνος Ἀγγέλου, Στέργιος Μπιζάνη, Ἀντώνιος Μπιζάνη, Ἰωάννης Ζορμπᾶς, Ἰωάννης Γκρούγιος.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΞΕΝΟΥ ΤΥΠΟΥ

Ἐκ τῆς βουλγαρικῆς ἐφημερίδος Balkanska Tribuna τῆς 8 Ἰανουαρίου.

Τὸ Ἐθνικὸν Πνεῦμα τῶν Βουλγάρων

«Ὅταν ὁ Πρίγκηψ διεκήρυξε τὴν πίστιν αὐτοῦ πρὸς τὸ ἐθνικὸν πνεῦμα τῆς Βουλγαρίας, οἱ ὑπουργοὶ ἔσπευσαν πρὸς τιμήν του νὰ τελέσωσιν ἑορτὴν καὶ πανδήμως νὰ ἐκδηλώσωσι τὸ πατριωτικὸν τοῦτο πνεῦμα. Διέταξαν πόλεμον κατὰ τῶν ἑλληνικῶν ἐκκλησιῶν καὶ κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐν γένει· ὁ πόλεμος διεξήχθη ἀπηνῶς καὶ εἶχεν ἀπαίσια ἀποτελέσματα.

«Αἱ ἑλληνικαὶ ἐκκλησίαι, ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην, περιῆλθον εἰς βουλγαρικὰς χεῖρας καὶ νέοι ἀνάδοχοι, ἐκλεγέντες μεταξὺ τῶν ἡρώων, ἐβάπτισαν αὐτὰς διὰ βουλγαρικῶν ὀνομάτων. **Ὅταν συνετελέσθη ἡ καταστροφὴ τῆς Φιλιππουπόλεως καὶ ἐξησφαλίσθη ἡ νίκη, ἐσκέφθησαν ὅτι ἡ νέα αὕτη νίκη ἦτο ἀξία νὰ ἑορτασθῇ διὰ μεγάλης φωταψίας. Καὶ οὕτως ἐκάη ἡ Ἁγχίαλος».**

Ἐκ τοῦ παρισινοῦ Siècle τῆς 8 Μαρτίου. (Περὶ τῆς δράσεως τοῦ ἐν τῇ Ἀνατολῇ καθολικοῦ κλήρου).

«Ὁ κ. J. Lanessan (γάλλος βουλευτὴς καὶ πρώην ὑπουργὸς Σ. Σ. Ε. Α.) ἐν διαλέξει αὐτοῦ γενομένῃ χθὲς ἐν τῇ «σχολῇ τῶν ἀνωτέρων κοινωνικῶν μελετῶν» ἐπραγματεύθη τὸ ζήτημα «περὶ τῆς προστασίας τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ καθολικῶν». Ὁ πολιτικὸς ἡμῶν διευθυντὴς διεζωγράφησε, μετὰ τῆς γνωστῆς δυνάμεως τοῦ λόγου του καὶ ἐπὶ τῇ βάσει ἐγγράφων ἀποδείξεων, τὴν ἐκεῖ δρᾶσιν τοῦ καθολικοῦ κλήρου καὶ τὴν ὀλεθρίαν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς πολιτικῆς τῆς Γαλλίας ἐπιρροήν.

«**Τὸ μοναδικὸν καὶ ἀποκλειστικὸν ἀντικείμενον τῶν καθολικῶν ἱεραποστόλων** ἐν τῇ Ἀνατολῇ—εἶπεν ὁ κ. Lanessan — **εἶναι ὁ θρησκευτικὸς προσηλυτισμός.** Ὡρμώμενος ἐκ τῆς πεποιθήσεως ὅτι ἡ θρησκεία του εἶνε ἡ καλλίστη πασῶν καὶ ὅτι ἡ ἀνθρωπότης ἀδυνατεῖ νὰ εὐημερήσῃ ἐκτὸς αὐτῆς, ὁ καθολικὸς ἱερεὺς ὡς μόνην μέριμναν ἔχει τὴν διάδοσίν της παρὰ τοῖς λαοῖς **καὶ ἐν ἀνάγκῃ διὰ τῆς βίας, ἂν διαθέτῃ τὰ πρὸς τοῦτο μέσα.** Ἐμορφώθη ἀποκλειστικῶς πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τοῦτον καὶ πρὸς ἐπιτέλεσίν του δὲν θὰ ἀναχαιτισθῇ ὑπ' οὐδενὸς κωλύματος, νομίζων ὅτι κατὰ τὸ μέτρον τοῦ ζήλου του ἀντιμετρηθήσεται αὐτῷ ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ.

»Ἁπλῆ ἐπιτροχάδην ἐπισκόπησις τῆς δράσεως τοῦ καθολικοῦ κλήρου, ἀρκεῖ πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι τοῦτο εἶναι **τὸ μόνον ἀντικείμενον καὶ ὁ ἀποκλειστικὸς σκοπὸς ὃν ἐπιδιώκουσι.**

»Ἐξ Ἰαπωνίας ἐκδιώκονται ἕνεκα τῆς βιαίας πάλης εἰς ἣν ἐπιδίδονται κατὰ τῆς θρησκείας τοῦ τόπου. Ἐν Σινικῇ καὶ ἐν τῇ Ἰνδοκίνῃ, ἀνεκτοὶ γενόμενοι κατ' ἀρχάς, καταδιώκονται ἀκολούθως διὰ τὸν αὐτὸν λόγον. Ὅτε δὲ οἱ Ἰησουῖται ἀπεπειράθησαν νὰ φανῶσι διαλλακτικώτεροι, ὁ πάπας ἀπεδοκίμασε τὴν πολιτείαν αὐτῶν ταύτην.

«Τὰ γενόμενα ἐν τῇ Ἄπω Ἀνατολῇ ἐπαναλαμβάνονται ταυτοσήμως καὶ ἐν τῇ Ἀνατολῇ. Ἡ δρᾶσις τοῦ καθολικοῦ κλήρου, διευθυνομένη ἐν πρώτοις κατὰ τῶν μὴ χριστιανῶν, **ἐστράφη ἀκολούθως κατὰ τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἐξαναγκασθείσης εἰς ἄμυναν.**

»Πάντες οἱ ἐν Ἀνατολῇ λαοὶ καταπολεμοῦσι τὸν καθολικὸν προσηλυτισμόν, ὡς ἐπιβουλευόμενον τὴν θρησκείαν αὐτῶν τὴν ἀποτελοῦσαν τὴν βάσιν τοῦ οἰκογενειακοῦ καὶ κοινωνικοῦ ὀργανισμοῦ αὐτῶν.

»Ἡ θρησκευτικὴ ἀδιαφορία καὶ ὁ πολιτισμός μας καθιστῶσιν ἡμᾶς τοὺς ἐν τῇ Δύσει ἀδιαφόρους πρὸς τὸν θρησκευτικὸν προσηλυτισμόν. Παρ' ἡμῖν ὁ καθολικός, ὁ διαμαρτυρόμενος, ὁ Ἰουδαῖος, διακρίνονται μόνον ἐν τῇ ἐνασκήσει τῶν τῆς λατρείας των ἐντὸς τῶν εὐκτηρίων οἴκων· ἐκτὸς δ' αὐτῶν εἰσὶν ἀπαράλλακτοι, ὑποκείμενοι εἰς τοὺς αὐτοὺς νόμους καὶ εἰς τὸν αὐτὸν κοινωνικὸν ὀργανισμόν.

»Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ αὐτὸ ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ἔνθα, ὁ καταπολεμῶν τὴν θρησκείαν, προσβάλλει, ταὐτοχρόνως, τὸν οἰκογενειακὸν καὶ κοινωνικὸν ὀργανισμόν αὐτῶν· καὶ ἐν τοῦτο ἔγκειται ὁ πολιτικὸς κίνδυνος τοῦ καθολικοῦ προσηλυτισμοῦ διὰ τοὺς λαοὺς τῆς Ἀνατολῆς.

Ἐνταῦθα ἀναπτύσσει ὁ ῥήτωρ, διὰ παραδειγμάτων, τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα καὶ τοὺς ἀλληλοσπαραγμοὺς οὓς προυκάλεσεν ὁ προσηλυτισμὸς τοῦ καθολικοῦ κλήρου ἐν ταῖς διαφόροις χώραις τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς. Μεθ' ἃ ἐξακολουθεῖ.

«Καὶ ἐν τῇ Ἀνατολῇ συνέβη τὸ αὐτό.

»Ἐν Παλαιστίνῃ, οἱ χριστιανοὶ ἀπήλαυον μεγάλης ἐλευθερίας πρὸ τῶν σταυροφοριῶν, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἁλώσεως τῆς Ἱερουσαλὴμ ὑπὸ τοῦ Χαλίφου Ὀμάρ. Ἡ βαρβαρότης τῶν Σταυροφόρων, οὐ μόνον κατὰ τῶν μὴ χριστιανῶν ἀλλὰ καὶ κατ' αὐτῶν τούτων

τῶν ὀρθοδόξων, προυκάλισε τὴν μετὰ ταῦτα ἀντίδρασιν.

»Ὁ παπισμὸς περὶ ἓν μόνον μεριμνᾷ· πῶς νὰ ἐξολοθρεύσῃ, τοὺς μὴ χριστιανοὺς καὶ τὸν ὀρθόδοξον χριστιανισμόν. Οὐδεὶς λόγος ἴσχυσέ ποτε νὰ ἐπιφέρῃ τροποποίησιν ἐν τῇ συμπεριφορᾷ αὐτοῦ τῇ κατατεινούσῃ ἀείποτε εἰς ἐπίτευξιν τοῦ διπλοῦ τούτου σκοποῦ του.

»Καὶ ἡ πολιτικὴ αὕτη τοῦ παπισμοῦ ἐφηρμόσθη, ἀείποτε, κατὰ γράμμα ὑπὸ τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ καθολικῶν ἱερέων.

» Ἀλλ' ἡ πολιτικὴ αὕτη ὑπῆρξε πάντοτε ἐκ διαμέτρου ἀντίθετος πρὸς τὰ πραγματικὰ συμφέροντα τῆς Γαλλίας . . . . . Ἀλλὰ τοὐλάχιστον ἐξυπηρέτησεν αὕτη τὰ συμφέροντα τῆς γαλλικῆς γλώσσης καὶ τοῦ πολιτισμοῦ αὐτῆς; Τὰ γεγονότα ἀπαντῶσιν ἀρνητικῶς.

Ἐνταῦθα ἐκτίθεται ἡ ἐν τῇ Ἄπω Ἀνατολῇ στάσις τοῦ καθολικοῦ κλήρου ἀποφεύγοντος τὴν διδασκαλίαν τῆς γαλλικῆς γλώσσης, ἵνα μὴ παραβλαφθῇ ὁ παρ' αὐτῶν διενεργούμενος θρησκευτικὸς προσηλυτισμὸς· ἐν τῇ γαλλικῇ μάλιστα Κοχιγχίνῃ ἀποκρούσαντος καὶ αὐτὴν τὴν κυβερνητικὴν ἐπιχορήγησιν τὴν παρεχομένην αὐτῷ ἐπὶ τῷ ὅρῳ τῆς διδασκαλίας τῆς γαλλικῆς

» Καὶ ἐν τῇ Ἀνατολῇ δὲ οὐδαμῶς συνεβάλλοντο πρὸς τὴν ἐξάπλωσιν τῆς γαλλικῆς γλώσσης, καθόσον μέχρι τῶν μέσων τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος δὲν εἶχον σχολάς· καὶ ἂν ἐλαλεῖτο ἐν Σμύρνῃ ἡ γαλλικὴ γλῶσσα, τοῦτο ὠφείλετο εἰς τὴν ἐμπορικὴν ἡμῶν ἐπικράτησιν, τὴν προκύψασαν ἐκ τῶν συμβάσεων τοῦ 1535. Ἀπὸ τῶν μέσων δὲ τῆς ΙΘ' ἑκατονταετηρίδος, ἡ γαλλικὴ διδάσκεται ἐν ταῖς ὀθωμανικαῖς καὶ ἐνταῖς ἑλληνικαῖς σχολαῖς, τὰς ὁποίας οἱ γονεῖς προτιμῶσιν, ὡς μὴ παρενοχλούσας τὴν θρησκευτικὴν συνείδησιν τῶν μαθητῶν, **ἐνῶ εἰς τὰς σχολὰς τῶν καθολικῶν κληρικῶν συμβαίνει τὸ ἐναντίον.** Καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Βηρυτῷ, οἱ φοιτηταὶ τῆς ἰατρικῆς σχολῆς παραπονοῦνται κατὰ τῶν προσηλυτιστικῶν ἐνεργειῶν τῶν Ἰησουϊτῶν.

» Αἱ σχολαὶ λοιπῶν τῶν καθολικῶν κληρικῶν εἰσὶν ἐπιβλαβεῖς μὲν διὰ τὴν πολιτείαν καὶ τὸν θρησκευτικόν προσηλυτισμὸν αὐτῶν, οὐδεμιᾶς δὲ σχεδὸν ὠφελείας πρόξενοι ὡς πρὸς τὴν διάδοσιν τῆς γαλλικῆς γλώσσης καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ δὲ ἐπ' αὐτῶν προστασία τῆς Γαλλίας οὐχὶ μόνον δὲν μᾶς ὠφελεῖ, ἀλλὰ μᾶς βλάπτει, καθόσον καθιστᾷ τὴν Γαλλίαν ὑπεύθυνον διὰ τὴν πολιτείαν καὶ τὰς προσηλυτιστικὰς ἐνεργείας τῶν καθολικῶν κληρικῶν.

» Πρεπει λοιπὸν νὰ ἀρθῇ αὕτη. Οἱ Γάλλοι κληρικοὶ δέον νὰ προστατεύωνται ὡς ἁπλοῖ γάλλοι πολῖται· ἀλλ' οὐχὶ ὡς προσηλυτισταί, ἀπαλλασσομένης οὕτω τῆς Γαλλίας, ἐνώπιον τῶν ἰθαγενῶν, τῆς εὐθύνης διὰ τὰς παρεκτροπὰς τὰς διαπραττομένας, ἐν τῇ θέρμῃ τοῦ προσηλυτιστικοῦ ζήλου, ὑπὸ τῶν καθολικῶν κληρικῶν . . . . . .

» Τόσον ἐν τῇ Ἄπω Ἀνατολῇ, ὅσον καὶ ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ἡ Γαλλία δύναται νὰ καλλιεργῇ τὴν ἐπιρροήν της διὰ λαϊκῶν σχολῶν, δι' ἰατρῶν, νοσοκομείων κτλ. πολλῷ ἀποτελεσματικώτερον παρὰ διὰ κληρικῶν. Οὗτοι κατεδείχθησαν ἀπολύτως ἀνίκανοι νὰ προσηλυτίσωσιν ὀπαδοὺς ἐκ τῶν ἀνεπτυγμένων τάξεων, οὓς θὰ ἐφελκύσωσιν αἱ λαϊκαὶ σχολαί μας, αἱ ἰατρικαὶ κτλ. ἐπ' ἀγαθῷ τόσον τοῦ γαλλικοῦ πολιτισμοῦ καὶ τοῦ ἐμπορίου ὅσον καὶ τῆς παγκοσμίου εἰρήνης.

» Εἰς τὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριον τὸ παριστάμενον κατὰ τὴν διάλεξιν ἐνεποίησαν βαθυτάτην αἴσθησιν τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ κ. Lanessan οὗτινος αἱ τελευταῖαι λέξεις ἐκαλύφθησαν ὑπὸ ζωηρῶν ἐπευφημιῶν».

Σ. Σ. Ε. Α. Τὸ κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν τολμηρὸν σκάνδαλον, τὸ προκληθὲν ὑπὸ δύο καθολικῶν κληρικῶν ἐντὸς τοῦ ἐν Κοντοσκαλίου ἱεροῦ ναοῦ τῆς Παναγίας Ἐλπίδος, περὶ οὗ τὸν προσήκοντα ποιούμεθα λόγον ἐν τῷ παρόντι φύλλῳ καὶ ὅπερ, ὡς ἐκ θαύματος, δὲν ἔσχε σοβαρὰς συνεπείας διὰ τοὺς ἐργάτας αὐτοῦ, πρόκειται περιφανὲς μαρτύριον τῆς ἀληθείας τῶν λόγων τοῦ κ. Lanessan.

ΡΩΣΣΩΝ ΘΕΟΛΟΓΩΝ ΓΝΩΜΗ
περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς

Τὸ ἔγκριτον ρωσσικὸν περιοδικὸν τῆς ἐν Πετρουπόλει θεολογικῆς ἀκαδημίας ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ τεύτῃ 9 φεβρουαρίου τὸ ἑξῆς σπουδαιότατον ἄρθρον, οὗ μετάφρασις ἀπεστάλη καὶ ἡμῖν καὶ οὗ δημοσιεύομεν ὅσα μέρη δυνατὸν νὰ ἐκδοθῶσιν· «Ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησία διέρχεται χαλεπὰς καὶ ταραχώδεις ἡμέρας! Ἡ Ἐκκλησία αὕτη ἐντείνει ὅλας αὐτῆς τὰς δυνάμεις πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν δικαίων αὐτῆς· πείσμονα καὶ ἀπελπιστικὸν διεξάγει ἀγῶνα πρὸς διατήρησιν τῶν ἀνέκαθεν ἀνηκόντων αὐτῇ προνομίων. Καὶ ἄλλοτε ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ὑπέστη παντοειδεῖς δοκιμασίας κ. τ. λ., ἀλλ' ὅ,τι τελεῖται σήμερον εἰς τὴν τοῦ Αἵμου Χερσόνησον ὑπερέβη πᾶσαν προσδοκίαν τῶν δεδοκιμα-

σμένων καὶ μετ' αὐταπαρνήσεως ἐργαζομένων ὑπερασπιστῶν αὐτῆς. Προπηλακισμοὶ καὶ ὕβρεις παντὸς εἴδους καὶ ἀπειλαὶ ἀκόμη πρὸς ἐξόντωσιν τῶν ὀρθοδόξων ἑλλήνων — ἰδοὺ τί ἀκούεται κατὰ τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐκ μέρους λαῶν εὐεργετηθέντων παρ' αὐτῆς, ἐκ μέρους πνευματικῶν αὐτῆς τέκνων, ἅτινα ἀνέθρεψε καὶ διέσωσεν αὕτη κατὰ τὰς πονηρὰς ἡμέρας τοῦ θλιβεροῦ αὐτῶν παρελθόντος καὶ εἰς ἃ ἔδωκε τὴν θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ, ἔδωκε τὸ φῶς τῆς ἀληθοῦς παιδείας. Ἀλλὰ φεῦ! Καθὼς τὰ φυσικὰ πρόσωπα, οὕτω καὶ ἔθνος ὅλον ἐλησμόνησεν ἤδη τί ὀφείλει εἰς τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ μητέρα· ἐθεώρησαν ὡς μηδὲν τὰς τοσαύτας αὐτῆς ἐκδουλεύσεις καὶ, ἀντὶ εὐγνωμοσύνης, μολύνουσιν αὐτὴν δι' ἀτιμίας· ἕτοιμοι δὲ εἰσιν εἰς πᾶσαν ἐναντίον αὐτῆς κακουργίαν. Τὸ εὐεργετηθὲν ὑπ' αὐτῆς βουλγαρικὸν ἔθνος διαβλέπει νῦν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτῆς μόνον τὸ περίφημον «Φανάριον», ἐπιλανθανόμενον, ὅτι τὸ Φανάριον τοῦτο οὐδὲν ἐποίησεν αὐτῷ κακόν, ἀλλὰ τοὐναντίον ὅτι διὰ τῆς μεσιτείας τῶν ἀριστοκρατικῶν ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν ἐπὶ σειρὰν αἰώνων διεφύλαξεν εἰς τοὺς βουλγάρους καθὼς καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς ρωμαίους ραγιάδες τὰ πολιτικὰ αὐτῶν προνόμια, σῶσαν αὐτοὺς ἀπὸ τῆς ἀλλοδόξου προπαγάνδας καὶ εἰς ἴσην μοῖραν διένειμε καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς πνευματικοὺς θησαυρούς, οὓς διετίθει. Χάρις δὲ εἰς τὴν ἀμερόληπτον καὶ ὁμοιόμορφον στάσιν τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ ἀπέναντι τῶν ἑλλήνων, καὶ ἀπέναντι τῶν βουλγάρων, καὶ ἀπέναντι τῶν σέρβων, καὶ ἀπέναντι τῶν ρωμούνων, κατώρθωσαν οἱ τελευταῖοι νὰ διατηρήσωσι μέχρι τῆς ΙΘ' ἑκατονταετηρίδος τὴν ἐθνικότητα καὶ τὴν μητρικὴν αὐτῶν γλῶσσαν, καὶ τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα αὐτῶν. Ἠδύνατο νὰ συμβῇ τοῦτο εἴπερ οἱ ἕλληνες κατεπίεζον τοὺς βουλγάρους, ὡς διατείνονται; Ἡ ἱστορία βεβαιοῖ ἐντελῶς τὸ ἐναντίον. Κυρίως οἱ ἕλληνες ἔσωσαν τοὺς σλαύους διὰ τῆς συμφιλιωτικῆς, ἀνεξιθρήσκου, ἐκκλησιαστικῆς αὐτῶν πολιτικῆς. Ἐντελῶς ἀλλοία ἤθελεν εἶναι ἡ θέσις τῶν τελευταίων, ἐν ᾗ περιπτώσει τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἠκολούθει τὴν φυλετικὴν πολιτικήν, ἣν προσπαθοῦσι σήμερον νὰ ἐπιρρίψωσιν εἰς αὐτό. Δὲν πρέπει νὰ λησμονῇ τις ὅτι ὁ οἰκουμ. πατριάρχης ἦν οὐ μόνον ὁ πνευματικός, ἀλλὰ καὶ πολιτικὸς ἀντιπρόσωπος πάντων τῶν χριστιανῶν τῆς Τουρκίας. Ἀρκεῖ νὰ γνωρίσῃ τις τὰς σχέσεις τοῦ κατακτητοῦ τοῦ Βυζαντίου Μωάμεθ Β' πρὸς τὸν πατριάρχην Γεννάδιον Σχολάριον ἢ νὰ μελετήσῃ τὰ σουλτανικὰ βεράτια πρὸς τοὺς πατριάρχας, ὅπως ἐννοήσῃ ὁπόσον μεγάλη ἦν ἡ ἐξουσία αὐτῶν καὶ πόσον εὐκόλως ἠδύναντο νὰ ἐξελληνίσωσι καὶ βουλγάρους καὶ σέρβους καὶ ρωμούνους εἴπερ ἤθελον. Ἀλλὰ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον οὐδέποτε ἐπεδίωξε στενὰ φυλετικὰ συμφέροντα, οὐδὲ κατεπίεζεν, οὐδ' ἐβασάνιζε τὰς διαφόρους ἐθνότητας, αἵτινες ἀπετέλουν μέρος τῆς κυρίως ρωμαϊκῆς, δηλαδὴ ἑλληνικῆς, ραγιαδωσύνης, ἀλλὰ τοὐναντίον προστάτευσε καὶ ἐκείνων τὰ συμφέροντα, ὡς καὶ τὰ τῶν ἑλλήνων, καὶ τὰ προνόμια, καὶ παρεῖχε καὶ εἰς αὐτοὺς τὴν ἐλευθερίαν νὰ ζῶσι συμφώνως πρὸς τὰς τοπικὰς αὐτῶν ἀνάγκας καὶ ἀπαιτήσεις, ἐξ ἴσου μεριμνῶν διὰ τὴν πνευματικὴν κατάστασιν ὅλου τοῦ πνευματικοῦ αὐτοῦ ποιμνίου. Διὰ τῆς ἀνεκτικότητος ταύτης τοῦ Φαναρίου, τῆς προπηλακιζομένης σήμερον, δύναται νὰ ἐξηγηθῇ καὶ ἡ πραγμάτωσις τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν σλαυϊκῶν ἐθνῶν ἐν τῇ ΙΘ' ἑκατονταετηρίδι. Ἡ ἀποκατάστασις αὕτη ἦν ἀδύνατον νὰ πραγματοποιηθῇ εἴπερ τὸ Φανάριον ἐπεδίωκε τὸν θρίαμβον τοῦ ὅλου ἑλληνικοῦ εἰς ζημίαν τῶν σλαύων. Τοῦτο ὅμως οὐδέποτε συνέβη, διότι ἐδείχθη φίλος αὐτῶν, ὄχι ἐχθρός· αὐτὸ ὑπερήσπιζε, πάντα τὰ διπλωματικὰ μέσα μεταχειρισθέν, καὶ οὐδὲ πρὸ αὐτῆς τῆς δωροδοκίας ὑποχωρῆσαν. Χάρις εἰς τὸ Πατριαρχεῖον κυρίως, ὅπερ τοσάκις ὑπερήσπισε τοὺς χριστιανοὺς καὶ ἔσωσεν αὐτοὺς ἐκ καταστροφῆς, καὶ οἱ βούλγαροι καὶ ἄλλαι ἐθνότητες τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἵμου διετήρησαν τὰ ἐθνικὰ αὐτῶν δίκαια καὶ προνόμια καὶ διεφύλαξαν τὴν ἐθνικὴν αὐτῶν ὑπόστασιν, κατόπιν δέ, μετὰ τὴν πολιτικὴν αὐτῶν ἀποκατάστασιν ἐπήρχετο συνεπῶς ἡ θρησκευτικὴ αὐτῶν ἀνεξαρτησία. Δηλαδὴ συνέβη ἀκριβῶς ἐκεῖνο, δι' ὅπερ εὐγνωμοσύνη ὀφείλεται εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, διότι αὐτὸ προπαρεσκεύασε τὴν ἀναγέννησιν αὐτῶν, διεφυλάξαν αὐτοὺς ἐπὶ σειρὰν σκοτεινῶν αἰώνων ἀπὸ ἐκφυλισμοῦ καὶ ἀνυπαρξίας. Πλὴν τούτων ὅμως, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν, ἠδύνατο νὰ συμβιβασθῇ καὶ πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀνεξαρτησίαν τῶν βουλγάρων, εἴπερ ἡ πρόσκτησις αὐτῆς ἐπεζητεῖτο δι' ἄλλου τρόπου. Οὐδεμία ἐπιτρέπεται ἀμφιβολία, ὅτι τὸ αἴτιον τῆς ἔριδος ἔγκειται ὄχι εἰς τὸ ὅτι οἱ βούλγαροι ἐπεζήτησαν ἐκκλησιαστικὴν ἀνεξαρτησίαν (καθόσον ταύτην ἐπεζήτησαν καὶ οἱ σέρβοι, καὶ οἱ ρωμοῦνοι, καὶ οἱ ἕλληνες τοῦ βασιλείου), ἀλλ' εἰς τὸ ὅτι πρὸς τοῦτο μετεχειρίσθησαν παράνομα μέσα καὶ ἐτράπησαν ἀντικανονικὴν ὁδόν. Τὸ ζήτημα ἔγκειται οὐχὶ εἰς τὴν οὐσίαν τοῦ πράγματος, ἀλλ' εἰς τὴν σφαλερὰν πραγμάτωσιν αὐτοῦ. Καὶ πρὸς τοὺς βουλγάρους ἠδύνατο νὰ δοθῇ ὅ,τι ἐδόθη εἰς τοὺς ἕλληνας, αἵτινες ἐκτήσαντο τὸ ἀνεξάρτητον τῆς Ἐκκλησίας αὐτῶν. Ἀλλ' ἀτυχῶς οἱ βούλγαροι προϋχώ-

ρησαν πολὺ μακράν . . . . Τὸ Πατριαρχεῖον ἐργάζεται πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς παραβιασθείσης ἐκκλησιαστικῆς τάξεως εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ρωμυλίαν καὶ Βουλγαρίαν, ἀγωνιζόμενον ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ τε τοῦ ἰδίου ὅσον καὶ τῶν ὑπολειφθέντων αὐτῷ πιστῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν».

ΕΥΣΕΒΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ

Πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἁπλῆς ἀναγραφῆς, ἣν ποιούμεθα, τῶν ἐπιτελεσάντων τὸ πρὸς πάσχοντας ἀδελφοὺς καθῆκον, δέον νὰ σημειώσωμεν σήμερον ὅτι καί τινες ἕτεραι μικραὶ κοινότητες τῆς Ἀμερικῆς ἀπέστειλαν τὸν ἔρανον αὐτῶν εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις κεντρικὴν ἐπιτροπείαν.—Μετ' ἐπαίνων πολλῶν ἀναφέρομεν τὰ ὀνόματα τῶν ἐν Ρωσσίᾳ ἑλληνικῶν κοινοτήτων **Μόσχας**, ἀποστειλάσης εἰς τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην 1250 φράγκα· **Ροστοβίου**, πεμψάσης 500 ὑπὲρ τῶν ἐν Ἀνατολ. Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ παθόντων καὶ 500 ὑπὲρ τῶν ἐκτάκτων ἀναγκῶν τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου· **Σεβαστοπόλεως**, 835 φράγκα πεμψάσης εἰς Ἀθήνας· καὶ τῆς κοινότητος **Βρασοβοῦ**, συνεισενεγκούσης 200 κορώνας ὑπὲρ τῶν προσφύγων, ληφθείσας ἤδη ἐνταῦθα. Τὸ συνιστῶν δὲ κοινότητάς τινας εἰς τὴν ἐκτίμησιν καὶ τοὺς ἐπαίνους ἐστιν ὅτι προθυμοῦνται νὰ συντελέσωσιν ὑπὲρ εὐοδώσεως χριστιανικῶν ἔργων, ἐνῷ τοσαύτας ἔχουσιν ἀνάγκας· οὕτως ἡ ἐν Ροστοβίῳ φιλότιμος κοινότης, παρ' ἣ ἐπιτροπεία ἐξ ἑλληνίδων ἤθροισε τὸ σταλὲν ποσὸν, ἔπεμψε καὶ εἰς Ἀθήνας 1600 φράγκα — ἐνῷ δαπανᾶ πρὸς συντήρησιν παρεκκλησίου καὶ σχολῆς, ἕτοιμος δ' ἐστὶν εἰς οἰκοδομὴν ἰδίου ναοῦ καὶ κτιρίου σχολῆς ἑλληνικῆς. — Ἐκ δὲ Βρασοβοῦ μανθάνομεν ὅτι καί τινας οἰκογενείας προσφύγων ἐκ Βουλγαρίας ἐβοήθησεν ἡ ὀλιγάριθμος κοινότης πρὸς τὴν ἀλλαχοῦ μετάβασιν.

Τοῦ λόγου δὲ νῦν ὄντος περὶ τῶν ἐν **Μόσχᾳ** ἑλλήνων, ἐκ καθήκοντος ἀναφέρομεν ὅτι, ποιησάμενος ἔκκλησιν πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς τοὺς ἐν Μόσχᾳ ὁ πανοσλ. ἀρχιμ. κ. Ἰάκωβος Βατοπεδινὸς, ἡγούμενος τοῦ Μετοχίου τοῦ Οἰκουμ. πατριαρχ. Θρόνου, προθύμους εὗρεν αὐτοὺς εἰς ἀρωγὴν, προηγηθέντος καὶ ἐν τούτῳ τοῦ ὁμογενοῦς ὀρθοδόξου κλήρου· οὕτω τὸ Μετόχιον τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ ὁ πανοσ. ἡγούμενος τοῦ Μετοχίου τῆς τῶν Ἰβήρων μονῆς ἀρχιμ. κ. Σωφρόνιος προσήνεγκον ἀνὰ 50 ρούβλια, οἱ ἀρχιμ. Ἰάκωβος Βατοπεδινὸς καὶ Παῦλος ἀνὰ 25, ὡς ἐδείχθησαν πρόθυμοι εἰς συνεισφοράν καὶ οἱ ἐκ τῆς τῶν Ἰβήρων μονῆς ἱερομόναχοι καὶ μοναχοί —Προσήνεγκον ἐπίσης ἀνὰ 50 ρούβλια οἱ ἀξιότιμοι κκ. Ἀδελφοὶ Ἰωάννου, καὶ Κουντούρης καὶ Σκουμπουρδῆς,—ἀνὰ 40, οἱ κκ. Σάκωφ καὶ Χατζηκώνστα— καί τινες ἕτεροι μικρότερα ποσά.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Κανονικὴ ἄδεια.—Τοῖς ἐκ τῶν σεβ. συνοδικῶν μητροπολίταις Σηλυβρίας καὶ Κολωνίας ἐχορηγήθη συνοδικῶς ἄδεια ἀπελεύσεως τοῦ μὲν πρώτου εἰς Ἅγιον Ὄρος μετὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ ἁγίου Πάσχα, τοῦ δὲ δευτέρου εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα πρὸς προσκύνησιν τοῦ παναγίου καὶ ζωοδόχου Τάφου, πρὸ τῶν ἑορτῶν.

Μητρόπολις Αἴνου.— Χθὲς ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὁ πανιερ. μητροπολίτης Αἴνου κ. Ἰωακεὶμ, ὃν ἐπεσκέψατο οἶκοι ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης.

Μητρόπολις Τυρολλόης.—Τῇ τρίτῃ ἀφίκετο εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ὁ πανιερ. μητροπολίτης Τυρολλόης καὶ Σερεντζίου κ. Νικηφόρος, ὃς ἐπὶ Συνόδου εὐχαριστήσας ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ, ἐποιήσατο καὶ τὴν ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ νενομισμένην εὐχαριστίαν κατὰ τὸ μέγα μήνυμα.

Βιβλία χρήσιμα. — Σπουδὴν ἐπίκαιρον, ὑπὸ πάσαν ἔποψιν ἀξίαν συστάσεως, καθὸ μελέτης ἀξίαν, ἐδωροφόρησεν εἰς τοὺς ἀρχαιολογοῦντας καὶ τοὺς φιλίστορας ὁ κράτιστος τῶν παρ' ἡμῖν φιλολόγων κ. Πέτρος Ν. Παπαγεωργίου τὸ μικρὸν φυλλάδιον «Θεσσαλονίκης κατεσφραγισμένον βιβλίον ἀνοιχθέν». Κρίσις τῆς ἐφημερίδος «Γαλάτου» ἐκδοθεῖσα διὰ τοῦ προπαρελθόντος τεύχους τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» ἀπαλλάττει λόγων μακρῶν ἡμᾶς περὶ τῆς χρησιμότητος τοιούτου βιβλίου ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν, οἵαι αἱ νῦν. Τὸ περὶ φρενῶν ἀγαθῶν τοῦ σοφοῦ Περιάνδρου λεχθὲν ἁρμόζει προσφυῶς εἰς τὸ μικρὸν βιβλίον τοῦ κ. Παπαγεωργίου. Πράγματι «μέγιστον ἐν ἐλαχίστῳ».

Φιλογένεια ἀξιομίμητος.—Ἐκ τοῦ «Ταχυδρόμου» τῆς Ἀλεξανδρείας ἐμάθομεν ὅτι ὁ ἐν Πειραιεῖ μεγαλέμπορος κ. Μιχαὴλ Ζέρβας, ἐπισκεψάμενος τὸν πανιερ. ἀρχιεπίσκοπον Σινᾶ καὶ Ραϊθοῦς

κ. Πορφύριον, παρόντων καί τινων ἐγκρίτων ὁμογενῶν, ἐδήλωσεν ὅτι δωρεῖται λίρας δισχιλίας ὑπὲρ τῆς ἐν τῇ νήσῳ Ἁγίῳ Εὐστρατίῳ, τῇ παρακειμένῃ τῇ Λήμνῳ, σχολῆς.—Αἱ ἐν Αἰγύπτῳ ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες συνεχῶς ἀγγέλλουσι τοιαύτας ἀξιομιμήτους δωρεάς, μεγάλας ἢ μικράς, προαγούσας τὰ ἐν ἐπαρχίαις τῆς κραταιᾶς ὀσμανικῆς αὐτοκρατορίας ἱερὰ καὶ κοινωφελῆ καθιδρύματα, ὅσα παριστῶσι τὴν ἑλληνικὴν εὐσέβειαν καὶ φιλογένειαν.

Βλαχερνῶν Ἁγίασμα. — Προϊστάμενος τῆς ἱερᾶς μονῆς Βλαχερνῶν διωρίσθη ὁ αἰδεσιμ. πρεσβύτερος κ. Κωνσταντῖνος Σταυρίδης, ἀρχαῖος μαθητὴς τοῦ γυμνασίου Κυδωνιῶν, γνώστης καὶ τῆς ἰταλικῆς καὶ τῆς ρωσσικῆς, καθὸ δεκαπενταετίαν περίπου διαμείνας ἐν Κισνοβίῳ. Ὁ νέος προϊστάμενος Βλαχερνῶν, γινώσκων καλλιστα καὶ τὴν τουρκικὴν, ἣν ὁ καταλληλότατος διὰ τὴν ἱερὰν ἐπιστασίαν ἐν τῷ Ἁγιάσματι τούτῳ, ὅπερ συνελκύει τοσοῦτον πλῆθος προσκυνητῶν, ἑλλήνων τε καὶ ρώσσων.

Ἐπισκέψεις. — Τῇ τετάρτῃ ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ἡ Α. Ἐξ. ὁ ἐνταῦθα πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Ι. Γρυπάρης —τῇ δὲ δευτέρᾳ ἡ δεκαπενθήμερον παρ' ἡμῖν διαμείνασα εὐγενεστάτη κόμησα κ. Λουΐζα Ο. Ριανκοὺρ, ἀποχαιρετίσασα ἐπὶ τῇ εἰς Ἀθήνας ἐπιστροφῇ. Τὴν ἐπίσκεψιν ἀπέδωκεν ὁ πανοσ. Μ. πρωτοσύγκελλος.

Περιοδευταί.—Τῷ ἐπισκόπῳ Χαριουπόλεως (βοηθῷ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Ἡρακλείας) κ. Φιλοθέῳ ἐχορηγήθη ἡ ἄδεια τῆς εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ἀφίξεως.

Θρησκευτικὰ ἀναγνώσματα. —Ὑπ' ὄψιν ἔχομεν τοὺς πρώτους τρεῖς ἀριθμοὺς τῆς «Σημαίας τῆς ἀνορθώσεως». Ὄργανον Ἀδελφότητος ἠθικοθρησκευτικῆς, ἐπιδιώκει νὰ ὑποστηρίζῃ τὴν θρησκευτικὴν ἀναζωπύρησιν, ἐξ ἧς, ἐπιτευχθείσης, ἀπορρέει πᾶσα ἀνόρθωσις, ἐκκλησιαστικὴ καὶ πολιτικὴ, οἰκογενειακὴ καὶ κοινωνική. Ἑπομένη τῷ σκοπῷ αὐτῆς ἡ «Σημαία» περιέχει κατάλληλον ὕλην, δυναμένην ὠφελῆσαι τὰς χριστιανικὰς οἰκογενείας. Ὑπὲρ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ παρομοίων θρησκευτικῶν ἀναγνωσμάτων εὐχόμενοι συνιστῶμεν τὸ νέον περιοδικόν, οὗ λίαν εὔωνον τὰντίτιμον.

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ.— Ἐν σχέσει πρὸς ὅσα πρὸ μηνὸς ἐγράψαμεν περὶ τῶν ἐπισκευῶν τῆς ἐκ τοῦ σεισμοῦ παθούσης ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς μονῆς Μεγίστης Λαύρας σκήτης τοῦ Τιμίου Προδρόμου, κρίνομεν καλὸν νὰ ἐκδώσωμεν τρία ἄρθρα τοῦ ἐπισήμου καταστατικοῦ τῆς σκήτης, ἃ δέον νὰ τηρῶνται κατὰ γράμμα.

ΑΡΘΡΟΝ Β'. «Ἡ ἱερὰ αὕτη Ρωμανικὴ κοινοβιακὴ σκήτη τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ἱδρυθεῖσα κατὰ τὰ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ἰσχύοντα ἔθιμα καὶ τάξεις, ὑπόκειται τῇ κυριάρχῳ μονῇ Μ.Λαύρᾳ εἰς τὸ διηνεκὲς καὶ ὑπάγεται εἴς τε τὰς πολιτικὰς καὶ πνευματικὰς ἀρχὰς, εἰς ἃς καὶ ἡ Μ. Λαύρα, ἤτοι ὡς αὕτη πνευματικῶς ὑπάγεται εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως καὶ πολιτικῶς εἰς τὴν Α. Α. Μεγαλειότητα τὸν σουλτάνον, οὕτω καὶ ἡ σκήτη αὕτη, τῆς ὁποίας αἱ ἄμεσοι σχέσεις μετὰ τῶν ρηθεισῶν δύο ἀρχιῶν θέλει γίνεσθαι διὰ μέσου τῆς ἱερᾶς μονῆς Μ. Λαύρας».

ΑΡΘΡΟΝ Ζ'. «Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν τῇ σκήτῃ ταύτῃ πατέρων καθωρίσθη εἰς τὸ διηνεκὲς εἰς ἑξήκοντα μετὰ δέκα δοκίμων· ἡ σκήτη ὑποχρεοῦται νὰ μὴ παραβιάσῃ τὸν ὅρον τοῦτον ἐπ' οὐδεμιᾷ αἰτίᾳ καὶ προφάσει».

ΑΡΘΡΟΝ Η'. «Ἅμα τῇ ὑπογραφῇ καὶ ἐπικυρώσει τῶν ἀμοιβαίων τούτων ἐγγράφων, ἡ σκήτη αὕτη τοῦ Τιμίου Προδρόμου ὀφείλει νὰ ἐγχειρίσῃ τῇ κυριάρχῳ μονῇ Μ. Λαύρᾳ κατάλογον τῶν ἐν αὐτῇ πατέρων ὀνομαστικόν· ὁπόταν δὲ τούτων κανεὶς ἀποχωρήσῃ ἢ ἀποθάνῃ καὶ πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ ἀποχωροῦντος ἢ τοῦ τεθνεῶτος προσληφθῇ ἢ κουρευθῇ μετὰ τὴν νόμιμον δοκιμασίαν ἄλλος μοναχὸς, νὰ εἰδοποιῆται ἡ κυρίαρχος μονὴ Μ. Λαύρα ἵνα καταχωρίζηται τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν τῷ καταλόγῳ». (Οὕτω γίνεται).

Η ΑΝΤΙΦΑΣΙΣ ΤΟΥ ΥΛΙΣΜΟΥ

ΚΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Ὁ φρενόλεθρος καὶ κοσμοκτόνος ὑλισμὸς ἀπορρίπτει, φίλοι ἀναγνῶσται, τὴν περὶ ψυχῆς ἰδέαν καὶ πίστιν ὡς ἐνιαίας οὐσίας πνευματικῆς ἐν τῷ θεοπλάστῳ καὶ θεομόρφῳ ἀνθρώπῳ, διακρινομένης τοῦ πολυσυνθέτου θνητοῦ καὶ φθαρτοῦ σώματος, μόνον καὶ μόνον διότι οὐδεὶς δύναται νὰ ὀσφρανθῇ, νὰ γευθῇ, νὰ ἴδῃ, νὰ ψηλαφήσῃ, καὶ αἰσθανθῇ τὴν ἄφθαρτον καὶ ἀθάνατον πνευματικὴν ψυχὴν, δέχεται δ' ἐξ ἄλλου **κεκρυμμένην** τινὰ ἐν τῷ ὀργανισμῷ τοῦ θεοπλάστου καὶ θεοειδοῦς ἀνθρώπου **δύναμιν**, τὴν ὁποίαν ὅμως κακῶς ἐξαρτᾷ ἀπὸ τῆς ἀσυνειδήτου καὶ ἄνου ὕλης, διότι δὲν ἔχει τὰ τῆς ὕλης προσόντα, καὶ τὴν ὁποίαν οὐδέποτε ὠσφράνθη, ἐγεύθη, εἶδεν, ἐψηλάφησε, καὶ ᾐσθάνθη. Ἆρα ὁ

ἀνθρωπόλεθρος καὶ θεοστυγέστατος ὑλισμός, ἀντίφάσκει πρὸς ἑαυτὸν, καὶ τυγχάνει ὢν ἀσύστατος, ἢ μωρότατον σύστημα.

Τῷ ὀργανικῷ ἐξ ὕλης πολυσυνθέτῳ θνητῷ καὶ φθαρτῷ σώματι δὲν συνταυτίζεται ἡ ἀνώλεθρος καὶ ἀείζωος ψυχὴ, διότι, ἁπλῆ μονὰς οὖσα ἄφθαρτός ἐστι διὰ τὴν ταύτης ἁπλότητα, ἀδιαίρετος καὶ ἄτμητος, καὶ περὶ τὴν ἄϋλον ψυχὴν διαμορφοῦται ὁ σωματικὸς ὀργανισμὸς, ὅστις καὶ διαλύεται εἰς τὰ μέρη, ἐξ ὧν συνίσταται ὅταν ἡ ψυχὴ χωρισθῇ τοῦ σώματος ἀπελθοῦσα.

Ὁ χωρισμὸς οὗτος τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος καλεῖται **Θάνατος**· ὁ δὲ θάνατος δὲν εἶναι μήτε ἐξαφάνισις καὶ ἐξουδένωσις, ἢ ἐκμηδένωσις τῆς ψυχῆς, μηδὲ τῶν συνιστώντων πολλῶν τὸ σῶμα μορίων, ἀλλὰ διαχωρισμὸς τῶν συνηνωμένων εἰς τὰ ἐξ ὧν ταῦτα συνετέθησαν, τῆς ψυχῆς εἰς τὸν τόπον τῶν ψυχῶν, καὶ τῶν ὑλικῶν μορίων εἰς τὰ τῆς φύσεως στοιχεῖα. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ψυχὴ εἶναι τὸ πρόσωπον, τὸ ἄτομον, τὸ **ἐγὼ** τὸ λαβὸν καὶ ἔχον βούλησιν ἐλευθέραν καὶ νόμον ἐλευθερίας, παρὰ τοῦ ἀληθινοῦ τριαδικοῦ Θεοῦ ἡμῶν τὸν τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου, ἵνα κατ' αὐτὸν φθάσῃ εἰς ὃν ἐπλάσθη σκοπὸν, εἰς τὸν προορισμὸν αὐτῆς (ὅστις τυγχάνει ὁ ἠθικὸς τέλειος καταρτισμὸς ὡς καὶ ἡ κατὰ χάριν θέωσις αὐτῆς) διὰ τοῦτο ἄρα αὐτὴ, λυθεῖσα τῶν δεσμῶν τοῦ σώματος, μεταβαίνει ἵνα δώσῃ λόγον καὶ εὐθύνας τῶν ἐλευθέρων πράξεων αὐτῆς ἐνώπιον τοῦ νομοδότου, παγγνώστου καὶ δικαιοτάτου ἀληθινοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ποιήσαντος καὶ νομοθετήσαντος αὐτὴν καὶ τάσσεται κατὰ τὴν δικαίαν τοῦ πανεπιστήμονος, ἀδεκάστου, ἀδυσωπήτου καὶ ἀθλοθέτου κριτοῦ ἀπόφασιν εἰς ἣν ἀνήκει θέσιν καὶ τάξιν, ἐὰν μὲν ἐνάρετος, φιλόχριστος καὶ ἀγαθὴ, εἰς τὸν κόσμον τῶν κατ' ἀρετὴν βιωσάντων, ἐὰν δὲ κακὴ, χριστομάχος, σκολιὰ, πονηρὰ, ἀντίθεος καὶ διεστραμμένη, εἰς τὸν κόσμον τῶν κακῶν, φαύλων καὶ πονηρῶν. Ἐπειδὴ δὲ διὰ τοῦ σώματος ἔδρασε καλῶς ἢ κακῶς, διὰ τοῦτο ἄρα καὶ διὰ τοῦ σώματος ἀμείβεται, καὶ διὰ τοῦ σώματος κολάζεται.

Ἵνα δὲ σώματι ἀμειφθῇ, ἐὰν καλῶς, θεαρέστως καὶ χριστοτερπῶς ἔδρασε, καὶ σώματι κολασθῇ, ἐὰν κακῶς, φαύλως, καὶ θεοστυγῶς ἐπολιτεύθη, πᾶσα ἄρα ἀνάγκη, φίλοι ἀναγνῶσται, νὰ λάβῃ ἡ ψυχὴ αὖθις τὸ σῶμα δι' **ἀναστάσεως**, ἑνουμένη αὖθις μετὰ τοῦ ὀργανικοῦ σώματος· καὶ τὴν **ἀνάστασιν** τῶν νεκρῶν ἔργῳ καὶ λόγῳ ὁ οὐρανόπεμπτος, κοσμοσωτήριος καὶ θειότατος χριστιανισμὸς ὑπέδειξε, καὶ ἐδίδαξε, καὶ διδάσκει, καὶ **δόγμα** εἶναι πίστεως ἡ **ἀνάστασις** τῶν **νεκρῶν**, καὶ ἡ ἀθανασία ὄχι μόνον τῶν ψυχῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν σωμάτων τῶν θεοπλάστων καὶ θεοεικέλων ἀνθρώπων. Χριστιανοὶ δὲ εἶνε καὶ λέγονται οἱ ὁμολογοῦντες ὅτι **προσδοκῶσιν** ἀνάστασιν νεκρῶν καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, μακαρίαν μὲν καὶ εὐφρόσυνον διὰ τοὺς χριστιανικῶς βιώσαντας καὶ πολιτευσαμένους, παναθλίαν δὲ, ἀλγεινοτάτην, καὶ σφόδρα δακνοκάρδιον διὰ τοὺς ἀσεβεῖς καὶ ἀπίστους, καὶ χριστομάχους ὑλόφρονας καὶ ὑποκριτὰς, καὶ διὰ πάντας, συλλήβδην εἰπεῖν, τοὺς βιώσαντας ἀμετανοήτως ἐν ἀδικίαις, ἀνομίαις, καὶ θεοστυγέσι πράξεσι.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 21 μαρτίου 1907.

ΞΕΝΟΦΩΝ Α. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
(ἰατρὸς)

ΟΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ ΛΟΓΙΟΙ

Ἐργασίαι αὐτῶν, Ἐπιστημονικὸς βίος, Γεωγραφία, Ἱστορία, Παλαιογραφία, Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία· καὶ οἱ τῶν κλάδων τούτων ἀντιπρόσωποι ἐν Ἀθήναις*

§ 25.

Ἀλλὰ *ἕνεκα τῆς ἄνωθι παραπομπῆς περὶ τοῦ ἀνυπάρκτου κώδικος Μαρίας τῆς βασιλίσσης καὶ τοῦ πανομοιοτύπου τοῦ* **γραφέντος**(!) *ὑπὸ τῆς βασιλίσσης ταύτης λαβόντες ὑπ' ὄψιν τὸ 70ὸν τεῦχος τῆς Ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ κ. Λάμπρου ἀμέσως μετὰ δύο σελίδας (ἐν τῇ σ.39) ἐνετύχομεν τῷ ἀπεικονίσματι τῆς βυζαντιακῆς ἐπιγραφῆς τῆς ἐκ τοῦ ναοῦ παρειλημμένης τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἐν Ἐφέσῳ (Ἁγιὰ-σουλούκ). Τὸ ἀπεικόνισμα τοῦτο ἤγαγεν εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν τὰς παρατηρήσεις, ἃς ὑπεβάλομεν ἔν τινι συνομιλίᾳ φίλων ἐν τῷ Ἀναγνωστηρίῳ τοῦ* **Ἑλλην. φιλολογ. Συλλόγου** *τὸ* 1895 *καὶ τῷ κ.* Benndorf. *Κυβερνητικῇ διαταγῇ μεταβάντες ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ Αὐτοκρ. Μουσείου κατὰ τὰς πρώτας, τὰς καὶ προκαταρκτικὰς, σκα-*

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 169—171.

φὰς, ἐν τῇ παλαιᾷ Ἐφέσῳ, αἵτινες ἤρξαντο τῇ δευτέρᾳ 8]20 Μαΐου, 1895 ἑορτῇ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, τῇ καὶ ἀξιομνημονεύτῳ ἐν τῇ Ἱστορίᾳ, ἔκτοτε δὲ διενεργοῦνται ὑπὸ τοῦ **Καισαροβασιλικοῦ Ἱνστιτούτου** τῆς Βιέννης καὶ τόσα νέα εἰς φῶς ἤγαγον πράγματα καὶ δὴ καὶ πολλὰ τῆς βυζαντιακῆς ἐποχῆς τῆς πόλεως διηυκρίνησαν ὑπὸ τὴν σοφὴν ὁδηγίαν πρῶτον μὲν τοῦ αὐλικοῦ συμβούλου καὶ ἀριγνώτου καθηγητοῦ τῆς Ἀρχαιολογίας κ. O. Benndorf εἶτα δὲ τοῦ δρος κ. Heberdey, ἔσχομεν τὴν εὐκαιρίαν καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἵν' ἀντιγράψωμεν καὶ τὸ σχῆμα ὑπὸ κλίμακα 1. 100 παρασκευάσωμεν.

Μάτην ἀνεζητήσαμεν ἐν τοῖς παρερριμμένοις χαρτίοις, ἅτινα οὐδ' ἵνα προσβλέψωμεν ἀπὸ ἐτῶν ἐπεθυμοῦμεν, τὴν εἰκόνα τοῦ σχήματος, ὅπερ ἐπιτήδειος ἰχνογράφος φίλος ὑπάλληλος τοῦ Μονοπωλείου τῶν καπνῶν ὁ κ. Ὀρ. Τραυλὸς, δι' ἡμᾶς παρεσκεύασε. Πρὸ τῆς πυρπολητείσης τῷ 1885 ἐκκλησίας (25 Αὐγούστου) εὕρομεν τὴν ἐνεπίγραφον βυζαντιακὴν ἐκ μαρμάρου πλάκα (πάχους 0,8 ἑκ. μ.). Ἡ ἐπιγραφὴ ὡς ἔστιν ἰδεῖν εἰς τὸν μετ' ἐπιστασίας ἐξετάζοντα ἀναφερομένη εἰς τὸν **δομέστιχον τῶν ψαλτῶν Θεόδωρον** χρονολογεῖται οὐχὶ ἀπὸ τοῦ

ΕΤ ϛ Χ
Α
ΜΕΙΝ

6600=1122 μ. Χ. ἀλλ' ἀπὸ τοῦ 6645, διότι τὸ ΜΕΙΝ(Δ) ἡμεῖς ἀναγινώσκομεν οὐχὶ **μεινὶ** (μην) ἀλλὰ χωρίζοντες εἰς **μέ** καὶ **Ἰνδί(κτου)**· τὸ νομισθὲν Λ. οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ Δ ἀκριβῶς δὲ ἄνωθεν τοῦ Ν εὑρηται τὸ Δ, καὶ ἡ γωνία αὐτοῦ ἡ ἄνω συμπίπτει εὐθὺ κάτωθεν τοῦ ἀριστεροῦ σκέλους τοῦ Χ. Καθ' ἡμᾶς ἄρα ἀναγνωστέον· **«ἔτει ϛχμε', ἰνδ. ιε', μηνὶ σεπτεμβρίῳ,** ὡς ἄριστα ἐν τοῖς ἀντιγράφοις δύναται ἕκαστος διακρῖναι[1]. Τίς οὗτος ὁ Θεόδωρος ὁ δομέστιχος τῶν ψαλτῶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ὁ κατὰ μεσοῦντα τὸν ΙΒ' αἰῶνα ἀκμάσας; Δὲν ἐξετάζομεν τί ἔγραφεν ἴσως ὁ κ. Λάμπρος περὶ αὐτοῦ ἐν **Παρνασσῷ** (1878) ἢ ὁ κ. Weber[1] καὶ ἄλλοι πρὸ αὐτοῦ. **Ἐνταῦθα μόνον ἐκ τοῦ ἡμετέρου ἡμερολογίου προστιθέμεθα ὅτι ἐν τῷ κάστρῳ τοῦ Ἁγιασουλοὺκ** (=ἁγίου Θεολόγου) πρὸ τοῦ μικροῦ τρουλλωτοῦ τεμένους, ὅπερ κατέχει τὸ κεντρικὸν μέρος τῆς ὅλης περιοχῆς τῆς ἀκροπόλεως εὕρομεν **δύο** ἐκ μαρμάρου τεμάχη, ἅπερ ὑφ' ἡμῶν συναρμοσθέντα φέρουσιν ἐν ἐκγλύφῳ τὸ ὄνομα,

ΘΕΟΔΩΡΟ]ΝΑ

ἐν μεγάλοις γράμμασιν[2]· εἶναι ἆρά γε ὁ αὐτὸς Θεόδωρος ὁ ἐν τῇ ἡγουμένῃ ἐπιτυμβίῳ πλακὶ ἀναφερόμενος;

Προσθέσωμεν δὲ ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ τεύχει τῆς **Ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος** ὁ κ. Λάμπρος (ἐν σελ. 47) κρίνων περὶ τῆς Ἀθηναίας Εἰρήνης λέγει ὅτι αὕτη ἠμαύρωσε τὴν μνήμην τῆς βασιλίσσης· «διὰ τῶν ἀνοσιουργιῶν, **εἰς ἃς παρεφέρθη**, καὶ ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν κατέταξεν αὐτὴν τὴν συγκαλέσασαν τὴν ἑβδόμην οἰκουμενικὴν Σύνοδον μεταξὺ τῶν ἁγίων, ἐνῷ ἠξίωσε τῆς τιμῆς τῆς μνήμης ταύτης τὴν ὁμώνυμον Εἰρήνην, τὴν σύζυγον τοῦ αὐτοκράτορος Ἰωάννου τοῦ Κομνηνοῦ, τὴν ἐξ Οὐγγαρίας», τὴν κτιτόρισσαν δῆλα δὴ τῆς μεγάλης καὶ ἱστορικῆς Μονῆς τοῦ **Παντοκράτορος** (νῦν **Ζεϊρὲκ δζαμί**), τὴν μοναχὴν Ξένην. Ἀλλὰ καὶ ἡ γνώμη αὕτη θετικώτερον ἐκπεφρασμένη καὶ ἡ περὶ ταύτης ἀλήθεια ἀπεδείχθη τὸ πρότερον ὑπὸ τοῦ νῦν σεβασμ. μητροπολίτου Πελαγονίας τοῦ κ. Ἰωακεὶμ (Φοροπούλου) ἐν τῇ περὶ **Εἰρήνης τῆς Ἀθηναίας** πραγματείᾳ αὐτοῦ (1887). Ἀγνοοῦμεν τί ἔγραψεν ὁ κ. Λάμπρος ἐν τῷ **Ἀνθοστεφεῖ Ἡμερολογίῳ** κατὰ τὸ ἔτος 1893(;) ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐπανόρθωσις Ἱστορικοῦ Λάθους—Εἰρήνη ἡ Ἀθηναία, Εἰρήνη ἡ Ἁγία» ἀποδίδει τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι, ἢ ἐπανθεῖ καὶ ἐν τῇ πραγματείᾳ ταύτῃ νέον τι ἄνθος ἐπιλησμοσύνης ἢ ἐγωϊσμοῦ; Δὲν ηὐτυχήσαμεν ἵνα ἔχωμεν ἢ ἴδωμεν τὴν διατριβήν.

(ἕπεται συνέχεια)

Β. Α. ΜΥΣΤΑΚΙΔΗΣ

1. Πᾶσαι ἄλλαι αἱ ἀναγνώσεις τῆς χρονολογίας περιτταί· Καὶ ἡ Ἰνδικτιὼν ιε' πράγματι συμπίπτει τῷ 6645ῳ ἔτει ἀπὸ θεογονίας (1127 μ. Χ.).

1. Guide de Voyageur à Ephèse, 1890 σ. 38, ἔνθα φέρεται τὸ 1202, ἔτος τοῦ θανάτου τοῦ Θεοδώρου.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΖ'.
ΑΡΙΘ. 13

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 31 ΜΑΡΤΙΟΥ 1907

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ
Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ..... 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (ταμίας)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιτραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπίσημα ἔγγραφα – Διάψευσις—Ἐκκλησία Κύπρου—Διωγμὸς ὀρθοδόξων—Ἐπίκαιρα γράμματα—Κατάλογος τῶν ὑπογραψάντων τὴν πρὸς τὴν Διοίκησιν Δράμας ἀναφορὰν ρωμουνιζόντων δῆθεν ἐν Δράμᾳ — Εἰδήσεις ἐξ ἐπαρχιῶν —Περιγραφὴ ἱεροῦ τεύχους—Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά —Ἡ προσωπικὴ ὕπαρξις τοῦ Διαβόλου Οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει λόγιοι—Δικαστικαὶ Ἀγγελίαι.

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

ΙΩΑΚΕΙΜ

ἐλέῳ Θεοῦ

Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως
Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης

Ἀριθ. πρωτ. 1989

Ἐντιμότατοι κληρικοὶ τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ εὐλαβέστατοι ἱερεῖς καὶ ὁσιώτατοι ἱερομόναχοι οἱ ψάλλοντες ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τῆς Πόλεως, τοῦ Γαλατᾶ καὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς Καταστένου, καὶ τιμιώτατοι ἐπίτροποι καὶ λοιποὶ πάντες εὐλογημένοι χριστιανοί, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἡμῶν ἀγαπητά, χάρις εἴη ἡμῖν καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ, παρ' ἡμῶν δὲ εὐχή, εὐλογία καὶ συγχώρησις. Δύο ἱερεῖς καθολικοί, φέροντες τὴν περιβολὴν καὶ τὸ σχῆμα τῶν ὀρθοδόξων κληρικῶν, μετέβησαν κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν εἰς τὴν ἐν Κοντοσκαλίῳ ἱερὰν ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας τῆς Ἐλπίδος, ἐπὶ προφάσει θέας καὶ ἀκροάσεως τῆς τελουμένης ἀρχιερατικῆς λειτουργίας· κατὰ τὴν ἀπόλυσιν δὲ ἐξερχόμενοι προέβησαν, ὑπούλως καὶ ἐν σπουδῇ, εἰς τὴν διανομὴν πρὸς τὸ ἐξερχόμενον ὀρθόδοξον ἐκκλησίασμα προσηλυτιστικοῦ τινος φυλλαδίου, ἑλληνιστὶ γεγραμμένου, φέροντος δὲ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἔρχου καὶ Ἴδε», ἐν ᾧ, ὑπὸ μορφὴν διαλόγου, περιέχονται τὰ γνωστὰ ὑποκριτικὰ τεχνάσματα καὶ σοφίσματα, ὅτι δηλ. ὁ εἰς τὴν παπικὴν Ἐκκλησίαν προσχωρῶν ὀρθόδοξος Ἕλλην δύναται ἵνα τηρήσῃ τοὺς οἰκείους αὐτῷ καὶ προσφιλεῖς τύπους τῆς λατρείας, ὡσεὶ περὶ τῶν τύπων ἦν ἡμῖν ἡ διαφορὰ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης, ὅτι οὐδόλως διακινδυνεύει τὸν ἐθνισμὸν αὐτοῦ, καὶ τὰ τοιαῦτα. Κατὰ τοῦ δόλου οὖν τῶν τολμητιῶν

τούτων προπαγανδιστῶν, οἵτινες, τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ἀπάτην φέρουσιν ἀποτετυπωμένα καὶ ἐν αὐτῇ ἔτι τῇ μετεσχηματισμένῃ περιβολῇ αὐτῶν, προφυλάσσοντες, ἐκ καθήκοντος ἐκκλησιαστικῆς προνοίας, τοὺς εὐσεβεῖς καὶ ὀρθοδόξους χριστιανοὺς, συνιστῶμεν ὅπως προσέχωσι πάντες ἀπὸ τῶν λύκων τούτων τῶν ἐν σχήματι προβάτων ἐρχομένων καὶ ἀπὸ τῶν ποικίλων πλεκτανῶν καὶ μεθοδειῶν αὐτῶν. Οἱ αὐτοὶ γὰρ προπαγανδισταὶ καὶ προσηλυτισταὶ ἵδρυσαν καὶ ναὸν ἐν Κοντοσκαλίῳ, κατὰ πάντα ὅμοιον πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους ναοὺς, ἐν ᾧ αἱ ἀκολουθίαι καὶ αἱ λειτουργίαι πρὸς ἐξαπάτησιν τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ τελοῦνται ἑλληνιστὶ κατὰ τὴν τάξιν καὶ τὸ ἡμερολόγιον καὶ ἑορτολόγιον τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας. Ὥσπερ γὰρ ὁ πατὴρ τοῦ ψεύδους πειράζων τὸν Κύριον ἔλεγε «ταῦτα πάντα σοὶ δώσω, ἐὰν πεσὼν προσκυνήσῃς με», οὕτω καὶ οἱ τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας καὶ ἀγάπης λυμεῶνες οὗτοι, οἱ πειράζοντες καὶ ταράττοντες τὴν διδάξασαν τοὺς πατέρας αὐτῶν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, εἰσὶν ἕτοιμοι καὶ πρόθυμοι ἵνα τὰ πάντα ὑποσχεθῶσι καὶ ἐπιτρέψωσιν, ἀρκεῖ μόνον ἵνα προσκυνηθῇ ὁ τὸν θρόνον αὐτοῦ ὑπεράνω τῆς Ἐκκλησίας στήσας ἐπίσκοπος τῆς Ρώμης. Ἀλλ' ὑμεῖς, ἐδραῖοι καὶ ἀκλόνητοι ἐν τῇ πίστει καὶ ταῖς παραδόσεσι τῶν πατέρων, στήκετε καὶ μένετε ἐν οἷς ἐμάθετε καὶ ἐπιστώθητε, εἰδότες παρὰ τίνος ἐμάθετε. Ἀπὸ τῶν τετυφλωμένων δὲ καὶ ἐξεστραμμένων ποικιλωνύμων καὶ πολυμόρφων προπαγανδιστῶν τῶν ἐρχομένων ἵνα ἐπηρεάσωσιν ὑμῶν τὴν ἀγαθὴν ἐν Χριστῷ ἀναστροφὴν, στελλόμενοι καὶ ἀποστρέφοντες τὸ πρόσωπον ὑμῶν, δέεσθε τοῦ Κυρίου ἵνα φωτίσῃ αὐτούς τε καὶ τοὺς ἀποστέλλοντας αὐτοὺς, ὅπως ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας καὶ ἀγάπης, ἀφ' ἧς ἐξέκλιναν. «Αὐτὸς δὲ ὁ Κύριος τῆς εἰρήνης δώῃ ὑμῖν τὴν εἰρήνην διὰ παντὸς ἐν παντὶ τρόπῳ», οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν. ,αψζ'.

ΕΝ ΜΗΝΙ ΜΑΡΤΙΩ [κδ'] ΙΝΔΙΚΤΙΩΝΟΣ Ε'.

ΔΙΑΨΕΥΣΙΣ

Ἐν τῇ «*Independance Belge*» τῶν Βρυξελλῶν τῆς 1—2 Ἀπριλίου (ν. ἡ.) ἐδημοσιεύθη ἡ εἴδησις ὅτι ὑπὸ τῶν δύο διοικητικῶν τῆς Ἐκκλησίας Σωμάτων «ἐνεκρίθη ὅπως τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον μὴ συνάψῃ ἀμέσους διαπραγματεύσεις μετὰ τῆς Ρουμανίας (περὶ τῶν Κουτσουβλάχων) ἀλλὰ διὰ μιᾶς Πρεσβείας ἥτις θὰ παρουσιάζετο ὡς μεσολαβοῦσα. Ἐλπίζεται δὲ ὅτι ἡ ρωσσικὴ Πρεσβεία θέλει διαδραματίσει τὸ πρόσωπον τοῦτο».

Ἐνετάλημεν νὰ διαψεύσωμεν, κατηγορηματικώτατα, τὴν εἴδησιν ταύτην, ὡς παντελῶς ἀσύστατον καὶ ἀβάσιμον. Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, στοιχοῦν ἀπαρεγκλίτως τῇ κανονικῇ καὶ νομοταγεῖ αὐτοῦ πολιτείᾳ, οὐδέποτε ἀνεγνώρισε τῇ Ρουμανίᾳ (καθὼς καὶ πάσῃ ἑτέρᾳ ξένῃ Δυνάμει) τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ ἀναμιγνύεσθαι ἢ ἐπεμβαίνειν, ὑφ' οἱονδήποτε τύπον, εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς ὑποθέσεις τῶν ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας βιούντων Ὀρθοδόξων, ὑπηκόων τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου καὶ τέκνων πιστῶν τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Κατὰ συνέπειαν, τὰ περὶ διαπραγματεύσεων, ἀμέσως ἢ ἐμμέσως διεξαχθησομένων, πρὸς τρίτους, ἐλέγχονται ὡς πάντῃ ἀνύπαρκτα καὶ φαντασιώδη.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Τῷ παρελθόντι Σαββάτῳ 24 Μαρτίου, κατέφθασεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα.

«Νικωσία.

Παναγιώτατον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην,

Πολιτικοὶ ὁμόφρονες Κιτίου ὑπέβαλον ἐν Νομοθετικῷ, ἀποτελουμένῳ ἐξ Ἄγγλων, Ὀθωμανῶν καὶ Ἑλλήνων, νομοσχέδιον πρὸς ἐκλογὴν Ἀρχιεπισκόπου, ἀντιμαχόμενον ἱεροῖς κανόσιν Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, σφετεριζόμεον δικαιωμάτων αὐτῆς, παρεχομένων ἀναρμοδίοις λαϊκοῖς. Ἱερὰ Σύνοδος Κύπρου ἀδικουμένη ἐπικαλεῖται

βοήθειαν Μεγάλης Ἐκκλησίας ἀποκροῦσαι κίνδυνον.

Ἱερὰ Σύνοδος»

Τὸ περιεχόμενον τοῦ τηλεγραφήματος τούτου παρήγαγεν, ὡς εἰκὸς, ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ὀδυνηρὰν ἔκπληξιν ἐπὶ τοῖς τολμηθεῖσιν ἀντικανονικῶς καὶ ἐκθέσμως. Ὡς γνωστὸν, τὸ Νομοθετικὸν Συμβούλιον Κύπρου, ἐν ᾧ τὰ μὴ ὀρθόδοξα καὶ μὴ χριστιανικὰ μέλη εἰσὶν ἰσάριθμα τοῖς Ὀρθοδόξοις τοιούτοις προεδρεύεται δὲ ὑπὸ τοῦ κατὰ καιροὺς ἄγγλου Ἀρμοστοῦ τῆς νήσου, ἔχον ὅλως ἀλλοῖον πολιτικὸν προορισμὸν, φύσει ἀποκλείεται, διὰ πολλαπλοῦς κανονικοὺς λόγους, ἀπὸ πάσης ἀναμίξεως ἢ συμμετοχῆς εἰς τὰ ἀφορῶντα καὶ ἐν γένει μὲν τὴν διαρρύθμισιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου, ἰδιαίτατα δὲ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῶν λοιπῶν πνευματικῶν ποιμένων τῆς νήσου.

Ἡ διὰ τοῦ ἐπιχειρουμένου ἄρα πραξικοπήματος λακπάτησις ρητῶν διατάξεων τῶν ἱερῶν κανόνων ἀναφερομένων εἰς αὐτὰς τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας, πρωτοστατούντων αὐτῶν ἐκείνων, οἵτινες, καὶ αὐτὴν τὴν παρέμβασιν τῶν σεπτῶν πατριαρχικῶν θρόνων πρὸς εἰρήνευσιν τῆς κλυδωνιζομένης ἀδελφῆς Ἐκκλησίας,—παρέμβασιν οὔτε ἀντικανονικὴν οὔτε ἀσυνήθη ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ—πάσῃ δυνάμει ἀπέκρουσαν, ἐπὶ τῇ κενῇ προφάσει μήπως δι' αὐτῆς θιγῶσιν, ἢ μειωθῶσι, τὰ κανονικὰ δίκαια τῆς αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, εἶναι τόσον παράτολμος καὶ ἀπροκάλυπτος, ὥστε πεποίθαμεν ὅτι καὶ, αὐτοὶ οἱ ἐν στιγμῇ, πάντως, βιαίας ἐκρήξεως ἀνθρωπίνων παθῶν προβάντες εἰς τὴν σύλληψιν καὶ διενέργησιν τοῦ ἐν λόγῳ νομοσχεδίου, νηφαλιώτερον σκεπτόμενοι καὶ ἀναλογιζόμενοι, τὸ μὲν τὸ μέγεθος τῆς εὐθύνης ἥτις μέλλει βαρύνειν αὐτοὺς ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, τὸ δὲ τὴν ἐπαύξησιν τῶν δεινῶν ἅτινα ἡ ἐπιδίωξις τοῦ ὀλεθρίου νομοσχεδίου ἀφεύκτως θὰ προκαλέσῃ ἐπὶ τῆς καὶ ἄνευ τούτων ἱκανῶς ἤδη ταλαιπωρηθείσης καὶ ταλαιπωρουμένης ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, θέλουσι παραιτηθῇ αὐτοῦ καὶ ἐπιζητήσει, ἐν πνεύματι χριστιανικῆς πραότητος καὶ ὁμονοίας, τὴν ἐξομάλυνσιν τῆς μετεώρου ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως, τῆς κατατρυχούσης ὀδυνηρῶς, ἀπὸ ἑπταετίας ὅλης, τὴν ἑαυτῶν χώραν.

Πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ποθητοῦ τούτου ἀποτελέσματος, ἡ Α. Θ. Παναγιότης, ἔσπευσε νὰ διαβιβάσῃ, συνοδικῇ διαγνώμῃ, πρὸς ἑσπέρας τοῦ Σαββάτου, τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα.

Ἱερᾷ Συνόδῳ Κύπρου καὶ Μητροπολίτῃ Κιτίου.

Ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως ἀποδοκιμάζει πᾶσαν πρᾶξιν μὴ οὖσαν σύμφωνον ἱεροῖς κανόσι καὶ πολιτεύματι αὐτῆς, εὐχομένη τῇ ἀδελφῇ Ἐκκλησίᾳ ὁμόνοιαν καὶ ἐνίσχυσιν ἐξ ὕψους ἐν τῇ ὁδῷ ταύτῃ.

Πατριάρχης ΙΩΑΚΕΙΜ

ΔΙΩΓΜΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

Ὁ ἐπὶ διάστημά τι μετριασθεὶς φόβος ὡς ἐκ τῶν παρασχεθεισῶν ἐνθαρρυντικῶν διαβεβαιώσεων καὶ ὑποσχέσεων, ἤρξατο πάλιν κυριαρχῶν ἀνὰ τὸ ὀρθόδοξον ἑλληνικὸν στοιχεῖον ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ, κατόπιν τῶν νέων ἀπειλητικῶν ἐνεργειῶν καὶ δηλώσεων τῶν μελῶν τῶν κομιτάτων.

Ἑστία τούτων ἐγένετο, αὖθις, ὁ Πύργος, ἔνθα συνεκεντρώθησαν ἤδη τετρακόσιοι, περίπου, κομιτατζῆδες, μὴ ἀποκρύπτοντες ὅτι σκευωροῦσι τὸν ὄλεθρον καὶ τῶν ἐναπολειφθέντων Ἑλλήνων Ὀρθοδόξων. Ἤδη, ἀπὸ τῶν ἀρχῶν Μαρτίου, συναγείραντες τὸν ὄχλον τῆς πόλεως, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ βουλγαρικοῦ ναοῦ καὶ τοῦ διευθυντοῦ τῆς βουλγαρικῆς ἐφημερίδος «Φωνὴ τοῦ Πύργου», εἰσώρμησαν εἰς ἑλληνικὴν οἰκίαν, ἔνθα ἐπρόκειτο νὰ τελεσθῇ γάμος ὀρθοδόξων, τοῦ ἐξ Ἀγχιάλου Νικολάου Ἰωακεὶμ Νίκου μετὰ τῆς Παρασκευῆς Δούκα Νικολάου καὶ, βίᾳ ἀπελάσαντες τὸν μέλλοντα νὰ τελέσῃ τὸ μυστήριον ὀρθόδοξον ἱερέα παπᾶ Στυλιανὸν, τὸν μόνον ὀρθόδοξον ἐν τῇ πόλει ἐναπομείναντα ἱερέα, ἐπέβαλον τὸν βούλγαρον σχισματικόν· τοῦ ἐπάρχου τῆς πόλεως, οὗτινος τὴν προστασίαν ἐπεκαλέσθησαν οἱ ὀρθόδοξοι, ἀπαθέστατα δηλώσαντος ὅτι «ἔδει νὰ ὑποκύψωσιν εἰς τὴν θέλησιν τοῦ λαοῦ».

Τὴν δευτέραν 19 Μαρτίου, οἱ ἐν Ἀγχιάλῳ κομιτατζῆδες ἀπεπειράθησαν νὰ θέσωσι πῦρ ὅπως καταστρέψωσιν ἐντελῶς καὶ τὴν μόνην ἐναπομείνασαν ἔξω συνοικίαν (ξξω μαχαλᾶς). Ἀλλ' εὐτυχῶς, τοῦ πράγματος γνωσθέντος ἐγκαίρως, προελήφθη τὸ κακόν.

Διὰ τὴν κυριακὴν δὲ 25 τρέχοντος μετ' ἐπιτάσεως διεδίδετο ὅτι τὰ βουλγαρικὰ στίφη θὰ μετέβαινον εἰς Μεσημβρίαν καὶ Σωζούπολιν ὅπως κακουργήσωσι, κατὰ τὸ εἰωθὸς αὐτοῖς. Ἀγνοοῦμεν εἰσέτι ἂν αἱ ἀπειλαὶ αὗται ἐπραγματοποιήθησαν.

Ὡς ἐκ τῆς καταστάσεως ταύτης ἐξακολουθεῖ ὁλονὲν ἀκατάσχετος ὁ διὰ ξηρᾶς ἐκπατρισμὸς τῶν Ἑλλήνων. Τὰ χάνια τῆς Ἀδριανουπόλεως κατακλύζονται ὑπὸ προσφύγων ἐκ Καβακλῆ καὶ Στενημάχου, ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδίων, ἀναμενόντων τὴν σειρὰν των πρὸς ἀναχώρησιν σιδηροδρομικῶς εἰς Δεδέαγατς, ὁπόθεν ἐπιβιβάζονται διὰ τὴν ἀλλοδαπήν.

Καὶ εἰς Δεδέαγατς ὁ συνωστισμὸς εἶναι τοσοῦτος, ὥστε συστάσεις διαβιβάζονται εἰς Ἀδριανούπολιν περὶ μὴ ἀθρόας ἀποστολῆς τῶν προσφύγων, καθόσον δὲν ὑπάρχουσι πλέον καὶ ἐκεῖ διαθέσιμα καταλύματα πρὸς τοποθέτησιν αὐτῶν μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς ἀναχωρήσεως, ὡς ἐκ τούτου δὲ μεγάλαι δυσχέρειαι προκύπτουσι.

Μεταξὺ τῶν προσφύγων βλέπει τις καὶ λειποτάκτας τοῦ βουλγαρικοῦ στρατοῦ. Κατὰ δὲ τὰς ὁμοφώνους διαβεβαιώσεις ἁπάντων, ἡ κατάστασις ἀπέβη τοσοῦτον ἀφόρητος, ὥστε οὐδὲ εἷς Ἕλλην εἶναι δυνατὸν νὰ μείνῃ οὔτε θὰ μείνῃ ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ.

*

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἔκθεσις Μητροπολίτου καὶ Δημογεροντίας Δράμας.

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Πρό τινων ἡμερῶν ἐπεδόθη, εἰς τὴν ἐνταῦθα Διοίκησιν, ἀναφορά, δεκατρεῖς μὲν κατὰ τὸ φαινόμενον φέρουσα ὑπογραφάς, πράγματι δὲ καὶ τῇ ἀληθείᾳ οὐδεμίαν φέρουσα ὑπογραφὴν ἀνθρώπων ἐχόντων δικαίωμα ὑπογράφειν καὶ ἀναφέρεσθαι εἰς τὰς Ἀρχάς, διότι πάντες οὗτοι, ὡς ἐκ τοῦ ἐσωκλείστου καταλόγου θέλετε ἐνοήσῃ, εἶνε ἢ μείρακες δωδεκαετεῖς, ἢ ἐμπρησταὶ ἐγκάθειρκτοι, ἢ φερέοικοι καὶ ἄστεγοι ἄνευ σταθερᾶς διαμονῆς, ἢ ξένοι καὶ παντελῶς ἄγνωστοι ἀνελκυσθέντες εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἐκ τῆς ἐσχάτης κοινωνικῆς ὑποστάθμης καὶ ἐπὶ πᾶσιν, ἄνθρωποι μηδὲν ἔχοντες κοινὸν πρὸς τὸν τόπον καὶ τεθαμμένοι ὑπὸ τὴν κοινὴν καταφρόνησιν καὶ χλεύην τῆς ἐνταῦθα κοινωνίας.

Ὡς δὲ πληροφορούμεθα, καὶ ἡ ἐνταῦθα Διοίκησις, καὶ εἰς τὸ ποιὸν τῶν ὑπογραψάντων τὴν ἀναφορὰν καὶ εἰς τὸ ποσὸν τῶν ὑπογραφῶν—αἵτινες φαίνονται μὲν δεκατρεῖς, ἀλλ' ἀφαιρουμένης τῆς μιᾶς τοῦ μεταμεληθέντος Εὐθυμίου παπᾶ Νικολάου καὶ κατ' ἀκολουθίαν διαγραφομένου, καὶ τῶν λοιπῶν ἕνδεκα, δι' οὓς λόγους ἀναφέρει τὸ ἐσώκλειστον σημείωμα, ὑπολείπεται εἷς καὶ μόνος ὁ ἐπὶ κεφαλῆς πάντων φερόμενος Κῦρος Φίτζου, ὁ καὶ ἀρχηγὸς καὶ μοναδικὸν μέλος τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας, ἥτις εὑροῦσα αὐτὸν ἐν χρεωκοπίᾳ ἠθικῇ καὶ ὑλικῇ προσείλκυσε πρὸς δημιουργίαν φαντασικῆς καὶ ἐν Δράμᾳ ρωμουνικῆς παρασυναγωγῆς—καὶ ἡ ἐνταῦθα δὲ Διοίκησις εἰς ταῦτα πάντα, ὡς ἀνωτέρω εἴπομεν, ἀποβλέπουσα, ἀπέρριψε τὴν ἀναφορὰν δι' ἐπισήμου μασβατᾶ τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου.

Παναγιώτατε· ἔχοντες νὰ σκεφθῶμεν περὶ ἄλλων σπουδαίων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, θεωροῦμεν καὶ τοῦ κόπου ἄξιον νὰ σκεφθῶμεν σοβαρῶς περὶ τοῦ καὶ ἐν τῷ ἡμετέρῳ τμήματι ἀνακινουμένου ρωμουνικοῦ ζητήματος. Τῷ Θεῷ ἡ δόξα, τοιαύτη τις λύμη δὲν ἐμόλυνεν, οὐδὲ εἶνε δυνατὸν νὰ μολύνῃ τὰς ἀκοὰς καὶ τὰς καρδίας τῶν εὐσεβῶν καὶ φιλογενῶν ἐνταῦθα τέκνων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους· φρίκη δὲ καὶ ἀποτροπιασμὸς καταλαμβάνει πάντα ἐνταῦθα πολίτην καὶ ἐπὶ τῇ ἁπλῇ μόνῃ ὑπονοίᾳ ὅτι εἶνε δυνατόν ποτε, ἀντὶ τοῦ ἐκπάγλου κάλλους τῆς μητρικῆς ἡμῶν ἑλληνικῆς γλώσσης, νὰ ἀκουσθῇ ποτε ἐν τῇ θείᾳ καὶ λατρευτῇ ἡμῶν Ἐκκλησίᾳ καὶ ἐν ταῖς ἑλληνικαῖς Σχολαῖς ἡ ρωμουνικὴ γλῶσσα, ἡ ὅλως ξένη καὶ ἄγνωστος καὶ εἰς αὐτοὺς ἔτι τοὺς λαλοῦντας τὸ κουτσοβλαχικὸν ἰδίωμα, τὸ ἔν τισιν ἄλλοις, μακρὰν ἡμῶν, τόποις τῆς μακεδονικῆς καὶ ἠπειρωτικῆς γῆς, ἔστιν ὅτε, ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ὁμαίμοσι καὶ ὁμοδόξοις Ἑλληνοβλάχοις, τοῖς πλέον ἡμῶν, ὡς μεθ' ὑπερηφανείας τὸ διακηρύττουσιν, εἰς τὰ πάτρια ἀφωσιωμένοις ἀδελφοῖς ἡμῶν, βαθέως συναισθανομένοις, ὅτι οὐδεμία συγγένεια συνδέει αὐτοὺς πρὸς τοὺς παρὰ τὸν Ἴστρον βιοῦντας καὶ ἐγκαυχομένοις ὅτι ὁ θρησκευτικὸς καὶ ἐθνικὸς αὐτῶν βίος διέρρευσεν ἐν ἀδιασκλεύτῳ καὶ συνεχεῖ ἱστορικῇ ἁρμονίᾳ καὶ ἑνώσει μετὰ τοῦ πιστοῦ εἰς τὰ πάτρια Ἑλληνογλώσσου ὀρθοδόξου λαοῦ.

Ἐπὶ τῇ γλυκείᾳ καὶ ἀκραδάντῳ πεποιθήσει, ὅτι ἐν τῷ ἀνατολικῷ τῆς Μακεδονίας διαμερίσματι, ὅπερ

κατ' εὐδοκίαν τῆς θείας Προνοίας οἰκοῦμεν ἡμεῖς, δὲν εἶνε δυνατὸν ἡ σπορὰ αὕτη τῶν τριβόλων καὶ ἀκανθῶν νὰ ριζοβολήσῃ καὶ αὐξηθῇ, καὶ ὅτι ἐν ταῖς σπαργάνοις των εἶνε προωρισμέναι νὰ ἐξαφανισθῶσιν ὅλαι αἱ προσπάθειαι πρὸς διάσπασιν τοῦ ἑνὸς καὶ ἀδιαιρέτου ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ λαοῦ, καὶ ἐπὶ τῇ διαβεβαιώσει ὅτι καὶ ἡμεῖς, ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν ὁποίων ἔλαχεν εἰς τὸ γένος ὁ βαρὺς οὗτος κλῆρος τῶν δεινῶν δοκιμασιῶν, προθύμως καὶ ἀγογγύστως πάντες ὁμοῦ καὶ ἕκαστος ἰδιαιτέρως θέλομεν ἐπιτελέσει τὸ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Γένος ἐπιβαλλόμενον ἡμῖν καθῆκον, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος τοῦ μεγαθύμου ἡμῶν Ἄνακτος καὶ τὴν εὐλογίαν τῆς μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας, ὑποσημειούμεθα μετ' ἀπεριορίστου σεβασμοῦ τέκνα πειθήνια καὶ εὐσεβῆ

τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος

Ἐν Δράμᾳ τῇ 16 Φεβρουαρίου 1907.

† ὁ Δράμας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Οἱ Δημογέροντες Δράμας
Χ΄΄ Ἀντώνιος Ἰωάννου
Κ. Λαβέλης
(Τ. Σ.) Δ. Ἀθανασιάδης
Ἀθανάσιος Δ. Πέτσας
Πέτρος Κωνσταντίνου

Κατάλογος τῶν ὑπογραψάντων τὴν πρὸς τὴν Διοίκησιν Δράμας ἀναφορὰν ρωμουνιζόντων δῆθεν ἐν Δράμᾳ.

Κῦρος Φίτζου· ἐκ Κρουσόβου, διαμένων ἐν Δράμᾳ, ὁ καὶ ἀρχηγὸς καὶ μοναδικὸν μέλος τῆς ρωμουνικῆς ἐνταῦθα προπαγάνδας· χρεωκοπήσας καὶ μήπω ἀποκατασταθείς, ὑπηρετεῖ τῇ προπαγάνδᾳ, ἵνα ἔχῃ τὰ πρὸς ζωάρκειαν.

Ἰωάννης Κύρου Φίτζου· ὁ υἱός του δωδεκαετὴς μείραξ.

Τάκης Ν. Ράπτης· ἐμπρηστής, κατάδικος καὶ ἐγκάθειρκτος, ἐστερημένος φυσικῶς τῶν ἀστικῶν του δικαιωμάτων, καὶ μὴ δικαιούμενος, κατ' ἀκολουθίαν, ὑπογράφειν πρὸ τῆς ἀποτίσεως τῆς ποινῆς του.

Βικτωρία Πάνδου· πρὸς αὔξησιν τοῦ ἀριθμοῦ καὶ αἱ γυναῖκες ἔγειναν ἄνδρες· καὶ μὴ λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι αἱ γυναῖκες δὲν ἔχουσι δικαίωμα ψήφου, ἡ ἐν λόγῳ Βικτωρία, γνωστῆς ἐπιληψίμου διαγωγῆς καὶ μήτηρ θυγατρὸς ὁμοίας αὐτῇ, οὐδὲ **γρὺ** γνωρίζουσι κουτσοβλαχικόν.

Ἰωάννης καὶ Γεώργιος Δ. Σουτσῆ· δύο ἀδελφοὶ ἐκ Βερροίας τυχοδιῶκται, φερέοικοι, ἄνευ οἰκογενείας, χθὲς μόλις ἐλθόντες εἰς Δράμαν καὶ αὖριον ἀναχωρήσοντες, δὲν εἶνε κάτοικοι Δράμας καὶ φυσικῷ τῷ λόγῳ δὲν δικαιοῦνται νὰ ὑπογράφωσιν ἀναφορὰς πρὸς ἵδρυσιν ρωμουνικῆς Σχολῆς ἐν Δράμᾳ, πόλει ξένῃ ὅλως αὐτοῖς.

Εὐθύμιος Παπᾶ Νικολάου· ἐκ Κρουσόβου, μόλις σαγηνευθεὶς καὶ ἀμέσως ῥίψας κατὰ πρόσωπον τοῦ Κύρου Φίτζου τὰ ἀργύρια, προσῆλθε τῷ Μητροπολίτῃ Δράμας αἰτούμενος, ἐγγράφως, συγγνώμην διὰ τὸ διαπραχθὲν σφάλμα.

Σταμάτιος Στ. Καφετζῆς· ξένος καὶ αὐτὸς καὶ περιπλέον προσωρινῶς διαμένων ὄχι ἐν Δράμᾳ ἀλλ' ἐν Δολάτῳ.

Νικόλαος Κουγιουμτζῆς· ἐκ Νεβέσκας, νέος δεκαεξαέτης, ἄγαμος, ὑπὸ πατρικὴν τελῶν ἐξουσίαν ὑπεξούσιος καὶ διατρεφόμενος ὑπὸ τοῦ πατρός του, πιστοῦ μένοντος εἰς τὰ πάτρια.

Θωμᾶς Κώστα· ξένος καὶ τόσον ἄγνωστος εἰς τὸν τόπον, ὥστε οὔπω κατωρθώθη νὰ γνωσθῇ ἐκ τίνος τέλματος ὑποστάθμης κοινωνικῆς ἀνελκύσθη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ τὸ ἀπόβρασμα τοῦτο.

Τάκης Παπᾶ Γιάννης· ἐκ Σαμαρίνης, πρὸ τριμηνίας ἐξεπίτηδες, ἴσως, ἀποδημήσας εἰς Δράμαν, ἵνα αὐξηθῇ κατὰ μονάδα μίαν ἔτι ὁ περιούσιος λαὸς ὁ ἀνασυρόμενος εἰς τὴν ἐπιφάνειαν· ἄνευ οἰκογενειακῆς στέγης, ἄνευ ἐργασίας, ἄνευ διαμονῆς ἐνταῦθα, προσωρινῶς διατρεφόμενος ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του, πιστοῦ εἰς τὰ πάτρια μένοντος ἐνταῦθα.

Βασίλειος Παπαγιάννη· ἀνήλικος δωδεκαετὴς υἱὸς τοῦ ἐν Δράμᾳ διαμένοντος Δημητρίου Παπαγιάννη, ἀδελφοῦ τοῦ προσημειωθέντος Τάκη, μὴ ὑπογράψας ὁ ἴδιος, ἄλλως τε μὴ δικαιούμενος, ὡς ἄνηβος παῖς, νὰ ὑπογράφῃ καὶ

Γεώργιος Κουντουρατζῆς;! τίς καὶ οὗτος ὁ κεκρυμμένος θησαυρὸς δὲν κατωρθώθη νὰ ἐξιχνιασθῇ.

Ταῦτα τὰ ὀνόματα τῶν 13 τὸν ἀριθμὸν περιτριμμάτων τῆς κοινωνίας, ὅσα τὴν πάτριον καταλιπόντα γῆν καὶ, χώραν ἐκ χώρας ἀμειβόμενα, εὑρέθησαν τὰ μόνα νὰ ὑπογράφωσιν ἐν ἀναφορᾷ πρὸς ἵδρυσιν ἐν Δράμᾳ ρωμουνικῆς παρασυναγωγῆς!

Ἀντίγραφον τοῦ παρόντος ἐπεδόθη καὶ εἰς τὴν ἐντόπιον Διοίκησιν καὶ Ἀστυνομίαν.

Ἐκ τοῦ γραφείου τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Δράμας
τῇ 16 Φεβρουαρίου 1907.

(Τ. Σ.)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΞ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

(Ἴδε σελίδας 7—9 καὶ 47—49 καὶ 105—108 τοῦ μετὰ χεῖρας τόμου).

Ἐξ Ἀδριανουπόλεως ἐλάβομεν ἄρτι καὶ μετ' εὐχαριστήσεως ἐκδίδομεν τὸν ἰσολογισμὸν τῆς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος, ἐπιτελούσης τὸ πρὸς τοὺς πάσχοντας ἀδελφοὺς καθῆκον ἐν ἀγαστῇ συμπνοίᾳ, ἧς τοσαύτην ἔχουσιν ἀνάγκην ἰδιῶται καὶ κοινότητες καὶ ἔθνη πρὸς εὐδοκίμησιν. Τὸ ὅλον τῶν κατὰ τὸ ἐκπνεῦσαν ἤδη ἔτος εἰσπράξεων ἀνῆλθε μετὰ τοῦ περισσεύματος τοῦ προπαρελθόντος ἔτους (4419) εἰς γρόσια 27912, τὰ δὲ ἔξοδα εἰς 22647, προστεθέντος εἰς τὰ κεφάλαια ποσοῦ ἐκ γροσίων 3382. Αἱ τακτικαὶ πρόσοδοι τοῦ καλλίστου τούτου σωματείου μερικώτερον ἀναλυόμεναι εἰσὶν αὗται· συνδρομαὶ μελῶν 9904—εἰσπράξεις κιβωτίου 4122—δίσκοι ἐν ναοῖς 3248—ἐκ συνοικεσίων, διὰ τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως, 1370—συνδρομαὶ συντεχνιῶν 717—τὰ λοιπὰ εἰσὶ τόκοι χρημάτων καὶ δωρεαί. Ἡ Ἀδελφότης ἔχει κατατεθειμένα παρὰ τῷ τραπεζιτικῷ καταστήματι Μ. Ἀλτιναλμάζη 20385 γρόσια, εἰς μετοχὰς Ἐθνικῆς τραπέζης τῆς Ἑλλάδος καὶ Αἰγυπτιακῆς πιστώσεως 5367, εἰς ἃ προσθετέον καὶ τὰ χορηγηθέντα δανειακῶς εἰς τὴν κεντρικὴν ἐφορίαν 4704 γρόσια.

Ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων πληροφοριῶν ἀφορμώμενοι ἀναγράφομεν ὅτι τὸ παλαιότερον τῶν νῦν λειτουργούντων ἐν Ἀδριανουπόλει σωματείων ἐστὶν ὁ Φιλεκπαιδευτικὸς Σύλλογος, ζωὴν ἀριθμῶν ἐτῶν ἑπτὰ καὶ τριάκοντα, διότι τὰ λοιπά, καθ' ἃς ἔχομεν ἀκριβεῖς εἰδήσεις, ἀριθμοῦσιν ἔτη ζωῆς ἀπὸ πέντε μέχρις εἴκοσιν ἐτῶν· αὗται δ' εἰσὶν ἡ Φιλόπτωχος Ἀδελφότης καὶ ὁ Σύλλογος «Ὁμόνοια» (γυναικεῖος) ἐν τῷ ἄστει—ἡ Ἀδελφότης «Ἀγάπη» εἰς τὸ προάστειον Ἱλδιρίμιον — ἡ Ἀδελφότης «Ὁμόνοια» ἐν τῷ προαστείῳ Κιρεσχανὲ—αἱ Ἀδελφότητες τῶν προαστείων, ἀμφότεραι «Εἰρῆναι» δῆλον οὖν ἡ τοῦ Κιγικίου καὶ ἡ τοῦ Κούμ-μαχαλέ. — Τῆς κοινῆς δ' ὠφελείας καταστοχάζονται τό τε Ταμεῖον τῶν ὀρφανῶν καὶ ἐκθέτων, ἐν τῷ ἄστει, ἡ κεντρικὴ ἐπὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως ἐφορία, ἐν τῷ ἄστει, ἡ ἐπιτροπεία τοῦ Συσσιτίου τῶν ἀπόρων μαθητῶν, ἐν τῷ ἄστει, ἡ ἐπιτροπεία τοῦ κοινοτικοῦ οἰκοτροφείου τῶν ἀρρένων καὶ τινες εἰσέτι ἐπιτροπεῖαι, εἰς ἃς δίδουσι τὴν γένεσιν ἢ δυστυχήματα τυχαῖα, πυρκαϊαὶ καὶ τὰ παραπλήσια ἢ καταδιωγμὸς τῶν ὀρθοδόξων διερχομένων διὰ τῆς Ἀδριανουπόλεως.

Πάσας τὰς πράξεις τῶν ἀγαθοεργῶν καὶ κοινωφελῶν τῆς Ἀδριανουπόλεως σωματείων ἐπιβλέπει καὶ ἐξελέγχει ἡ δημογεροντία, ἡ ὑφισταμένη ἀπὸ δύο ἑκατοντακετηρίδων καὶ περισσότερον, ἐγκατασταθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων Δοσιθέου. Περὶ ταύτης ἰδίαν πραγματείαν, ὀφειλομένην εἰς τὸν κάλαμον λογίου ὁμογενοῦς, θέλομεν δημοσιεύσει ἐν τῇ «Ἐκκλ. Ἀληθείᾳ».

Ἐκ Διδυμοτείχου, κατὰ παράκλησιν ἡμῶν, ἀποστέλλονται αἱ λεπτομερεῖς εἰδήσεις αὗται αἱ καταδεικνύουσαι καὶ τὴν ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ταύτῃ ἐπαρχίᾳ ἐπιτελουμένην εὐδοκίμως ἐργασίαν, καὶ τὴν ἐν τῷ μητροπολιτικῷ γραφείῳ τάξιν καὶ ἀκρίβειαν κειμένην πολλοῖς ἀξιομίμητον παράδειγμα.

Ἡ ἀγαθοεργία διενεργεῖται κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων, τοῦ Μ. Πάσχα καὶ τὰς ἀπόκρεω ἐκ μέρους τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως, τοῦ ταμείου τῆς ἐφοροδημογεροντίας καὶ τῶν ταμείων τῶν ἱερῶν ναῶν, καθὼς καὶ τοῦ τῆς Ἀδελφότητος «Ἀγάπης». Ἀλλὰ κατὰ τοῦτο τὸ ἔτος ἕνεκα τοῦ διαρκῶς βαρυτάτου χειμῶνος, τὸ ποσὸν τὸ πρὸς βοηθείας ἐνδεῶν καὶ ἀπόρων οἰκογενειῶν διδόμενον ὑπερέβη τὸ τετραπλάσιον τῶν προηγουμένων ἐτῶν.

Ἀγαθοεργὰ σωματεῖα ὑπὸ τὸν τίτλον «Φιλόπτωχος καὶ Φιλόμουσος Ἀδελφότης» λειτουργοῦσιν ἐπωφελῶς τρία· ἓν ἐν Διδυμοτείχῳ, συσταθὲν τῷ 1900, ἀγαστῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Διδυμοτείχου κ. Φιλαρέτου, ἓν ἐν Σουφλίῳ, καὶ ἕτερον ἐν Μ. Ζαλουφίῳ, συσταθέντα ἐπίσης πρὸ διετίας.

Πόλεις καθ' ἅπασαν τὴν ἐπαρχίαν ὑπάρχουσι δύο· τὸ Διδυμότειχον καὶ τὸ Σουφλίον αἵτινες οἰκοῦντες ἡ μὲν ὑπὸ 1200, ἡ δὲ ὑπὸ 1500 οἰκογενειῶν ὀρθοδόξων ἑλλήνων. Κωμοπόλεις τέσσαρες· ἡ Μανδρίτσα, ἔχουσα 480 οἰκογενείας ὀρθοδόξων ὁμογενῶν λαλούντων καὶ ἀλβανικόν τι διαλεκτικὸν ἰδίωμα· δεύτερον, τὸ Μέγα Ζαλούφι ἔχον 500 οἰκογενείας ὀρθοδόξων ἑλλήνων ὁμιλούντων καὶ ἀλβανικὸν ἰδίωμα· τρίτον, τὸ Κιουπλίον, ἔχον 500 οἰκογενείας ὀρθοδόξων ὁμογενῶν καὶ τέταρτον, ἡ Κορναφωλεά, ἔχουσα 300 οἰκογενείας ὀρθοδόξων ἑλλήνων. Κῶμαι καὶ χωρία 46 κατοικούμενα ἐν ὅλῳ ὑπὸ 5470 οἰκογενειῶν ὀρθοδόξων ὁμογενῶν. Οὕτως ἐν ἁπάσῃ τῇ ἐπαρχίᾳ Διδυμοτείχου ὑπάρχει πληθυσμὸς ὀρθόδοξος ὁμογενὴς 9950 οἰκογενειῶν.

Σχολαὶ λειτουργοῦσιν εἰς τὸν ἀριθμὸν καὶ τὸ εἶδος αἱ ἑξῆς· α') ἀστικαὶ 4—β') παρθεναγωγεῖα 2—γ') νηπιαγωγεῖα 8—δ') δημοτικαὶ 9—καὶ ε') γραμ-

ματοδιδασκαλεῖα 40. =63· εἰς τὰς σχολὰς ταύτας, αὐστηρῶς ἐποπτευομένας ὑπὸ τοῦ πολυμαθοῦς μητροπολίτου, φοιτῶσι μαθηταὶ μὲν 3500, μαθήτριαι δὲ 1250=ἐν ὅλῳ 4750· ἐν αὐταῖς διδάσκουσιν, ἐκπληροῦντες ἀόκνως τὸ ἑαυτῶν καθῆκον, διδάσκαλοι μὲν 67, διδασκάλισσαι δὲ 12—ἐν ὅλῳ 79.

Ἱερεῖς ἐν ὅλῃ τῇ ἐπαρχίᾳ ἀριθμοῦνται περὶ τοὺς 100. Ναοὶ 55, μοναστήρια δὲ τρία· τὸ ἓν ἐνοριακόν, ἐπ' ὀνόματι τῆς Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, κείμενον παρὰ τὸ χωρίον Δαδιᾶ, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ «Μονὴ Δαδιᾶς»—τὸ ἕτερον Ἰβηριτικόν, κείμενον πλησίον τοῦ χωρίου Κορνοφωλιὰ, ἐπ' ὀνόματι τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἐν τῇ διοικητικῇ περιφερείᾳ τῆς πόλεως Σουφλίου εὑρισκόμενα—τὸ δὲ τρίτον ἀνῆκον εἰς τὸν Πανάγιον Τάφον, ἐπ' ὀνόματι καὶ τοῦτο τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, κεῖται πλησίον τῆς πόλεως Διδυμοτείχου—Ἱερὰ προσκυνήματα ἐν εἴδει παρεκκλησίων ὑπάρχουσιν ἐν τῇ πόλει Διδυμοτείχου καὶ μόνον, ὡς ἀρχαίᾳ, πέντε· ἤτοι τὸ τοῦ ἁγίου Δημητρίου, τὸ τοῦ ἁγίου Νικολάου, τὸ τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης, τὸ τῆς ἁγίας Μαρίνης, ἐντὸς τοῦ φρουρίου κείμενα, καὶ ἓν ἕτερον ἔτι τοῦ ἁγίου Νικολάου, ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆς πόλεως. — Ἁγιάσματα δὲ τρία τὸ τῆς ἁγίας Κυριακῆς, τὸ τῆς ἁγίας Παρασκευῆς καὶ τὸ τῆς ἁγίας Φωτεινῆς, πανηγυρίζοντα κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς ἑορτῆς τῶν ἁγίων ἕκαστον.

Κηροποιεῖα, συστηθέντα φιλογενεῖ προμηθείᾳ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου κ. Φιλαρέτου, λειτουργοῦσιν ἐπωφελῶς δύο· ἓν ἐν Διδυμοτείχῳ ἀπὸ τοῦ 1900, καὶ ἓν ἐν Σουφλίῳ ἀπὸ τοῦ 1905· τὸ προϊὸν τῶν καταστημάτων τούτων ἐξασφαλίζει ἐν τῷ μέλλοντι τὸν κύριον πόρον τῶν δυσχερῶς συντηρουμένων ἐκπαιδευτηρίων τῶν ὁμογενῶν.

Μετὰ χαρᾶς μανθάνομεν ὅτι ὁ ἁγιασμὸς τῆς κυριακῆς ἐπιδιώκεται δραστηρίως ἐκ μέρους τοῦ μητροπολίτου, ὅστις ἐν τῷ τακτικῷ κατὰ πᾶσαν κυριακὴν ἐποικοδομητικωτάτῳ κηρύγματι τοῦ θείου λόγου οὐ παύεται νουθετῶν καὶ περὶ τοῦ οὐσιώδους ζητήματος τούτου.

Προσθετέον ἐν τέλει τῆς πολυτίμου ταύτης στατιστικῆς ὅτι, γάμοι κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐτελέσθησαν καθ' ὅλην τὴν ἐπαρχίαν περὶ τοὺς 480.

Ἐκ Χαλδίας εὐφρόσυνον ἡμῖν ἄγγελμα μεταδίδεται, βραδύτατα ληφθὲν ἕνεκα τῆς κακοκαιρίας. Ἐν τῷ Μεταλλείῳ τοῦ Λευκοῦ Ὄρους, πανηγυρισθείσης τῆς ἐπετείου μνήμης τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, τῇ 30 δηλα δὴ τοῦ προπαρελθόντος μηνός, ἡ πραγματικὴ φιλογένεια τῶν κατοίκων, ἀναζωπυρηθεῖσα ὑπὸ τῶν λαμπρῶν λόγων καὶ τοῦ λαμπροτέρου παραδείγματος τοῦ θερμουργοῦ μητροπολίτου Χαλδίας καὶ Χερροιάννων πανιερωτάτου κ. Λαυρεντίου, θαυμαστὰ παρέσχε τεκμήρια, τιμῶντα τοὺς ὁμογενεῖς ἡμῶν. Καὶ ὁ μὲν μητροπολίτης ἤγγειλεν ἐτησίαν αὐτοῦ χορηγίαν ἐκ λιρῶν τουρκικῶν 5 ὑπὲρ τῆς σχολῆς, οἱ δὲ φιλόμουσοι κκ. Ἰω. Χαμαλίδης καὶ Χατζῆ Θεόδωρος Κυριακίδης προσήνεγκον ἀνὰ 20 λίρας—οἱ κκ. Νικ. καὶ Γεώργιος Κουστζίδαι ἀνὰ 10 λίρας—οἱ κκ. Μιχαὴλ καὶ Ἐφραὶμ Δεμιρτζίδαι ἀνὰ 5—ὁ κ. Χαραλ. Γαβριηλίδης 5—Κύριλλος Καρατζᾶς ἱερεὺς 2 καί τινες ἕτεροι μικρότερα ποσά. Τοιουτοτρόπως ἐν μιᾷ στιγμῇ συνελέγη ποσὸν περισσότερον τῶν 100 λιρῶν, δι' οὗ τῶν ἑλληνικῶν ὀρθοδόξων ἐκπαιδευτηρίων ἡ δυσχερὴς θέσις εὐκολύνεται. Τὸ συναχθὲν ποσὸν μαρτυρεῖ τρανῶς ὅτι, ὅπου ῥέκτης καὶ ἀκάματος ἀρχιερεὺς προτρέπει πρὸς τὸ καλὸν καὶ γινώσκει νὰ προτρέπῃ, ἡ πατροπαράδοτος φιλογένεια τῶν ὁμογενῶν ἀναθερμαινομένη παρουσιάζει ἡμῖν λαμπρὰ καὶ ἀξιέπαινα τεκμήρια μαρτυροῦντα τὸ εὐγενὲς τῆς καταγωγῆς καὶ τὸ ζωηρὸν τῶν πατρικῶν παραδόσεων.

Ἐκ Λιτίτσης ἐπιστολὴ λεπτομερεστάτη, καταδεικνύουσα τὸ λαμπρὸν ἔργον τοῦ τέως μητροπολίτου Λητίτζης καὶ νῦν Τυρολλόης κ. Νικηφόρου, χορηγεῖ ἡμῖν καλλίστας καὶ ἀκριβεῖς στατιστικὰς τῆς ἐν γένει ἠθικῆς, τῆς κοινωνικῆς καὶ τῆς θρησκευτικῆς ἐργασίας, ἥτις ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ τελεῖται. Ὁ πληθυσμὸς τῶν ὀρθοδόξων τῶν ὑπαγομένων τῇ μητροπόλει Λιτίτσης ὑπολογίζεται μέχρις 11700, ὧν οἱ πλείονες (3302) κατοικοῦσιν ἐν Ὀρτάκιοϊ—ἐν Ἀκαλανίῳ (1135)—καὶ ἐν Λιτίτζῃ (1098). Μετὰ τὰς κωμοπόλεις τίθενται ἀμέσως ὡς πρὸς τὸν πληθυσμὸν τὰ χωρία Τσεκερδεκλῆ (854 κάτοικοι) — καὶ Πλαβοῦ (761), τὰ δὲ λοιπὰ δέκα καὶ τρία χωρία κέκτηνται πληθυσμὸν ἀπὸ 554 μέχρις 141. Ἐν πᾶσι τούτοις τοῖς χωρίοις ὑπάρχουσι ναοὶ ἀνὰ εἷς μὲν ἐν τοῖς λοιποῖς, δύο δὲ ἐν τῷ Ὀρτάκιοϊ (ὁ τῆς Μεταμορφώσεως ὁ καὶ καθεδρικὸς καὶ ὁ τοῦ προφήτου Ἠλιοῦ)— Παρεκκλήσια δ' εἰσὶν ἐν Ὀρτάκιοϊ ἓν ἐπ' ὀνόματι τῆς ἁγίας Μαρίνης, ἐν Παυλοῦ ἓν ἐπ' ὀνόματι τῆς ἁγίας Φωτεινῆς, καὶ ἐν Τσεκερδεκλῖ ἕν, ἐπ' ὀνόματι τῆς ἁγίας Παρασκευῆς—ἐνοριακὴ μονὴ μία παρὰ τὴν Λήτιτσαν, τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου

καὶ Ἑλένης, ἀνεγερθεῖσα μὲν πρὸ τριάκοντα καὶ πέντε ἐτῶν, ὑπὸ τετραμελοῦς δὲ ἐπιτροπείας ἀπὸ ἐτῶν, ἐγγράφῳ πατριαρχικῷ ὁρισμῷ, ἐξ ἀρτακηνῶν καὶ λητιτσηνῶν διοικουμένη, τῇ ψιλῇ ἐποπτείᾳ τοῦ μητροπολίτου, καὶ χορηγοῦσα κατ' ἔτος εἴκοσι λίρας εἰς τὰ σχολεῖα Λιτίτσης καὶ Ὀρτάκιοϊ. — Ἐκ τούτων ἐν τῷ παμπαλαίῳ ναῷ Ἁλεποχωρίου σώζονται τοιχογραφίαι τινές, ἄξιαι σωτηρίας καὶ διαφυλάξεως.

Ἱερεῖς καθ' ὅλην τὴν ἐπαρχίαν Λιτίτζης ὑπάρχουσι 4 ἐν Ὀρτάκιοϊ, 2 ἐν Μεγάλῳ Δογαντζῇ, 2 ἐν Τσεκερδεκλῇ, 2 ἐν Πελικράδᾳ καὶ 2 ἐν Λειβαδοῖ, ὧν ὁ ἕτερος καὶ διδάσκαλος, τὰ δὲ λοιπὰ χωρία, τὰ δεκατρία, ἔχουσιν ἱερεῖς ἰσαρίθμους. Ὁ τέως μητροπολίτης πανιερ. κ. Νικηφόρος εὗρε πρὸ ἐννέα ἐτῶν ἓξ ἱερεῖς ἐν Ὀρτάκιοϊ, δύο δὲ ἐν Λητίτσῃ καὶ δύο ἐν Πλαβοῦ, περιορίσας τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν. Παρατηρήσεως ἄξιον ὅτι ἐν τοῖς δεκαοκτὼ τούτοις χωρίοις ὑπάρχουσι ναοὶ τρεῖς εἰς τιμὴν ἀνατεθειμένοι τοῦ ἐν ἁγίοις Ἀθανασίου Ἀλεξανδρείας.

Σχολεῖα καθ' ὅλην τὴν ἐπαρχίαν λειτουργοῦσι τρία θηλέων ἐν ταῖς κωμοπόλεσιν Ὀρτάκιοϊ, Λιτίτσῃ, καὶ Ἀκαλανίῳ, τρία ἀρρένων καὶ δέκα ἓξ μικτά. Ταῦτα δ' ἔχουσι διδασκάλου μὲν καὶ διδασκαλίσσας 31, μαθητρίας 272, μαθητὰς τὰ τῶν ἀρρένων 370, τὰ δὲ μικτὰ 936=ἤτοι ἐν συνόλῳ 1578. Ἐν τῷ κεφαλαίῳ τούτῳ περὶ σχολείων κατὰ καθῆκον πρέπει νὰ σημειώσωμεν ὅτι μέχρι πρὸ ἐννέα ἐτῶν οὐχὶ καλῶς εἶχον τὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν ὀρθοδόξων ὁμογενῶν διότι μόνον ἐν Ἀκαλανίῳ, Ὀρτάκιοϊ καὶ Τσεκερδεκλῇ εὑρίσκοντο τρεῖς διδάσκαλοι πτυχιοῦχοι, μὴ ὑπαρχόντων πόρων, οἵτινες ἐξευρέθησαν κατὰ τὴν τελευταίαν πενταετίαν, φιλογενεῖ μὲν προνοίᾳ τοῦ τέως μητροπολίτου Λιτίτσης κ. Νικηφόρου, φιλοπάτριδι δὲ συνεργασίᾳ τῶν κοτοίκων. Καὶ σήμερον: ἐκτὸς τῶν χωρίων Δραπισαίνης, Μικροῦ Δογαντζῆ, Καβαίκης, Ἁηδονοχωρίου, Καρὰ-Τεπέ καὶ Κετενλῆ, ὅπου οἱ διδάσκαλοι χρησιμεύοντες καὶ ὡς ἱεροψάλται στεροῦνται γυμνασιακοῦ διπλώματος, οἱ διδάσκαλοι τῶν λοιπῶν χωρίων εἰσὶ κάτοχοι τοιούτων. —Φιλεκπαιδευτικός τις Σύλλογος πρὸ εἰκοσιπενταετίας ὑπάρχων ἔπεσε πρὸ πολλοῦ θῦμα δυσμενείας καθὸ δῆθεν ἀντικείμενος τῷ τότε ἀρχιερεῖ καὶ μόλις συνεστήθη καὶ πάλιν πρὸ τετραετίας, ἔχων καὶ τὸν κανονισμὸν αὐτοῦ πατριαρχικῶς κεκυρωμένον. — Ἐπαίνου καὶ μνείας εὐφήμου κρίνομεν ἀξίαν τὴν πρὸ πενταετίας ἵδρυσιν δημοσίας βιβλιοθήκης ἐν Ἀκαλανίῳ, διὰ τὸ τῶν κατοίκων ἐκτάκτως φιλόμουσον (παρ' οἷς σχολὴ ἀρρένων καὶ σχολὴ θηλέων μετὰ 2 διδασκάλων καὶ 105 μαθητῶν καὶ 62 μαθητριῶν).

Τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα καὶ ἕνεκα τῆς ἀμαθίας τῶν πολλῶν, καὶ διὰ τὴν ἀσύγγνωστον πρὸς τὴν παιδείαν ἀδιαφορίαν τῶν πρὸ δέκα καὶ εἴκοσιν ἐτῶν ἐπὶ τούτῳ τεταγμένων, ὑπόκειται πάντως εἰς τὴν ἐπήρειαν τῶν ἐπουσιωδῶν τυπικοτήτων καὶ τῶν δεισιδαιμονιῶν, ἐξ ὧν ἔν τισι μέρεσι παραμελεῖται καὶ τὸ πρώτιστον τῆς ὑγιείας συστατικόν, ἡ καθαριότης, ὑπὲρ ἧς ὁ τέως μητροπολίτης ἀπέλυσεν ἔγγραφα θέματα ὁμιλιῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τοὺς ἀμερίμνως ἔχοντας ἠπείλησε διὰ ποινῶν πνευματικῶν. — Τὸ κήρυγμα τοῦ θείου λόγου ἐγίνετο συνεχῶς ὑπὸ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου κ. Νικηφόρου ἔν τε τῇ καθεδρικῇ κώμῃ καὶ κατὰ τὰς ἐν χωρίοις περιοδείας, ὅπως συνήθως ἄλλοτε μὲν διὰ παρακινετικῶν ἐγκυκλίων, ἄλλοτε δὲ διὰ βραχέων ὁμιλιῶν εὐλήπτων, ἐν τῇ μητροπόλει συνταττομένων, οἱ πιστοὶ καθωδηγοῦντο εἰς νομὰς σωτηρίους, διότι, μὴ ὑπαρχόντων ἐπαρκῶν πόρων, τακτικὸς ἱεροκήρυξ ἀδύνατον νὰ συντηρηθῇ. Μάρτυς ἡ μάτην γενομένη πρόσκλησις τοῦ νῦν ἐπισκόπου Θεοδωρουπόλεως, ἓν καὶ μόνον ἔτος μείναντος· διότι καὶ ὁ μητροπολίτης, μόλις ἀποζῶν, ἀδυνατεῖ καὶ ἱεροκήρυκα νὰ διαθρέψῃ καὶ διατηρήσῃ. Ἐν τούτοις ἡ πρὸς τοὺς πάσχοντας ἀγάπη τεκμηριοῦται κατὰ τὰς ἐπισημοτάτας τῶν ἑορτῶν καὶ διὰ δίσκων ἐν ναοῖς περιαγομένων καὶ διὰ συστάσεως, προνοίᾳ τοῦ μητροπολίτου, ἐπιτροπειῶν πρὸς συλλογὴν ἐράνων, ὅτε συνήθως ἰδιαιτέρα λαμβάνεται πρόνοια καὶ πρὸς ὑπόδησιν τῶν ἀπόρων μαθητῶν. Εὐφρόσυνον τῆς θρησκευτικῆς ζέσεως σύμπτωμα θεωροῦμεν τὴν κατορθωθεῖσαν κυριακὴν ἀργίαν, ὅτε, καθὼς καὶ κατὰ τὰς ἐπιφανεστέρας ἑορτάς, κλείονται τὰ καταστήματα, τοὐλάχιστον ἀπὸ τριετίας, παρ' ὅλην τὴν ἐννοουμένην ἀντίπραξιν τῶν ἐχόντων συμφέρον ν' ἀνοίγῃ ἡ ἀγορά. Καὶ ὑπὸ τὴν ἠθικὴν ἔποψιν πρωτεύουσιν οἱ χριστιανοὶ τῆς ἐπαρχίας ταύτης, εἰσέρχονται δ' εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἠθικῆς αὐτῶν βελτιώσεως καὶ ὅσοι δυσήνιοι τῆς Λειβαδοῦς(299 κάτοικοι) καὶ τῆς Δραπισαίνης (559 κάτοικοι), ὅπου μάλιστα μέχρι πρὸ τριετίας ὑπῆρχον ἀρκετοὶ παραπεισθέντες ὑπὸ σχισματικῶν βουλγάρων καὶ ποικιλοτρόπως διαφθαρέντες, ἔκτοτε δ' ἐπιστρέψαντες εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν καὶ τὴν ἀληθῆ τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς ὁδὸν ἐπανευρόντες.

Οἱ μεταξὺ τῶν ἑλλήνων ὀρθοδόξων, ὧν τινὲς ὁμιλοῦσι καὶ βουλγαρικὴν διεφθαρμένην, γάμοι, κατὰ τὰ μᾶλλον εὐτυχῆ ὑλικῶς ἔτη, μόλις ἀριθμοῦνται 40 μέχρι 45 κατ' ἔτος, ἡ δὲ πολυτεκνία ἐν ταῖς οἰκογενείαις, ἴσως διὰ τὴν ἀωρίαν τῶν γάμων, ἴσως διὰ τὴν κατὰ

τὰς ἐργασίας σωματικὴν ὑπερκόπωσιν τῶν πτωχῶν κατοίκων, ἐστι φαινόμενον πολὺ σπάνιον. Ἡ ὑγιεία τῶν κατοίκων, καὶ μάλιστα εἰς τὴν προνομιοῦχον διὰ τὸ τοῦ κλίματος εὐάρεστον Λήτιτσαν, ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἀρχιτέρμονας ἐκκλησιαστικὰς ἐπαρχίας Ἀδριανουπόλεως καὶ Διδυμοτείχου, εἰς βελτίονα κατάστασιν εὑρίσκεται καὶ διὰ τοῦτο οἱ θάνατοι εἷς τινα τῶν χωρίων εἰσὶν ὀλιγώτεροι παρὰ εἰς ἑτέρας ἐπαρχίας, καὶ μεθ' ὅλην τὴν ἀπὸ τῆς καθηριότητος διάλειξιν. Οἱ γράφοντες ἐκ Λητίτζης καὶ οἱ περὶ ταύτης ἀπὸ στόματος πληροφορίας δίδοντες εὔχονται τὴν δυνατὴν ἐπέκτασιν τῶν ὁρίων αὐτῆς, ὅπως παύσῃ καὶ ἡ φυτοζωϊκὴ οὕτως εἰπεῖν διατήρησις μητροπόλεως, ἵνα καὶ ἀξιοπρεπῶς ὁ μητροπολίτης συντηρηθῇ καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ θείου λόγου γίνηται τακτικώτερον, πρὸς ἠθικὴν καὶ θρησκευτικὴν διάπλασιν καὶ σωτηρίαν τοσούτων ὀρθοδόξων ἑλλήνων.

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΙΕΡΟΥ

ΚΩΔΗΞ χειρόγραφος συγκροτούμενος ἐκ φύλλων μεμβράνης ἑκατὸν ἐννενήκοντα τεσσάρων, ὧν τὸ ὕψος ἐστὶν 0,26 ½ τοῦ γαλλικοῦ μέτρου, τὸ πλάτος 0·21 ½ ἐν οἷς γέγραπται τὸ κείμενον τῶν τεσσάρων ἱερῶν εὐαγγελιστῶν ἐν δυσὶ στήλαις, ὧν ἑκάστη ἐστὶ πλάτους 0,07 γ. μ. ὑπ' ἀμφοτέρων δὲ τὸ καλυπτόμενον ἐμβαδὸν ἐν ἑκάστῃ σελίδι ἐστὶν ὕψους 0,22 τοῦ γ. μ. πλάτους 0,16 ½. Ὁ Κώδηξ οὗτος προφυλάσσεται ὑπὸ πινάκων ἐκ σανίδων στερεῶν καλυπτομένων ὑπὸ δέρματος μαύρου κλίνοντος πρὸς τὸ ξανθὸν χρῶμα.

Ἐν ἀρχῇ μὲν τοῦ ἱεροῦ τούτου τεύχους πέντε φύλλα καλύπτονται ὑπὸ τοῦ ἑορτολογίου καὶ εὑρετηρίου τῶν Εὐαγγελίων τοῦ ὅλου ἐνιαυτοῦ—δύο φύλλα περιέχουσι συνεπτυγμένους τοὺς τῆς συμφωνίας τῶν εὐαγγελιστῶν κανόνας τοῦ Εὐσεβίου Καισαρείας. Ἐν ἑνὶ φύλλῳ ἐπὶ μὲν τῆς μιᾶς σελίδος αὐτοῦ, τῆς προσπιπτούσης δεξιᾷ τῷ ὁρῶντι, ἐντὸς τετραγώνου χρυσοῦ ἐμβαδοῦ πλαισιουμένου ὑπὸ ταινίας ἐξ ἀνθέων διαφόρου γένους ποικίλων καὶ ζωηρῶν χρωμάτων, διὰ λεπτοῦ χρωστῆρος ἐπεξειργασμένων, ἵσταται ἀνὴρ ὄρθιος ἀντωπὸς μεσήλιξ μετὰ μικροῦ μύστακος καὶ γενείου, ἀναλόγων τῇ ἡλικίᾳ, στέμμα δὲ βασιλικὸν μετὰ κροσσῶν ἐκ μαργάρων ἀπηωρημένων ἐξ αὐτοῦ φέρων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ περιβαλλομένης ὑπὸ κυκλοτεροῦς χρυσῆς δόξης, κρατεῖ τῇ μὲν δεξιᾷ χειρὶ αὐτοῦ σκῆπτρον, οὗ ἡ κορυφὴ καταλήγει εἰς σχῆμα σταυροῦ, τῇ δὲ ἀριστερᾷ χειρὶ σφαῖραν χρώματος φαιοῦ ἀνοικτοῦ, φέρουσαν ἐν τῷ μέσῳ σταυρὸν ἐρυθροῦ χρώματος· ἐπὶ δὲ τῆς ἑτέρας σελίδος τοῦ φύλλου τούτου ἀριστερᾷ τῷ ὁρῶντι ἐντὸς τετραγώνου περιχρύσου καὶ πεποικιλμένου διὰ ταινίας κομψῆς ἐξ ἀνθέων ζωηρῶν χρωμάτων παρίσταται ἡ εἰκὼν τοῦ ἱεροῦ εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου καθημένου ἐπὶ ἕδρας καὶ ἔχοντος ἐνώπιόν του βίβλον ἀνεωγμένην καὶ κρατοῦντος διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς αὐτοῦ γραφίδα· ἀπέναντι δ' αὐτοῦ ἵσταται μετὰ δέους καὶ εὐλαβείας ἀνὴρ νέος ποδήρη ἐπενδύτην πτυχωτὸν φορῶν καὶ κρατῶν ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ αὐτοῦ μελανοδοχεῖον. Εἶτα ἐν κεφαλαίοις γράμμασι κοκκίνοις κάτωθεν κομψῆς ἐκ ποικίλων ζωηρῶν χρωμάτων ἐπεξειργασμένης ἁψίδος ἀναγινωσκομένων τῶν ἑξῆς λέξεων «κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον» ἄρχεται τὸ κείμενον τοῦ Εὐαγγελίου καλύπτον φύλλα πεντήκοντα τέσσαρα (54). Μετὰ ταῦτα ἕπεται ἁψὶς ὡς ἀνωτέρω ἐπεξεργασμένη μετὰ πλείστης φιλοκαλίας ὑπὸ τοῦ ταχυγράφου ἐν σχήματι ⌐¬ ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἀναγινωσκομένων τῶν λέξεων «κατὰ Μάρκον Εὐαγγέλιον» ἄρχεται ἀμέσως τὸ κείμενον αὐτοῦ, ὅπερ καλύπτει φύλλα τριάκοντα καὶ ἕν (31), ἐκ τῶν ὁποίων τὸ εἰκοστὸν πέμπτον φύλλον ὑπάρχει μὲν ἀλλ' εἶναι ἀπεσχισμένον ἐκ τῆς συνδέσεως τοῦ τεύχους. Τὸ ὑπ' ὄψει κείμενον διήκει μέχρι τοῦ «καὶ ἐξελθοῦσαι ταχὺ ἔφυγον ἀπὸ τοῦ μνημείου . . . . . ἐφοβοῦντο γὰρ» (τέλους τοῦ β' ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου). Εἶτα ἕπεται ἁψὶς ὡς αἱ προηγηθεῖσαι μετὰ φιλοκαλίας ἐπεξειργασμένη, ὑπὸ τὴν ὑποίαν διὰ κεφαλαίων γραμμάτων ἀναγινώσκονται τὰ ἑξῆς «Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν» καὶ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ «ἐπειδήπερ ἐπεχείρησαν» καὶ ἐφεξῆς, δεξιᾷ τῷ ὁρῶντι, τὸ κείμενον καλύπτον φύλλα πεντήκοντα ἓξ (56). Μετὰ ταῦτα δὲ ἀριστερᾷ τῷ ὁρῶντι ἐντὸς κομψοῦ γεωμετρικοῦ τετραγώνου, πλαισιουμένου ὡς τὰ ἀνωτέρω, παρίσταται ἡ εἰκὼν τοῦ ἱεροῦ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἑδραζομένου ἐπὶ ἀνακλίντρου καὶ ἔχοντος ἐνώπιόν του ἀνεωγμένην βίβλον καὶ κρατοῦντος διὰ τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ γραφίδα· ἐνώπιον δ' αὐτοῦ ἵσταται μετὰ δέους καὶ εὐλαβείας ἀνὴρ νέος ποδήρη ἐπενδύτην φορῶν καὶ κρατῶν μελανοδοχεῖον. Εἶτα ἕπεται τετράγωνον κόσμημα ἐξ ἀνθέων ποικίλων καὶ ζωηρῶν, ἑκάστης τῶν τεσσάρων πλευρῶν αὐτοῦ οἵσης διαστάσεως 0,05 τοῦ γ. μ. καὶ ὑπ' αὐτὸ διὰ κεφαλαίων γραμμάτων ἐρυθρῶν ἀναγινώσκονται αἱ λέξεις «Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην» καὶ μετὰ ταῦτα ἀκολουθεῖ τὸ κείμενον τοῦ Εὐαγγελίου καλύπτον φύλλα τεσσαράκοντα τέσσαρα (44). Τὸ κείμενον καὶ τῶν τεσσάρων εὐαγγελιστῶν ἐστι καθαρογεγραμμένον· φέρει τοὺς τόνους καὶ τὰ πνεύματα καὶ πάντα τ' ἄλλα ἀπαιτούμενα κατὰ τὴν γραμματικὴν πρὸς ὀρθὴν ἀνά-

γνωσιν καὶ κατάληψιν τῶν ἐννοιῶν αὐτοῦ· ἐν τῷ κειμένῳ κατὰ πᾶσαν ἀρχὴν περικοπῆς τινος τοῦ Εὐαγγελίου παρίσταται τὸ ἀρκτικὸν γράμμα κεφαλαῖον φιλοκάλως διὰ ζωηρῶν χρωμάτων ἐπεξειργασμένον. Τὰ κεφάλαια τοῦ Ἀμμωνίου Ἀλεξανδρέως ὑπάρχουσιν ἐν τοῖς περιθωρίοις. Ὁ ταχυγράφος εἴτε ἐξ ἀγνοίας ἑαυτοῦ, εἴτε ἐκ πλάνης τοῦ ἁγιογράφου, ἐλανθάσθη δεξάμενος ἐν τῷ Κώδηκι τούτῳ τὰς ἄνω ρηθείσας καὶ περιγραφείσας δύο εἰκόνας μὴ παριστανούσας τὰς γνωστὰς τῶν ἱερῶν εὐαγγελιστῶν εἰκόνας οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ μὴ φερούσας τὰ συμβολικὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος πρόσωπα.

Ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων εἰκάζομεν ὅτι ἡ ἱερὰ βίβλος αὕτη ἐγράφη περὶ τὸν ὄγδοον ἢ ἔνατον αἰῶνα. καθόσον μάλιστα καὶ ἐν τῷ ἑορτολογίῳ τῷ ἐν αὐτῷ οὐχ ὑπάρχει ἡ ἑορτὴ τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ταρασίου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως (φεβρουαρίου 25), οὐδὲ ἡ ἑορτὴ τῶν ἁγίων τριῶν Ἱεραρχῶν· ἐκ τῶν ὁποίων ἡ πρώτη εἰσήχθη ἐν τῷ ἑορτολογίῳ τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας περὶ τὸν ὄγδοον αἰῶνα, ἡ δὲ δευτέρα περὶ τὸν δέκατον πρῶτον ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀλεξίου Α΄ τοῦ Κομνηνοῦ.

Ἐν τῷ τέλει τοῦ ἑκατοστοῦ ἐννενηκοστοῦ τρίτου φύλλου τοῦ τεύχους τούτου ἀναγινώσκεται ἡ ἑξῆς εἴδησις· (δι' ἑτέρας μεταγενεστέρας χειρὸς γεγραμμένη) «Ἐν μηνὶ φεβρουαρίου ις΄, ἡμέρᾳ Δ΄, ἰνδικτ. Θ΄, ἔτει ,ϛφκδ΄, ἠμαυρώθη ὁ ἥλιος καὶ ἐγίνη σκῶτος ὡς ὥρας μιᾶς».

Ἡ ἄνω ἀπὸ κτίσεως κόσμου χρονολογία ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἀπὸ Χριστοῦ ἔτους 1086.

Ὁ Κώδηξ οὗτος ἐστὶ κτῆμα τοῦ ἱεροῦ ὀρθοδόξου ναοῦ τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ τῆς ὀρθοδόξου χριστιανικῆς κοινότητος τῆς κωμοπόλεως Καρούσης (Κέρτζας) περιγραφεὶς παρ' ἡμῶν.

† Ὁ Ἀμασείας ΑΝΘΙΜΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Κανονικαὶ ψῆφοι.—Τῇ πέμπτῃ, συνοδικῶς ἐγκριθείσης τῆς χειροτονίας ἐπισκόπου βοηθοῦ τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Κυζίκου, ὑπὸ τὸν τίτλον τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης ἐπισκοπῆς Μελιτουπόλεως, ἀνεδείχθη παμψηφεὶ διὰ ψήφων κανονικῶν, γενομένων ἐν τῷ σεπτῷ πατριαρχικῷ ναῷ, ὁ πρωτοσύγκελλος τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Κυζίκου κ. Γερμανὸς Μονωδιάδης, ἀρχαῖος τελειόφοιτος τοῦ γυμνασίου Θεσσαλονίκης, πολλὴν κεκτημένος διοικητικὴν πεῖραν. Συνυποψήφιοι αὐτῷ ἦσαν οἱ πανοσ. ἀρχιμ. Φώτιος Μαρινάκης καὶ Γερμανὸς Πολίτης—Αὐθήμερον, ἐγκριθείσης ἐπίσης τῆς χειροτονίας ἐπισκόπου προϊσταμένου τῆς ἐνορίας Μεγάλου Ρεύματος, ἐκ τῶν τεθέντων ὑποψηφίων ἀρχιμ. Παϊσίου Παπαϊσίου, Κυρίλλου πρωτοσυγκέλλου Μιτυλήνης καὶ Γερμανοῦ Πολίτου, τελειοφοίτων τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς σχολῆς, προεκρίθη ὁ τελευταῖος, χειροτονηθησόμενος ὑπὸ τὸν τίτλον ἐπισκόπου Ἀργυροπόλεως.

Ἱερὰ μνημόσυνα.—Καθ' ἃ γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Φλωρίνης, τῇ κυριακῇ τῆς ὀρθοδοξίας, 11 μαρτίου, δαπάναις ἰδίαις τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Μογλενῶν κ. Ἀνθίμου, μνημόσυνον ἐτελέσθη πανδήμως ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Γεωργίου, λειτουργοῦντος τοῦ δαπανήσαντος, ἐν ᾧ ἐμνημονεύθησαν πάντες οἱ πεσόντες ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μογλενῶν θύματα τῆς σχισματικῆς μισαδελφίας ὡς καὶ ὁ μακαρίτης μητροπολίτης Κορυτσᾶς Φώτιος — Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου ὁ πανιερ. μητροπολίτης κ. Ἄνθιμος ἀνέγνω τὴν τελευταίαν πατριαρχικὴν καὶ συνοδικὴν ἐγκύκλιον κατὰ τῶν ρουμανικῶν ἀτασθαλιῶν, ἀναπτύξας σαφῶς τὸ περιεχόμενον τοῦ σεπτοῦ πατριαρχικοῦ γράμματος καὶ προτρέψας πρὸς ἐμμονὴν εἰς τὰ πάτρια, δι' ἃ καλῶς ἀγωνισθέντες τοσοῦτον ὁσίου τέλους ἔτυχον οἱ ὑπὲρ ὧν ἐτελέσθη τὸ μνημόσυνον.

Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον — Ληφθέντος εἰς τὰ Πατριαρχεῖα τοῦ ὑπουργικοῦ τεσκερὲ τοῦ τὴν ἐκλογὴν τῶν νέων τοῦ Συμβουλίου μελῶν ἐγκρίναντος, συνεδρία μὲν δικαστικὴ συνεκροτήθη τοῦ Συμβουλίου τὴν παρελθοῦσαν τετάρτην, διοικητικὴ δὲ χθὲς, προεδρεύοντος τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου. — Ἐν τῇ διεκπεραιωτικῇ αὐτοῦ ἐπιτροπῇ τὸ Συμβούλιον προσέθηκεν, ἀντὶ τοῦ ἀποσυρθέντος κ. Λ. Γ. Καζανόβα, τὸν ἐκ τῶν νέων συμβούλων ἀξιότιμον κ. Μιχ. Σιφναῖον.

Ἑλληνικῶν παροικιῶν φιλογένεια. — Ἐπιστολαὶ πρὸς ἡμᾶς ἐκ Βιέννης ἀγγέλλουσιν ὅτι ἐν γενικῇ συνελεύσει ὁμογενῶν, ὧν οἱ πλείους ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν τῆς κραταιᾶς ὀσμανικῆς αὐτοκρατορίας, ὁ πολυμαθέστατος διδάκτωρ καὶ δημοσιογράφος κ. Κλ. Νικολαΐδης, ἐν λόγῳ πανηγυρικῷ, μεστῷ εὐσεβῶν καὶ φιλογενῶν ἰδεῶν, παρέστησε τοὺς ἀγῶνας τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, τοῦ ὑπὲρ τῶν δικαίων καὶ

συμφερόντων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους νομοταγῶς ὑπεραμυνομένου. —Τὰς κοινὰς εὐχὰς ὑπὲρ ὑγιείας τῆς Α. Θ. Π. καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ φιλογενέστατα συνεργαζομένων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν συμβούλων ἀνέλαβε νὰ διαβιβάσῃ δι' ἐπιστολῆς ὁ ἐν Βιέννῃ «Σύλλογος Ἑλλάς».

Ἅγιον Ὄρος.—Ἐξ Ἁγίου Ὄρους ἐστάλη πρὸς ἡμᾶς, ἐκ κώδηκος τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος μεταγραφέν, τὸ ἑξῆς ἔγγραφον μνημεῖον τῆς ἀπ' αἰώνων ἐπικρατούσης παρὰ τοῖς ἁγιορείταις τάξεως καὶ τῶν θεσμίων, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς πρὸς τὰ μοναστήρια σχέσεις τῶν κελλίων.

«Καθὼς ἐν τοῖς ἡμετέροις καιροῖς εὕρομεν τετυπωμένην τὴν συνήθειαν τῶν ἱερῶν μοναστηρίων, ἐροῦμεν περὶ τῶν κελλίων, πῶς ἀγοράζουν αὐτὰ οἱ πατέρες κατὰ τὴν ὡρισμένην παλαιὰν καὶ πρώην συνήθειαν τῶν ἁγίων μοναστηρίων, διότι, ὡς οἶμαι, μετὰ συνάξεως τυχὸν ἐποίησαν τὴν αὐτὴν δίαιταν νὰ πολιτεύηται. Λοιπὸν οἱ βουλόμενοι ἀγορᾶσαι τὸ κελλίον πορεύονται εἰς τὸ μοναστήριον καὶ οἱ τρεῖς, εἰς οἷον ὑπάρχει τὸ κελλίον, καὶ ζητοῦσιν αὐτὸ κατὰ τὴν ἐνεστῶσαν συνήθειαν καὶ ἀγοράζουν τὸ κελλίον εἰς πρόσωπα τρία, καὶ τὸ μοναστήριον λαμβάνει τὴν δεκατίαν ἐξ ἐκείνου, ὁποῦ ἐπούλησε τὸ κελλίον, καὶ παρ' ἐκείνου, ὁποῦ τὸ ἠγόρασε, τὸ ἥμισυ τῆς δεκάδος, καὶ λαμβάνει τὴν ὁμολογίαν. Εἰ δὲ συμβῇ καὶ τελευτήσει τὸ πρῶτον πρόσωπον τοῦ κελλίου, λαμβάνει **τὸ τρίτον μέρος τῆς ἀγορᾶς** τοῦ κελλίου τὸ μοναστήριον, καὶ πρόθεσιν καὶ μικρὸν σαραντάριον ἄσπρα ρκ. ὁμοίως καὶ τὸ δεύτερον. Εἰ δὲ συμβῇ καὶ τελευτήσει ὁ τρίτος ἀδελφὸς, δὲν πρέπει νὰ λάβῃ τὸ μερτικὸν αὐτοῦ σωστὸν τὸ μοναστήριον καθὰ καὶ τῶν πρώτων, ἵνα μὴ ἀδικῆται ὁ προεστὼς ὁποῦ τὸ ἠγόρασεν, ἀλλὰ λαμβάνει τὸ μοναστήριον τὴν πρόθεσιν καὶ τὸ σαραντάρι καὶ μετὰ **διακρίσεως ἐξισασθῶσιν ὡς δόξει τοῖς προεστῶσι».**

Μητρόπολις Θεσσαλονίκης.—Ἀφίκετο κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα εἰς Θεσσαλονίκην, ἕνεκεν ἐπαρχιακῶν ὑποθέσεων, ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος Πολυανῆς κ. Παρθένιος.

Μητρόπολις Αἴνου. — Ἐγκαίρως ἀφίκετο εἰς Δεδε-Ἀγὰτς τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ, γενόμενος δεκτὸς μετὰ πολλῆς τιμῆς, ὡς ἀνήγγειλε τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Αἴνου κ. Ἰωακείμ.

Ἐπίκαιρον ἀνάγνωσμα. — Καίτοι βραδέως περιῆλθεν εἰς ἡμᾶς τὸ καλὸν βιβλίον τοῦ φιλοπόνου ἱεροδιδασκάλου κ. Ἀγαθαγγέλου Νινολάκη περὶ Μελετίου Πηγᾶ τοῦ πατριάρχου τῆς Ἀλεξανδρείας, ὁ περὶ τούτου λόγος ἐπίκαιρός ἐστι πάντοτε, διότι πρόκειται περὶ ἱεράρχου μέγα κλέος ἀραμένου ἐπ' εὐσεβείᾳ καὶ ἀρετῇ καὶ παιδείᾳ ἀληθεῖ. Τὸ μέγα τοῦ Μελετίου Πηγᾶ ἔργον, ἰδίᾳ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ις' ἑκατονταετηρίδος, ὅτε ποικιλώνυμοι πειρασμοὶ δεινὰ κωλύματα παρενέβαλον εἰς τὴν τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας ἀγιαστικὴν καὶ σωτήριον ἀποστολήν, οἱ ἀγῶνες αὐτοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Κωνσταντινουπόλει, οἱ διὰ λόγων καὶ δι' ἔργων, ἡ μέριμνα τῶν Ἐκκλησιῶν, ἥτις ἔτηκεν αὐτοῦ τὴν καρδίαν καὶ ἧς ἕνεκα πρὸς ἀφανεῖς καὶ φανεροὺς τῆς ὀρθῆς πίστεως πολεμίους ἀντηγωνίζετο καὶ μάλιστα μετ' ἀποτελέσματος, κινοῦσι τὸν θαυμασμὸν ἡμῶν πρὸς τὸν ἱερὸν τῶν ἀλεξανδρέων φωστῆρα, λυποῦσι δ' ὅτι δυσχερῶς δυνάμεθα νὰ βαδίσωμεν ἐπὶ τὰ ἴχνη αὐτοῦ, καθόσον ἀλλοῖαι διδασκαλίαι κοσμικώτεραι μᾶλλον ἢ δογματικαὶ ἐπηρεάζουσιν ἡμᾶς καὶ πνεῦμα νεωτεροποιίας ἐπαράτου κλυδωνίζει τὴν θεοκυβέρνητον ὁλκάδα τῆς Ἐκκλησίας. Ἐν τούτοις, σπουδῆς ἄξιον πολλῆς ἀποβαίνει τὸ σύγγραμμα τοῦ ὁσιολογ. καθηγητοῦ κ. Ἀγαθαγγέλου Νινολάκη, δοκίμου τελειοφοίτου τῆς ἐν Χάλκῃ θεολογικῆς σχολῆς, τύπον ἑαυτὸν προστησαμένου χρηστοῦ διδασκάλου καὶ χρηστοῦ ἐν τῷ ἀμπελῶνι τῶν γραμμάτων ἐργάτου.

Θεαγένειον νοσοκομεῖον.—Ἐκ τῆς ἐκθέσεως τοῦ διδάκτορος κ. Θ. Ι. Κωνσταντινίδου, ἰατροῦ τοῦ Θεαγενείου νοσοκομείου τῆς Θεσσαλονίκης, μανθάνομεν ὅτι κατὰ τὴν ἀπὸ 1 μαρτίου 1906 μέχρις 28 φεβρουαρίου 1907 περίοδον εἰσήχθησαν εἰς τὸ Θεαγένειον ἐπὶ νοσηλείᾳ 501 ἀσθενεῖς, ὧν ἀπεβίωσαν 41—ἐξῆλθον δὲ βελτιωθείσης τῆς ὑγιείας αὐτῶν ἢ ἰαθέντες οἱ 460. Ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἀσθενῶν ἀριθμοῦ, 402 ἦσαν ἄρρενες, 99 δὲ θήλεις.—Συνταγαὶ διὰ τοὺς ἐντὸς ἀσθενεῖς ἐξεδόθησαν 9384, διὰ τοὺς ἐξωτερικοὺς δὲ 7428, τὸ ὅλον δῆλα δὴ 16812. Τοῦ ἐν τῇ πόλει τμήματος τῆς ἀστυκλινικῆς ὁ ἰατρὸς ἀναγράφει συνταγῶν ἀριθμὸν ἀνερχόμενον εἰς 12794.—Τὸ φιλανθρωπικὸν κατάστημα τοῦτο δέχεται πρὸς νοσηλείαν ὡρισμένον ἀριθμὸν αὐστριακῶν, κατὰ διάταξιν αὐτοῦ τοῦ ἱδρυτοῦ, χρηματίσαντος αὐστριακοῦ ὑπηκόου.—Ἔφοροι τοῦ Θεαγενείου εἰσὶν, ὑπὸ πρόεδρον τὸν σεβασμ. μητροπολίτην Θεσσαλονίκης, οἱ ἀξιότιμοι κκ. Δ. Σερέφας, ταμίας, Β. Τουρπάλης, Γ. Βικόπουλος, Κ. Ζαχόπουλος, Κ. Μέλφος καὶ Δ. Ζιάννας ἰατρός.

Κοινότης Κυδωνιῶν.—Ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἡ-

μετέραν πόλιν ἐκ Κυδωνιῶν, ἅτε καταδειχθείσης ἀδυνάτου τῆς ἐπὶ πλέον ἐκεῖσε παραμονῆς αὐτοῦ, ὁ πατριαρχικὸς ἀντιπρόσωπος πανιερ μητροπολίτης Μεσημβρίας κ. Τιμόθεος.

Πατριαρχικαὶ εὐχαί. —Τῷ παρελθόντι σαββάτῳ, τελουμένου τοῦ τεσσαρακονθημέρου μνημοσύνου τοῦ μακαρίτου Β' γραμματέως τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου Ἀλκιβιάδου Μαυράκη, παρέστη ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οὐκουμενικοῦ πατριάρχου ὁ ἱερολογ. τριτεύων κ. Χρυσόστομος — τῇ δὲ κυριακῇ, κατὰ τὴν ἐν τῷ ναῷ Ξυλοπόρτης κηδείαν τοῦ χρηστοῦ καὶ εὐσεβοῦς ἀδελφοῦ ἡμῶν Δημητρίου Τερλιξίδου, ἧς προεξῆρχον οἱ σεβασμ. μητροπολῖται Μαρωνείας, Ροδοπόλεως καὶ πρώην Ἐρσεκίου, παρῆν ἑρμηνεὺων τοῖς ἀξιοτίμοις τοῦ θανόντος υἱοῖς τὰς ὑπὲρ ἀναπαύσεως αὐτοῦ εὐχὰς τῆς Α. Θ. Π. ὁ ἱερολογ. διάκονος καὶ κωδηκογράφος τῆς Ἱ. Συνόδου κ. Διονύτιος Μηνᾶς.

Βιβλία χρήσιμα.—Κάλλιστον ἔργον ἐξέδωκεν ἀρτίως ἐκ τοῦ τυπογραφείου τοῦ Παναγίου Τάφου, εἰς σελίδας 288, ὁ ἐν τῇ θεολογικῇ σχολῇ τοῦ Σταυροῦ ὁσιολογ. καθηγητὴς κ. Κλήμης Καρναπᾶς, συμβολὴν ἀρίστην χορηγῶν τοῖς φιλίστορσιν εἰς ἀκριβῆ κατὰ τὸ ἐνὸν γνῶσιν τῆς ἱστορίας τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐν τοῖς κάτω χρόνοις. Θέμα λόγου λαβὼν τὸν βίον τοῦ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ΙΗ' ἑκατονταετηρίδος ἀκμάσαντος παρὰ τοῖς πατριαρχικοῖς θρόνοις Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων Ἰακώβου Πατμίου τοῦ διδασκάλου, καλλίστην ἀνεπαρίστα τὴν εἰκόνα τῶν κατὰ τοὺς μετὰ τὴν ἅλωσιν χρόνους παρ' ἡμῖν λογίων καὶ διδασκάλων, ἰδίᾳ τῶν κληρικῶν, οἵτινες καὶ ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος καὶ ἀπὸ τοῦ διδασκαλικοῦ βήματος συνετέλουν εἰς διατήρησιν ἀγνοῦ συναισθήματος εὐσεβείας καὶ φιλογενείας, προάγοντες τὸ ἔργον τῆς ἠθικῆς ἡμῶν καὶ κοινωνικῆς ἀναπλάσεως καὶ πνευματικῆς ἀναγεννήσεως. Ὕλην πολλὴν ἐν τῷ καλλίστῳ αὐτοῦ περὶ Ἰακώβου τοῦ Πατμίου βιβλίῳ συνήθροισεν ὁ φιλοπονώτατος διάκονος κ. Κλήμης Καρναπᾶς, ὃς καὶ διὰ προγενεστέρων ἀξίων λόγου διατριβῶν οὐ μόνον ἐτίμησε καὶ τιμᾷ τὸν λόγιμον κλῆρον τῆς ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων, ἀλλὰ καὶ ὕλην πολλὴν καὶ χρήσιμον τοῖς σπουδάζουσι τὴν ἱστορίαν τῆς ὀρθοδόξου τῶν κάτω χρόνων Ἐκκλησίας ἐχορήγησε, διδάσκωνμὲν ἐπωφελῶς, ἅμα δὲ καὶ διὰ τοῦ φωτὸς τοῦ τύπου διαδίδων ὅσας πολυτίμους εἰδήσεις χορηγοῦσιν αὐτῷ οἱ θησαυροὶ τῶν ἁγιοταφιτικῶν βιβλιοθηκῶν.

Ἐκκλησία Ρωσσίας

Κωνσταντῖνος Ποπεδονότσεφ. — Ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν ἐκ Πετρουπόλεως ὅτι ἡ κηδεία τοῦ ἀειμνήστου παρὰ τῇ ἱερᾷ διοικούσῃ Συνόδῳ πρώην αὐτοκρατορικοῦ ἐπιτρόπου Κωνστ. Ποπεδονόστσεφ ἐγένετο τῇ 13 μαρτίου Τὴν θείαν λειτουργίαν ἐτέλεσε κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Πετρουπόλεως κ. Ἀντώνιος, εἰς δὲ τὴν γενομένην εἶτα νεκρώσιμον ἀκολουθίαν ἔλαβον μέρος (ἐν τῇ κηδείᾳ) καὶ οἱ σεβασμ. μητροπολῖται Μόσχας καὶ Κιέβου, μετὰ ἓξ ἐπισκόπων καὶ πολυαρίθμου πρεσβυτερίου, ἐν τῷ ναῷ τοῦ παρθεναγωγείου τοῦ ἁγίου Βλαδιμήρου, οὗ προστάτης ἦ καὶ ἱδρυτὴς ἐτύγχανε. Παρῆν κατ' αὐτὴν ἡ Α. Α. Ὑψ. ὁ μέγας δοὺξ Μιχαὴλ, ἀδελφὸς τοῦ αὐτοκράτορος, καὶ πάντες οἱ ἀνώτεροι λειτουργοὶ τοῦ κράτους, ἐν ἐπισήμῳ περιβολῇ. Παρέστη δὲ καὶ ὁ ἡγούμενος τοῦ ἐν Μόσχᾳ Μετοχίου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πανοσλ. ἀρχιμ. κ. Ἰάκωβος Βατοπαιδινός. Τὸ πένθος ἐπισήμως ἦγον (μετὰ τὴν χήραν τοῦ ἀειμνήστου) ὁ παρὰ τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ αὐτοκρ. ἐπίτροπος κ. Ἰσβόλσκιϊ, καὶ οἱ διάδοχοι τῆς θέσεως τοῦ Ποπεδονόστσεφ πρίγκηψ Ὀμπολένσκιϊ, πρίγκηψ Σιρίνσκι, Σιγμάτωφ, Βλαδίμηρος Σάβλερ, Ὀστροούμωφ καὶ πάντες οἱ παρὰ τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι, οἵτινες ἐβάσταζον τὸ φέρετρον μέχρι τοῦ τάφου. Τὰς εὐχὰς τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου Ποπεδονόστσεφ ἡρμήνευσε τῇ τε σεβαστῇ χήρᾳ τοῦ θανόντος καὶ τῷ αὐτοκρατ. ἐπιτρόπῳ ἐξοχ. κ. Ἰσβόλσκιϊ ὁ πανοσλ. πατριαρχικὸς ἀντιπρόσωπος, ὁ ἐξ ἐπιγνώσεως ἐκτιμήσας τὴν εὐσέβειαν τοῦ θανόντος καὶ τὴν εἰς τὸν αὐτοκρατ. θρόνον καὶ τὴν εἰς τὴν μεγάλην αὐτοῦ πατρίδα φανατικὴν ἀφοσίωσιν, ἧς ἕνεκεν ὁ Ποπεδονόστσεφ ἠδυνάτει νὰ συμβιβάσῃ τὰς παιδιόθεν ἐρριζωμένας ἐν αὐτῷ ταύτας ἰδέας πρὸς τὰς νέας φιλελευθέρας ἀρχὰς ἃς ἐχορήγησεν εἰς τὸν λαὸν τῆς αὐτοκρατορίας ἡ αὐτοκρ. προκήρυξις τῆς 15 ὀκτωβρίου 1905. Ὅθεν ἀπεσύρθη εἰς τὸν κατ' ἰδίαν βίον, πλήρης ἀπογοητεύσεως, ἀλγῶν ἐπὶ τῇ καταστάσει τῆς πατρίδος αὐτοῦ καὶ κατατεθλιμμένος. Εἰς αὐτὸν τὸν πατριαρχικὸν ἀρχιμανδρίτην κ. Ἰάκωβον ἔλεγε πρὸ μικροῦ· «Μακάριοι οἱ μὴ ἐπιζήσαντες, μήτε βλέποντες τὴν παροῦσαν κατάστασιν ἡμῶν».

Κοινότητες ἑλληνικαί.—Καθ' ἃ γράφει ἡ ἐν Ὀδησσῷ ἑλληνικὴ ἐφημερὶς «Κόσμος» ἡ τοσοῦτον εὐφρόσυνους ἡμῖν εἰδήσεις χορηγοῦσα περὶ τῶν ἐν ἀλλο-

δαπῇ ἑλληνικῶν κοινοτήτων, ἐκτὸς τῶν ἐν Ὀδησσῷ, Σεβαστοπόλει, Ὑάλτᾳ, Βατούμ, ἀνεγνωρισμένων ὡς τοιούτων ὑπὸ τῆς ρωσσικῆς κυβερνήσεως, ἀνεγνωρίσθησαν καὶ αἱ ἑλλην. κοινότητες Αἰκατερινοδάρ, Ἀνάπας, Κριμσκάγιας, Νοβορωσίσκης, Ροστοβίου, Σότζης, Σουχούμ καὶ Τιφλίδος, ἐν αἷς, εὐμενείᾳ τοῦ θεοτιμήτου τσάρου Νικολάου Β', οἱ ἕλληνες ἄποικοι διατηροῦσιν ὁμοεθνεῖς ἱερεῖς καὶ διδασκάλους. — Εἰς τριῶν ὡρῶν ἀπὸ Νοβορωσίσκης ἀπόστασιν κεῖται ἡ Καπαρτίνκα, εἰς ἣν ἐξήκοντα συνῳκίσθησαν οἰκογένειαι τῷ 1864, αἵτινες ἀπὸ τοῦ 1879 μέχρι σήμερον παρημέλησαν τὴν μόρφωσιν τῶν τέκνων αὐτῶν. Ἡ σχολὴ ἀνασυνεστήθη πρὸ μηνῶν καὶ ἕλλην ἱερεὺς ἐκλήθη, εὐμενείᾳ τοῦ πανιερ. ἐπισκόπου τοῦ Σουχούμ. Μαθηταὶ ἀριθμοῦνται περὶ τοὺς ἐνενήκοντα. Οἱ ἕλληνες ἄποικοι κατάγονται ἐκ τῶν χωρίων τῆς ἐπαρχίας Χαλδίας.

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ

Νεοπαγεῖς ἑλλην. κοινότητος — Ὡρίσθησαν ἐν Ἀθήναις προϊστάμενοι τῆς μὲν ἐν Βαλτιμόρῃ ἑλλ. ὀρθοδόξου κοινότητος ὁ αἰδ. πρεσβύτερος κ. Κωνστ. Δουρόπουλος—καὶ τῆς ἐν Σπρίγκφιελδ ὁ αἰδ. πρεσβύτερος κ. Ἀντώνιος Κόκκινος.

Κοινότης Βενετίας.— Ἐπὶ βραχὺ διαμείνας παρὰ τοῖς ἐνταῦθα οἰκείοις αὐτοῦ, ἀπῆλθε τῇ δευτέρᾳ μεταβαίνων εἰς Βενετίαν ὁ νόμιμος προϊστάμενος τῆς ἑλλην. ὀρθοδόξου κοινότητος πανοσλ. κ. Ἰω. Βασιλικός.

Ἔκπληξις ἐξ Ἁγίου Τάφου παρεσκευάσθη ἡμῖν ὑπὸ τοῦ ἐξ Ἱερουσαλὴμ ἀνταποκριτοῦ τῆς ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδος «Ἀγῶνος», ὅτι κατὰ τὴν ἑβδομάδα τῆς τυρινῆς τρεῖς φορὰς διδάσκαλοι καὶ μαθηταὶ μετέσχον θεατρικῶν παραστάσεων, ἐν αὐτῇ τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Σταυροῦ δοθεισῶν, καὶ ὅτι κατὰ τὴν τρίτην παράστασιν παρῆσαν καὶ ἀκροατήριον ἐξ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καὶ ἐξ ἁγιοταφιτῶν καλογήρων. Ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ «Ἀγῶνος», ἀντὶ ν' ἀναγγείλῃ ἡμῖν πατριαρχικὴν ἐπιτίμησιν κατὰ τῶν ἐπὶ σκηνῆς ἀναβάντων μοναχῶν, ἢ ἔκφρασιν τῆς δυσαρεσκείας τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου κ. Δαμιανοῦ κατὰ τῶν ἀνεχομένων τὴν μεταβολὴν τῆς μονῆς — διότι τόπον μονῆς ἐπέχει καὶ νῦν — εἰς θέατρον, ποιεῖται παρατηρήσεις τινὰς μόνον κατὰ τῆς ἀπὸ σκηνῆς διδασκαλίας κωμειδυλλίων, ἐρωτικὰς ὑποθέσεις ἀναπτυσσόντων καὶ τὰ παραπλήσια.

Συμμεριζόμεθα τὴν δικαίαν ἀποδοκιμασίαν ἁγιοταφιτῶν τινῶν πατέρων κατὰ τῆς ἀνελπίστου ταύτης ἐκλαϊκεύσεως τοῦ μοναχικοῦ ἐπαγγέλματος. Διαφοροῦμεν ἐὰν λεχθῇ καὶ πάλιν ὅτι θεατρικῶν παραστάσεων ἐν τῇ Σχολῇ καὶ πρὸ ἐτῶν ὑπῆρχε συνήθεια. Κάκιστα καὶ πρότερον ἐγίνετο, κακὸν ἐστι καὶ αὖριον ἐὰν ἐπαναληφθῇ. Καθηγηταὶ καὶ διευθυντὴς καὶ σεβασμιώτατοι τῆς σχολῆς ἔφοροι γινώσκουσι τοὺς ἱεροὺς κανόνας, οὓς Οἰκουμενικαὶ καὶ Τοπικαὶ Σύνοδοι ἐξήνεγκον κατὰ τῶν παρισταμένων εἰς τοιαῦτα θεάματα κληρικῶν, πολλῷ δὲ μᾶλλον κατὰ τῶν λαμβανόντων καὶ μέρος εἰς παραστάσεις· οἱ δὲ μαθηταὶ τῆς σχολῆς τοῦ Σταυροῦ εἰσὶ καὶ μοναχοί, δόκιμοι τοὐλάχιστον, κανόνα τηροῦντες μοναχικοῦ πολιτεύματος. Ἐὰν ἐπιθυμῶσι ν' ἀσκηθῶσιν εἰς τὴν ἀπαγγελίαν, οὐδεμία διάταξις ἀπαγορεύει τοῦτο· ἀλλ' ἡ προγύμνασις αὐτῶν εἰς τὰ τοιαῦτα παίγνια ἐντὸς μάλιστα μονῆς ἱερᾶς καὶ παναρχαίας, ὡσεὶ πρόκειται νὰ προχειρισθῶσιν ὄχι ἱεροκήρυκες ἀλλ' ἠθοποιοί, θεωμένων καὶ χειροκροτούντων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καὶ καλογήρων, προκαλεῖ δικαίως καὶ τὴν ἡμετέραν ἔκπληξιν καὶ τὴν λύπην — ἐὰν ἡ εἴδησις ἐπιβεβαιωθῇ.

Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΥΠΑΡΞΙΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Ἡ ὕπαρξις πονηρῶν πνευμάτων βεβαιοῦται ὑπὸ μαρτυριῶν πολλῶν τῆς θεοπνεύστου Ἁγίας Γραφῆς. Καὶ ἐν μὲν τῇ Π. Διαθήκῃ τὸ πονηρὸν πνεῦμα ἐξαιτεῖται παρὰ τοῦ παντουργοῦ καὶ παντοκράτορος Θεοῦ ἄδειαν, ὅπως πειράξῃ τὸν εὐσεβῆ καὶ δίκαιον Ἰώβ. (1,6,2,2). Ἠνόχλει τὸν Σαοὺλ, (Α'. Βασιλ. 16,14,15). Ἠγέρθη κατὰ τοῦ προφητάνακτος θείου Δαβίδ. (Α'. Βασιλ. 2,11). Καταδείκνυται ἐν τῇ βίβλῳ τοῦ θεόφρονος Τωβὶτ (8,3). Ἐν δὲ τῇ Κ. Διαθήκῃ οἱ θεῖοι ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Ἰούδας μνημονεύουσιν ἀγγέλων ἁμαρτησάντων καὶ μὴ τηρησάντων τὴν ἑαυτῶν ἀρχήν. (Β'. Πέτρου 2,4. Ἰούδα 6). Ὁ δὲ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, ὁ ὑπομείνας τοὺς πειρασμοὺς τοῦ ἀρχιαποστάτου καὶ δοκησιθέου διαβόλου ἐν τῇ ἐρήμῳ (Ματθ. 4,1—11) σαφῶς καὶ πολλάκις περὶ τῶν πονηρῶν πνευμάτων ἐδίδασκεν·

οὕτως ἐξηγῶν τὴν παραβολὴν περὶ τῶν ζιζανίων τοῦ ἀγροῦ εἶπεν ὅτι «ὁ ἐχθρὸς ὁ σπείρας αὐτὰ ἐστιν ὁ διάβολος» (Ματθ. 13.34). Ἐν ἄλλῳ δὲ χωρίῳ ἐλέγχων τοὺς Ἰουδαίους ὁ Σωτὴρ ἡμῶν λέγει «ὑμεῖς ἐκ πατρὸς τοῦ διαβόλου ἐστε, καὶ τὰς ἐπιθυμίας τοῦ πατρὸς ὑμῶν θέλετε ποιεῖν· ἐκεῖνος ἀνθρωποκτόνος ἦν ἀπ' ἀρχῆς, καὶ ἐν τῇ ἀληθείᾳ οὐχ ἕστηκεν· ὅτι οὐκ ἔστιν ἀλήθεια ἐν αὐτῷ»· (Ἰωάν. 8. 44). Δοὺς δὲ τοῖς θείοις ἀποστόλοις τὴν δύναμιν τοῦ ποιεῖν θαύματα καὶ τὴν ἐξουσίαν ἔδωκεν αὐτοῖς τοῦ ἐκβάλειν δαιμόνια· «Ἀσθενοῦντας θεραπεύετε, λεπροὺς καθαρίζετε, νεκροὺς ἐγείρετε, δαιμόνια ἐκβάλλετε»· (Ματθ. 10, 8). Ἡ δὲ τιμιωτάτη κορυφαία ἀκρότης τῆς θεολογίας ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης τὴν ἀλήθειαν τῆς ὑπάρξεως τῶν πονηρῶν πνευμάτων στενῶς συνδέει μὲ τὴν ἀλήθειαν τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἐλεύσεως Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ· «Ὁ ποιῶν τὴν ἁμαρτίαν ἐκ τοῦ διαβόλου ἐστιν, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ὁ διάβολος ἁμαρτάνει· εἰς τοῦτο ἐφανερώθη ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἵνα λύσῃ τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου»· (Α'. Ἰωάν. 3,8).

Ἰδοὺ, φίλοι ἀναγνῶσται, μαρτυρίαι τινὲς ἐκ τῶν πανσέπτων Ἁγίων Γραφῶν, δι' ὧν βεβαιοῦται ἡ ὕπαρξις πονηρῶν πνευμάτων, ἤτοι ὄντων προσωπικῶν τὸ κακὸν ἐργαζομένων, ἡ ὕπαρξις τοῦ ἀντιχρίστου καὶ καταρωτάτου διαβόλου ἀντιδρῶντος, ἀντενεργοῦντος, καὶ ἀντιπράττοντος εἰς τὴν βουλὴν καὶ τὰ ἔργα τοῦ πανσόφου καὶ παντοδυνάμου Θεοῦ, ἐνσπείροντος ζιζάνια ἐν τῷ ἀγρῷ, ἤτοι τοὺς πονηροὺς ἐν τῷ θεοπλάστῳ ἀνθρώπῳ λογισμοὺς, διεγείροντος τὰς κακὰς καὶ ψυχωλέθρους ἐπιθυμίας ἐν τοῖς ἀνθρώποις, διαστρέφοντος τὴν νόησιν διὰ τοῦ παραλογισμοῦ καὶ τῆς ψυχοκτόνου πλάνης, ἐξάπτοντος καὶ διερεθίζοντος τὴν φαντασίαν, ἐξαπατῶντος καὶ ἐξωθοῦντος εἰς παρανομίαν καὶ ἀνομίαν, ὀφιοειδῶς καὶ σκολίως καὶ διὰ λογισμῶν ἀπατηλῶν ἐξαπατῶντος τοὺς ἀσυνέτους, τοὺς ἀστηρίκτους ἐν τῇ ἁγίᾳ χριστιανικῇ ὀρθοδόξῳ πίστει, εἰς τὸν ψυχοσωτήριον καὶ πανάγιον λόγον τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν Χριστοῦ, τοὺς πνευματικῶς νηπίους καὶ ἀπειροκάκους, καὶ ἀγνοοῦντας, καὶ ἀπροσέκτους. Αὐτὸς δὲ εἶνε ὁ τοὺς προπάτορας ἐξαπατήσας καὶ εἰς παρανομίαν καὶ ἁμαρτίαν ἐξωθήσας, καὶ ἀποκτείνας, καὶ εἰς τὴν φύσιν τοῦ θεομόρφου καὶ θεοειδοῦς ἀνθρώπου τὸ δηλητήριον τῆς θανατηφόρου ἁμαρτίας ἐμφυσήσας.

Καθὼς δὲ ἡ θεόπνευστος Ἁγία Γραφὴ μαρτυρεῖ τὴν ὕπαρξιν τοῦ μισοκάλου ἀντικειμένου διαβόλου, καὶ τῶν πονηρῶν καὶ ἀκαθάρτων πνευμάτων, οὕτω μαρτυρεῖ καὶ τὴν ὕπαρξιν τῶν ἀγαθῶν ἀγγέλων, ἤτοι πνευμάτων, περὶ ὧν ὁ ἔνθεος καὶ ἔξοχος ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν οὐρανοβάμων Παῦλος λέγει ὅτι « εἰσὶ λειτουργικὰ πνεύματα εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα παρὰ τοῦ Θεοῦ, διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν»· (Ἑβρ. 1—14).

Τὰ πνεύματα εἶνε οὐσίαι προσωπικαὶ, ἔχοντα νόησιν καὶ θέλησιν, συνείδησιν, ἐνέργειαν καὶ δρᾶσιν. Δὲν εἶνε δυνάμεις ἀνυπόστατοι, οὐδὲ ἐπιθυμίαι ἀνθρώπινοι, ἀλλ' ὑπάρξεις προσωπικαὶ, νόες καὶ θελήσεις πεπερασμέναι, νόησιν ἔχοντες καὶ θέλησιν. Τοιοῦτοι οἱ ἀγαθοὶ ἄγγελοι —τοιοῦτοι δὲ καὶ οἱ ἀνθρωποπλάνοι καὶ ἀλάστορες δαίμονες. Οἱ δὲ ἀρνούμενοι προσωπικὴν ὕπαρξιν τοῦ φθονεροῦ καὶ κακογνώμονος διαβόλου ἀντιπίπτουσιν εἰς τὰς μαρτυρίας τῆς θεοσδότου Ἁγίας Γραφῆς,ἀσεβοῦσιν εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἐλευθερωτοῦ τῶν ψυχῶν ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ βεβαιοῦντος τὴν τοῦ ἀρχιψεύστου καὶ ἀρχεκάκου διαβόλου ὕπαρξιν, καὶ ἀντιμάχονται πρὸς τὴν πανσωστικὴν καὶ παγκρατῆ ἀλήθειαν, ἣν διδάσκει καθημερινῶς ἡ ἁγία ἀποστολικὴ καὶ καθολικὴ ὀρθόδοξος καὶ ἀληθὴς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία. Οἱ ἀντιμαχόμενοι δὲ πρὸς τὰς ἀνθρωποσωτηρίους Ἁγίας Γραφὰς καὶ πρὸς τὰς πανσέπτους καὶ θείας διδασκαλίας τῆς ἁγίας Ἀνατολικῆς θεοφρουρήτου ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἡμῶν προδήλως εἶνε αἱρετικοὶ, καὶ κακόδοξοι, καθὼς καὶ οἱ ἀρνούμενοι ἀγγέλων ἀγαθῶν ὕπαρξιν, τοὐτέστιν, ὕπαρξιν πνευμάτων καὶ πνευματικοῦ κόσμου, οἱ δὲ διδάσκοντες καὶ γράφοντες ὅτι διάβολος εἶνε οὐχὶ προσωπικὴ ὕπαρξις, ἀλλ' ἡ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ κακὴ ἐπιθυμία, ὡς νὰ μὴ ἦνε ἡ κακὴ ἐπιθυμία προϊὸν πονηρᾶς συλλήψεως τῆς ἀΰλου καὶ ἀθανάτου ψυχῆς μετὰ τοῦ πονηροῦ καὶ φιλοψευδοῦς διαβόλου, ὅστις, ὡς ἔφθην εἰπὼν, σπείρει ἐν τῇ ἀειζώῳ ψυχῇ ἡμῶν τὸν λόγον τοῦ ψεύδους, καὶ ἐξωθεῖ εἰς ἀποπλάνησιν δελεάζων, διαστρέφων, ἐκβιάζων, ἐξαπατῶν, διαβάλλων (ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομά του διάβολος) ἀρνοῦνται τὴν παγκρατῆ σωτήριον ἀλήθειαν, καὶ τὸν σωτήριον τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν Χριστοῦ καὶ εὐεργετικὸν νόμον.

Δέον δὲ νὰ γινώσκωμεν ὅτι μετὰ τὸ πάθος

τοῦ παμφιλτάτου Σωτῆρος ἡμῶν ἐξησθένησε τοῦ φθονουργοῦ καὶ σπορέως τῶν ζιζανίων διαβόλου ἡ δύναμις, ἀφέθη δὲ εἰς αὐτὸν ἡ ἐξουσία τοῦ πειράζειν τὸν ἄνθρωπον, παρὰ δὲ τοῦ ψυχοσώστου θεανθρώπου Σωτῆρος ἐδόθη τῷ ἀνθρώπῳ ἡ δύναμις τοῦ νικᾷν καὶ καταπατεῖν αὐτόν. Ὁ κακεργάτης καὶ παμμήχανος διάβολος. ὡς προερρέθη, εἶνε πνεῦμα· ἐπειδὴ δὲ καὶ τοῦ ἀνθρώπου ἡ ψυχὴ εἶνε πνευματικὴ οὐσία, εὐκόλως συγκοινωνεῖ εἰς αὐτὴν τὰς πονηρὰς ἐννοίας καὶ εἰσάγει τοὺς κακοὺς καὶ θεομισήτους λογισμούς. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ θεηγόρος καὶ παμμέγιστος Ἀπ. Παῦλος ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν τῶν χριστιανῶν λέγων· «Ὅτι οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἡ πάλη πρὸς αἷμα καὶ σάρκα, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχὰς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, καὶ πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις» Ἐφέσ. στ΄, 12). Ὁ δὲ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος ἅγιος Πέτρος ἔγραφε· «Νήψατε, γρηγορήσατε· ὅτι ὁ ἀντίδικος ὑμῶν διάβολος, ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ, ζητῶν τίνα καταπίῃ» (Ἐπιστολὴ Πέτρου Α΄, ε΄, 6.) Ἀλλὰ **διατί** ἄρά γε ὁ ἀπειράγαθος Θεὸς ἡμῶν συγχωρεῖ ἵνα ὁ πονηρὸς καὶ μισόκαλος διάβολος ἐγείρῃ πειρασμοὺς κατὰ τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ **διατί** τὸ διδάσκει ἡ θεόσδοτος Ἁγία Γραφὴ καὶ ἡ θειοτάτη ἀνατολικὴ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἡμῶν· ἵνα ἐκεῖνος μὲν πολεμῶν νικᾶται καὶ καταισχύνηται, ἡμεῖς δὲ οἱ πολεμούμενοι νικῶμεν καὶ στεφανώμεθα μὲ στέφανον δόξης ἀμάραντον, ὡς καὶ ὁ ἀρχηγὸς ἡμῶν Χριστὸς ὁ Κύριος. Τὸ **διατί** ὁμολογεῖ πανταχοῦ ἡ ἀκαταμάχητος καΙ ἀκαταγωνιστος ἀλήθεια τῶν παναγίων λόγων τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ καὶ τῶν θεοπνεύστων καὶ θεοκηρύκων ἀποστόλων Αὐτοῦ· ὅτι ὁ βύθιος εἰς πανουργίας ἀνθρωποκτόνος διάβολος εἶνε τὸ ἀναγκαῖον κακὸν διὰ τὴν παιδαγώγησιν καὶ ἠθικὴν τελειοποίησιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ αἰώνιον αὐτοῦ συμφέρον. Εἶνε ἀδύνατον ὁ ἐλεύθερος ἄνθρωπος νὰ τελειοποιηθῇ καὶ νὰ γίνῃ ἀληθὴς τοῦ Θεοῦ εἰκὼν καὶ ὁμοίωσις, ἂν δὲν τεθῇ μεταξὺ καλοῦ καὶ κακοῦ καὶ δὲν ποιήσῃ χρῆσιν τῆς ἐλευθέρας του θελήσεως, ἑλκόμενος καὶ ἀνθελκόμενος. Εἶνε ἀδύνατον ὁ ἄνθρωπος νὰ τιμήσῃ τὸ ἀγαθὸν καὶ νὰ διαμείνῃ εἰς αὐτὸ ἑδραῖος καὶ ἀσάλευτος, ἐὰν δὲν γνωρίσῃ συνάμα καὶ τὸ κακὸν καὶ δὲν μισήσῃ αὐτὸ μὲ τέλειον καὶ ἄσπονδον μῖσος. Εἶνε ἀδύνατον ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀγαπήσῃ τὴν καλλονὴν τοῦ φωτὸς ἂν δὲν γνωρίσῃ συνάμα καὶ τὸ σκότος. Διὰ τοῦτο τὸ ἐλεύθερον ἐκεῖνο δημιούργημα τοῦ οὐρανοῦ, ὅπερ ἦν τὸ ἀξιολογώτερον τῶν ἀγγελικῶν πλασμάτων, ἀφοῦ ἐξ οἰκείας πονηρᾶς προαιρέσεως καὶ κακῆς γνώμης ἀπεστάτησεν ἐκ τοῦ παντουργοῦ καὶ παντάρχου Θεοῦ καὶ ἐγένετο ἀχρεῖον καὶ πονηρὸν, τὸ μεταχειρίζεται ὡς τυφλὸν ὄργανον τῆς μεγάλης Αὐτοῦ βουλῆς ὁ πάνσοφος καὶ παντοδύναμος ἀληθινὸς τρισυπόστατος Θεὸς ἡμῶν Ὅστις οἶδεν ἐκ τοῦ κακοῦ ἐξάγειν καλὸν καὶ ἐκ τοῦ ἀναξίου τίμιον.

Ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου δὲ τούτου θὰ ἐπανέλθωμεν καὶ δι' ἄλλων λόγων ἀποδεικτικῶν τῆς ὑπάρξεως τοῦ προστάτου τοῦ σκότους καὶ τῆς πλάνης καὶ ἀρχηγοῦ τοῦ ψεύδους διαβόλου σὺν Θεῷ ἁγίῳ λίαν προσεχῶς.

ΞΕΝΟΦΩΝ Α. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
(ἰατρός)

ΟΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ ΛΟΓΙΟΙ

Ἐργασίαι αὐτῶν, Ἐπιστημονικὸς βίος, Γεωγραφία, Ἱστορία, Παλαιογραφία, Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία· καὶ οἱ τῶν κλάδων τούτων ἀντιπρόσωποι ἐν Ἀθήναις*

§ 26

Ἀλλὰ καὶ τί δὲν δύναταί τις τοῖς εἰρημένοις, ἵνα ἐπιπροσθέσῃ; Νῦν ἐνθυμούμεθα ὅτι φίλος γνωστὸς διατρίψας ἐν Ἄθῳ καὶ τὰ αὐτὰ χειρόγραφα παραβαλὼν, ἅτινα καὶ ὁ κ. Λ. ἔγραφεν ὑπὸ τὸν τίτλον «Κριτικαὶ αἱ ἐπιστάσεις» εἰς ἐκδόσεις ἔργων Ἀρσενίου Κερκύρας καὶ Μιχαὴλ Ἀθηνῶν ἐν τῇ **Ἐκκλ. Ἀληθείᾳ** τοῦ 1884 (τεῦχ. 42) μετὰ πολλῆς πικρίας περὶ τοῦ ἐκδότου τοῦ λόγου τοῦ Κερκύρας Ἀρσενίου πολλὰ, ἅτινα ἀποσιωπῶμεν σεβόμενοι τὴν ἕδραν, ἣν κατέχει νῦν αὐτός· περιοριζόμεθα δὲ ἵν' ἀναφέρομεν τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικὰ «καὶ ἐδῶ εὑρί-

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 186—881.

» σκομεν τὸν ἐκδότην κ. Λ. λαμπρῶς ἐπιδεικνύ-
» μενον ἀμάθειαν παχεῖαν τῆς ἑλληνικῆς γλώσ-
» σης καὶ τῆς Παλαιογραφίας» (Αὐτ. σ. 611.).

Τίτλοι μεγάλοι κρύπτοντες τὴν ἀληθῆ ἀξίαν τοῦ διδάσκοντος ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ὅτι τὸ **φόρους ἐπανεῖναι** (= ἐλαφρύνειν) γραπτέον **ἐπαμῦναι**, καὶ τὸ **ἐννεάμυκλος, ἐννεάκυκλος** καὶ τόσα, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς, ὡς ἄνω ὑπεδείχθη. Ταῦτα εἴδομεν, διότι ἐζητοῦμεν ἵνα ἀνεύρωμεν τὸ δημοσίευμα τοῦ σεβ. Γέρ. ἁγίου Νικομηδείας κ. Φιλοθέου, τοῦ ἡμετέρου σοφοῦ διδασκάλου, περὶ τῶν ἐν τῷ **Δελτίῳ** τῆς Ἱστ. Ἐθν. Ἑταιρείας κατὰ τὸ 1882 δημοσιευθέντων, περὶ ὧν ὁ λόγος ἐν οἰκείῳ τόπῳ. Σύμπτωσις δὲ ἐν ἐνὶ καὶ αὐτῷ τεύχει τῆς **Ἐκκλ. Ἀληθείας** ἐλέγχονται δύο ἐκδόται, ὧν ὁ ἕτερος καὶ συγγραφεὺς καὶ μέλος πάλιν τῆς διευθυνούσης τὸ περιοδικῶς καὶ ἀτάκτως ἐκδιδόμενον τοῦτο Δελτίον Ἐπιτροπῆς, ὁ κ. Λάμπρος.

Παρατρέχοντες πλεῖστα ὅσα ἄλλων, περὶ ὧν καὶ ἐν τῷ ἰδίῳ φυλλαδίῳ ἴσως γενήσεται λόγος —στρεφόμεθα νῦν πρὸς ἕτερον ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ καθηγητὴν τὸν ἱστορικὸν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ συγγραφέα περίπυστον— πεντεκαίδεκα βιβλίων θρησκευτικῶν, ἰδίως δὲ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, τῆς τριτόμου, τὸν κ. Διομήδη Κυριακοῦ. Περὶ τούτου προσεχῶς, καὶ ἐπὶ τούτῳ ζητοῦμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν.

(ἕπεται συνέχεια)

Β. Α. ΜΥΣΤΑΚΙΔΗΣ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
Πνευματικὸν δικαστήριον

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθ. 83 καὶ ἡμερ. 16 Νοεμβρίου 1904 ἀποφάσεως τοῦ πνευματικοῦ δικαστηρίου).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρ. 77 καὶ ἐπ. 207 τῶν πατριαρχικῶν Διοικονομικῶν Ὀδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Ἀπορρίπτει τὰ ἐν τῷ σκεπτικῷ ἀπορριπτέα,

Δέχεται ἐν μέρει τὴν ὑπ' ἀρθ. πρωτ. 5678 καὶ ἡμερομ. 8 αὐγούστου 1906 ἀγωγὴν τῆς Ἀγγελικῆς Γεωργίου κατὰ Ἀθανασίου Γεωργίου ὡς νόμιμον καὶ βάσιμον,

Κηρύττει τὴν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφισταμένην μνηστείαν διαλελυμένην ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου μεθ' ὅλων τῶν νομίμων συνεπειῶν,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ὑπαιτίῳ τῆς διαλύσεως τῆς μνηστείας τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ διογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια διακόσια ὀγδοήκοντα πέντε (ἀρ. 285) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ προεδρεύων **2**

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος **Καλλίνικος**

Ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
Πνευματικὸν δικαστήριον.

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀρ. 12, πρωτ. καὶ ἡμερομ. 19 φεβρουαρίου 1907 ἐρήμην ἀποφάσεως).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77 καὶ ἐπ. 207 τῶν Πατριαρχικῶν Διοικονομικῶν Ὀδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀρ. πρωτ. 8713 καὶ ἡμερομ. 2 δεκεμβρίου 1906 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Ἀγγελίνας Σ. Κολοκύθα, τὸ γένος Κωνστ. Βούλγαρη, κατὰ Σεραφεὶμ Κολοκύθα ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφισταμένον γάμον διαλυτέον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Σεραφεὶμ Κολοκύθα,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πρωΐας», καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ὑπαιτίῳ τῆς διαζεύξεως τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ διογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια τριακόσια ἑξήκοντα πέντε (ἀριθ. 365) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ προεδρεύων

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος **Καλλίνικος.**

Ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἁγία καὶ Μ. Ἑβδομάς.—Τοῦ βιβλίου τούτου ἐκτυπωθέντος πέρυσιν ἐν τῷ πατριαρχικῷ τυπογραφείῳ μικρῷ πρὸ τῶν ἁγίων ἡμερῶν, δι' ἃς προορίζεται, μένουσιν ἱκανὰ παρ' ἡμῖν ἀντίτυπα. Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἱεροὶ ναοὶ καὶ αἱ μοναί, ἐνοριακαὶ καὶ σταυροπηγιακαί, εἰς ἃς δέον νὰ εἰσαχθῇ πρὸς χρῆσιν τῶν ψαλτῶν καὶ τῶν ἱερέων, ἐλπίζομεν ὅτι διὰ τῶν ὁσιωτάτων ἡγουμένων καὶ τῶν ἀξιοτίμων ἐπιτρόπων ἐγκαίρως θέλουσι φροντίσει νὰ προμηθευθῶσιν ἀντίτυπα τοῦ κυριαρχικῶς ἐγκεκριμένου τούτου βιβλίου, ὅπερ ἐκ σελίδων 375 μεγάλων ἀποτελούμενον, ἐπὶ λαμπροῦ χάρτου, τιμᾶται δεδεμένον ἀντὶ γροσίων 12.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΚΖ'.

ΑΡΙΘ.— 14

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 7 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1907

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ.....25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιγραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ μετάνοια — Ἐπίκαιρα γράμματα (ἐκ Πελαγονίας καὶ Φιλιππουπόλεως) — Ἀποφάσεις διδακτικώτατα — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Ἐκκλησία Κύπρου — Δικαστικαὶ Ἀγγελίαι.

Η ΜΕΤΑΝΟΙΑ

Ἐτῶν χιλιὰς ὅλη διιστᾷ ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν Φώτιος ὁ κλεινὸς πατριάρχης ἐκτενέστατον ἐπέστειλε γράμμα πρὸς τὸν Θεσσαλονίκης ἀρχιεπίσκοπον Παῦλον, διερωτήσαντα «**περὶ τῶν ἄρτι προσιόντων τῇ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ**». Ἡ ἐπιστολή, ἣν σὺν ἄλλοις ἀδελφοῖς κειμηλίοις ἄγνωστον ἐπὶ αἰῶνας ὅλους ἔκρυπτε πολύτιμος κώλιξ τῆς ἱερᾶς τῶν Ἰβήρων μονῆς, τὸ φῶς εἶδε μόλις πρὸ ὀλίγου χρόνου, ἀναγνωσθεῖσα δὲ καὶ γνωσθεῖσα εἰς μὲν τὴν τετιμημένην τοῦ Φωτίου μνήμην νέαν, ὡς εἰκός, προσῆψεν ἐπίζηλον τιμήν, τῆς δὲ βυζαντιακῆς ἱστορίας καὶ γραμματείας τοὺς ἐρευνητὰς ἐπὶ νέαν ὥρμησε τῶν κατὰ τὸν σοφώτατον πατριάρχην σύντονον σπουδήν· εἰς ἐμὲ δὲ καὶ τότε, κατὰ τὴν πρώτην ἔκδοσιν, καὶ νῦν τοὺς καιροὺς παρεπισκοποῦντα καὶ πρὸς ἀλλήλους παραβάλλοντα, καὶ φιλοσοφημάτων νέαν τερπνοτάτην ἀφορμὴν παρέσχε τοῦ ἱσαποστόλου πατριάρχου τὸ γράμμα τὸ θυμάσιον.

Α'.

Πολιτείαν καὶ Ἐκκλησίαν ἡμῶν δεινός τις κατὰ τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ ἑνάτου αἰῶνος μέρος κατεῖχεν ἐν Κωνσταντινουπόλει σάλος· καὶ ἡ ξένη Ἐκκλησία, ἥτις ἐκ κοσμικῶν καὶ ἀλλοτρίων τῆς θρησκείας ἀξιώσεων ὁρμωμένη ἀείποτε ἐφρόντιζεν ὅπως διὰ παντοίων τρόπων ἐπιρρωννύῃ τὴν θεοκρατικὴν αὐτῆς ἀρχὴν καὶ ἐπεκτείνῃ τὸ κράτος τὸ ἀπολυταρχικόν, πιστὴ καὶ τότε εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα αὐτῆς, πολλὰ καὶ μεγάλα ἐμόχθησεν ὅπως πρὸς ἑαυτὴν καὶ χώρας ἐπισπάσῃ, ὧν τοὺς κατοίκους ἐκ τῆς ἀγριελαίου, τὸ τοῦ Ἀποστόλου εἰπεῖν, ἐκκόψασα εἰς καλλιέλαιον ἄρτι ἐνεκέντρισεν ἡ ἱερὰ φροντὶς καὶ οὐράνιος στοργὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῆς γλυκείας πάντων τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων μητρὸς καὶ τροφοῦ αὐτῶν πιστῆς.

Χαλεπὸν τότε καὶ ὑπὲρ τῆς νεοπαγοῦς Ἐκκλησίας τὸν εὐγενῆ ἀγῶνα ἀνέλαβε τὸ θεμελίωμα τοῦ μεγάλου Κυρίου· οὗ «**ἡ δεξιὰ χεὶρ δεδόξασται ἐν ἰσχύι**», τῆς δὲ ἀστραπῆς τῆς νικηφόρου ἀληθείας ἀνταύγεια εἶναι τὰ μεγαλοπρεπῆ λόγια, ἅτινα ἔτεσί τι-

σιν ὕστερον ὁ Φώτιος ἐν τῇ πρὸς τὸν Παῦλον ἐπιστολῇ γράφει εὐθὺς ἐν ἀρχῇ, τὰ ἑξῆς: « **τὸ τῆς Ἐκκλησίας κράτος δι' εἰρήνης τε βαθείας καὶ κοινῆς ὁμονοίας ἐστερέωσέ τε καὶ οὕτω λαμπρὰν αὐτῆς καὶ ὑπερφυῆ παρέσχεν ὁρᾶσθαι τὴν ὡραιότητα».**

Ἀλλὰ νέαι πάλιν τότε κακοδοξίαι ἐκ τοῦ σκότους, ἵνα τοῦ Φωτίου τὰς λέξεις μεταχειρισθῶ, ἀναδῦσαι, ὥσπερ τις ἄγριος μονιὸς ἐμπηδήσασαι ἤρξαντο λυμαινόμεναι τὸν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου τὸν ἠγαπημένον καὶ νεόφυτον, εἰς μερίδια δὲ μερίδες κατατμηθεῖσαι καὶ σχίσματα ἀπορραγέντα εἰς σχισμάτια διετέλουν φθείροντα τὸ μονότροπον τῆς κατὰ τὴν μίαν, ἁγίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν ὁλοκληρίας καὶ ρυπαίνοντα τὸν ἄσπιλον αὐτῆς χιτῶνα.

Παρῆλθον ἔτη πέντε (880—885), σποράδες δέ τινες μετανοοῦντες ἀνεζητοῦσι τὴν θερμὴν ἀγκάλην τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας. Εἰς τῶν καιρῶν τούτων τὰ πράγματα καὶ ἀναφέρεται ἡ λαμπρὰ τοῦ Φωτίου πρὸς τὴν ἐρώτησιν τοῦ Θεσσαλονίκης ἀρχιεπισκόπου Παύλου ἀπόκρισις, Φωτίου, λέγω, τοῦ παλαιοῦ ἐκείνου γίγαντος τῆς δογματικῆς μαθήσεως καὶ τῆς ἑλληνικῆς σοφίας καὶ τοῦ ἀριστοτέχνου τῆς διαλεκτικῆς δεινότητος καὶ ἐπιστολικῆς εὐγλωττίας. Ἀλλὰ τίς ποτε καὶ ὑπῆρχεν ἀνάγκη ἵνα ἐνταῦθα ὑπομνήσω ὅτι τοῦ Φωτίου καὶ ταύτην τὴν ἐπιστολὴν ἤ, μᾶλλον, πατριαρχικὴν ἐγκύκλιον, ὡς νῦν λέγομεν, κατακοσμεῖ μὲν θαυμαστὴ νοημάτων ἀδρότης καὶ ἰδεῶν ὕψος ὑπερφυές, προσεπικοσμοῦσι δὲ λέξεως χάριτες ἀνθηραὶ καὶ σχημάτων ποικιλία τερπνή; Ein wahres Kabinetstück byzantinischer Weisheit (**βυζαντιακῆς σοφίας ἀληθὲς διπλωματικὸν ἔγγραφον**) εὐστοχώτατα ὑπὸ διαμαρτυρομένου σοφοῦ γερμανοῦ ἀπεκλήθη τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος γράμμα τοῦ Φωτίου.

Ἐμὲ δὲ καίπερ μετὰ λύπης ὁμολογοῦντα ὅτι τῶν ἀρετῶν τούτων οὐ μικρὸν μέρος θὰ ἀρκρέσῃ ἡ προκειμένη βραχεῖα, σύμμετρος πρὸς ἐφημερίδα μάλιστα πολιτικήν, ἀνάλυσις τοῦ ἐγγράφου γλυκεῖά τις πάλιν περισαίνει χαρὰ, ἡ χαρὰ τῶν τῆς ἡμετέρας χώρας κατοίκων, ὅσοι καὶ ἄλλοτε πολλάκις καὶ πρὸ ὀλίγων ἔτι ἡμερῶν ὑπὸ τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας παρῃνοῦντο ὅπως «**ἑδραῖοι αὐτοὶ καὶ ἀδιασάλευτοι ἐν τῇ πατρῴᾳ εὐσεβείᾳ καὶ ταῖς παραδόσεσιν ἐμμένοντες**» πιστῶς, « συντελέσωσιν **εἰς τὴν διάσωσιν** καὶ τῶν δελεασθέντων καὶ **ἀποπλανηθέντων** ἀδελφῶν». Διαπρύσιον καὶ ὁ Φώτιος ἀναφωνεῖ μὲν ὅτι «οὐ χαίρει ὁ Θεὸς ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα ἐννέα προβάτοις, ὡς χαίρει ἐφ' ἑνὶ, ὃ **τῆς ἀπωλείας ἀνεσώσατο**», κατὰ τὸν εὐαγγελιστὴν Ματθαῖον (ιη' 11—14) ἀναγράφοντα τοῦ Ἰησοῦ τὴν διδασκαλίαν: «ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου **σῶσαι τὸ ἀπολωλός**». Τί ὑμῖν δοκεῖ; Ἐὰν γένηταί τινι ἀνθρώπῳ πρόβατα καὶ πλανηθῇ ἓν ἐξ αὐτῶν, οὐχὶ, ἀφεὶς τὰ ἐνενήκοντα ἐννέα ἐπὶ τὰ ὄρη, πορευθεὶς ζητεῖ **τὸ πλανώμενον;** Καὶ ἐὰν γένηται εὑρεῖν αὐτὸ, ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι, χαίρει ἐπ' αὐτὸ μᾶλλον ἢ ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα ἐννέα τοῖς μὴ πεπλανημένοις»· ἀναφωνεῖ δὲ ὅτι «χαρὰ γίνεται ἐν οὐρανῷ ἐπὶ ἑνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι», κατὰ τὸν εὐαγγελιστὴν Λουκᾶν (ιε' 4—7) ἀναγράφοντα τοῦ Σωτῆρος τὴν παραβολήν: «Τίς ἄνθρωπος ἐξ ὑμῶν ἔχων ἑκατὸν πρόβατα καὶ ἀπολέσας ἓν ἐξ αὐτῶν οὐ καταλείπει τὰ ἐννενήκοντα ἐννέα ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ πορεύεται ἐπὶ τὸ ἀπολωλὸς ἕως οὗ εὕρῃ αὐτό; Καὶ εὑρὼν ἐπιτίθησιν εἰς τοὺς ὤμους αὐτοῦ χαίρων καὶ ἐλθὼν εἰς τὸν οἶκον συγκαλεῖ τοὺς φίλους καὶ τοὺς γείτονας λέγων αὐτοῖς· συγχάρητέ μοι ὅτι **εὗρον τὸ πρόβατόν μου τὸ ἀπολωλός.** Λέγω ὑμῖν ὅτι οὕτω χαρὰ ἔσται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἑνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι ἢ ἐπὶ ἐνενήκοντα ἐννέα δικαίοις, οἵτινες οὐ χρείαν ἔχουσι μετανοίας».

Αὕτη μὲν εἶναι ἡ δι' ὅλου διήκουσα τοῦ γράμματος τοῦ ἱεροῦ Φωτίου κεφαλαιώδης ἰδέα. Ὅσον δὲ εἰς τοῦ λόγου τὴν κατασκευὴν, ἐκ δύο τοῦ γράμματος σύγκειται κυρίως κεφαλαίων· τούτων δὲ ἀναγράφει τὸ μὲν πρῶτον **τοῦ μετανοοῦντος τὸ καθῆκον,** τὸ δὲ ἕτερον, τὸ καὶ πολλῷ μακρότερον, **τὸ καθῆκον τοῦ τὸν μετανοοῦντα ὑποδεχομένου.**

Β'.

Καὶ ἀξιοῖ ὁ Φώτιος παρὰ τῶν μετανοούντων καὶ εἰς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν ἐπιστρεφόντων «πολλὴν μὲν τὴν ἐπιστροφὴν [δηλονοῦν τὴν προσοχὴν], θερμὴν δὲ τὴν μετάνοιαν καὶ ὀξεῖαν καὶ ἀνυπόκριτον τὴν σφῶν ἐφ' οἷς ἐβράδυναν κατάγνωσιν»· ὅσοι δὲ «προστρέχειν μὲν ὁμολογοῦσι τῇ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ, οὐκ ἀπὸ σπουδῆς δὲ πάσης καὶ γνώμης ἐντόνου καὶ εἰλικρινοῦς καταγινώσκουσιν ἃ πρὶν ἐφρόνουν», ὅσοι ὑποκρίνονται καὶ ὑποκρινόμενοι ἄλλα μὲν προχέουσι διὰ τῆς γλώσσης, ἕτερα δὲ κρύπτουσιν ἐν τῇ ψυχῇ τῇ δολερᾷ, οἱ δίστακτικοὶ καὶ ἀμφίρροποι θὰ ἀκούσωσί ποτε τοῦ τῶν ὅλων κριτοῦ λέγοντος πρὸς αὐτούς: «Ἄνθρωπε, κατὰ τῆς ἐμῆς μὲν ἀποθρασύνῃ δόξης, κατὰ δὲ τῆς ὁλότητος αὖ τῆς ἐμῆς ὑπλίζῃ Ἐκκλησίας, κατὰ σαυτοῦ δὲ πρὸ τῶν ἄλλων ἁπάντων τὸν βρόχον διαπλέκεις».

Γενναίως δὲ ὁ πατριάρχης τὰς ὑποβλήτους μερίδας καὶ τὰ νόθα μερίδια ἐπιρραπίζων, μετάρσιος, Παῦλος ἄλλος ὁ ἀπόστολος, γινόμενος, ἐπιφέρει τὰ οὐράνια ῥή-

ματα: «ὁ τῆς Ἐκκλησίας χορὸς **πόρρω τε τὰς τῶν ἐρίδων δόξας ἐλαύνει** καὶ μόνον τὸ οἰκεῖον φρόνημα θεῖον εἶναι καὶ θείας προνοίας λαμπρὸν καὶ ὑπερφυὲς εὐεργέτημα δοξάζει· ὁ δὲ ἀπὸ μοίρας μερὶς ἀποσπασθεὶς καὶ πάλιν ταύτης . . . . δικρραγεὶς ἐπὶ καινοτέρᾳ μεριδὶ καινοτέραν ἄλλην ἐπινοεῖ, ὥσπερ ὕπαρξιν ἑαυτοῦ καὶ σωτηρίαν τὸ κατατέμνεσθαι καὶ καταφθείρεσθαι νομίζων». Τούτοις παραπλήσια ἐν ταῖς ἐσχάταις ταύταις ἡμέραις ἡ γερακὰ Μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλησία ἐβροντοφώνησε πρὸς ἡμᾶς διὰ τοῦ στόματος τοῦ ἐπαξίου τοῦ **Φωτίου** διαδόχου πανάγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κ. Ἰωακεὶμ Γ' καὶ τῶν περὶ αὐτὸν σεβασμιωτάτων συνοδικῶν ἀρχιερέων, ὅτι: « ἡ Ἐκκλησία τοῖς ἱεροῖς κανόσι καὶ τῇ ἐκκλησιαστικῇ εὐταξίᾳ πρὸ παντὸς καθηκόντως στοιχοῦσα» ἀποστέργει «φυλετικὰς διακρίσεις **ἐνσπειρούσας τὴν ἔριν**, τὴν ἔχθραν καὶ τὴν διαπάλην μεταξὺ εὐσεβῶν αὐτῆς τέκνων, ἀπ' αἰώνων ἐν ἀδιασπάστῳ ἑνότητι καὶ ταυτότητι παραδόσεων, αἰσθημάτων καὶ γνώμης ὑπὸ τὴν μητρικὴν αὐτῆς σκέπην διαβιούντων». Τίς χριστιανὸς ὑγιᾶ ἔχων τὴν γνώμην δὲν συνορᾷ εὐθέως τὴν ἑνότητα τοῦ πνεύματος τοῦ διακρατοῦντος καὶ συνέχοντος τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεανθρώπου κατὰ τὸν μακραίωνα καὶ πολυπαθῆ αὐτῆς βίον; Τίνος χριστιανοῦ ἀθόλωτον ἔχοντος τὴν διάνοιαν καὶ τὸ φρόνημα ἀδιάφθορον δὲν διδάσκει τὸν νοῦν καὶ δὲν παρηγορεῖ τὴν ψυχὴν ἡ εἰς δάκρυα εὐγνωμοσύνης ἡμᾶς ἐπικλῶσα στοργὴ τῆς ἁγίας Μητρὸς, τῆς ἐπιμελῶς περιεπούσης τὰ τίμια ἡμῶν πάτρια;

Πρὸς τὰ ἐν τῷ πρώτῳ τοῦ ἐγγράφου κεφαλαίῳ διὰ μακρῶν ἐκτεθειμένα ἐνάμιλλον ἐπέθηκεν ὁ Φώτιος τὸ τέλος, ἐν ᾧ καὶ παραμυθεῖται πάντα, ὅστις περὶ τὴν μετάνοιαν βραδύνας ὀψέ ποτε ἀνένηψεν «ἐννοήσας **τὴν καθ' αὑτὸν ἐρημίαν καὶ τὸ ἀκέφαλόν τε καὶ ἀπροστάτευτον καὶ ἀλλόφυλον τοῦ φρονήματος**». Τὸ τέλος τοῦτο εἶναι ὑποτιθεμένου ἁμαρτωλοῦ μετανοοῦντος καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐνθέου Φωτίου διδακτικώτατος διάλογος, ὃν καὶ εὔληπτον ὄντα παρατίθεμαι αὐτολεξεὶ ὅλον:

« Ἆρ', ἐπειδὴ οὕτω τὸ κατ' ἐμὲ συνηνέχθη, ἀκερδής μοι λοιπὸν ἡ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καταφυγὴ, οὐδ' ἀνάκτησις ἔσται τοῦ σφάλματος οὐδὲ σωτηρίας ἐλπίς;».

«Καὶ μάλιστα».

«Ἀλλὰ πῶς;».

«Τῶν ἄλλων πλέον καὶ σφοδρότερον μισήσαντι τὴν στάσιν καὶ τὸ σχίσμα καὶ τὴν δόξαν, ἐν ᾗ σε λιπόντες οἱ συστασιῶται ἀπεπήδησαν καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν σπλάγχνων τὸν ἔλεον ἐκζητῆσαι προκατέλαβον. Ὃν μὲν γὰρ ὑστέρησας ἐπὶ τῇ σαυτοῦ σωτηρίᾳ χρόνον, τοῦτον ἀναλαβεῖν οὐκ ἔνι οὐδ' ἴσον σεαυτὸν τοῖς προλαβοῦσιν ἀποφῆναι· δύναιο δ' ἂν τῷ τόνῳ τῆς προθυμίας καὶ τῷ καθαρωτάτῳ τῆς ἐπιστροφῆς καὶ τῷ ὑπερβάλλοντι μίσει τῆς προκατασχούσης ἀπάτης καὶ τῷ διαπύρῳ ἔρωτι τῆς ἑνώσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοὺς προλαβόντας φθάσαι, εἰ βούλει δέ, καὶ πολλοὺς αὐτῶν λιπεῖν ὀπίσω».

Γ'.

Διὰ πολλῷ πλειόνων ὁ Φώτιος πραγματεύεται περὶ τοῦ καθήκοντος τοῦ δεχομένου τὸν μετανοοῦντα καὶ περὶ τοῦ τρόπου τῆς παραδοχῆς.

Ἐπαινῶν ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης τὴν ἀκριβῆ τῶν ἱερῶν θεσμῶν γνῶσιν καὶ ὑπαινιττόμενος ὅτι ἄλλοι ὑστεροῦσιν αὐτοῦ τῇ ἐμπειρίᾳ ταύτῃ, ἀποφαίνεται ὅτι τὰς ὑποθήκας ρυθμίζουσιν αὐτοῦ τοῦ Δεσπότου καὶ θείων ἀνδρῶν φωναὶ καὶ πράξεις μᾶλλον ἢ λογισμῶν κρίσεις. Εἰς ὁποίαν δόξαν καὶ τιμὴν ὁ τοῦ γένους Σωτὴρ ἀναφέρει τὴν μετάνοιαν τῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐπιστρεφόντων, τοῦτο λαμπρῶς δηλοῖ ὁ λόγος αὐτοῦ «**χαρὰ γίνεται ἐν οὐρανῷ ἐπὶ ἑνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι**». Ὁ μὴ χαίρων ἄρα ὑπερβαλλόντως ἐπὶ ἀνθρώπῳ, οὗ ἡ μετάνοια καὶ ἐπιστροφὴ εἶναι χαρὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ εὐφροσύνη τῶν ἄνω δυνάμεων, οὗτος καὶ τὴν φύσιν ὑβρίζει καὶ τὰς οὐρανίους τάξεις εἰς μῖσος κινεῖ. «Καὶ τί λέγω τὰς οὐρανίους τάξεις, ὅπου γε καὶ αὐτὸς ὁ . . . τῶν ὅλων δημιουργὸς ἐπὶ τοσούτῳ χαίρει καὶ τὴν ἐπιστροφὴν οὕτω περισπούδαστον τίθησιν, ὡς καὶ τοῖς ἰδίοις ὤμοις οὐκ αἰσχύνην ἔχει τὸν πεσόντα λαβεῖν καὶ τῷ πατρὶ προσαγαγεῖν καὶ κοινὴν . . . . τὴν ἑορτὴν ὑποστήσασθαι;».

Καὶ ἄρθονα καὶ διαυγῆ ἐκ τῆς μεγάλης αὐτοῦ ψυχῆς προχέει ὁ πατριάρχης τὰ νάματα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς στοργῆς.

«Ὁρᾷς ὅσα ἡμᾶς παρακαλεῖ προθύμως καὶ περιχαρῶς τὴν τῶν πλησίον ὑποστροφὴν ὑποδέχεσθαι; Ἡ φύσις, ὁ νόμος, ἡ τῶν ἀγγέλων ἀγαλλίασις . . . αὐτοῦ τοῦ πλάστου τῆς φύσεως ἡ τοσαύτη σπουδὴ καὶ χαρὰ καὶ ἐπιμέλεια . . . . Προσῆλθεν ἀποστραφεὶς τῆς πλάνης ὁ ἀδελφός; Φιλανθρώποις σπλάγχνοις ὑποδεξώμεθα, κεχαρισμένῳ προσώπῳ περιπτυξώμεθα, ἐναγκαλισώμεθα πατρικῶς, μηδὲν τῶν φθασάντων ὀνειδίσωμεν, μηδὲ τῆς προλαβούσης ἔχθρας τοῖς λειψάνοις τὸ πρόσωπον συσχηματίσωμεν . . . . . Ἀλλὰ τί; αὐτῆς τῆς καρδίας πᾶσαν κηλῖδα μίσους ἀποτριψώμεθα καὶ τὴν ὄψιν τὰ ἔνδον τῷ προσιόντι εὐαγγελιζομένην ἐπιδείξωμεν . . . Οὕτως ἀνθρώπῳ διαναστάντι τοῦ πτώ-

ματος βεβαιοῦται ἡ ἀνάστασις, οὕτω στηρίζεται πρὸς διόρθωσιν, οὕτω κοινωνοὶ καὶ ἡμεῖς τῆς τοῦ πλησίον σωτηρίας εὑρισκόμεθα, οὕτω συνεργοὶ τῆς δεσποτικῆς προνοίας καὶ τῆς ἐκεῖθεν αὐτῷ φυομένης εὐφροσύνης καὶ ἀγαλλιάσεως. Ὁ οὕτως ἑαυτὸν πρὸς τὴν τοῦ πλησίον κατάρτισις διάθεσιν οὐδὲν τῶν ὑπούλων ἔνδον ὑποθάλπει, οὐδὲν τῆς παλαιᾶς ἀχθηδόνος διὰ μνήμης φέρει, οὐδεμίαν πρᾶξιν εἰς ἔχθραν ὁρῶσαν λογισμοῖς ἀναστρέφει, οὐδὲν τῶν ἐκεῖθεν τὴν γένεσιν ἐχόντων ῥημάτων διὰ χειλέων προάγει· τὸ γὰρ πρὸς τὸν πλησίον ἀληθινὸν φίλτρον ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τῆς μνήμης ἀπαλείφει, τῶν λογισμῶν ἀπελαύνει, τῆς γλώσσης ὑπερορίζει».

Καὶ ἐκ τῆς περὶ τοῦ ἀσώτου υἱοῦ παραβολῆς δὲ (Εὐαγγ. κατὰ Λουκ. ιε΄ 11—32) γεννᾶῖα τὰ ἐπιχειρήματα ἀντλεῖ ὁ πατριάρχης, ὑπομιμνήσκων τὴν ἀποστασίαν, τὴν μακρὰν πλάνην, τὴν τῆς οὐσίας δαπάνην, τὴν τροφὴν τῶν χοίρων, εἶτα δὲ τὴν μεταμέλειαν καὶ τὴν πρὸς τὸν πατέρα ἐπάνοδον. Μία **εἰλικρινοῦς** μετανοίας φωνὴ πάντα καταργεῖ τὰ πάθη, διανοίγει τὰ πατρικὰ σπλάγχνα καὶ **τὸν τὸ γένος ὑβρίσαντα εὐθὺς εἰς τοῦ υἱοῦ ἐπανάγει τὴν τάξιν,** περιβάλλει αὐτὸν τὴν πρώτην στολὴν καὶ θύει τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν. «Ἀλλ' ἡ λαμπρὰ πανδαισία καὶ ὁ δακτύλιος καὶ οἱ χοροὶ καὶ ἡ πανήγυρις καὶ ὅσα ἄλλα ἐν τῇ ἀνευρέσει τοῦ ἀπολωλότος παιδὸς ὁ φιλότεκνος ἑορτάσας πατὴρ φιλανθρωπίας ἡμῖν καὶ συμπαθείας δεῖγμα καταλέλοιπε τίνα ἂν ψυχὴν οὐχὶ συμπαθῶς καὶ φιλοφρόνως ἔχειν πρὸς τοὺς ἐπιστρέφοντας λίαν διεγείρει;».

Καὶ πῦρ οὐρανίου ἀγάπης διαφλέγει τὰ σπλάγχνα τοῦ πατριάρχου, ὅταν οὗτος, μετανοοῦντός τινος τὸν θόρυβον ραντάζόμενος, τὴν αἰσχύνην, τὴν δειλίαν, ἀποφαίνηται ὅτι τῶν πληγῶν τούτων ἴασις μετὰ τὴν ἄνωθεν πρόνοιαν οὐδεμία ὑπάρχει ἄλλη ἢ ἡ σοφὴ καὶ φιλάδελφος τοῦ ὑποδεξαμένου ποιμένος μέθοδος· «Ἐκεῖνος μόνος δύναται τὸν τοσοῦτον σάλον κατευνᾶσαι, τὸν τάραχον κατακοιμίσαι, ἀμβλῦναι τὰ κέντρα, τὰς ὠτειλὰς ἐπουλῶσαι, ὄμμα δεικνὺς ἱλαρόν, ἦθος ἥμερον, πρόπωπον φαιδρόν»· καὶ πάλιν: «ὧν μετὰ τῆς ἄνωθεν ροπῆς καὶ προμηθείας ἓν ἀμυντήριον καὶ θυρεὸς εἰς τὸν πανταχόθεν βαλλόμενον ὑπερασπίζων, ἡ τοῦ ποιμένος πανταχόθεν φροντὶς καὶ στοργὴ καὶ πρόνοια καὶ εὐμένεια».

Ἐκ τῶν θείων ἀνδρῶν ὁ Φώτιος τῷ ἀρχιεπισκόπῳ Θεσσαλονίκης Παύλῳ προβάλλει τὸν ἀπόστολον Παῦλον, ὅστις περὶ πασῶν μεριμνώντων Ἐκκλησιῶν ἀναφωνεῖ τὰ θεσπέσια (Πρὸς Κορινθ. Β΄, ιά 29)· «Τίς ἀσθενεῖ καὶ οὐκ ἀσθενῶ; Τίς σκανδαλίζεται καὶ οὐκ ἐγὼ πυροῦμαι»;

«Ὁρᾷς;» ἐπιφέρει ὁ πατριάρχης· «Τοῦ συγγενοῦς ἐν πτώματι κειμένου καὶ αὐτὸς τῷ βόθρῳ συνεπεκλίνετο καὶ τὸ σύντριμμα τοῦ καταπεσόντος ἐν τῇ ἰδίᾳ ψυχῇ περιέφερεν· οὕπω διαναστῆναι βουλομένῳ τὴν χεῖρα προέτεινεν· οὕπω θεραπείαν ἐπιζητοῦντι ἑκίρνα τὸ φάρμακον· οὕπω διόρθωσιν ἔβλεπε καὶ πρὸς τὸν ἀπεγνωσμένον τῇ γνώμῃ συνήπτετο».

Καὶ διὰ θαυμασίου ἐπιλόγου συμπληροῖ ὁ πατριάρχης Φώτιος τὸ θαυμάσιον αὐτοῦ γράμμα:

«Ἡμεῖς γεγονότες οἰκτίρμονες καὶ τὰς δεσποτικὰς ἐντολὰς καὶ παρακινέσεις καὶ τὰς φιλανθρώπους ἐκείνας πράξεις καὶ τὰς σωτηρίους παραβολάς, τοῦ Παύλου τὰς φωνάς, τὸν δρόμον, τὰ ἔργα, τὸν ἀγῶνα, τὰ ἆθλα, τὴν φλεγομένην ψυχήν, τὴν ὑγιαίνουσαν νόσον . . . . ταῦτά τε καὶ τὴν φύσιν καὶ τὴν πλάσιν καὶ τὴν χεῖρα ἀεὶ καὶ διὰ διὰ παντὸς ταῖς τῆς καρδίας πλαξὶν ἐγκεχαραγμένα περιφέροντες . . . . ταῦτα καὶ τὰ παραπλήσια μελέτην καὶ βίου καὶ σωτηρίας, ὦ ἱερὰ κεφαλή, ποιούμενοι, τοὺς ἀδελφοὺς προστρέχοντας ἄσμενοι καὶ μετὰ πάσης χρηστότητος καὶ φιλοστοργίας ὑποδεχώμεθα. Ἂν τούτοις στοιχειώσωμεν ἑαυτοὺς καὶ ἀξίους παρασκευάσωμεν τοῦ τηλικούτου χαρίσματος . . . ., οὐ μόνον τοὺς ὁλοψύχως πρὸς τὴν τοῦ Θεοῦ καταφεύγοντας Ἐκκλησίαν ὡς ἀληθεῖς ποιμένες τῆς τοῦ Χριστοῦ καὶ μάνδρας καὶ ἀγέλης **ἀδιασπάστους** τηρήσομεν, ἐπὶ ὕδατος ἐκτρέφοντες ἀναπαύσεως καὶ εἰς τόπον χλόης τὴν ἀρετὴν νεάζοντας ἀεὶ καὶ χλοηφοροῦντας κατασκηνοῦντες, ἀλλὰ καὶ τοὺς δισταγμῷ ταρασσομένους καὶ μὴν καὶ τοὺς εἰς ὄρη καὶ ἐρημίας ἀποσκιρτήσαντας καὶ διαπλανωμένους πρὸς τὴν ὁδὸν ἐκκαλεσάμενοι τῆς ἀληθείας, εἰς τὸν αὐτὸν τῆς σωτηρίας λειμῶνα συγκατασκευάσομεν φέροντες τὰ βάρη, παροῦντες τὴν ὀλιγωρίαν, τοὺς γογγυσμοὺς διαλύοντες, τὴν ὀλοψυχίαν ἀνοχῇ μεγαλόφρονι θεραπεύοντες. Τοῦτο γὰρ τῆς ἀληθοῦς ἀγάπης, ἣν ὁ Χριστὸς ἡμῖν ἐχαρίσατο, μαρτύριον ἀψευδές».

Δ΄.

Ἔμπλεων τῆς τοιαύτης ἀγάπης τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τὴν μεγάλην εἶχεν ὁ Φώτιος, ὅστις πρὸς τὸν γείτονος χώρας ἄρχοντα Μιχαὴλ τὴν ἐξῆς ἀπηύθυνεν ἐπιστολήν.

«Ὁσάκις ἂν τοῖς ποθεινοῖς καὶ ἠγαπημένοις τῆς ὑμῶν θεοφρουρήτου ἐξουσίας ἐντύχωμεν γράμμασι, τοσαυτάκις ἀναζωπυρούμεθα τῷ πνεύματι καὶ πλέον εἰς δόξαν τοῦ ἀγαθοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν διανιστάμεθα, οὐχ ὅτι μόνον ἐξ ἠγαπημένου λίαν καὶ-

πεποθημένου υἱοῦ δεχόμεθα γράμματα, οὐδ' ὅτι τὰς θεοδωρήτους αὐτοῦ ὑγείας δι' αὐτῶν ἀναμανθάνομεν (καίτοι καὶ ταῦτα μόνα ἱκανά ἐστι ψυχὴν φιλόθεον καὶ φιλάρετον ἐμπλῆσαι χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης), ἀλλ' ὅτι καὶ καθ' ἕκαστον γράμμα **προκοπὴν ἀρετῆς καὶ εὐσεβείας ἐπίδοσιν δι' αὐτῶν σημαινομένην καταμανθάνομεν, φρονητῶν ψυχικῆς σωτηρίας, εὐχῶν ἐξαίτησιν, φρόνημα πρὸς τὰ ἐκεῖθεν φερόμενον.** Ἀλλ' εἴη Θεός, ὁ μέχρι τοῦ νῦν τούτοις σε κατακοσμήσας καὶ στηρίζων τοῖς κατορθώμασι, καὶ μέχρι τῆς ἀπαλλαγῆς τοῦ βίου ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς καὶ μείζοσι μέτροις πεπιέπων καὶ συντηρῶν, ἵνα καὶ τῷ ὑπὸ τῆς σῆς θεοφρουρήτου ἐξουσίας διακυβερνωμένῳ ἔθνει καλὸν εἶης καὶ ἀείμνηστον διδασκαλίας ὑπόδειγμα καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἔθνεσιν ἀφορμὴ σωτηρίας καὶ ἐπιστροφῆς καὶ διορθώσεως καὶ ἡμῶν τῶν ταπεινῶν σεμνολόγημα». Res quantum ab illis mutatae.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ

ΠΕΤΡΟΣ Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Τὸ ἐν Παρισίοις τηλεγραφικὸν Πρακτορεῖον «*L' Information*» δημοσιεύει τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ὑπὸ ἡμερομ. 7 Ἀπριλίου:

«Ἡ ρουμανικὴ πρεσβεία διαψεύδει κατηγορηματικῶς ὅτι κουτσουβλαχικὰ χωρία τοῦ [καζᾶ] Κατερίνας τοῦ βιλαετίου Θεσσαλονίκης καὶ τοῦ καζᾶ Καστορίας τοῦ βιλαετίου Μοναστηρίου ὑπέβαλον εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀναφορὰς ἐκφραζούσας τὴν ἀφοσίωσίν των πρὸς τοῦτο καὶ πρὸς τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος. Αἱ τοιαῦται ἀνακοινώσεις, κατὰ τὴν παροῦσαν στιγμήν, εἰσὶν ἐξόχως σκόπιμοι».

Ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως παραπέμπομεν τὸ Πρακτορεῖον «*L' Information*» καὶ τοὺς παρασχόντας εἰς αὐτὸ «τὰς κατηγορηματικὰς διαψεύσεις των» εἰς τὰ ὑπ' ἀριθμὸν 11 καὶ 12 (ὑπὸ ἡμερομ. 17 καὶ 24 Μαρτίου) φύλλα τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἔνθα εὑρήσουσι παρατιθέμενα, αὐτούσια, τὰ κείμενα τῶν ἐν λόγῳ ἀναφορῶν τῶν Κουτσοβλάχων, ἅμα δὲ καὶ πάσας τὰς σχετικὰς λεπτομερείας περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀναφορῶν αὐτῶν, τῆς ἡμερομηνίας, τῶν ὀνομάτων τῶν κωμῶν καὶ χωρίων, τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τοῦ ποιοῦ τῶν ὑπογραφῶν, μετὰ καὶ ἱκανῶν ἑτέρων συναφῶν πληροφοριῶν.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἔκθεσις Μητροπολίτου Πελαγωνείας

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Μετὰ μακρὰν ἀνάπαυσιν, τὸ βουλγαρικὸν Κομιτάτον ἐπανέλαβε τὸ ἀπαίσιον ἔργον του ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Πελαγωνείας.

Καὶ δὴ α') τῇ 15 Μαρτίου, ἐν Μοναστηρίῳ, ἐν τῇ κεντρικῇ ὁδῷ Χαμηδιέ, πλησίον τῆς μητροπόλεως, ἐπυροβολήθη ὁ ὁμογενὴς Πέτρος Γιάγκου, ἄγαμος, ἡλικίας 30 περίπου ἐτῶν, ἐνῷ εἰσήρχετο εἰς τὸν οἶκόν του· ἡ τοῦ δολοφόνου σφαῖρα, βλαῦσα αὐτὸν κατὰ κεφαλῆς, ἀφῆκεν ἄπνουν.

β') Αὐθημερόν, περὶ τὴν 11 ὥραν τῆς ἑσπέρας, ἐν ᾧ οἱ ἐκ τοῦ χωρίου Λυσολάϋ ὁμογενεῖς Ἰωάννης Τάλης Τσιντάρης, ἐτῶν 28, Ἰωάννης Νεδέλκου, ἐτῶν 30, Σίμων Μάρκου, ἐτῶν 35 καὶ Κῶτσος Τόλου ἐτῶν 26, ἐπέστρεφον ἐκ τῆς ἀγορᾶς Μοναστηρίου εἰς τὸ χωρίον των, ἐνέπεσον εἰς βουλγαρικὴν ἐνέδραν. Δύο δηλ. κομιτατζίδες ἔφιπποι, φέροντες στολὴν τούρκων χωρικῶν, ἐπέπεσον ἐξαπίνης κατ' αὐτῶν πυροβολοῦντες· ἐκ τῶν τεσσάρων ὁ μὲν Ἰωάννης Τάλης διεσώθη, ὁ δὲ Ἰωάννης Νεδέλκου (οὗ ὁ ἀδελφὸς Χρῆστος ἐφονεύθη κατὰ τὸ παρελθὸν φθινόπωρον ὑπὸ τῶν Βουλγάρων) ἐπληγώθη εἰς τὸν μηρὸν καὶ νοσηλεύεται ἐν τῷ Δημοτικῷ Νοσοκομείῳ, οἱ δὲ Σίμων Μάρκου καὶ Κῶτσος Τόλου ἐφονεύθησαν, ἀφέντες ἀπωρφανισμένους καὶ ἐρήμους σύζυγον μετὰ 4 τέκνων ὁ πρῶτος καὶ σύζυγον καὶ γονεῖς ὁ δεύτερος. Ἡ κηδεία αὐτῶν ἐγένετο τῇ 16 ἐν τῷ χωρίῳ Λυσολάϋ δι' ἱερέως ἀποστελέντος ὑπὸ τῆς Μητροπόλεως, καθότι ἀπὸ τῆς πυροβολήσεως τῆς αὐτόθι μεγάλης καὶ πλουσίας Μονῆς τῶν Ταξιαρχῶν καὶ τοῦ φόνου τοῦ προεστῶτος αὐτῆς Ἀθανασίου Σλαβάκου, οὐδεὶς ἱερεὺς τολμᾷ νὰ ἐγκατασταθῇ ἐν τῇ Μονῇ καὶ ἐν τῷ χωρίῳ, θεραπεύονται δὲ αἱ θρησκευτικαὶ τῶν ὀρθοδόξων ἀνάγκαι ὑπὸ τῶν ἐφημερίων τῆς Μητροπόλεως, ἐκάστοτε ἀποστελλομένων.

Ἡ ἔναρξις αὕτη τῆς δράσεως τοῦ βουλγαρικοῦ κομιτάτου ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Πελαγωνείας δέον νὰ ἐφελκύσῃ τὴν προσοχὴν τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ὡς θὰ ἐφείλκυσεν ἀναμφιβόλως τὴν μέριμναν τῆς Σ. Κυβερνήσεως.

Ἐπὶ τούτοις κτλ.

23 Μαρτίου 1907.

† Ὁ Πελαγωνείας ΙΩΑΚΕΙΜ

Ἔκθεσις τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Φιλιππουπόλεως.

Παναγιώτατε Δέσποτα.

Κατ' ἐπίσημον ἀνακοίνωσιν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν κ. Στάντσωφ πρὸς τὸν διευθύνοντα τὸ ἐν Σοφίᾳ Διπλωματικὸν Πρακτορεῖον τῆς Ἑλλάδος κ. Καραπάνον, ἡ βουλγαρικὴ κυβέρνησις προέβη εἰς τὸν σχηματισμὸν Ἐπιτροπῆς πρὸς μελέτην τῶν ἁρπαγῶν, καὶ τῆς νοσφίσεως τῶν ἡμετέρων ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐκπαιδευτικῶν καθιδρυμάτων.

Ἡ εἴδησις αὕτη βεβαίως θὰ ἐμποιήσῃ ἔκπληξιν· διότι ἡ βουλγαρικὴ κυβέρνησις, διά τε τοῦ νομάρχου Φιλιππουπόλεως καὶ διὰ τοῦ ἰδίου πρωθυπουργοῦ πρὸς τὴν ἐπιτροπὴν ἥτις ἐνεφανίσθη ἐνώπιον αὐτοῦ ἵνα παραστήσῃ αὐτῷ τὴν ἀφόρητον κατάστασιν τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ τῆς ἐπαρχίας Φιλιππουπόλεως, ἐδήλωσεν ὅτι ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπιτροπὴ εἰργάζετο, ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου μηνός, πρὸς μελέτην τοῦ ζητήματος.

Πρὸ 22 ἔτι ἡμερῶν, ὁ θανὼν πρωθυπουργὸς Δ. Πετκὼφ διεβεβαίου ἔγκριτον πολίτην τῆς ἡμετέρας κοινότητος, ὅτι ἡ καταρτισθεῖσα ἐπιτροπὴ ἐργάζεται μετὰ ζήλου καὶ δραστηριότητος καὶ ὅτι, λίαν ταχέως, θὰ ὑπέβαλε τὸ πόρισμα τῶν ἐργασιῶν της ἐνώπιον τοῦ ὑπουργικοῦ Συμβουλίου διὰ τὰ περαιτέρω. Ἐνῷ λοιπὸν ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου, κατὰ τὰς ἐπισήμους διαβεβαιώσεις καὶ ἀνακοινώσεις τῆς Κυβερνήσεως, ἡ ἐπιτροπὴ εἰργάζετο «μετὰ ζήλου καὶ δραστηριότητος, καὶ ἀνεμένοντο τὰ πορίσματα τῶν ἐργασιῶν καὶ μελετῶν της», αἴρνης ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἀνακοινοῖ ὅτι ἡ βουλγαρικὴ κυβέρνησις προέβη εἰς τὸν σχηματισμὸν Ἐπιτροπῆς· ὅπερ, ἡλίου φαεινότερον, μαρτυρεῖ, ὅτι ἀπὸ ἑπτὰ μηνῶν σκοπίμως παρέλκεται τὸ ζήτημα, ἵνα κατορθωθῇ ὅ,τι πᾶς ὁ νοῦν ἔχων νοεῖ.

Ἀλλ' ἂν ξαρτήτως τῶν σκοπῶν τῶν διὰ τῶν παρελκύσεων τούτων ἐπιδιωκομένων, τὸ φοβερὸν εἶνε ὅτι, ἐνῷ διὰ τῶν διαφόρων συνεντεύξεων τῶν μελῶν της πρὸς διαφόρους εὐρωπαίους δημοσιογράφους, ἐνῷ δι' ἐπισήμων ἀνακοινωθέντων καὶ ρητῶν καὶ κατηγορηματικῶν δηλώσεων ἐν τῇ «Σοβράνιε» καὶ διὰ τοῦ ἡγεμονικοῦ λόγου ἐχαρακτήρισε τὰς κακουργίας τοῦ Ἰουλίου ὡς λυπηρὰ συμβάντα, ὡς δυστυχήματα διὰ τὴν Ἡγεμονίαν, ἤδη αὐτὴ ἡ κυβέρνησις προβαίνει εἰς ἐπισήμους ἀνακοινώσεις, ὅτι αἱ ἁρπαγαὶ καὶ αἱ καταστροφαὶ θ' ἀποτελέσωσι τὸ ἀντικείμενον μελέτης Ἐπιτροπῆς, ἧς τὸ ἔργον ἔσεται οὐχὶ ἡ ἐξακρίβωσις τοῦ μεγέθους τῶν ζημιῶν καὶ τοῦ ποσοῦ, ὅπερ δέον νὰ χορηγηθῇ τοῖς ποθοῦσιν, ἀλλὰ τὸ ζήτημα «κατὰ πόσον ὑπάρχει σρετερισμὸς τῶν ἡμετέρων ναῶν, σχολῶν, μονῶν καὶ κοινοτικῶν καθόλου κτημάτων».

Ἀλλ' οἵα βλασφημία κατὰ τῆς ἀληθείας, κατὰ τῆς συγχρόνου ἱστορίας!

Ἡ βουλγαρικὴ κυβέρνησις συνιστᾷ Ἐπιτροπὴν ἵνα ἀποφανθῇ περὶ καθιδρυμάτων καὶ κτημάτων, τῶν ὁποίων οἱ ἱδρυταὶ καὶ δωρηταὶ οἱ μὲν ζῶσιν ἔτι, οἱ δὲ μόλις πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἀπεβίωσαν. Ὁ κ. Γρηγόριος Μαρασλῆς, ὁ ἱδρυτὴς τῆς ὁμωνύμου αὐτῷ σχολῆς ἦν πρὸ ἓξ μόλις ἐτῶν διὰ δαπάνης ἑκατοντάδων χιλιάδων φράγκων ἵδρυσε, ζῇ καὶ δὲν εἶνε ἄσημός τις, ἀλλὰ σύμβουλος τῆς Α. Α. Μ. τοῦ αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ρωσσιῶν καὶ πρώην δήμαρχος Ὀδησσοῦ· ἀλλ' ἡ βουλγαρικὴ κυβέρνησις, χωρὶς νὰ λάβῃ τοῦτο ὑπ' ὄψει, σχηματίζει Ἐπιτροπὴν, ἵνα ἐξετάσῃ κατὰ πόσον ἡ Μαράσλειος σχολὴ ἀνήκει τῇ ἑλληνικῇ Κοινότητι Φιλιππουπόλεως.

Ὁ ἀρχιμανδρίτης Ἄνθιμος Παναγιωτόπουλος, ὁ προϊστάμενος τῆς ἁρπαγείσης καὶ δεινῶς βεβηλωθείσης μητροπολιτικῆς ἡμῶν ἐκκλησίας τῆς ἁγίας Μαρίνης, εὑρηται ἔτι ἐν τῇ ζωῇ καὶ δὲν ἀπηλλάγη τῆς κυπώσεως, ἣν ὑπέστη περιερχόμενος τὰς πόλεις τῆς Αὐτοκρατορίας καὶ τῆς Ρουμανίας, ἵνα ζητήσῃ τὸν ὀβολὸν τῶν εὐσεβῶν καὶ φιλογενῶν Ἑλλήνων, δαπάνας τῶν ὁποίων, πρὸ 18 μόλις ἐτῶν, ἵδρυσε τὸ μεγαλοπρεπὲς μητροπολιτικὸν ἡμῶν μέγαρον· ἀλλ' ἡ βουλγαρικὴ κυβέρνησις προβαίνει εἰς καταρτισμὸν Ἐπιτροπῆς ἵνα μελετήσῃ κατὰ πόσον τὸ μητροπολιτικὸν ἡμῶν τοῦτο μέγαρον εἶνε ἵδρυμα ἑλληνικόν.

Δὲν συνεπληρώθη ἔτι 50ετία ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἀρχιμανδρίτου Νικοδήμου, ἱδρυτοῦ τοῦ ὁμωνύμου αὐτῷ νηπιαγωγείου, ὅπερ μετὰ τῶν ἄλλων ἐκπαιδευτικῶν καθιδρυμάτων ἡρπάγη κατὰ τὸν ἀπαίσιον Ἰούλιον· ἡ δὲ βουλγαρικὴ κυβέρνησις σχηματίζει Ἐπιτροπὴν, ἵνα μάθῃ κατὰ πόσον ἡ σχολὴ αὕτη εἶνε Ἑλληνική.

Ἡ σχολὴ τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου, ἥτις εὑρίσκεται ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῶν ἁγίων καὶ ἰσαποστόλων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, ἱδρύθη πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, δαπάναις τῆς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει κοινωφελῶς ἐργαζομένης ἀδελφότητος τῶν ἑλληνίδων κυριῶν «Εὐρυδίκης»· ἀλλ' ἡ βουλγαρικὴ κυβέρνησις καταρτίζει Ἐπιτροπὰς, εἰς ἃς ἀναθέτει νὰ ἐξακριβώσωσι κατὰ πόσον ἡ ὑπὸ τῶν ἑλληνίδων κυριῶν ἱδρυθεῖσα καὶ συντηρουμένη ἑλληνικὴ σχολὴ τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου εἶνε ἑλληνική.

Ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς σχολῆς τῆς ἁγίας Παρασκευῆς, πρὸ 4 ἐτῶν ὁ Ἑλληνικὸς Φιλαρμονικὸς Σύλλογος τῆς

ἡμετέρας πόλεως ἵδρυσε συσσίτιον, ἐν ᾧ ἐτρέφοντο καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ σχολικοῦ ἔτους, δαπάναις τῶν φιλανθρώπων μελῶν αὐτοῦ, 200 ὀρφανοὶ καὶ πτωχοὶ Ἑλληνόπαιδες· ἀλλὰ καὶ ἡ κυριότης τοῦ συσσιτίου τούτου τοῦ Ἑλληνικοῦ συλλόγου ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενον τῆς μελέτης καὶ ἐρεύνης τῆς Ἐπιτροπῆς.

Ὁ μητροπολιτικὸς ναὸς τῆς ἁγίας Μαρίνης ἱδρύθη ἐν ἔτει 1853, ἐν ἐποχῇ δηλαδή, καθ' ἣν ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Βουλγαρίας οἱ Βούλγαροι εἶχον ἀρχίσει τὸν πόλεμον ἐναντίον παντὸς ὅ,τι ἑλληνικόν. Κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο, οὗτοι, τετυφλωμένοι ὑπὸ τοῦ μίσους καὶ τοῦ πάθους κατὰ τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ἀπεπειράθησαν νὰ φονεύσωσι τὸν τότε μητροπολίτην Φιλιππουπόλεως Χρύσανθον, τὸν καὶ ἱδρυτὴν τῆς Ἐκκλησίας. Καθόλου λοιπὸν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἱδρύσεως τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ναοῦ οὐδεμία σχέσις καὶ κοινωνία ὑπῆρχε μεταξὺ τῶν δύο στοιχείων· καθόσον ἡ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀνταρσία εἶχεν ἤδη ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ Φιλιππουπόλεως ἀρχίσῃ ἀπὸ τοῦ 1847. Ἑπομένως οὐδεὶς Βούλγαρος συνέδραμεν εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ναοῦ.

Ὁ ἱερὸς ναὸς τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους, ὁ ἐν τῷ προαστείῳ τοῦ Μακρυσίου καὶ ὁ ὁποῖος ἱδρύθη μετὰ τὴν ἐν ἔτει 1860 ἁρπαγὴν ὑπὸ τῶν Βουλγάρων τοῦ παλαιοῦ ναοῦ, εἰς ὃν ἐκκλησιάζοντο Βούλγαροί τε καὶ Ἕλληνες, εἶνε ἵδρυμα τῶν κόπων καὶ μόχθων τοῦ πρὸ 10 ἐτῶν ἀποβιώσαντος ἱερέως παπᾶ Δημητρίου, ὅστις οὐ μόνον βουλγαρικὸν ὀβολὸν ἕνα δὲν ἐδέχθη, ἀλλ οὐδ' ἐπέτρεπε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον ναὸν Βούλγαρος· τοῦτο δέ, ἵνα μὴ βραδύτερον χρησιμεύσῃ εἰς τοὺς Βουλγάρους ὡς ἐπιχείρημα πρὸς κατάληψιν αὐτοῦ.

Οἱ ἱεροὶ ναοὶ τοῦ ἁγίου Δημητρίου ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ τῆς ἁγίας Παρασκευῆς ἱδρύθησαν ὁ μὲν πρῶτος ἐν ἔτει 1834, οἱ δὲ ἐν ἔτει 1836. Ἀλλ' ὅτι οὐδὲ εἰς τὴν ἵδρυσιν τῶν ναῶν τούτων συνετέλεσαν οἱ βούλγαροι καταφαίνεται ἐκ τῶν ἀκολούθων:

Ἐν Φιλιππουπόλει μέχρι τοῦ 1817 οὐδεὶς Βούλγαρος εὑρίσκετο. Ὁ πρῶτος Βούλγαρος, ὅστις κατῴκησεν ἐν Φιλιππουπόλει, ἦν ὁ ἐκ Κοπριβστίτσης, κωμοπόλεως ἐπὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τοῦ Αἵμου κειμένης, Βλάσιος Τσίτσοβιτς, τὸν ὁποῖον ἐν ἔτει 1823 ἡ προυχοντικὴ καὶ πλουσία τῆς πόλεως οἰκογένεια τῶν Γκιουμουσγερδανέων ἔλαβεν ὡς γαμβρόν. Μετ' ὀλίγον ἀφίκοντο ἐκ τῆς αὐτῆς κωμοπόλεως οἱ ἀδελφοὶ Στουγιάνοβιτς ἢ Τσαλόγλου, ἐξάδελφοι τοῦ πρώτου, καὶ ἄλλοι τινές, ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν δὲν ὑπερέβη τὰς 10—15 οἰκογενείας μέχρι τοῦ 1859. Ἡ ἐν τῇ πόλει βουλγαρικὴ σχολὴ ἐν ἔτει 1860 περιεῖχε μόνον 67 μαθητὰς, ὧν οἱ 50 ἦσαν ἐκ τῶν περιχώρων καὶ προαστείων καὶ μόνον οἱ 17 ἦσαν τέκνα Βουλγάρων Φιλιππουπολιτῶν ἢ ἐν Φιλιππουπόλει οἰκούντων Βουλγάρων. Τῷ 1859 οἱ ἐφημέριοι πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν τῆς πόλεως, δι' ἀναφορᾶς αὐτῶν πρὸς τὸν τότε Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην καὶ τὴν περὶ αὐτῶν ἱερὰν Σύνοδον, κατηγγέλλοντες τὰς ἐνεργείας τῶν Βουλγάρων πρὸς ἁρπαγὴν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Θεοτόκου ἔγραφον: «Τὰ αἴτια τὰ κινήσαντα τὰς ταραχὰς ταύτας εἶνε εἰς ἡμᾶς παντάπασιν ἄγνωστα. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι αἱ ἀπό τινος καιροῦ ἐλθοῦσαι ἐκ τῶν χωρίων 10 ἢ 15 τὸ πολὺ οἰκογένειαι βουλγαρικαί, ἐν ᾧ κατ' ἀρχὰς ἦσαν ἥσυχοι καὶ ἐκκλησιάζοντο εὐχαρίστως μὲ ἡμᾶς, ἀμιλλώμεναι νὰ φαίνωνται πισταὶ θιασῶται τῶν καθεστώτων, αἴφνης πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἤρχισαν νὰ ζητῶσι καινοτομίας καὶ νὰ θέλωσι ν' ἀποβουλγαρίσωσιν ἐκκλησίας, τὰς ὁποίας οὔτε ἀνήγειραν οὔτε διατηροῦσι, καθὸ ὀλίγισται, καὶ εἰς τὰς ὁποίας πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων, καθ' ὅσον ἡμεῖς καὶ ἅπαντες οἱ πολῖται γνωρίζουσιν, ἐτελοῦντο αἱ ἱεροτελεστίαι εἰς τὴν πάτριον γλῶσσαν, τὴν ἑλληνικήν· διότι αὕτη ἡ γλῶσσα ἐνταῦθα ὁμιλεῖται, καὶ ἑπομένως εἰς ταύτην ἡμεῖς, ἀπὸ 25 ετίας ἐφημέριοι, ἐτελοῦμεν τὰς ἱερουργίας, ὡς μὴ γνωρίζοντες ἄλλην γλῶσσαν, καθὼς καὶ οἱ πολῖται, ἐκτὸς τῆς πατρῴας ἑλληνικῆς».

Αὐτὸς ὁ Νάιδεν Γκέρωφ, ὁ περισσότερον πάντων τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καταπολεμήσας καὶ συκοφαντήσας, ἐν τῇ αὐτοβιογραφίᾳ του, ἧς περικοπαὶ ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῷ βουλγαρικῷ περιοδικῷ «Σφετλινᾶ» ὁμολογεῖ, ὅτι ἐν ἔτει 1848, ὅτε τὸ πρῶτον ἀφίκετο εἰς Φιλιππούπολιν ἵνα θέσῃ τὰς βάσεις τοῦ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας διωγμοῦ, εὗρε τὴν πόλιν ἔχουσαν ὄψιν Ἀθηνουπόλεως.

Ἀποδεικνυομένου λοιπὸν ὅτι ἅπασαι αἱ βουλγαρικαὶ οἰκογένειαι τῆς Φιλιππουπόλεως, ἐν ἔτει 1859 ἔτι, ἐμετροῦντο ἐπὶ τῶν δακτύλων, καταπίπτει ἀφ' ἑαυτῆς πᾶσα ἀξίωσις ἐπὶ τῶν ἐν ἔτει 1834 καὶ 1836 ἱδρυθέντων ἱερῶν ναῶν τοῦ ἁγίου Δημητρίου, ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ ἁγίας Παρασκευῆς.

Ἐννοεῖται, ὅτι πάντα ταῦτα εἰσὶ γνωστὰ τοῖς διευθύνουσι σήμερον τὴν Ἡγεμονίαν, διότι εἰσὶ γεγονότα σύγχρονα· ἀλλὰ τοῦτο οὐδαμῶς κωλύει αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ νὰ καθιστῶσι τὰς ἁρπαγὰς τῶν ἱερῶν τούτων ναῶν τὸ ἀντικείμενον μελέτης ἰδιαιτέρων Ἐπιτροπῶν.

Οὐδεὶς ἀγνοεῖ, ὅτι αἱ δύο ἐνοριακαὶ ἐκκλησίαι τοῦ χωρίου τῆς Κουκλαίνης ὡς καὶ αἱ σχολαὶ αὐτῆς ἱδρύθησαν δαπάναις τῶν κατοίκων αὐτῆς, οἵτινές εἰσιν Ἕλληνες· ἀλλ' ἡ Κυβέρνησις, ἀπὸ τῆς ἁρπαγῆς αὐτῶν ἔχει

αὐτὰς κλειστὰς, ἵνα πεισθῇ ἂν οἱ Βούλγαροι χωρικοὶ τῶν βουλγαρικῶν χωρίων, τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται εἰς ἀπόστασιν 1—3 ὡρῶν, δὲν ἔχωσι κτητορικὰ ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας καὶ σχολῆς δικαιώματα.

Πάντες οἱ ἐν Παζαρτζηκίῳ βιοῦντες γνωρίζουσιν, ὅτι μετὰ τὴν ἐν ἔτει 1859 ἁρπαγὴν τῆς ἐκκλησίας Παζαρτζηκίου ὑπὸ τῶν Βουλγάρων, δαπάναις τῶν Ἑλλήνων μελῶν τῆς κοινότητος, ἐν ἔτει 1861, ἱδρύθη ὁ κατὰ τὴν 20 τοῦ παρελθόντος Ἰουλίου ἁρπαγεὶς ἱερὸς ναὸς τῆς Μεταμορφώσεως· ἀλλ' ἡ Κυβέρνησις ἀπὸ 7 ἤδη μηνῶν κρατεῖ τὸν ναὸν κλειστόν, ὡς καὶ τὴν ἐν ἔτει 1877, ὑπὸ φιλέλληνός τινος Ἄγγλου ἱδρυθεῖσαν, σχολὴν ἵνα συλλέξῃ πληροφορίας περὶ τῶν ἱδρυτῶν αὐτῶν.

Ἐν Βοδενοῖς, χωρίῳ ἐν ᾧ οὐδεὶς Βούλγαρος ὑπάρχει, τὸ παρελθὸν ἔτος, δαπάναις τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου καὶ συνδρομῇ τῶν κ. κ. Μπρασλῆ, Κατσίγρα καὶ ἄλλων φιλομούσων, ἱδρύθη μεγαλοπρεπὴς σχολή, ἣν κατὰ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου κατέλαβεν ὁ ἐπιθεωρητὴς τῶν σχολῶν τοῦ νομοῦ Φιλιππουπόλεως ἡ δὲ Κυβέρνησις ὥρισεν, ὅπως καὶ ἡ κυριότης τῆς σχολῆς αὐτῆς ἀποτελέσῃ τὸ ἀντικείμενον τῆς μελέτης τῆς Ἐπιτροπῆς.

Τὰ ἄνω ἱστορηθέντα, Πανιερώτατε Δέσποτα, δεικνύουσι σαφῶς, ὅτι ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις, διὰ τοῦ καταρτισμοῦ τῆς Ἐπιτροπῆς δὲν προτίθεται νὰ μελετήσῃ ἀμερολήπτως τὸ ζήτημα ἵνα ἀποδώσῃ ἡμῖν τὸ δίκαιον, ἀλλὰ ζητεῖ διὰ τοῦ τρόπου τούτου νὰ παρέλκῃ τὸ ζήτημα, ἵνα ῥίπτῃ, κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον, στάκτην εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κόσμου καὶ νὰ δικαιολογῇ τὸ μέγα της παράπτωμα, ὅτι, ἐπὶ 8 ἤδη μῆνας, ἐπιτρέπει εἰς τοὺς κλέπτας καὶ ἁρπαγας νὰ κατέχωσι τὰς ἐκκλησίας καὶ τὰς σχολὰς ἡμῶν, ἡμᾶς δὲ τοὺς νομίμους κυρίους νὰ στεροῖ τοῦ δικαιώματος νὰ ἐκπληρῶμεν τὰ θρησκευτικὰ ἡμῶν καθήκοντα.

Ἐν Φιλιππουπόλει τῇ 8ῃ Μαρτίου 1907.

Σ.Σ.Ε.Α. Εἰς συμπλήρωσιν τῶν ἐν τῇ ἐκθέσει ἀναγραφομένων περὶ τῶν πρὸς τοὺς Ἕλληνας ὀρθοδόξους διαθέσεων τῶν ἐν Βουλγαρία κυβερνώντων, ἐπιπροσθέτομεν ὅτι ὁ νέος Βούλγαρος ὑπουργὸς τῆς δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως κ. Ἀποστόλωφ, διέταξε τοὺς κυβερνητικοὺς ἐπόπτας τῶν σχολῶν νὰ ἐπαγρυπνῶσιν ἐπὶ τῆς αὐστηρᾶς τηρήσεως τῶν περὶ τῶν μὴ βουλγαρικῶν σχολείων διατάξεων τοῦ περὶ παιδείας νόμου.

Ὡς γνωστὸν, ὁ νόμος οὗτος, ὁ θεσπισθεὶς ἐπὶ καταφώρῳ παραβιάσει τῆς Συνθήκης τοῦ Βερολίνου καὶ τοῦ Ὀργανικοῦ νόμου τῆς Ἀν. Ρωμυλίας, ἰσοδυναμεῖ πρὸς πλήρη κατάργησιν τῶν ἑλληνικῶν σχολείων, ἵνα, οὕτω, διὰ τοῦ μέσου τούτου, ἐπιτευχθῇ ὁ καταναγκαστικὸς ἐκβουλγαρισμὸς τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ, οὗτινος τὰ τέκνα ὑποχρεοῦνται νὰ φοιτῶσιν εἰς τὰς βουλγαρικὰς σχολάς.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ
διδακτικώταται

(Ἴδε τεῦχος ΙΑ', ἀπὸ σελ. 161 – 165).

Καὶ πάλιν ἀπὸ τῶν ἐφημερίδων τῆς Θεσσαλονίκης σταχυολογοῦντες παρατιθέμεθα τὰς ἀποφάσεις τοῦ ἐκτάκτου δικαστηρίου τῆς πόλεως ταύτης περὶ τῶν καταγγελλομένων ὀρθοδόξων ὁμογενῶν καὶ τῶν ἐπ' αὐτοφώρῳ συλλαμβανομένων ταραξιῶν σχισματικῶν βουλγάρων. Ἡ ἀθωότης τῶν τὰ πάνδεινα πασχόντων ὀρθοδόξων, οὓς συκοφαντοῦσιν αἱ ποικιλώνυμοι κατὰ τὴν Μακεδονίαν προπαγάνδαι, καταφαίνεται καὶ ἀνακηρύττεται. Ἡ ἐνοχὴ τῶν κατὰ τῆς ὀρθοδοξίας πολεμούντων καὶ τὴν σεβαστὴν κυβέρνησιν ἐπηρεαζόντων σχισματικῶν ἀποδεικνύεται· καὶ ἡ συκοφαντία πατάσσεται παραδειγματικῶς.

Τὴν 8 μαρτίου ἠθωώθη ὑπὸ τοῦ ἐκτάκτου δικαστηρίου ὁ ἐκ Τρέσνας σχισματικὸς Μιχαὴλ Ἤλιου κατηγορούμενος ἐπὶ φόνῳ βουλγάρου.

—Ἐπίσης κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ἐξεδικάσθη καὶ ἡ δίκη τῶν ἐκ Καβάλλας ὁμογενῶν Ἀποστόλου Τσάρτα, Σπυρίδωνος Σωτηρίου καὶ Ἐλευθερίου Κυριακοῦ κατηγορουμένων διὰ τὸν φόνον τοῦ βουλγάρου Μίνω Ἀθανάσωφ. Μετὰ μακρὰν ἀγόρευσιν τῶν συνηγόρων κ. Φιλώτα Παπαγεωργίου καὶ Τζεβδὲτ ἐφέντη, τὸ δικαστήριον ἐξέδωκε τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ, καθ' ἣν ὁ μὲν Ἐλευθέριος Κυριακοῦ ἠθωώθη παμψηφεί, οἱ δὲ Ἀπόστολος καὶ Σπυρίδων κατεδικάσθησαν εἰς 15ετῆ δεσμὰ, ἀποκρουσθείσης τῆς προμελέτης καὶ χαρακτηρισθέντος τοῦ φόνου ὡς γενομένου ἐν ἀναβρασμῷ ψυχῆς.

—Τὴν 12 μαρτίου ἐπερατώθη ἡ δίκη τῶν ἐκ Μελενίκου βουλγάρων σχισματικῶν Καραστογιὰν Γιώργιεφ μετὰ 16 συντρόφων αὐτοῦ, κατηγορουμένων ἐπὶ ἀνταρσίᾳ. Ἐκ τῶν κατηγορουμένων ὁ κ. Πέτκωφ, Ἀθ. Νταβὶτ καὶ Πέϊος Στογιὰν κατεδικάσθησαν εἰς 10 ἐτῶν δεσμὰ, οἱ δὲ λοιποὶ ἠθωώθησαν.

—Ὑπὸ τοῦ κακουργοδικείου Θεσσαλονίκης ἠθωώθη παμψηφεὶ ὁ ἐκ Μελενίκου παντοπώλης Ἀθ. Σούτρας, κατηγορούμενος ὡς κιβδηλοποιός.

—Αὐθήμερον ἐξεδόθη ἡ ἀπόφασις τῶν ἐκ Βλαδόβου Μπακίρτζη καὶ Βούδα, κατηγορουμένων διὰ τὸν φόνον τοῦ βουλγάρου Πέτκου καὶ τῶν ἐκ Νισίας Μῆτσε καὶ Βάνου, κατηγορουμένων ὡς διατελούντων εἰς σχέσεις μετὰ τῶν ἀνταρτῶν. Ἐκ τούτων οἱ μὲν Μπακίρτζη, ὁ Βούδας καὶ Βάνος ἠθωώθησαν παμψηφεί, ὁ δὲ Μῆτσε κατεδικάσθη εἰς τεσσάρων ἐτῶν δεσμά.

—Ἐπίσης ἠθωώθησαν καὶ οἱ ἐκ Στρωμνίτσης Μπακάλ Θωμᾶ μετὰ δύο συντρόφων, κατηγορούμενοι ὡς διατελοῦντες εἰς συνεννόησιν μετὰ τῶν κομιτατζίδων βουλγάρων.

—Τὴν 14 μαρτίου ἠθωώθησαν ὑπὸ τοῦ ἐκτάκτου δικαστηρίου οἱ ἐκ Νεοχωρούδας ὁμογενεῖς Χρ. Κωνσταντίνου, Ἀθ. Κωνσταντίνου, Σ. Ἀθανασίου, Χρ. Γιάγκου καὶ Χρ. Σωτηρίου κατηγορούμενοι ἐπὶ ἐμπρησμῷ τῆς οἰκίας τοῦ βουλγάρου Ν. Πέτρο.

—Αὐθήμερον ἐξεδόθη ἡ ἀπόφασις τῶν ἐκ Μελενίκου σχισματικῶν Ἠλία Γιδάνωφ μετὰ 7 συντρόφων αὐτοῦ. Ἐκ τούτων οἱ τρεῖς ἠθωώθησαν, 5 δὲ κατεδικάσθησαν εἰς 5 καὶ 6 ἐτῶν δεσμά.

—Οἱ ἐκ Σερρῶν ὁμογενεῖς Τζῶτζος Στεργίου καὶ 4 σύντροφοι αὐτοῦ, κατηγορούμενοι διὰ τὸν φόνον τοῦ βουγάρου βιβλιοπώλου Νίκωφ, ἠθωώθησαν ὑπὸ τοῦ ἐκτάκτου δικαστηρίου.

Τὴν 17 μαρτίου ἠθωώθησαν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου οἱ ἐκ Ξεχασμένης τῆς Βερροίας Μῆτρος Εὐθυμίου μετὰ τριῶν συντρόφων αὐτοῦ, κατηγορούμενοι ἐπὶ ὑποθάλψει συμμοριῶν, μόνον τοῦ ἐκ Γιαβατοῦ Ἐμμανουὴλ Ἰωάννου καταδικασθέντος εἰς 3ετῆ δεσμά.

—Τὴν 19 μαρτίου ἀπηγγέλθη ἡ ἀπόφασις τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἀρρεναγωγείου Γκουμέντζης κ. Δημάδη καὶ τοῦ διδασκάλου κ. Ζάσκα, οἵτινες κατηγορήθησαν ὡς διδάσκοντες ἐπιληψίμους διαλόγους εἰς τοὺς μαθητάς, ἔγκλημα προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ 58 ἄρθρ. τοῦ ποινικοῦ νόμου. Χάρις εἰς τὴν εὔγλωττον καὶ πειστικὴν ἀγόρευσιν τῶν δικηγόρων τῆς ὑπερασπίσεως κκ. Φ. Τ. Παπαγεωργίου καὶ Ἰσμαὴλ Ρατὴπ βέη, ἡ βαρεῖα κατηγορία ἤρθη, τῆς πράξεως τῶν ὑποδίκων θεωρηθείσης ὡς ἁπλοῦν πλημμέλημα συνεπαγόμενον φυλάκισιν τετράμηνον.

—Τὴν 20 μαρτίου κατεδικάσθη ὁ ἐκ Μπάμπιανης σχισματικὸς μπεκτσῆς Ἀθανὰς εἰς 5 ἐτῶν δεσμά, ἀθωωθέντων τῶν λοιπῶν συντρόφων αὐτοῦ.

—Αὐθήμερον ἠθωώθησαν ὑπὸ τοῦ ἐκτάκτου δικαστηρίου ὁ μοναχὸς Χρυσόστομος μετὰ 5, ὀρθοδόξων ὁμογενῶν κατηγορηθέντες ὡς συμμετασχόντες εἰς τὸ ἔγκλημα τοῦ Μπόζιτς.

—Τὴν 21 μαρτίου κατεδικάσθησαν ὡς ληστοδόχοι εἰς 3ετῆ δεσμὰ οἱ ἐκ Μπανίσκας σχισματικοὶ βούλγαροι Κώτσος Γεωργίου, Λάζαρ καὶ Δασκὰλ Γεῶργι Μόν.

Τὴν 22 μαρτίου κατεδικάσθησαν ὑπὸ τοῦ ἐκτάκτου δικαστηρίου οἱ ἐκ τοῦ τσιφλικίου Ἰκιζλὲρ Ἀθανὰς Νοβάκ εἰς πενταετῆ καὶ Ρίστε Γρόζδου εἰς 3ετῆ δεσμά, ὡς διατηρήσαντες ἀλληλογραφίαν μετὰ τοῦ Ἀποστόλη, σχισματικοῦ κακούργου.

—Τὴν 23 μαρτίου ἠθωώθησαν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου οἱ ἐκ Σερρῶν Πέτρος Γκώσεφ μετὰ 3 συντρόφων αὐτοῦ, κατηγορούμενοι ἐπὶ ἀνταρσίᾳ.

—Αὐθήμερον κατεδικάσθησαν εἰς 7ετῆ δεσμὰ ὁ Χρ. Δημήτριεφ καὶ εἰς 3ετῆ ὁ Χρ. Πέτκωφ καὶ ὁ Λάζαρ Δήμωφ τρεῖς δὲ σύντροφοι αὐτῶν ἠθωώθησαν.

—Τὴν 26 μαρτίου ἐξεδικάσθη ὑπὸ τοῦ ἐκτάκτου δικαστηρίου ἡ δίκη τῶν ἐκ Μελενίκου Στογιὰν, Στόϊκου καὶ Μῆτε.—Τῆς δικονομικῆς καταστάσεως τοῦ Μῆτε ἀποδειχθείσης ὡς ἀνισορρόπου, ἀπεφασίσθη ὁ ἀποχωρισμὸς τῆς δίκης καὶ ὁ περιορισμὸς αὐτοῦ μέχρι τῆς τελείας ἰάσεως ἔν τινι φρενοκομίῳ· οἱ λοιποὶ δύο ὑπόδικοι ἠθωώθησαν.

—Τὴν 28 ἠθωώθη ὁ ἐξ Ἀλᾶ Κλίσα ὁμογενὴς Ἀντώνιος Ἀθανασίου, συκοφαντηθεὶς ἐπὶ συνεργασίᾳ μεθ' ἑλληνικῆς συμμορίας.

Ἐκ τῶν αὐτῶν ἐφημερίδων μανθάνομεν ὅτι καὶ ἐκ τῶν ἐν Σερβίοις φυλακῶν ἀπελύθησαν, λαμπρῶς ἀναδειχθείσης τῆς ἀθωότητος αὐτῶν, ὁ διδάσκαλος Σπυρίδων Γκόρας καὶ οἱ ἔμποροι κκ. Μιχ. Ἄγρου καὶ Κ. Κονταντίνας, συκοφαντηθέντες ὑπὸ προπαγανδῶν ἐπὶ ὑποθάλψει δῆθεν ἀνταρτῶν.—Ἐπίσης πρὸ διμηνίας ἠθωώθη ὑπὸ τοῦ ἐν Μοναστηρίῳ ἐκτάκτου δικαστηρίου ὁ ὁμογενὴς διδάσκαλος Ἀβδέλας (ἐπαρχίας Γρεβενῶν) κ. Ι. Πολυκράτος, συκοφαντηθεὶς ὑπὸ προπαγανδιστῶν ὅτι μετέσχε τῶν ἐν Ἀβδέλλᾳ γενομένων κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1905 φόνων.—Ἐγκαίρως ἐπίσης ἠθωώθησαν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου οἱ ἐκ τῶν προϋχόντων Κοριτσᾶς ὑπὸ προπαγανδῶν καταγγελθέντες πρὸ ἑνὸς ἔτους, ἀποδειχθείσης τῆς συκοφαντίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερὰ Σύνοδος.—Τῇ τρίτῃ ἀνεχώρησεν εἰς Ἱεροσόλυμα ἀποσυρόμενος καὶ ἐκ τῶν ἐν τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ ἐργασιῶν ὁ πανιερ. μητροπολίτης Κολωνίας κ. Πολύκαρπος, ὃν ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου προέπεμψεν ὁ ἱερολγ. δευτερεύων κ. Ἀθηναγόρας.

Ἐθν. Μ. Συμβούλιον.—Τῆς χθεσινῆς διοικητικῆς συνεδρίας τοῦ Συμβουλίου προήδρευσεν ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης.

Μετάνοια.—Τὸ πρῶτον ἄρθρον τοῦ πορόντος τεύχους παραλαμβάνομεν ἐκ τῆς καλλίστης συναδέλφου (τῆς Θεσσαλονίκης) «Ἀληθείας». Μετὰ πολλῆς φιλογενείας καὶ θερμοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος, ὅπερ καὶ τεκμηριοῖ λόγου δύναμις καὶ ἁρμονία ἰδεῶν, γραφὲν, ἀπορρέει ἐκ τοῦ καλάμου τοῦ κρατίστου τῶν παρ' ἡμῖν φιλολόγων καὶ ἄρχοντος διδασκάλου τῆς τοῦ Χ. Μ Ἐκκλησίας κ. Πέτρου Ν. Παπαγεωργίου, ἀποδεικνύντος καὶ δι' ὁμοίων διατριβῶν ὅτι καὶ περὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν παίδευσιν τυγχάνει δόκιμος, τὰς γνώσεις αὐτοῦ καὶ τὸν ζῆλον εἰσφέρων ὑπὲρ τῆς ἀναστηλώσεως τῶν δικαίων τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας.

Πατριαρχικὸς ναός.—Τῇ τετάρτῃ, ψαλλομένου κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν διάταξιν, τοῦ μεγάλου κανόνος ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, χοροστατήσας καὶ χθὲς ἐν αὐτῷ μετὰ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν, κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἀκαθίστου ὕμνου. Μετὰ τὴν Α. Θ. Π. τὰς λοιπὰς τρεῖς τοῦ ὕμνου στάσεις ἀνέγνωσαν οἱ σεβασμ. μητροπολῖται Κυζίκου, Ἰκονίου καὶ Μαρωνείας.

Ἐκτακτος Ἐπιτροπεία.—Τῇ τρίτῃ συνῆλθον ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Π. τὰ μέλη τῆς ἐκτάκτου ἐπιτροπείας εἰς συνεδρίαν, ἀσχοληθέντα εἰς ἐξέτασιν θεμάτων τινῶν τῆς δικαιοδοσίας αὐτῶν. Τὴν ἐπιτροπείαν ἀποτελοῦσιν, ὡς ἠγγείλαμεν, ὁ ἀρχειοφύλαξ, ὁ Α΄ γραμματεὺς τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου, ὁ διευθυντὴς τοῦ Α΄ πατριαρχικοῦ γραφείου, ὁ δικηγόρος κ. Μ. Θεοτοκᾶς καὶ ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ συντάκτης τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Μονὴ Ραγίου.—Ἡγούμενος τῆς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Παραμυθίας σταυροπηγιακῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Ραγίου διωρίσθη συνοδικῶς ὁ πανοσιώτ. ἱερομόναχος κ. Ἱερώνυμος Γρ. Χρυσοχέρης, ἐξάδελφος τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Παραμυθίας, εἰδήμων τῆς τουρκικῆς γλώσσης.

Ἁγίασμα ἁγίου Θεράποντος.— Μέλος τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ἱεροῦ τούτου ἁγιάσματος διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου, ὁ ἀξιότιμος κ. Π. Γ. Χρυσός.

Ὀρφανοτροφεῖον ἐθν. ἀρρένων.— Μέλος ἐκπροσωποῦν τὸ Δ.Ἐ. Μ. Συμβούλιον ἐν τῇ ἐφορίᾳ τοῦ ὀρφανοτροφείου διωρίσθη χθὲς ὁ ἐκ τῶν συμβούλων κ. Φρ. Μεζίκης, ἀντὶ τοῦ τέως τοιούτου κ. Λ. Γ. Καζανόβα.

Ἅγιον Ὄρος.— Ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς προχθὲς, πέμπτης, ἐδόθη λύσις εἰς τὸ ἀπὸ χρόνου βραχέος ἐν μετεώρῳ καταστάσει διακείμενον κελλιωτικὸν ζήτημα, περὶ οὗ καὶ οἱ ὁσιώτατοι κελλιῶται πατέρες καὶ ἡ ἱερὰ Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὄρους ὑπέβαλον ὑπομνήματα τῇ Ἐκκλησίᾳ. Τὰ κατὰ τὸ ζήτημα καὶ τὴν λύσιν αὐτοῦ ἀναβάλλομεν εἰς τὸ προσεχὲς ἡμῶν τεῦχος.

Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια.—Ἡ διεύθνσις τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας εὐχαριστεῖ κατὰ καθῆκον ταῖς ἀξιοτίμοις καὶ φιλογενέσι κοινότησιν Ἀδριανουπόλεως, Διδυμοτείχου, Σαράντα Ἐκκλησιῶν, Τυρολλόης, Μετρῶν, Λουλὲ Βουργὰζ, Οὐζοὺν-κιοπροὺ, Σουφλίου καὶ Βαβὰ Ἐσκὶ ἐπὶ τῇ προθυμίᾳ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀνὰ τὴν Θράκην ἀποστολῆς τοῦ ἐκ τῶν ἡμετέρων συνεργατῶν ἐλλογ. κ. Ἰ. Α. Χατζοπούλου.

Χοροστασίαι.—Τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν τῷ κατὰ τὴν Βλάγκαν ἱερῷ ναῷ τῶν ἁγίων Θεοδώρων, μὴ δυνηθεὶς νὰ πράξῃ τοῦτο τῷ σαββάτῳ τῆς πρώτης ἑβδομάδος τῶν νηστειῶν.

Μητρόπολις Βάρνης. — Προχθὲς ἀνεχώρησεν εἰς Ἱεροσόλυμα, πρὸς προσκύνησιν τοῦ Πανάγίου καὶ Ζωοδόχου Τάφου, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Βάρνης κ. Νόφυτος.

Μονὴ Περιστερεώτα.—Κατ' αἴτησιν τῆς ἐν Πόντῳ ἱερᾶς βασιλικῆς καὶ πατριαρχικῆς μονῆς ἁγίου Γεωργίου Περιστερεώτα, πυρποληθείσης πρὸ διετίας καὶ μὴ δυνηθείσης ἐξ ἰδίων νὰ οἰκοδομήσῃ ἢ μόνην τὴν ἀνατολικὴν πλευράν, ἐπετράπη συνοδικῶς εἰς τὸν ἐπὶ τούτῳ σταλέντα πανοσιώτ. ἀρχιμ. κ. Γεράσιμον ἵνα περιελθὼν μεταξὺ τῶν ἐνταῦθα ὀρθοδόξων ὁμογενῶν ἐκ Πόντου συλλέξῃ τὰς ὑπὲρ συμπληρώσεως τοῦ καλοῦ τούτου ἔργου προαιρετικὰς συνδρομὰς αὐτῶν.

Περιοδευταί.—Ἀνεχώρησε χθὲς ὁ βραχὺν χρόνον παρ' ἡμῖν παραμείνας θεοφιλ. ἐπίσκοπος Εἰρηνουπόλεως κ. Ἀρσένιος ὁ βοηθὸς τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Ἐφέσου.—Ὁ ἐψηφισμένος ἐπίσκοπος Ἀργυρουπόλεως κ. Γερμανὸς ηὐχαρίστησεν ἐπὶ Συνόδου τῷ παρελθόντι σαββάτῳ καὶ ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ κατὰ τὸ περὶ τῆς ἐκλογῆς αὐτοῦ μέγα μήνυμα· ἡ χειροτονία αὐτοῦ γενήσεται τὴν αὔριον κυριακὴν, ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῶν Ταξιαρχῶν τοῦ Μ. Ρεύματος ὑπὸ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν Κυζίκου, Μαρωνείας καὶ Γρεβενῶν.

Μητρόπολις Ἐφέσου. — Ἐν ταῖς ἑλληνικαῖς ἐφημερίσι τῆς Σμύρνης ἐξεδόθη ἐγκύκλιος τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Ἐφέσου, φέρουσα μὲν χρόνον γραφῆς 15 τοῦ λήξαντος μηνός, συνιστῶσα δὲ ταῖς δημογεροντίαις καὶ ταῖς ἐφοροεπιτροπαῖς τῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ κοινοτήτων, πρῶτον μὲν νὰ καταστρώσωσι κτηματολόγιον ἀκριβὲς τῆς ἀκινήτου περιουσίας τῶν ναῶν καὶ σχολείων· δεύτερον δὲ λεπτομερῆ κατάλογον τῶν ἐν πόλεσι καὶ κώμαις καὶ χωρίοις ἱερῶν ναῶν, παρεκκλησίων καὶ ἐξοχικῶν ναΐσκων μετὰ τῆς σημειώσεως τοῦ χρόνου τῆς ἀνεγέρσεως αὐτῶν. Τοῦτο καὶ προγενέστερον ὑπεμνήσθη, φαίνεται δ' ὅτι ὀλίγοι συνεμορφώθησαν πρὸς τὴν ἀξιέπαινον ταύτην φροντίδα τοῦ μητροπολίτου, ὅστις φρονοῦμεν ὅτι, εἰ οὐχὶ διὰ τῶν ἱερέων, ἀλλὰ διὰ τῶν κατὰ τόπους διδασκάλων θέλει ἐπιδιώξει τὴν τοῦ δευτέρου πραγμάτωσιν.

Μητρόπολις Μελενίκου.—Ἀπὸ 19 μαρτίου ὁ πανιερ. μητροπολίτης Μελενίκου πληροφορεῖ ὅτι εἰς τὰ πολυειδῆ βάσανα καὶ τὰς θλίψεις τοῦ ποιμνίου αὐτοῦ προσετέθησαν καὶ ἕτερα ἐκ τῶν στοιχείων τῆς φύσεως προερχόμενα. Καὶ ἐν πρώτοις, ὁ ἐπὶ τετράμηνον ἐπικρατήσας παγετώδης βορρᾶς κατέστρεψε τά τε πρώϊμα σπαρτὰ καὶ τὸ μέγιστον μέρος τῶν νεογνῶν προβάτων καὶ αἰγῶν. Κατὰ τὰς τελευταίας δὲ ταύτας ἡμέρας, ραγδαῖοι ὄμβροι, κατακλύσαντες τὴν χώραν, κατεκάλυψαν τὰ ἐν τῇ πεδιάδι τοῦ Στρυμόνος 11 χωρία τῆς ἐπαρχίας Μελενίκου, τῶν κατοίκων τῶν ὁποίων ἀγνοεῖται ἡ τύχη, ὡς διακοπεισῶν τῶν μετ' αὐτῶν συγκοινωνιῶν. Ἡ θέσις καὶ ἡ κατάστασις τῶν χωρικῶν κατέστη ἀξιοδάκρυτος, ἐφ' ᾧ καὶ ἐκλιπαρεῖται ἡ Ἐκκλησία ὅπως, ἐν τῇ φιλανθρωπίᾳ καὶ τῇ ἱστοργῇ πρὸς τὰ πνευματικὰ αὐτῆς τέκνα, διενεργήσῃ συνεισφοράν τινα ὑπὲρ αὐτῶν διατρανοῦσα οὕτω τὸ μητρικὸν ἐνδιαφέρον πρὸς τὰ δεινῶς δοκιμασθέντα πιστὰ τέκνα αὐτῆς.

Φιλόπτωχος Ἀδελφότης Σταυροδρομίου.—Τῇ κυριακῇ, κατὰ τὴν ἐπέτειον γενικὴν συνέλευσιν τῆς ἐν Σταυροδρομίῳ Φιλοπτώχου γυναικείας Ἀδελφότητος, προήδρευσεν ὁ πανιερ. οἰκουμενικὸς πατριάρχης παρόντων τῶν σεβασμ. συνοδικῶν Μαρωνείας καὶ Δρυϊνουπόλεως, τοῦ ἐξοχ. πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος κ. Ι. Γρυπάρη, τοῦ ἐξοχ. πρώην ἡγεμόνος τῆς Σάμου Ἀλεξ. Μαυρογένους βέη καὶ, δυστυχῶς, εὐαρίθμου ἀκροατηρίου. Τὸ λαμπρὸν τοῦτο καὶ κοινωφελὲς σωματεῖον διεξήγαγε καὶ ἐφέτος εὐδοκίμως τὸ θεάρεστον ἔργον, ὅπερ ἐπιδιώκει, καὶ ὅπερ ὑλικῶς ὑποστηρίζει καὶ ὁ μεγαλειότατος ἡμῶν ἄναξ. Τὸ ἐργαστήριον αὐτοῦ προμηθεύει ἐργασίαν εἰς ἀπόρους ἑλληνίδας, τὸ τμῆμα τῶν νοσοκόμων παρασκευάζει καταλλήλους τοιαύτας, τὸ δὲ ταμεῖον χορηγεῖ βοηθήματα τοῖς πτωχοῖς καὶ πενομένοις. Ταῦτα ἐπήνεσεν ἐν τέλει πατρικῶς ὁ πανιγιώτατος πρόεδρος τῆς συνελεύσεως ἐκφράσας μὲν τὴν ἔκπληξιν αὐτοῦ ἐπὶ τῇ ὀλιγότητι τῶν μελῶν οὕτω χρησίμου σωματείου, καταστέψας ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς καὶ πατρικαῖς εὐλογίαις τοὺς ἔργῳ τε καὶ λόγῳ ὑποστηρίζοντας αὐτό, καὶ δεηθεὶς ὑπὲρ τῶν πολυτίμων ἡμερῶν τοῦ μεγαλειοτάτου καὶ εὐμενεστάτου ἡμῶν ἄνακτος.

ΕΥΣΕΒΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ

Τὸ χριστιανικὸν καθῆκον πρὸς τοὺς πάσχοντας ἕνεκα τῆς πρὸς τὴν ὀρθοδοξίαν ἀφοσιώσεως ἐτεκμηριώθη καὶ ἐσχάτως καὶ ἐκδηλοῦται ἐμφανῶς ὑπὸ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ κοινοτήτων. Ὑπὲρ τῶν πασχόντων ἀδελφῶν ἡμῶν ὁ ἐν Μερσίνῃ ἐρίτιμος κ. **Α. Μαυρομμάτης** ἀπέστειλε πρό τινος τῇ Α. Θ. Π. δέκα λίρας—ἡ δὲ ἐν **Ρασσεβάτκᾳ** τῆς Ρωσσίας ὁμογενὴς κοινότης ἔπεμψεν ὑπὲρ τῶν θυμάτων τῆς βουλγαρικῆς μισαδελφίας ρούβλια 915 ἤτοι φράγκα χρυσᾶ 2416.

Σημ.—Τὸ σύνολον τῆς προσφορᾶς συναποτελοῦσιν οἱ ἔρανοι τῶν κκ. Ἀδελφῶν Τσουρλιτάκη, Ἰωάνου Τσουκάτου, Παν. Δ. Σπάρη ἀνὰ 100 ρούβλια—Φ. Μενουδάκη, Ι. Μελετάκου, Σ. Βόχαλη καὶ Ν. Σαρῆ καὶ Κ. Ἀργύρη ἀνὰ 50— Γρ. Κατσίρη καὶ Π. Τσιμικάλη ἐκ 30 ρουβλίων — Νυδιᾶ καὶ Ριζᾶ, Σταυροπούλου καὶ Κανέλλια, Χ. Γ. Χονδροπούλου, Κουμαντάρου καὶ Καλαμίτση, Κ. Γολεγοῦ, Παντ. Τσοχώνη, Λ. Νικολακοπούλου καὶ Π. Ε. Μαραντίδου ἀνὰ 25— Χ. Ἀνδρέου καὶ Π. Καλογερέα ἀνὰ 15— Ἠλ. Τσολίνα, Κ. Δ. Βαμβορῆ, Γ. Ν. Σπάρη, Π. Γαγγάνη, Ἰορδ. Κουσίδου καὶ Γ. Δ. Δούσμανη ἀνὰ 10. —Ἐννέα δ' ἕτεροι προσήνεγκον ἀνὰ 5 ρούβλια.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος

Ἐπισκοπὴ Καλαβρύτων.—Μέλη τῆς ἐπισκοπικῆς ἐπιτροπείας τῆς διοικούσης τὴν χηρεύσασαν ποιμένος ἐπισκοπὴν Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας διωρίσθησαν ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου οἱ αἰδεσ. πρεσβύτεροι κκ. Νικ. Παπαγεωργόπουλος, οἰκονόμος, Κωνστ. Δημόπουλος, σακελλάριος καὶ Ἀλεξ Ἀντωνακόπουλος. —Ὁ ἀποθανὼν ἐπίσκοπος Καλαβρύτων Φιλάρετος ἐκληροδότησεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον Αἰγίου 11000 δραχδῶν, ἐκτὸς δ' ἀρκετῶν ποσῶν εἴς τινας ἱεροὺς ναούς, καὶ 15000 δραχμῶν, ὅπως ἐκ τῶν τόκων αὐτῶν προικίζωνται κατὰ διετίαν ἐπίγαμοι κόραι ἐκ τῆς γενετείρας αὐτοῦ κώμης Βελλᾶς τῶν Καλαβρύτων.

Ἐπισκοπὴ Πατρῶν.—Κατ' εἰδήσεις ἡμετέρας, ὁ πρὸ τριμηνίας χειροτονηθεὶς πανιερ. ἐπίσκοπος Πατρῶν κ. Ἀντώνιος, καλέσας τρὶς τοὺς ἱερεῖς Πατρῶν ἐν τῷ ἐπισκοπείῳ, συνεβούλευσεν αὐτοὺς τὰ πρέποντα περί τε τοῦ μυστηρίου τῆς ἐξομολογήσεως, τῆς ἐν τῷ ναῷ πολιτείας αὐτῶν, πολλὰ καλὰ καὶ χρήσιμα εἰπὼν διὰ τὴν ἐν τῷ ναῷ στάσιν τῶν πιστῶν. Ἰδίαν μέριμναν ἐπιδείκνυται πρὸς ἀνασύστασιν τοῦ πρὸ πολλοῦ ληθαργοῦντος ἱερατικοῦ ταμείου, ὅπερ κέκτηται κεφάλαιον 8700 δραχμῶν κατατεθειμένων εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν. Εἰς τὸ ταμεῖον τοῦτο ὑποχρεοῦνται νὰ χορηγῶσιν οἱ μὲν μέτοχοι 12 κατ' ἔτος δραχμάς, ὁ δὲ ἐπίσκοπος, ἀπέναντι ἐνοικίου διὰ τὸ ἐπισκοπικὸν μέγαρον, 500, ἐπίσης δὲ θέλουσι χορηγεῖ ποσά τινα καὶ οἱ ναοὶ τῆς πόλεως.

Ἐπισκοπὴ Θήρας. — Ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου διωρίσθη καὶ ἡ ἐπισκοπικὴ ἐπιτροπεία, ἥτις θέλει διευθύνει, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς χηρείας αὐτῆς, τὴν ἐπισκοπὴν Θήρας, ἧς ὁ ποιμὴν Νικόδημος ἀπεβίωσε πρὸ μικροῦ. Μέλη τῆς ἐπισκοπικῆς ἐπιτροπείας εἰσὶν οἱ αἰδεσ. πρεσβύτεροι κκ. Ζαχ. Νομικὸς, οἰκονόμος, Μαρῖνος Δαναξᾶς, οἰκονόμος καὶ Μανουὴλ Ζῶρζος χαρτοφύλαξ τῆς ἐπισκοπῆς.

Μονὴ Γαλατάκη.— Ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος ἐν Χαλκίδι νὰ οἰκοδομηθῇ εὐπρεποῦς ἐπισκοπικοῦ οἴκου ἡ ἐν Εὐβοίᾳ ἱερὰ μονὴ Γαλατάκη προσήνεγκε δεκακισχιλίας δραχμὰς συντρέχουσα προθύμως καὶ μετὰ φιλοπατρίας εἰς εὐόδωσιν ἔργου ὑπὸ πάντων τῶν ἐκεῖ πρὸ πολλοῦ ποθουμένου.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΧΡΥΣΙΔΗΣ

Ἠγγέλθη τηλεγραφικῶς ἐξ Ἰωαννίνων τῇ Ἐκκλησίᾳ ὁ τὴν δευτέραν ἐπισυμβὰς ἐν ἡλικίᾳ ἑβδομήκοντα δύο ἐτῶν θάνατος τοῦ ἀπὸ δωδεκαετίας σχεδὸν διατελοῦντος βοηθοῦ τοῦ νομάρχου Ἰωαννίνων **Στεφάνου Χρυσίδου**. Καὶ ὡς βοηθὸς νομαρχίας, καὶ ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς ἡγεμονίας Σάμου, καὶ ὡς διπλωματικὸς ὑπάλληλος τῆς Ὑ. Πύλης, χρηματίσας πρὸ τεσσαρακονταετίας ἀρχιγραμματεὺς καὶ σύμβουλος τῆς ἐν Πετρουπόλει αὐτοκρατ. πρεσβείας, καὶ πρὶν, τῆς ἐν Βιέννῃ, ἀφ' ἧς καὶ τοῦ σταδίου αὐτοῦ δοκιμώτατα κατήρξατο καὶ γραμματεὺς ἐπίσης τῆς ἐν Ρώμῃ τουρκικῆς πρεσβείας καὶ κατόπι γενικὸς πρόξενος τῆς Ὑψηλῆς Πύλης ἐν Ὀδησσῷ, πολλὴν ἐπεδείξατο φρόνησιν καὶ στερρὰν ἀφοσίωσιν εἰς τὰ συμφέροντα τῆς κραταιᾶς ὀθωμανικῆς κοβερνήσεως. Ὑπηρετήσας τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ Γένει ὡς μέλος τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου, τῷ 1887—1889, τῷ 1891—92 καὶ τῷ 1894—1895, διετράνωσε πάντοτε καὶ καθὸ μέλος Συνελεύσεων πρὸς ἐκλογὴν πατριάρχου τήν τε πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς Α. Θ. Π. τοῦ νῦν τὸν Θρόνον κοσμοῦντοθ εὐλάβειαν καὶ τὴν θερμὴν πίστιν εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὸν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους ἀπροσποίητον αὐτοῦ ζῆλον. Εὐγενὴς καὶ ἀγαθὸς τὴν καρδίαν, τὴν ἀναστροφὴν, τὴν πολιτείαν καὶ τὴν μορφὴν αὐτὴν, λείπει πᾶσι τοῖς φίλοις αὐτοῦ μνήμην ἄληστον ἀληθοῦς χριστιανοῦ καὶ συνετοῦ λειτουργοῦ τοῦ Κράτους.—Τὰς ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ μακαρίτου Στεφάνου Χρυσίδου εὐχὰς τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας διεβίβασεν εἰς Ἰωάννινα τῷ υἱῷ αὐτοῦ τηλεγραφικῶς ἡ Α. Θ. Π., τὰς δὲ ἰδίας πατρικὰς εὐχὰς τῇ ἐνταῦθα οἰκογενείᾳ τοῦ πρὸς Κύριον εὐσεβῶς μεταστάντος διὰ τοῦ πανοσιολογ. Μ. ἀρχιδιακόνου κ. Βενιαμίν.

Τοῖς συνδρομηταῖς τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» τοῖς ἐγγραφεῖσι κατὰ τοὺς τελευταίους δύο μῆνας ἀγγέλλομεν ὅτι στέλλομεν τὰ ἀπὸ 1 μαρτίου φύλλα μόνον, εἶτα δὲ θέλομεν ἀποστείλει καὶ τὰ ἀπὸ 1 τοῦ ἔτους τούτου, μετὰ τὴν ἐκτύπωσιν ἐλλειπόντων τινων τευχῶν.

Οὐδὲν φύλλον τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἀπολεσθὲν ἀναπληροῦται δωρεὰν, ἀλλ' ἐπὶ καταβολῇ 40 παράδων διὰ τὸ ὀκτασέλιδον καὶ 60 παράδων διὰ τὸ δωδεκασέλιδον τεῦχος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Δημοσιεύομεν, ὡδε, αὐτούσιον τὸ κείμενον τοῦ νομοσχεδίου τοῦ ὑποβληθέντος εἰς τὸ Νομοθετικὸν Συμβούλιον τῆς νήσου περὶ ἐκλογῆς Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου.

ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟΝ προνοοῦν, ὑπὸ περίστασιν ὅλως ἐξαιρετικὴν, περὶ ἐκλογῆς Ἀρχιεπισκόπου τῆς Αὐτοκεφάλου ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου·

(Προτεινόμενον ὑπὸ τοῦ κ. Ι. Κυριακίδου)

Ἐπειδὴ ἡ Αὐτοκέφαλος ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Κύπρου περιῆλθεν ἐν γένει εἰς κρίσιμον κατάστασιν ἕνεκα ὑπερασυνήθους παρατάσεως τῆς χηρείας τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Θρόνου, περιπλακείσης ἀδιεξόδως τῆς ἐκλογῆς Ἀρχιεπισκόπου, λόγῳ ἀνυπερβλήτων κωλυμάτων, καὶ ἐπειδὴ παρίσταται πλέον ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη ὅπως ληφθῇ σύντονος νομοθετικὴ πρόνοια κατὰ τὴν ὅλως ἐξαιρετικὴν ταύτην περίπτωσιν πρὸς ἐκλογὴν Ἀρχιεπισκόπου ἄνευ βλάβης τῶν δικαιωμάτων τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ, πρὸς τοῦτο, συνῳδὰ τοῖς θεσμίοις τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας, ἡ Α. Ἐξοχότης ὁ Μ. τῆς νήσου Ἁρμοστὴς, τῇ συμβουλῇ καὶ συναινέσει τοῦ Νομοθετικοῦ Συμβουλίου, θεσπίζει τάδε·

1. Διὰ τοὺς σκοποὺς τοῦ παρόντος Νόμου αἱ ἀκόλουθοι λέξεις (τοῦ Νομοσχεδίου) θὰ ἔχωσι τὰς ἑξῆς ἐννοίας.

α΄) «Προκηρύξαντες ἐκλογὰς» ἐννοεῖ τοὺς δύο Μητροπολίτας, ὁπόταν διὰ κοινῆς των ἐγκυκλίου προεκήρυξαν ἐκλογὰς πρὸς ἐκλογὴν Ἀρχιεπισκόπου καὶ, «προκηρύξας ἐκλογὰς» ἐννοεῖ τὸν ἕνα τῶν Μητροπολιτῶν, ἐν ᾗ περιπτώσει προεκήρυξε τοιαύτας μόνος του.

β΄) «Ἐκλογεῖς» ἐννοεῖ πάντα ἄρρενα κύπριον Ὀρθόδοξον συμπληρώσαντα τὸ 20ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα εὑρίσκεται ἐν τῷ ἐκλογικῷ καταλόγῳ, ὡς κατωτέρω προνοεῖται.

γ΄) «Ἐκλέξιμος, ὡς γενικὸς ἀντιπρόσωπος», ἐννοεῖ πάντα ἐκλογέα συμπληρώσαντα τὸ 25ον ἔτος τῆς ἡλικίας του.

δ΄ «Μουκτάρης» ἐννοεῖ πάντα Ἕλληνα Ὀρθόδοξον μουκτάρην καὶ πάντα ἀντιπρόσωπον τούτου δεόντως ἐξουσιοδοτημένον ὑπ' αὐτοῦ.

ε΄) «Συνοδικὰ Μέλη» ἐννοεῖ πάντα τὰ ἐπιζῶντα μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

ϛ΄) «Μικτὴ Διαιτησία» ἐννοεῖ διαιτητικὸν δικαστήριον ἀποτελούμενον ἐξ ἑνὸς ἢ δύο Μητροπολιτῶν καὶ τριῶν Ἑλλήνων Ὀρθοδόξων Παρέδρων.

2. Ὁ διοικητὴς ἑκάστης ἐπαρχίας, ἅμα τῇ ἐπικυρώσει τοῦ νόμου τούτου καὶ ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπικυρώσεώς του, ὀφείλει νὰ ἑτοιμάσῃ καταλόγους ἐκλογικοὺς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κυβερνητικῶν βιβλίων περὶ γεννήσεων περὶ ὅλων τῶν ἐκλογέων τῆς ἐπαρχίας του καὶ νὰ τοὺς ἀποστείλῃ πρὸς τοὺς σχετικοὺς μουκτάρας τῶν τε πόλεων καὶ τῶν χωρίων πρὸς γενικὴν πληροφορίαν τῶν ἐκλογέων.

3. Οἱ ἐκλογικοὶ κατάλογοι θὰ φέρωσιν εἰς τὸ τέλος τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Διοικητοῦ καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Διοικήσεως καὶ ἀ ἀρχικὰ ψηφία τοῦ ὀνόματος τοῦ Διοικητοῦ εἰς τὸ τέλος ἑκάστης σελίδος, ὁσάκις οἱ ἐκλογικοὶ κατάλογοι ἀποτελοῦνται ἐκ πλειόνων σελίδων τῆς μιᾶς.

4. Οἱ Μουκτάραι, ἅμα τῇ παραλαβῇ τῶν σχετικῶν ἐκλογικῶν καταλόγων, ὀφείλουσι νὰ γνωστοποιήσωσι τὴν παραλαβὴν τούτων εἰς τοὺς ὀρθοδόξους κατοίκους τῆς πόλεως, ἐνορίας, ἢ χωρίου των καὶ νὰ ἐπιτρέψωσιν εἰς αὐτοὺς ἐλευθέρως τὴν ἀνάγνωσιν τούτων ἢ τὴν ἀντιγραφήν των, καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐκλογῆς γενικῶν ἀντιπροσώπων θὰ παρευρίσκωνται εἰς τοὺς ἐκλογικοὺς Σταθμούς, εἰς οὓς ὑπάγονται ἡ πόλις, ἐνορία ἢ χωρίον των, πρὸς πιστοποίησιν τῆς ταυτότητος τῶν ἐκλογέων.

5. Ἐντὸς 20 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπικυρώσεως τοῦ νόμου τούτου, οἱ ὑπάρχοντες Μητροπολῖται, ἢ καὶ εἷς τούτων, ἐν περιπτώσει ἀποβιώσεως ἢ ἀποποιήσεως τοῦ ἑτέρου, θὰ προκηρύξωσι δι' ἐγκυκλίου πρὸς ἅπασαν τὴν ἑλληνικὴν Ὀρθόδοξον Κοινότητα τῆς νήσου ἐκλογὴν γενικῶν ἀντιπροσώπων πρὸς ἐκλογὴν Ἀρχιεπισκόπου.

6. Ἡ περὶ ἐκλογῆς Ἀρχιεπισκόπου ἐγκύκλιος θὰ δημοσιευθῇ καταχωρουμένη εἰς ὅλας τὰς ἑλληνικὰς ἐφημερίδας ἐν Κύπρῳ, 15 τοὐλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐκλογῆς, ἥτις θὰ ἦνε Κυριακὴ καὶ οὐχὶ βραδύτερον τῶν 40 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπικυρώσεως τοῦ Νόμου τούτου.

7. Διὰ τῆς ἐν λόγῳ ἐγκυκλίου θὰ ὁρίζωνται ὁ τόπος τῆς ἐκλογῆς, ἡ ἡμέρα καὶ ὥρα ἐνάρξεως καὶ περατώσεως τῆς ψηφοφορίας, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκλεκτέων ἐν γένει γενικῶν ἀντιπροσώπων, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκλεκτέων τοιούτων κατὰ τοὺς ἐκλογικοὺς Σταθμοὺς ὡς καὶ ἡ ἀναλογία τούτων εἰς κληρικοὺς καὶ λαϊκούς.

Νοεῖται ὅμως ὅτι διὰ τῆς ἐγκυκλίου ταύτης οὐδεμία μεταβολὴ θὰ γίνῃ ἐπὶ τῆς ἐγκυκλίου τῆς 25 Ἰουλίου τοῦ 1900, δι' ἧς ἐνηργήθησαν ἐκλογαὶ πρὸς ἐκλογὴν Ἀρχιεπισκόπου, ὡς πρὸς τὸν ἐν γένει ἀριθμὸν τῶν γενικῶν ἀντιπροσώπων, τὸν ἀριθμὸν τῶν κατ' ἰδίαν Ἐκλογικῶν Σταθμῶν γενικῶν ἀντιπροσώπων, τὸν τόπον τῶν ἐκλογικῶν Σταθμῶν, τὰ χωρία, τὰ ὁποῖα ὑπάγονται εἰς τοὺς διαφόρους ἐκλογικοὺς Σταθμοὺς καὶ τὴν εἰς κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς ἀναλογίαν τῶν ἐκλεκτέων γενικῶν ἀντιπροσώπων.

8. Διὰ τῆς αὐτῆς ἐγκυκλίου ἢ καὶ ἄλλης μεταγενεστέρας, θὰ ὀνομάζωνται ἰδιαιτέρως, δ' ἕκαστον ἐκλογικὸν Σταθμὸν, τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα θὰ προεδρεύσωσιν εἰς τοὺς διαφόρους ἐκλογικοὺς Σταθμοὺς καὶ θὰ διευθύνωσι τὰς ψηφοφορίας καὶ ἅτινα θὰ ὦσι τὰ ἑξῆς.

Διὰ μὲν τοὺς ἐκλογικοὺς Σταθμοὺς τῶν πόλεων οἱ ὀρθόδοξοι Ἕλληνες Πάρεδροι τῶν ἐπαρχιακῶν δικαστηρίων τούτων, διὰ δὲ τοὺς τῶν χωρίων ἐκλογικοὺς Σταθμοὺς οἱ ὀρθόδοξοι κωμοδίκαι, οἱ ὀρθόδοξο. Πρωτοκολλητὴ τῶν ἐπαρχιακῶν δικαστηρίων, οἱ ὀρθόδοξοι βοηθοὶ τῶν Πρωτοκολλητῶν καὶ ἐν ἀνεπαρκείᾳ τῶν δικαστικῶν τούτων ὑπαλλήλων οἱ ὀρθόδοξοι Μουδῖραι, οἵτινες πάντες δέον νὰ εἰδοποιῶνται ἐγκαίρως διὰ τῆς ἐπιδόσεως εἰς αὐτοὺς ἀντιτύπου τῆς σχετικῆς ἐγκυκλίου.

9. Ἡ ψηφοφορία θὰ ἦναι μυστικὴ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ διὰ τῶν αὐτῶν καλπῶν ὡς αἱ τελευταῖαι βουλευτικαὶ ἐκλογαὶ, τοποθετουμένων κατὰ τοιαύτην σειρὰν πλησίον ἀλλήλων τῶν καλπῶν μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς μερίδος ὥστε νὰ διευκολύνηται ἡ ψηφοφορία. Ἕκαστος ἐκλογεὺς θὰ ψηφίζῃ δι' ὅλους τοὺς ὑποψηφίους, ὑπερψηφίζων καὶ καταψηφίζων ὅσους καὶ οἵους βούλεται τούτων.

10. Ἕκαστος ὑποψήφιος δικαιοῦται νὰ παρίσταται κατὰ τὴν ψηφοφορίαν, αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἐγγράμματου ἀντιπροσώ-

που φέροντος ἔγγραφον πληρεξουσιότητα τοῦ ὑποψηφίου πρὸς τοῦτο, τὴν ὁποίαν θὰ παραδίδῃ εἰς τὸν προεδρεύοντα τῆς ἐκλογῆς καὶ θὰ δικαιοῦται αὐτὸς ἢ ὁ ἀντιπρόσωπός του νὰ σφραγίσωσι μετὰ τὸ πέρας τῆς ψηφοφορίας τὴν ἰδίαν ἢ καὶ ἄλλου ὑποψηφίου κάλπην.

11. Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ψηφοφορίας, οἱ Πρόεδροι μετὰ τῶν ὑποψηφίων ἢ ἀντιπροσώπων των, ἐὰν παρίστανται ἢ ἀντιπροσωπεύωνται οὗτοι, θὰ ἐξετάσωσι μετὰ προσοχῆς τὸ ἐσωτερικὸν τῶν καλπῶν καὶ θὰ τὰς κλείσωσιν, ὑπογραφομένου ὑπὸ τοῦ Προέδρου καὶ τούτων πρακτικοῦ περὶ τῆς ἐξελέγξεως αὐτῶν.

12. Κατὰ τὴν ψηφοφορίαν θὰ τηρῆται βιβλίον, ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ καταχωρῆται κατ' αὔξοντα ἀριθμὸν τὸ ὀνοματεπώνυμον καὶ τὸ χωρίον ἢ ἐνορία τοῦ ψηφίζοντος, μετὰ τὴν ἐξακρίβωσιν τῆς ταυτότητος τοῦ ἐκλογέως διὰ τοῦ οἰκείου Μουχτάρου ἐν τῷ σχετικῷ ἐκλογικῷ καταλόγῳ, ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ σημειοῦται ἐπίσης τὸ ὄνομα τοῦ ἐκλαγέως, ψηφίζοντος διὰ τοῦ αὔξοντος ἀριθμοῦ του ἐν τῷ Βιβλίῳ τῶν καταχωρήσεων τῶν ψηφιζόντων καὶ τῶν ἀρχικῶν ψηφίων τοῦ ὀνόματος τοῦ Προεδρεύοντος.

13. Οἱ Πρόεδροι τῶν ἐκλογῶν δικαιοῦνται νὰ ἐπιβάλλωσι τὴν τάξιν διὰ τῆς ἀστυνομικῆς δυνάμεως, ἐν ἀνάγκῃ, ἥτις θὰ τεθῇ ὑπὸ τὰς ὁδηγίας των καὶ ἥτις θὰ διευθύνηται ὑπὸ ἀξιωματικοῦ ἢ ὑπαξιωματικοῦ τῆς ἀστυνομίας, θὰ ὁρίζωσι τὴν σειρὰν τῆς ψηφοφορίας ἑκάστου χωρίου, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὴν ἀπόστασίν του ἀπὸ τοὺς ἐκλογικοὺς Σταθμούς, ἐφ' ὅσον τοῦτο εἶναι δυνατόν, καὶ χωρὶς νὰ ἀποκλείηται τῆς ψηφοφορίας ἐκλογεὺς μὴ παρευρεθεὶς κατὰ τὴν σειρὰν τοῦ χωρίου του, καὶ ἐὰν μέχρι τῆς ὑπὸ τῆς ἐγκυκλίου ὁριζομένης ὥρας πρὸς περάτωσιν τῆς ἐκλογῆς προσέρχωνται ἀκόμη ἐκλογεῖς, θὰ παρατείνωσι τὴν ψηφοφορίαν μέχρις οὗ ψηφίσωσι πάντες οὗτοι, ἡ δὲ ψηφοφορία, πρὸς ἀποφυγὴν περαιτέρω προφυλάξεως καὶ χρονοτριβῆς, δὲν θὰ διακοπῇ κατὰ τὴν μεσημβρίαν ἀλλὰ θὰ ἐξακολουθήσῃ μέχρις ἀποπερατώσεως.

14. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ψηφοφορίας, σφραγίζεται ἑκάστη κάλπη καταλλήλως ὑπὸ τοῦ Προέδρου, τοῦ ὑποψηφίου ἢ ὑποψηφίων ἢ ὑπὸ ἀντιπροσώπου ἢ ἀντιπροσώπων τούτων, ἐὰν οὗτοι ἀντεπροσωπεύθησαν ἐν τῇ ψηφοφορίᾳ, καὶ ἀφοῦ συνταχθῇ πρακτικὸν ἐν τῷ τόπῳ τῆς ἐκλογῆς περὶ τῆς ψηφοφορίας, τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ψηφισάντων, τῆς σφραγίσεως τῶν καλπῶν καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐπὶ ἑκάστης τούτων σφραγίδων ὡς καὶ περὶ τῶν ὀνομάτων τῶν σφραγισάντων ταύτας, θὰ παραλαμβάνωνται ὑπὸ τοῦ Προεδρεύσαντος καὶ, μεταφερόμενα ὑπ' αὐτοῦ δι' ἀστυνομικῆς συνοδείας, θὰ παραδίδωνται προσωπικῶς εἰς τὸν Διοικητὴν τῆς οἰκείας ἐπαρχίας.

15. Τὰ συντασσόμενα πρακτικὰ ὑπὸ τοῦ Προέδρου, πρὸ τῆς ἐνάρξεως καὶ μετὰ τὸ πέρας τῆς ψηφοφορίας, θὰ συνυπογράφωνται ὑπό τε τοῦ Προέδρου καὶ τῶν ὑποψηφίων ἢ τῶν ἀντιπροσώπων των, μετὰ ἢ ἄνευ ἐπιφυλάξεως· ἐν περιπτώσει ὅμως καθ' ἣν ὑπογράφει τις μετ' ἐπιφυλάξεως, ὀφείλει νὰ καταχωρήσῃ καὶ τοὺς λόγους δι' οὓς ὑπογράφει οὕτω, ἄλλως θεωρεῖται ὡς ὑπογράψας ἄνευ ἐπιφυλάξεως καὶ, ἐν ᾗ περιπτώσει ἀποκηθῇ τις νὰ ὑπογράψῃ ἢ δὲν παρευρίσκεται, ἢ δὲν ἀντιπροσωπεύεται, θεωρεῖται ὡς παραδεχόμενος τὸ περιεχόμενον τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος πρακτικῶν.

16. Ἐπιτρέπονται ἐνστάσεις κατὰ γενικοῦ ἢ γενικῶν ἀντιπροσώπων μόνον ἐπὶ δωροδοκίᾳ καὶ πλαστοπροσωπίᾳ ἐκλογέως ἢ ἐκλογέων γενομένῃ ὑπὸ ὑποψηφίου γενικοῦ ἀντιπροσώπου ἐγγράφως, φέρουσα τὴν ὑπογραφὴν του καὶ ἐγχειριζομένη ὑπὸ τοῦ ἰδίου προσωπικῶς, διαρκούσης μὲν τῆς ψηφοφορίας πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς ἐκλογῆς καὶ μετὰ τὸ πέρας ταύτης πρὸς τὸν Διοικητὴν, πρὸς τὸν ὁποῖον θὰ παραδοθῇ ἢ παραδοθῶσιν ἡ κάλπη ἢ αἱ κάλπαι τῶν γενικῶν ἀντιπροσώπων καθ' ὧν γίνεται ἡ ἔνστασις. Τοιαῦται ὅμως ἐνστάσεις ὀφείλουσι νὰ γίνωσι μόνον μέχρι τῆς διαλογῆς καὶ πρὸ τῆς ἐνάρξεως ταύτης, ἄλλως εἰσὶν ἄκυροι.

17. Τὴν δευτέραν ἡμέραν μετὰ τὰς ἐκλογὰς, ἤτοι τὴν ἀμέσως ἑπομένην τρίτην, ὁ Διοικητὴς, ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν προεδρευσάντων τῶν ἐκλογῶν τῆς ἐπαρχίας του καὶ ἀντιπροσώπων τῶν ὑποψηφίων, θὰ ἐνεργήσῃ τὴν διαλογὴν τῶν ψήφων καὶ μετὰ τὸ πέρας ταύτης θὰ διαβιβάσῃ ἄνευ ἀναβολῆς τὸ ἐκ ταύτης ἀποτέλεσμα πρὸς τὴν ἀρχιγραμματείαν τῆς Κυβερνήσεως, ἥτις θὰ ἀνακοινώσῃ τοῦτο εἰς τοὺς προκηρύξαντας δι' ἐγκυκλίου τὰς ἐκλογὰς Μητροπολίτας ἢ Μητροπολίτην, ἐν ᾗ περιπτώσει εἷς μόνος Μητροπολίτης προεκήρυξε ταύτας. Θὰ ἀποστείλωσι δὲ ἐπίσης πρὸς τὴν ἀρχιγραμματείαν, ἄνευ ἀναβολῆς, καὶ πᾶσαν ἐγγράφως γενομένην ἔνστασιν, καὶ πᾶν ἔγγραφον ἢ βιβλίον σχετικὰ μὲ τὴν ἐκλογὴν, ἅτινα πάντα θὰ ἀποστέλλωνται πρὸς τοὺς αὐτοὺς Μητροπολίτας ἢ Μητροπολίτην τὸ ταχύτερον.

18. Οἱ προκηρύξαντες ἢ ὁ προκηρύξας τὰν ἐκλογὰς ὀφείλουσι νὰ προσκαλέσωσιν εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν ἐντὸς 10 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς ἅπαντα τὰ Συνοδικὰ Μέλη εἰς συνεδρίασιν πρὸς ἐξέλεγξιν καὶ ἐκδίκασιν νομίμων ἐνστάσεων κατὰ γενικῶν ἀντιπροσώπων, γνωστοποιοῦντες προσηκόντως εἰς τοὺς ἐνισταμένους καὶ εἰς τοὺς καθ' ὧν ἡ ἔνστασις τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν τῆς ἀκροάσεως τῶν ἐνστάσεων, πέντε τοὐλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς ἀκροάσεως τούτων, καθ' ἣν ὀφείλουσι νὰ παρουσιασθῶσι μεθ' ὅλων τῶν ἀποδείξεων καὶ ἀνταποδείξεών των.

19. Πᾶσα ἔνστασις θὰ ἦναι ἄκυρος, ἐὰν δὲν ἐγένετο ὡς ἀναφέρεται ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ, καὶ ἂν ὁ ἐνιστάμενος δὲν ἀναφέρῃ ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς ἐνστάσεώς του τὸ εἶδος τῆς δωροδοκίας ἢ πλαστοπροσωπίας, τοὺς διαπράξαντας δωροδοκίαν ἢ πλαστοπροσωπίαν, τὸν τόπον καὶ τὸν χρόνον τῆς διαπράξεως, καὶ ὀνομαστὶ πάντα τὰ ἀποδεικτικὰ μέσα· ὁ δὲ ἐνιστάμενος ὀφείλει νὰ ἐπιδίδῃ ἀντίγραφον τῆς ἐνστάσεώς του πρὸς τὸν καθ' οὗ ἡ ἔνστασις ἐντὸς δύο ἡμερῶν, ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἔκαμε τὴν κατ' αὐτοῦ ἔνστασιν, ἄλλως δὲν θὰ ἀκούεται ἡ ἔνστασίς του.

20. Τὰ Συνοδικὰ Μέλη, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ πρώτου τῇ τάξει Μητροπολίτου ἢ ἄλλου Μητροπολίτου, ὁσάκις δὲν παρίσταται τοιοῦτος, θὰ προβαίνωσι, κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ἡμέραν καὶ ὥραν, εἰς ἐξέλεγξιν καὶ ἐκδίκασιν τῶν νομίμων ἐνστάσεων, καὶ, μετὰ τὴν ἀκρόασιν τῶν ἀποδείξεων καὶ ἀνταποδείξεων, θὰ ἐκδίδωσι τὴν ἀπόφασίν των, ἥτις θὰ ἦναι ἀνέκκλητος, μὴ διαφωνοῦντος πρὸς ταύτην Μητροπολίτου ἢ Μητροπολιτῶν. Ὁπόταν ὅμως διαφωνῇ πρὸς ταύτην ἔστω καὶ εἷς Μητροπολίτης, θὰ παραπέμπηται αὕτη πρὸς ἐπανακρόασιν ἐνώπιον μικτῆς Διαιτησίας ἀποτελουμένης ἐκ τῶν δύο Μητροπολιτῶν ἢ καὶ ἑνὸς Μητροπολίτου, μὴ ὑπάρχοντος ἄλλου ἢ ἀπουσιάζοντος, καὶ ἐκ τριῶν Ἑλλήνων παρέδρων ἐπαρχιακῶν δικαστηρίων, τῶν ἀρχαιοτέρων ἐν τῇ δικαστικῇ ὑπηρεσίᾳ.

21. Ἡ μικτὴ Διαιτησία θὰ συνεδριάσῃ ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ ἀπὸ τῶν ἐκλογῶν καὶ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ πρώτου τῇ τάξει Μητροπολίτου ἢ μὴ Μητροπολίτου μὴ ὑπάρχοντος τοιούτου, θὰ ἀκροᾶται τῶν ὑπὲρ καὶ κατὰ ἀποφάσεως ἢ ἀποφάσεων τῶν Συνοδικῶν μελῶν ἢ καὶ ἄλλων ἀπο-

δείξεων καὶ ἀνταποδείξεων, ὡς ἤθελεν ἐγκρίνει, καὶ θὰ ἐκδίδῃ, οἷαν ἂν θεωρήσῃ δίκαιον, ἀπόφασιν ἀνεκκλήτως.

22. Ἡ μικτὴ Διαιτησία θὰ ἐκδικάσῃ ὁμοίως κατὰ τὸν ἄνω τρόπον καὶ πᾶσαν ἄλλην ἔνστασιν, τὴν ὁποίαν δὲν ἐξεδίκασαν τὰ Συνοδικὰ Μέλη, μέχρι τῆς συνεδριάσεως τῆς μικτῆς Διαιτησίας, ἤτοι μέχρι τῆς 30ῆς ἡμέρας μετὰ τὰς ἐκλογάς.

23. Ἐὰν διὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν Συνοδικῶν Μελῶν, ἢ τῆς μικτῆς διαιτησίας ἀκυρῶνται ψῆφοι, δι' ὧν μεταβάλλεται ἀποτέλεσμα ὡς πρὸς ἐκλογὴν γενικοῦ ἢ γενικῶν ἀντιπροσώπων, διατάττεται ἐπαναληπτικὴ ἐκλογὴ ὑπὸ τῶν ἐκδόντων τὴν ἀπόφασιν, ὑπὸ οἵους δήποτε ὅρους καὶ τρόπον ἤθελον ἐγκρίνει ὡς πρὸς τὴν ἀσφαλεστέραν ἐξακρίβωσιν τῆς γνώμης τῶν σχετικῶν ἐκλογέων. Ἐὰν ὅμως ὡς πρὸς τοὺς ὅρους καὶ τὸν τρόπον ἐπαναληπτικῆς ἐκλογῆς, διαταχθείσης ὑπὸ τῶν Συνοδικῶν μελῶν, διαφωνῇ ἔστω καὶ εἷς Μητροπολίτης, οἱ ὅροι καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐπαναληπτικῆς ἐκλογῆς ἀποφασίζονται καὶ διατάττονται ὑπὸ τῆς μικτῆς Διαιτησίας ὅσον ἔνεστι τάχιον.

24. Ἐνστάσεις κατὰ ἐκλογῆς ἐπαναληπτικῆς θὰ ἐκδικάζωνται ὑπὸ τῆς μικτῆς Διαιτησίας μόνον, ἤτις καὶ θὰ ἀποφαίνεται ἀνεκκλήτως.

25. Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ἐκδικάσεως τῶν νομίμων ἐκλογικῶν ἐνστάσεων καὶ μετὰ τὸ πέρας πάσης τυχὸν ἐπαναληπτικῆς ἐκλογῆς, οἱ προκηρύξαντες ἢ ὁ προκηρύξας τὰς ἐκλογὰς Μητροπολίτης θὰ προσκαλέσωσι, τὸ ταχύτερον, εἰς ἐκλογικὴν συνέλευσιν, ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ, πάντα τὰ Συνοδικὰ μέλη καὶ πάντας τοὺς ἐκλεγέντας γενικοὺς ἀντιπροσώπους δι' ὡρισμένην ἡμέραν καὶ ὥραν πρὸς ἐκλογὴν Ἀρχιεπισκόπου, προεδρεύοντος τῆς ἐκλογικῆς ταύτης συνελεύσεως τοῦ πρώτου τῇ τάξει Μητροπολίτου ἢ μὴ Μητροπολίτου, μὴ ὑπάρχοντος ἢ ἀπουσιάζοντος τοιούτου.

26. Ἡ ἐκλογὴ θὰ γίνῃ διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας διὰ ψηφοδελτίων φερόντων τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Προέδρου τῆς ἐκλογικῆς συνελεύσεως ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς, καὶ τὰ ὁποῖα θὰ διανέμωνται, ἀμέσως πρὸ τῆς ψηφοφορίας, εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν γενικῶν ἀντιπροσώπων καὶ τῶν Συνοδικῶν μελῶν.

27. Ἕκαστος τούτων γράφει ἰδιοχείρως ἢ δι' ἄλλου τῆς ἐμπιστοσύνης του, ἐὰν ᾖναι ἀγράμματος, τὸ ὄνομα τοῦ ὑποψηφίου του ἐπὶ τῆς λευκῆς πλευρᾶς τοῦ ψηφοδελτίου καὶ τὸ ῥίπτει ἰδιοχείρως ἐνώπιον δύο ψηφολεκτῶν, τοὺς ὁποίους διορίζει ὁ Πρόεδρος, ἐντὸς τῆς κάλπης.

28 Μετὰ τὸ πέρας τῆς ψηφοφορίας ἐνεργεῖται ὑπὸ τοῦ Προέδρου καὶ τῶν δύο ψηφολεκτῶν, ἐνώπιον τῆς ἐκλογικῆς συνελεύσεως, ἡ διαλογὴ τῶν ψήφων, ἐπιδεικνυομένου ἑκάστου ψηφοδελτίου καὶ ἀναγινωσκομένου τοῦ ἐπ' αὐτοῦ ὑποψηφίου μεγαλοφώνως.

29. Ὁ ὑποψήφιος ὁ λαβὼν τὰς πλειοτέρας ψήφους θεωρεῖται ὡς ὁ νομίμως ἐκλεγεὶς ὑπὸ τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Κοινότητος τῆς νήσου, συνῳδὰ τοῖς θεσμίοις τῆς Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας αὐτῆς.

30. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκλογῆς ἀναγγέλλεται ἀμέσως ὑπὸ μὲν τοῦ Προέδρου τῆς ἐκλογικῆς συνελεύσεως εἰς τὴν Αὐτοῦ Ἐξοχότητα τὸν Μέγαν Ἄρμοστὴν τῆς νήσου, εἰς δὲ τὸν ἑλληνικὸν Ὀρθόδοξον λαὸν τῆς Κύπρου ὑπὸ τοῦ ἐκλεγέντος Ἀρχιεπισκόπου διὰ προσηκούσης προκηρύξεως.

31. Ὁ νόμος οὗτος θὰ παύσῃ ὢν ἐν ἰσχύϊ ἅμα τῇ ἐκλογῇ Ἀρχιεπισκόπου, ὡς νόμος ὅλως ἐξαιρετικὸς θεσπισθεὶς ἵνα ἰσχύσῃ ἐφάπαξ μόνον, ὡς ἐκ τῆς δυσχερεστάτης θέσεως, εἰς ἣν εὑρέθη ἡ Αὐτοκέφαλος Ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Κύπρου, ἐξ ἧς τῇ ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ ἐξέλθῃ ἀφ' ἑαυτῆς.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἁγία καὶ Μ. Ἑβδομάς.—Τοῦ βιβλίου τούτου ἐκτυπωθέντος πέρυσιν ἐν τῷ πατριαρχικῷ τυπογραφείῳ μικρῷ πρὸ τῶν ἁγίων ἡμερῶν, δι' ἃς προορίζεται, μένουσιν ἱκανὰ παρ' ἡμῖν ἀντίτυπα. Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἱεροὶ ναοὶ καὶ αἱ μοναί, ἐνοριακαὶ καὶ σταυροπηγιακαί, εἰς ἃς δέον νὰ εἰσαχθῇ πρὸς χρῆσιν τῶν ψαλτῶν καὶ τῶν ἱερέων, ἐλπίζομεν ὅτι διὰ τῶν ὁσιωτάτων ἡγουμένων καὶ τῶν ἀξιοτίμων ἐπιτρόπων ἐγκαίρως θέλουσι φροντίσει νὰ προμηθευθῶσιν ἀντίτυπα τοῦ κυριαρχικῶς ἐγκεκριμένου τούτου βιβλίου, ὅπερ ἐκ σελίδων 375 μεγάλων ἀποτελούμενον, ἐπὶ λαμπροῦ χάρτου, τιμᾶται δεδεμένον ἀντὶ γροσίων 12.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' ἀρ. 96 καὶ ἡμερομηνίαν 11 δεκεμβρίου 1906 ἐρήμην ἀποφάσεως.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77 καὶ ἐπ. καὶ 207 τῶν Ὀδηγιῶν καὶ τὸν νόμον (Νεαρ. 117 κεφάλα ηʹ., Ἀρμεν. Δʹ ΙΕʹ 14) πατριαρχ. καὶ Συνοδ. ἐγκύκλ. τῆς 6 ἰουνίου 1882,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ,

Ἀπορρίπτει τὰ ἐν τῷ σκεπτικῷ ἀπορριπτέα,

Δέχεται ἐν μέρει τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 7338 καὶ ἡμερομ. 11 σεπτεμβρίου 1906 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Ἑλένης Α. Θεοδωρίδου κατὰ Ἀχιλλέως Θεοδωρίδου, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων τέως ὑφισταμένον γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἀνιόντα εἰς γρόσια τριακόσια εἴκοσι πέντε (ἀριθ. 325) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος, ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν κατὰ νόμον.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ προεδρεύων

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος **Καλλίνικος** 3

ὁ Αʹ γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθμ. 5 καὶ χρονολογίαν 5ὴ φεβρουαρίου 1907 ἐρήμην ἀποράσεως διαζεύξεως.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθ. 77 καὶ ἐπ. 207 τῶν Πατρ. Δικονομιῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 6532 καὶ ἡμερομ. 18 σεπτεμβρίου 1906 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Εὐθυμίας Κ. Ρουμελιώτου, τὸ γένος Μεϊμάρογλου, κατὰ τοῦ Κωνσταντίνου Ι. Ρουμελιώτου, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην·

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφισταμένον γάμον διαλυτέον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου·

Διατάσσει, τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πρόοδου» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια τριακόσια ἑβδομήκοντα (ἀρ. 370) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ προεδρεύων

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος **Καλλίνικος**. 1

Ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον.

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀρ. 12, πρωτ. καὶ ἡμερομ. 19 φεβρουαρίου 1907 ἐρήμην ἀποράσεως).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77 καὶ ἐπ. 207 τῶν Πατριαρχικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀρ. πρωτ. 8713 καὶ ἡμερομ. 2 δεκεμβρίου 1906 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Ἀγγελίνας Σ. Κολοκύθα, τὸ γένος Κωνστ. Βούλγαρη, κατὰ Σεραφεὶμ Κολοκύθα ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφισταμένον γάμον διαλυτέον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Σεραφεὶμ Κολοκύθα,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πρωΐας», καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ὑπαιτίῳ τῆς διαζεύξεως τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια τριακόσια ἑξήκοντα πέντε (ἀριθ. 365) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ προεδρεύων

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος **Καλλίνικος**. 2

Ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθ. 83 καὶ ἡμερ. 16 8)βρίου 1904 ἀποφάσεως τοῦ πνευματικοῦ δικαστηρίου).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρ. 77 καὶ ἐπ. 207 τῶν πατριαρχικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Ἀπορρίπτει τὰ ἐν τῷ σκεπτικῷ ἀπορριπτέα,

Δέχεται ἐν μέρει τὴν ὑπ' ἀρθ. πρωτ. 5678 καὶ ἡμερομ. 8 αὐγούστου 1906 ἀγωγὴν τῆς Ἀγγελικῆς Γεωργίου κατὰ Ἀθανασίου Γεωργίου ὡς νόμιμον καὶ βάσιμον,

Κηρύττει τὴν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφισταμένην μνηστείαν διαλελυμένην ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου μεθ' ὅλων τῶν νομίμων συνεπειῶν,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ὑπαιτίῳ τῆς διαλύσεως τῆς μνηστείας τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια διακόσια ὀγδοήκοντα πέντε (ἀρ. 285) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ προεδρεύων 3

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος **Καλλίνικος**

ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΥΡΡΑΧΙΟΥ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Προσκαλεῖται ἡ Μελανὴ, σύζυγος Ἀριστείδου Σαλβάρη, θυγάτηρ δὲ Κωνσταντίνου Μωϋσέως, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένη, χριστιανὴ ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὴ, κάτοικος Δυρραχίου, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως τὴν πρώτην δευτέραν καὶ ὥραν 7ην τῆς ἡμέρας τουρκιστὶ μετὰ παρέλευσιν 31 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Δυρραχίου αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς Ἀριστείδου Σαλβάρη ἐπὶ διαζεύξει· ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων ἐφημερίδων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος».

Ἐν Δυρραχίῳ τῇ 24ῃ μαρτίου 1907. 1

ὁ πρόεδρος

† ὁ Δυρραχίου **Ἰωάννης**

ὁ γραμματεὺς

Περικλῆς Χρ. Σπύρου

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΚΖ'.

ΑΡΙΘ. 15

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 13 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1907

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ.....25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιτραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπίσημα ἔγγραφα — Διωγμὸς ὀρθοδόξων Διαμαρτυρίαι Κουτσοβλάχων — Ἀντεγκλήσεις — Ἐπιστολαὶ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ — Ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κύπρου — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Ἡγούμενοι τῆς ἐν Θεσπρωτίᾳ μονῆς Θεοτόκου Γηρομερίου — Ὁ ρυθμὸς ἐν τῇ παρασημαντικῇ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς — Πέτρου χαρτοφύλακος ἔργον — Οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει λόγιοι — Οἱ ἰατροὶ καὶ οἱ φυσιοδίφαι ἀναρμόδιοι εἰσὶ ν' ἀποφαίνωνται περὶ Θεοῦ καὶ ψυχῆς — Δικαστικαὶ Ἀγγελίαι.

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΣ ΤΕΣΚΕΡΕΣ
περὶ στρατιωτικοῦ φόρου

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

Πρὸς τὴν Α. Παναγιότητα τὸν πατριάρχην τῶν Ρωμαίων,

Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν οἰκονομικῶν εἶχε γράψει τῇ Μ. Βεζυρείᾳ ὅτι ἡ ἄνευ περιορισμοῦ ἐπέκτασις τῆς ὑψηλῆς αὐτοκρατορικῆς ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τοῦ στρατιωτικοῦ φόρου τῶν μὴ δηλωθέντων ἐγκαίρως ἐν τῇ ἀπογραφῇ μὴ μουσουλμάνων ἐφ' ὅλων τῶν τοιούτων θὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἀπόκρυψιν καὶ πάλιν τῶν μέχρι τοῦδε κεκρυμμένων, τινὲς τῶν ὁποίων ἀφίνοντες νὰ θεωρῶνται ἐπὶ μακρὸν ὡς τοιοῦτοι, θὰ ζητήσωσιν ἀκολούθως ἐπωφελούμενοι τῆς ὑψηλῆς αὐτοκρατορικῆς χάριτος ν' ἀπαλλαγῶσι τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ στρατιωτικοῦ φόρου· ὅτι ἐπομένως δὲν θὰ ἦ δυνατὸν νὰ ἐπιτευχθῇ οὕτως ἡ ἐπιθυμητὴ τάξις καὶ ἡ ὠφέλεια· ὑπέδειξε δ' ὅτι ἡ ὑψηλὴ αὕτη ἄφεσις δέον ν' ἀφορᾷ τὸ διάστημα τῆς ἀποκρύψεως, νὰ περιορισθῇ δὲ εἰς τὸν στρατιωτικὸν φόρον τὸν μέχρι τοῦδε μὴ εἰσπραχθέντα, ὡς καὶ εἰς τὸν τῶν κεκρυμμένων ἀτόμων, ἅτινα ἤθελον παρουσιασθῇ ἓξ μῆνας κατόπιν τῆς λήξεως τῶν ἐργασιῶν τῆς ἀπογραφῆς διὰ τὰ μέρη, ἔνθα εἰσέτι αὕτη δὲν ἔληξεν, ἢ ἓξ ἐπίσης μῆνας ἀπὸ τῆς χρονολογίας τῆς ἀφέσεως διὰ τὰ μέρη ἔνθα ἔληξεν ἡ ἀπογραφή, μεθ' ὃ ὁ στρατιωτικὸς φόρος ἐκείνων, οἵτινες θέλουσι μένει κεκρυμμένοι, θὰ εἰσπράττεται κατὰ τὴν ἀποκάλυψιν αὐτῶν συνῳδὰ τῇ ληφθείσῃ ἀποφάσει.

Τῶν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου τεσκερέδων τοῦ Ὑπουργείου τῶν οἰκονομικῶν ἀναγνωσθέντων

ἐν ὑπουργικῷ συμβουλίῳ, ἐπειδὴ ἡ ἀπεριόριστος ἐπέκτασις τῆς ὑψηλῆς ἀφέσεως ἐπὶ τῶν ἀποκεκρυμμένων δὲν ἤθελε συνάδει, ἐθεωρήθη καταλληλον καὶ ἁρμόζον πρὸς τὰ πράγματα ἵνα περιορισθῇ εἰς τοὺς ἀποκεκρυμμένους, οἵτινες ἤθελον ἀποκαλυφθῇ ἐντὸς ἓξ μηνῶν ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς ἀπογραφῆς διὰ τὰ μέρη, ἔνθα αὕτη εἰσέτι δὲν ἔληξε, ἢ ἀπὸ τῆς χρονολογίας τῆς ἀφέσεως διὰ τὰ μέρη ἔνθα ἔληξεν αὕτη, καὶ ἀπεφασίσθη ἵνα γραφῇ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τοῦτο ὅπως δι' ἐγκυκλίου κοινοποιήσῃ ἀνάλογον ἐνέργειαν.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ Α. Υ. ὁ πρωθυπουργὸς ἔγραψέ μοι τὰ ἄνω ὡς καὶ ὅτι ἐνηργήθησαν τὰ δέοντα, προάγομαι διὰ τοῦ παρόντος νὰ φέρω τὸ πρᾶγμα εἰς γνῶσιν.

Τῇ 26 σεφὲρ 1325 ἢ 28 μαρτίου 1323]1907.

ὁ ὑπουργὸς

ΑΒΔΟΥΡΡΑΧΜΑΝ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ **τοῖς ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Ἠπείρῳ ἀρχιερεῦσι καὶ τοῖς χριστιανοῖς αὐτῶν**

ΙΩΑΚΕΙΜ

ἐλέῳ Θεοῦ

Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης

Ἀριθ. πρωτ. 797

Ἱερώτατε μητροπολῖτα . . . . . κτλ. Οὐκ ἄγνωστα διετέλεσαν καὶ ὑμῖν τὰ διαμειφθέντα ἐναγχος μεταξὺ ὑπεροχικῶν προσώπων καὶ τῆς Ἐκκλησίας περὶ τοῦ λεγομένου ρωμουνικοῦ ζητήματος καὶ ὅτι ἐπεζητήθη ἡ ἀναγνώρισις, καὶ ἐκκλησιαστικῶς, τῶν διὰ τοῦ γνωστοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Ἰραδὲ περὶ συστάσεως ἰδιαιτέρων ρωμουνικῶν κοινοτήτων κυβερνητικῶς ἀναγνωρισθέντων. Καὶ ἡ μὲν Ἐκκλησία, τοῖς ἱεροῖς κανόσι καὶ τῇ ἐκκλησιαστικῇ εὐταξίᾳ πρὸ παντὸς, καθηκόντως, στοιχοῦσα, οὐκ ἦν, ὡς εἰκὸς, δυνατὸν καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἵνα συγκατατεθῇ εἰς οἱανδήτινα ἀντιβαίνουσαν παραχώρησιν, συναινοῦσα ἤ, κρεῖττον εἰπεῖν, αὐτὴ μονονουχὶ συντελοῦσα εἰς τὴν δημιουργίαν ἀγνώστων φυλετικῶν διακρίσεων, θιγουσῶν μὲν τὸ κανονικὸν ἐκκλησιαστικὸν διοικητικὸν σύστημα, ἐνσπειρουσῶν δὲ τὴν ἔριν, τὴν ἔχθραν καὶ τὴν διαπάλην μεταξὺ εὐσεβῶν αὐτῆς τέκνων, ἀπ' αἰώνων ἐν ἀδιασπάστῳ ἑνότητι καὶ ταυτότητι παραδόσεων, αἰσθημάτων καὶ γνώμης ὑπὸ τὴν μητρικὴν αὐτῆς σκέπην διαβιούντων. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὅμως καὶ μετὰ τὴν κατηγορηματικὴν ἡμῶν ταύτην δήλωσιν οὐκ ἔστιν ἀτυχῶς πιθανότης ὅτι οἱ τὸν σάλον τοῦτον ἔξωθεν ἀπὸ ἐτῶν προκαλοῦντες μέλλουσι κατανοήσειν τὸ ἀσύστατον καὶ ἀβάσιμον τῶν ἀξιώσεων αὐτῶν καὶ παύσουσιν ἀδίκως ταράττοντες τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τοὺς χριστιανοὺς αὐτῆς, ἀναγκαῖον ἔγνωμεν συνοδικῶς, ἵνα, ἀνακοινούμενοι ἡμῖν τὰ ὡς ἄνω, προτρέψωμεν καὶ συστήσωμεν καὶ πάλιν ὅπως, ἔχοντες ἀσφαλῆ γνῶσιν τῆς γνώμης τῆς Ἐκκλησίας, ἐμμένητε μὲν αὐτοὶ ἑδραῖοι καὶ ἀδιασάλευτοι ἐν τῇ πατρῴᾳ εὐσεβείᾳ καὶ ταῖς παραδόσεσιν, ἀποκρούοντες καὶ ματαιοῦντες διὰ τῆς ἀδιασπάστου πρὸς ἀλλήλους ἑνότητος καὶ ὁμοφροσύνης πᾶσαν τῶν ἐναντίων σαγήνην καὶ ἐπιβουλὴν καὶ στερρῶς τὰ κεκτημένα καὶ ἀπαράγραπτα ὑμῶν δίκαια ἐν πάσῃ νομιμοφροσύνῃ περιφρουροῦντες καὶ περισώζοντες κατὰ πάσης ἀντιβαινούσης ἀπαιτήσεως, μὴ διαλίπητε δὲ συμβουλεύοντες καὶ παραινοῦντες καὶ τοὺς ὅπως ποτὲ δελεασθέντας καὶ ἀποπλανηθέντας, εἴτε κληρικοὺς εἴτε λαϊκοὺς, ὅπως τὸ βάραθρον, εἰς ὃ ὑπὸ τῆς ξενικῆς προπαγάνδας ἄγονται, κατανοοῦντες, ἐπανέλθωσιν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ παύσωσιν ἐξαπατῶμενοι καὶ ὄργανα γινόμενοι σκοπῶν ὅλως ἀλλοτρίων, εἰς τὴν διάσωσιν καὶ τούτων τὸ ἐφ' ἡμῖν συντελοῦντες. Ταῦτα πρὸς γνῶσιν καὶ ὁδηγίαν ἀνακοινούμενοι, ἐξαιτούμεθα πᾶσι πᾶν σωτηριῶδες ἀγαθὸν παρὰ τοῦ ἀγαθοδότου Θεοῦ, οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μετὰ τῆς Αὐτῆς Ἱερότητος.

Ἰανουαρίου κθ' ᾳπιζ'

† Ὁ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ἐν Χριστῷ

ἀγαπητὸς ἀδελφὸς

(Ἕπονται αἱ ὑπογραφαὶ τῶν ἁγίων συνοδικῶν ἀρχιερέων).

ΕΠΙΣΤΟΛΗ τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Πετρουπόλεως περὶ τῶν βαθμῶν καὶ τῆς συγγενείας

Ἀριθμ. 58.

Τὸν παναγιώτατον ἀρχιεπίσκοπον Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης, καὶ οἰκουμενικὸν πατριάρχην κύριον Ἰωακεὶμ, τὸν λίαν ἀγαπητὸν καὶ περισπούδαστον ἐν Χριστῷ ἀδελφὸν καὶ συλλειτουργὸν τῆς ἡμῶν ταπεινότητος, ἐν Κυρίῳ προσαγορεύω.

Κατὰ τὰς διατάξεις τῆς ἁγίας ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας, βασιζομένας ἐπὶ τοῦ ΝΔ΄ κανόνος τῆς ΣΤ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐκτεθειμένας δὲ ἐν τῷ ἀπὸ 19 ἰανουαρίου—17 φεβρουαρίου 1810 ἐγκυκλίῳ διατάγματι τῆς ἁγιωτάτης Συνόδου, κωλύεται ἡ σύναψις γάμου μεταξὺ προσώπων εὑρισκομένων πρὸς ἄλληλα ἐν συγγενείᾳ τετάρτου βαθμοῦ ἐξ ἀγχιστείας.

Ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ «περὶ ἐδραιώσεως τῶν ἀρχῶν τῆς ἀνεξιθρησκείας» ὑψηλοῦ ὑπὸ ἡμερομ. 17 ἀπριλίου 1905 οὐκαζίου, ἀνεφύησαν ἰδιαίτερα περιστατικὰ, ἅπερ παρώρμησαν τὴν ἁγιωτάτην Σύνοδον ὅπως χάριν προφυλάξεως τῶν τέκνων τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς παρεκκλίσεως εἰς ἑτεροδόξους θρησκευτικὰς κοινότητας, ὅπου οἱ γάμοι ἐν ἀγχιστείᾳ ἐπιτρέπονται εἰς πλησιεστέρους βαθμοὺς, συγχωρῇ, ἐπὶ ἰδιαιτέραις αἰτήσεσι τῶν ἀρχιερέων τῶν ἐπαρχιῶν, προκειμένου περὶ τῶν κατοίκων τῶν δυτικῶν κυβερνείων τῶν ὑπὸ πολυαρίθμων ἑτεροδόξων κυκλουμένων, τὴν τέλεσιν γάμων τετάρτου βαθμοῦ ἐξ ἀγχιστείας, ἐν οἷς τοὺς γάμους μετὰ ἀδελφῆς τῆς νύμφης (γυναικὸς τοῦ ἀδελφοῦ) καὶ μετὰ ἀδελφῆς τοῦ γαμβροῦ (ἀνδρὸς τῆς ἀδελφῆς). Νῦν ἤρξαντο ὑποβαλλόμεναι τῇ ἁγιωτάτῃ Συνόδῳ πολυάριθμοι αἰτήσεις καὶ ἐξ ἄλλων μερῶν τῆς αὐτοκρατορίας περὶ ἀδείας πρὸς σύναψιν γάμων τοιούτου βαθμοῦ συγγενείας.

Ἡ ἁγιωτάτη διοικοῦσα Σύνοδος τῆς Ρωσσίας, ἐν τῇ μερίμνῃ αὐτῆς τοῦ διαφυλάξαι κατὰ τὸ δυνατὸν ἐν ταῖς σχετικαῖς διατάξεσιν αὐτῆς ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο τὴν ἑνότητα καὶ συμφωνίαν πρὸς τοὺς θεσμοὺς τῶν ἁγίων κατὰ τόπους ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἐθεώρησεν ἀναγκαῖον ἵνα λάβῃ παρ' αὐτῶν πληροφορίας ἀναφορικῶς πρὸς τοὺς βαθμοὺς τῆς ἐξ ἀγχιστείας συγγενείας, καθ' οὓς ὑπ' αὐτῶν ὁ γάμος δὲν ἐπιτρέπεται· ἀνέθηκε δὲ εἰς τὴν ἐμὴν μετριότητα ἵνα διερωτήσω περὶ τούτου ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς προϊσταμένους τῶν Ἐκκλησιῶν τούτων.

Τούτου οὖν ἕνεκα θερμῶς παρακαλῶ τὴν ὑμετέραν Παναγιότητα ἵνα μὲ πληροφορήσῃ κατὰ τίνας ἀκριβῶς βαθμοὺς συγγενείας ἐξ αἵματος καὶ ἐξ ἀγχιστείας ἀπολύτως ἀπαγορεύεται ὁ γάμος ἐν τῇ πεπιστευμένῃ τῇ καθηγεσίᾳ Αὐτῆς οἰκουμενικῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἰδιαιτέρως ἂν ἐπιτρέπηται, ἐὰν μὴ κανονικῶς, ἀλλὰ τοὐλάχιστον ἐν εἴδει ἐξαιρέσεως καὶ ἕνεκα ἀνάγκης, ἡ σύναψις γάμων προσώπων εὑρισκομένων πρὸς ἄλληλα ἐν συγγενείᾳ τετάρτου βαθμοῦ ἐκ διγενείας.

Ἐξαιτούμενος δὲ τὰς ἁγίας εὐχὰς τῆς ὑμετέρας Παναγιότητος διατελῶ μετ' αἰσθημάτων πλήρους ἀδελφικῆς ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀγάπης καὶ βαθυτάτου πρὸς Αὐτὴν σεβασμοῦ, ὅλως ἀφωσιωμένος

ΑΝΤΩΝΙΟΣ μητροπολίτης Πετρουπόλεως.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ἀριθμ. 1214.

Πανιερώτατε καὶ σεβασμιώτατε μητροπολῖτα Πετρουπόλεως καὶ Λαδόγης, πρόεδρε τῆς ἁγιωτάτης διοικούσης Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὲ καὶ περιπόθητε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργὲ τῆς ἡμῶν μετριότητος, κύριε Ἀντώνιε· τὴν φίλην ἡμῖν σεβασμίαν Αὐτῆς πανιερότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Προφρόνως ἄρτι ληφθεῖσα μετ' ἐπιστασίας ἀνεγνώσθη ἐν συνεδρίᾳ τῆς περὶ ἡμᾶς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου ἡ ἀπὸ α΄ ἰανουαρίου τοῦ ἀρξαμένου ἔτους χρονολογουμένη τιμία ἐπιστολὴ τῆς λίαν ἡμῖν περισπουδάστου σεβασμίας Αὐτῆς πανιερότητος, δι' ἧς, ἐντολῇ τῆς ἁγιωτάτης διοικούσης Συνόδου, διερωτᾷ περὶ τῆς νῦν ἐν χρήσει πράξεως ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς κλίματι ὅσον ἀφορᾷ εἰς τοὺς τῆς συγγενείας βαθμοὺς τοὺς ἀποτελοῦντας κώλυμα πρὸς σύναψιν νομίμου γάμου. Εἰς ἀπάντησιν οὖν προαγόμενοι πληροφοροῦμεν διὰ τῆς ἀδελφικῆς ἡμῶν ταύτης ἐπιστολῆς, συνοδικῇ διαγνώμῃ, ὅτι οἱ βαθμοὶ τῆς συγγενείας ἐν τῷ γάμῳ ἥ τε ἐξ αἵματος καὶ οἱ ἄλλοι τηροῦνται ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς κλίματι κατ' ἀρχὴν καὶ κατὰ γενικὸν κανόνα αὐστηρῶς ὡς ἔκπαλαι καθωρίσθησαν παρ' ἡμῖν, συγκαταβαίνει δ' ὅμως ἔστιν ὅτε ἡ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησία καὶ παραβλέπει ἄν που ὑπάρχωσι λόγοι ἀποχρῶντες τὴν συγκατάβασιν καὶ οἰκονομίαν ἐπιβάλλοντες, τῆς ἐκτιμήσεως τῶν λόγων καὶ τῆς σχετικῆς παροχῆς τῆς ἀδείας ἐν ταῖς τοιαύταις ἐξαιρετικαῖς περιστάσεσιν ἐξαρτωμένης ἑκάστοτε ἐκ τῆς συνοδικῆς κρίσεως καὶ ἀποφάσεως. Τῆς οἰκονομίας δὲ καὶ συγκαταβάσεως εὐχερέστερον, ὡς εἰκὸς, χωρούσης ἐν τοῖς ἀπωτέροις βαθμοῖς, ἡ αὐστηρία τῶν κανόνων ἐστὶ μείζων καὶ ἀπαρέγκλιτος παρ' ἡμῖν ἐν τοῖς ἐγγυτέροις βαθμοῖς. Καὶ αὕτη μὲν ἡ νῦν πρᾶξις τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας. Ἀλλ' οὐχ ἧττον ὅμως, τοῦτο μὲν αἱ παρουσιαζόμεναι

ἑκάστοτε δυσχέρειαι, τοῦτο δὲ καὶ ἡ σπουδαιότης τοῦ ζητήματος αὐτοῦ ἠνάγκασαν ἤδη τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν ἀπὸ πολλοῦ ἵνα θῇ ὑπὸ σκέψιν τὸ ζήτημα τοῦτο τῶν τῆς συγγενείας βαθμῶν, μελετᾶται δὲ τοῦτο ἤδη παρ' ἡμῖν ὑπὸ ἐπιτροπῆς εἰς ἣν παρεπέμφθη, καὶ ἥτις οὔπω ὑπέβαλε τὸ πόρισμα τῆς ἐργασίας αὐτῆς.

Ταῦτα προφρόνως πρὸς πληροφορίαν ἀποκρινόμενοι καὶ κατασπαζόμενοι καὶ αὖθις Αὐτὴν ἐν φιλήματι ἁγίῳ, διατελοῦμεν,

1907 μαρτίου 8

τῆς ὑμετέρας λίαν ἡμῖν περισπουδάστου Σεβασμιότητος

ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς
καὶ ὅλως πρόθυμος
† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΙΩΑΚΕΙΜ.

ΔΙΩΓΜΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

Ὁ ἐν Πύργῳ ἐπίτροπος τοῦ βουλγάρου ἐπισκόπου Σηλύμνου, ἀνέλαβεν, ἀναφανδὸν, καὶ καθήκοντα ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς τῶν Ὀρθοδόξων. Οὕτω, δι' ἐγγράφου διαταγῆς ὑπὸ ἡμερ. 4 Μαρτίου ε. ε. προσεκλήθη ὁ αἰδεσ. παπᾶ Στυλιανὸς, ὁ μόνος ἐναπολειφθεὶς ὀρθόδοξος ἱερεὺς τῆς πόλεως, ὅπως συμμορφωθῇ πρὸς τὸν κανονισμὸν τὸν διέποντα τὰ τοῦ κλήρου τῆς βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας, καθ' ὃν δὲν ἐπιτρέπεται εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ἱερέα ἡ ἐξάσκησις τῶν ἐκκλησιαστικῶν αὐτοῦ καθηκόντων ἐν πλείοσι τῆς μιᾶς ἐνορίαις. Ἐφ' ᾧ καὶ ἀπαγορεύεται αὐτῷ νὰ μεταβαίνῃ καὶ ἐπιτελῇ τὰς ἱεροπραξίας τῶν ὀρθοδόξων τῶν εὑρισκομένων ἐκτὸς τῆς οἰκείας ἐνορίας.

Ὁ σκοπὸς τῆς ἀπαγορεύσεως ταύτης εἶναι προφανής. Ἐνῶ ἀφ' ἑνὸς, πρὸς τήρησιν τῶν προσχημάτων, ἐπετράπη εἰς ἕνα ἱερέα Ὀρθόδοξον νὰ διαμένῃ ἐν Πύργῳ, ἀφ' ἑτέρου, οὐ μόνον διὰ τῆς ἁρπαγῆς τῶν ἱερῶν ναῶν τῶν ὀρθοδόξων ἐξαναγκάζονται οὗτοι νὰ ἐπιτελῶσι τὰς ἱεροπραξίας των κρύφα ἐν ἰδιωτικοῖς οἴκοις, μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἢ, ὄρθρου βαθέος —ἀπαραλλάκτως ὡς κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν διωγμῶν καὶ κατακομβῶν,—ἀλλ' ἤδη ἐπιβάλλεται εἰς τὸν ἱερέα τοῦτον τὸν ὀρθόδοξον, ὅπως, συμμορφούμενος πρὸς τὰς διατάξεις ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς ἀλλοτρίας **μεθ' ἧς οὗτος εἰς οὐδεμίαν διατελεῖ θρησκευτικὴν ἐπικοινωνίαν ἢ κανονικὴν ἐξάρτησιν,** περιορισθῇ εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων τοῦ ἑνὸς τρίτου, ἀποκλειστικῶς, τῶν ἐν τῇ πόλει ὀρθοδόξων, ἵνα διὰ τοῦ νέου τούτου ἐκβιαστικοῦ μέσου ἐξαναγκασθῶσιν οἱ λοιποὶ ὀρθόδοξοι, **ἐκόντες ἄκοντες,** ἐγγιζούσης ἤδη τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, ἢ νὰ μείνωσι παντελῶς ἐστερημένοι πάσης θρησκευτικῆς τελετῆς καὶ παραμυθίας, ἢ νὰ προσφύγωσιν εἰς τοὺς ναοὺς καὶ τὸν κλῆρον τῆς βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας.

Ἰδοὺ διὰ τίνος μεθόδου συμπληροῦται ὁ ἐκβιασμὸς τῆς συνειδήσεως καὶ ὁ ἐκβουλγαρισμὸς τῶν ὀρθοδόξων, ἐνῷ ταὐτοχρόνως φενακίζεται ἡ δημοσία γνώμη καὶ ὁ πεπολιτισμένος κόσμος, ὃν πειρῶνται νὰ ἐξαπατήσωσιν, ἅπαξ ἔτι, διὰ τῶν δηλώσεων ὅτι ὁ ὀρθόδοξος ἐνοριακὸς κλῆρος ἐξακολουθεῖ παραμένων ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ τῇ Βουλγαρίᾳ καὶ ἐπιτελῶν τὰ ἱερὰ αὐτοῦ καθήκοντα. καίπερ ἐλαχίστη μερὶς τοῦ ποιμνίου του παρέμεινε πιστὴ αὐτῷ, τῆς πλειοψηφίας, **οἰκείᾳ βουλήσει,** ὑπαχθείσης ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῆς βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας.

Καὶ ὁ μυσαρὸς οὗτος ἐκβιασμὸς τῶν συνειδήσεων ἐπιτελεῖται ἐν πλήρει Κ'. αἰῶνι.

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΙ ΚΟΥΤΣΟΒΛΑΧΩΝ

Καὶ οἱ Ἑλληνόβλαχοι κάτοικοι τῶν χωρίων Καλύβια ἀνὰ τὰ πέριξ Κολυνδροῦ, Λιμπάνοβον, Λοτζῖνον, Σκρινίτσα, Μελίκη, Νεόκαστρον, Βούλιστα καὶ Καστανιὰ, ὑπαγομένων καὶ τούτων εἰς τὴν ἐπισκοπὴν Κίτρους, διὰ κοινῆς ἀναφορᾶς, ταυτοσήμου πρὸς τὰς τῶν λοιπῶν κωμῶν τῆς αὐτῆς ἐπισκοπῆς (τὰς ἤδη δημοσιευθείσας διὰ τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας»), φερούσης δὲ διακοσίας δέκα ἑπτὰ ὑπογραφὰς καὶ ἡμερομηνίαν 18 Φεβρουαρίου 1907, ἐκφράζουσι τὴν ἀφοσίωσίν των πρὸς τὴν μητέρα Ἐκκλησίαν καὶ διατρανοῦσι τὴν ἀδιάσπαστον ἑνότητά των μετὰ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους εἰς τὴν ὁλομέλειαν τοῦ ὁποίου καυχῶνται ὅτι ἀνέκαθεν ἀνήκουσιν, ἀποκρούοντες τὰς ἀστηρίκτους ἀξιώσεις καὶ ἐνεργείας τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας.

ΑΝΤΕΓΚΛΗΣΕΙΣ

Ἡ βουλγαρικὴ ἐφημερὶς «Δνέβνικ», προκειμένου περὶ τῆς ἀγγελθείσης παραιτήσεως τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Δεβρῶν καὶ Βελισσοῦ κ. Πολυκάρπου, δημοσιεύει μακρὸν ἄρθρον ἔχον ἐν περιλήψει ὡς ἑξῆς.

Ἂν καὶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον διέψευσε τὴν εἴδησιν ὅτι ἐσκέπτετο ἵνα διορίσῃ Σέρβον μητροπολίτην ἐν Δέβρᾳ, ἡ ἐν Σοφίᾳ ἀποικία (;) τῶν κατοίκων Δεβρῶν κατεταράχθη ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου.

Οἱ Δεβριῶται οὗτοι βεβαιοῦσιν ὅτι ἐν Δέβρᾳ καὶ τοῖς πέριξ, ἐν Ρέκα, Πόλια, Δριμίκο καὶ Τολουμπέρδο, οὐδεὶς Σέρβος ὑπάρχει, ἐλάχισται δὲ μόνον οἰκογένειαι, ἐν τῇ πόλει καὶ ἐν τοῖς χωρίοις Τρεσόντσια, Ταλίτονικ, Μελνιτσιὰν καὶ Γιαμπλανίτσῃ, ἐξηγοράσθησαν διὰ σερβικοῦ χρυσοῦ. Ἐπειδὴ δέ, προσθέτουσιν, ἡ ἀποστολὴ Σέρβου μητροπολίτου ἐν Δέβρᾳ θὰ ἐνσπείρῃ ἐμφύλιον ἔριδα μεταξὺ τοῦ αὐτόθι λαοῦ, ἥτις καταστρέψει αὐτὸν ὑλικῶς καὶ ἠθικῶς, τυγχάνει δὲ καὶ ἐναντία εἰς τὸ βεράτιον τῆς Ἐξαρχίας (;) καὶ ἐπειδὴ ὁ λαὸς ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ αὐτοῦ ἀσπασθήσεται τὸν καθολικισμόν, ἢ ἐξαναγκασθήσεται ἵνα προβῇ εἰς ἔκτροπα μέτρα,

διὰ ταῦτα, οἱ ἐν Σόφιᾳ Δεβριῶται, συνελθόντες ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ συσκεφθέντες ἐπὶ τοῦ σπουδαίου τούτου ζητήματος, διαμαρτύρονται κατὰ τοῦ διορισμοῦ Σέρβου μητροπολίτου Δεβρῶν, κατακρίνουσι τὴν ἀδελφοκτονικὴν πολιτείαν τῶν Σέρβων, οἵτινες διὰ τοῦ χρυσοῦ, διά τοῦ φόβου καὶ διὰ θρησκευτικῶν ἐκβιατικῶν μέσων προσπαθοῦσι νὰ ἀνακαλύψωσι Σέρβους ὅπου δὲν ὑπάρχουσι τοιοῦτοι καὶ ἔνθα οὐδὲν δίκαιον γεωγραφικόν, ἐθνολογικὸν καὶ ἱστορικὸν ἔχουσι, καὶ ἀποφασίζουσι νὰ προβῶσιν εἰς πάντα τὰ ἀπαιτούμενα μέτρα καὶ διαβήματα πρὸς ματαίωσιν τοῦ σχεδίου τοῦ διορισμοῦ Σέρβου μητροπολίτου.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐκ πληθύος παρεμφερούς φύσεως ἐπιστολῶν, καταφθανουσῶν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, καταχωρίζομεν τὴν ἑπομένην, προερχομένην ἐξ ἀνωτέρου κληρικοῦ. ἐκτὸς τῆς περιφερείας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου εὑρισκομένου.

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Οἱ ἁπανταχοῦ ὀρθόδοξοι Ἕλληνες ἔχουσιν ἐστραμμένην τὴν προσοχὴν των εἰς τὸν γεραρὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον, ὅστις ἀγωνίζεται τὸν ἱερώτατον καὶ ὑψηλότατον ἀγῶνα τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης κατὰ τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀδικίας τινῶν ἀχαρίστων περὶ τὸν Αἷμον ἐθνῶν. Οἴμοι! Ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἥτις, ὡς μυστηριώδης κιβωτός, διεφύλαξε καθαρὰν καὶ ἀνόθευτον τὴν ἀλήθειαν, ἐν μέσῳ τοῦ δεινοῦ τῶν αἱρέσεων καὶ τῶν περιπετειῶν κατακλυσμοῦ καὶ μετέδωκε ταύτην εἰς τὰ σλαυϊκὰ φῦλα, καταδιώκεται νῦν ἀγρίως καὶ αἱμοχαρῶς ὑπό τινων ἐξ αὐτῶν τούτων τῶν εὐεργετηθέντων λαῶν. Αὐτοὶ πυρπολοῦσι πόλεις, βεβηλοῦσι ναούς, σφάζουσιν ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας, ἀτιμάζουσι παρθένους καὶ τί κακὸν δὲν ἐφευρίσκουσι, τ' ἀποβράσματα τοῦ Ἅδου, κατὰ τῶν τέκνων τῆς εὐσεβείας; Τίς Ἡρώδης, ἢ Νέρων, ἢ Διοκλητιανός, ἔδειξε τοιοῦτον μῖσος καὶ τοιαύτην κακουργίαν κατὰ τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ ἀληθείας; Κάλλιστα χῶραι τῆς δυστυχοῦς καὶ αἱματοβρέκτου Μακεδονίας μετεμορφώθησαν εἰς φοβερὰς ἐρημίας, διότι ὁ φόβος τοῦ σφετερισμοῦ καὶ ἡ ἐκ τῆς ἁρπαγῆς ἀθυμία, ὡς ἄλλαι φοβεραὶ Μεδούσης κεφαλαί, προξενοῦσιν εἰς τὴν φιλεργίαν τῶν κατοίκων ὀλέθριον μαρασμόν. «Ἐν μέσῳ παγίδων διαβαίνομεν καὶ ἐπὶ ἐπάλξεων πόλεων περιπατοῦμεν» (Σειρ. Θ', 13).

Ἔπρεπε, Παναγιώτατε, νὰ ἦσαν ὁμογενεῖς καὶ πιστὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας ἵνα ἀντέχωσι πρὸς τοιαύτας καὶ τοσαύτας βασάνους τῶν νέων βαρβάρων καὶ αἱμοχαρῶν Κρούμων. Τὸ αἷμα τῶν νέων μαρτύρων τῆς ὀρθοδοξίας δὲν πίπτει εἰς μάτην καὶ, ὡς τὸ αἷμα τῶν ἀρχαίων μαρτύρων τῆς πίστεως ἦτο σπόρος τῶν χριστιανῶν, οὕτω καὶ τὸ αἷμα τῶν ἐν Μακεδονίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ σφαζομένων χριστιανῶν θὰ ἐξεγείρῃ, ἂν ὄχι τὴς δικαιοσύνην τῶν ἀνθρώπων, πάντως τὴν δικαιοσύνην τοῦ ὑψίστου καὶ δικαίου Θεοῦ ὅστις διευθύνει τὰς τύχας τοῦ κόσμου.

Ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ὡς δρῦς ἰσχυρά, μένουσα σταθερὰ εἰς τὰς μεγάλας ρίζας τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀληθείας, ἀντέχει εἰς τοσοῦτον τρικυμίας χειμῶνα καὶ ἂν ὁ σκληρὸς τῆς βίας τυφὼν κατέθραυσε καὶ διεσκόρπισε κλάδους αὐτῆς, συνεχῶς ἀλλ' ὅμως πάλιν ἵσταται ρωννυμένη καὶ ἀναβλαστάνει καὶ περιμένει οὐρανόθεν τὴν σωτηρίαν. Ναί. Ἡ δικαιοσύνη τοῦ κόσμου μένει ἄτεγκτος πρὸς τὰ δεινὰ παθήματα τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν τῆς Ἀν. Ρωμυλίας καὶ Μακεδονίας, ἀλλ' ἡ θεία δικαιοσύνη θὰ ἐπέλθῃ τιμωρὸς καὶ φοβερὰ, ὡς ἐπῆλθεν ἤδη ἔν τινι μέτρῳ.

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, Παναγιώτατε, καὶ ἐν εὐτυχίαις καὶ ἐν δυστυχίαις ὑπερεμάχησε καὶ ἠγωνίσατο τὸν καλλιστέφανον τοῦ ἀληθοῦς πολιτισμοῦ

ἀγῶνα, διότι ἐμφορεῖται τῶν ἀληθῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν δι' ὧν προοδεύουσιν αἱ κοινωνίαι καὶ τὰ ἔθνη. Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀείποτε εἶνε ἡ καλλίρρους πηγὴ τῆς ἀνοθεύτου καὶ ζωηρρήτου διδασκαλίας τοῦ χριστιανισμοῦ. Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον συνεκράτησε καὶ διεπαιδαγώγησεν, ἐν ἡμέρας πονηρᾶς, τὰ νῦν ἐν ἀνέσει εὑρισκόμενα περὶ τὸν Αἷμον ἔθνη· ὧν τινὰ τοσοῦτον ἀνόσιον ἀγῶνα ἀγωνίζονται κατ' αὐτοῦ.

Ἀπὸ τοῦ Πατριαρχείου τούτου ἀκούεται, καὶ αὖθις, ἡ βροντώδης φωνὴ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης κατὰ τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀδικίας, δι' ὧν ἐσκοτίσθη καὶ αὐτὸς ὁ Εὐρωπαϊκὸς κόσμος καὶ οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς. Παρῆλθον, ὡς φαίνεται, οἱ χρόνοι καθ' οὓς ἠκούοντο αἱ φωναὶ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης. Νῦν, εἴπερ ποτέ, ὑψοῖ κεφαλὴν πανταχοῦ τὸ ψεῦδος καὶ ἡ ἀδικία καὶ τὸ συμφέρον, ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ ὁποίου θυσιάζονται τὰ πάντα. Καὶ ἴσως εὔκαιρον εἰπεῖν τὸ τοῦ ὑψιπέτου Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ. «Τὰ τῶν φίλων ἄπιστα, τὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀποίμαντα. Ἔρρει τὰ καλὰ, γύμνα τὰ κακά. Ὁ πλοῦς ἐν νυκτί· πυρσὸς οὐδαμοῦ· Χριστὸς καθεύδει». Καὶ ἀπομένει μόνον τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀκράδαντον καὶ ἀσφαλὲς τῆς ἀληθείας ἔρεισμα καὶ, διὰ τῆς Ὑ. Θ. μεγαλουργοῦ Πανα γιότητος, βροντοφωνεῖ πανταχοῦ τὰς μεγάλας ἀρχὰς τοῦ χριστιανισμοῦ.

Τίς οἶδεν ἂν ἡ θεία Πρόνοια δὲν ἔχῃ προορίσῃ καὶ αὖθις τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἵνα, διὰ τῆς Ὑ. Θ. Πανα γιότητος, διδάξῃ τοὺς λαοὺς τοῦ κόσμου καὶ τοὺς διέποντας αὐτὸν νὰ σέβωνται τὰ δίκαια τῶν ἐθνῶν τὰ ὁποῖα τόσον καταφώρως καταπατοῦνται; Τίς οἶδεν ἂν ἡ θεία πρόνοια δὲν ἔχῃ προορίσῃ τὴν Ὑ. Θ. Πανα γιότητα εἰς τὴν τοιαύτην καὶ τοσαύτην ὑπηρεσίαν τῆς ἀνθρωπότητος;

Αἱ βουλαὶ τοῦ Ὑψίστου εἶνε ἀνεξερεύνητοι καὶ ἀνεξιχνίαστοι. Ὁ Ὕψιστος Θεὸς ὠφελεῖ καὶ σώζει πολλάκις τοὺς λαοὺς διὰ τῶν ταπεινῶν αὐτοῦ καὶ ἀσθενῶν λειτουργῶν. «Τὸ γὰρ ἀσθενὲς τοῦ Θεοῦ ἰσχυρότερον τῶν ἀνθρώπων ἐστι».

Εἰς τὸν γιγαντώδη ἀγῶνα τῆς δικαιοσύνης, ὃν τοσοῦτον κραταιῶς ἀνέλαβεν ἡ Ὑ. Θ. Πανα γιότης, παρακολουθοῦσιν αἱ θερμαὶ προσευχαὶ τῶν ἁπανταχοῦ ὀρθοδόξων ὁμογενῶν καὶ τῶν μὴ ἐπισκοτισθέντων ὑπὸ τοῦ ψεύδους ἄλλων χριστιανῶν. Ναί· ἑκατομμύρια χριστιανῶν προσεύχονται νυχθήμερον εἰς τὸν Θεὸν τοῦ ἐλέους ὅπως διαφυλάττῃ τὴν Ὑ. Θ. Πανα γιότητα ὑγιᾶ, μακροημερεύουσαν, ὀρθοτομοῦσαν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας καὶ ἀγωνιζομένην τὸν ὡραῖον τῆς δικαιοσύνης ἀγῶνα πρὸς δόξαν καὶ καὶ εὔκλειαν τῆς νύμφης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ἐπικαλούμενος τὰς θεοκλήτους εὐχὰς τῆς Ὑ. Θ. Πανα γιότητος, ὑποσημειοῦμαι . . . . . .

Ἐν . . . . τῇ 20 Μαρτίου 1907.

Π. Ι. Σ.

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΥΠΡΟΥ

Δημοσιεύσαντες, ἐν τοῖς δυσὶ προηγουμένοις φύλλοις τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» τὸ τηλεγράφημα τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Κύπρου, καταγγελλούσης πρὸς τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν τὸ ἔκθεσμον καὶ ἀντικανονικὸν τοῦ περὶ ἐκλογῆς Ἀρχιεπισκόπου τῆς νήσου νομοσχεδίου τοῦ ὑποβληθέντος εἰς τὸ Νομοθετικὸν Συμβούλιον καὶ ἐπικαλουμένης τὴν ἀρωγὴν αὐτῆς, καθὼς καὶ τὸ κείμενον τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος νομοσχεδίου, καταχωρίζομεν, ὧδε, καὶ τὸ κατὰ τοῦ νομοσχεδίου τούτου Ὑπόμνημα, ὅπερ ἡ ἱερὰ Σύνοδος Κύπρου ἐπέδωκε πρὸς τὸν Μέγαν Ἁρμοστήν.

Ὑπόμνημα τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου πρὸς τὴν Αὐτοῦ Ἐξοχότητα τὸν Μ. Ἁρμοστὴν Κύπρου, πρόεδρον τοῦ Νομοθετικοῦ Συμβουλίου.

Ἐξοχώτατε,

Ἡ ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου ἀνέγνω μετὰ προσοχῆς νομοσχέδιον προτεινόμενον ὑπὸ τοῦ κ. Ι. Κυριακίδου βουλευτοῦ «περὶ ἐκλογῆς Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου». Ἀληθῶς καὶ ἡ ἱερὰ Σύνοδος, πλέον παντὸς ἄλλου, θλίβεται ἐπὶ τῇ μακρᾷ παρατάσει τῆς χηρείας τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ θρόνου καὶ ποθεῖ ὅπως, ὡς τάχιστα, τεθῇ τέρμα εἰς αὐτὴν διὰ τῆς ἐκλογῆς τοῦ κανονικοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου. Δυστυχῶς ὅμως τὸ προκείμενον νομοσχέδιον, ἐπιψηφιζόμενον, δὲν πρόκειται νὰ ἐπιλύσῃ τὸ ζήτημα, ἀλλὰ νὰ παροξύνῃ ἔτι μᾶλλον τὴν κατάστασιν, νὰ εὐρύνῃ τὸ χάσμα καὶ νὰ δημιουργήσῃ σχίσμα ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ τῆς Κύπρου.

Ἡ ἐκλογὴ τῶν Ἐπισκόπων ἐν τῇ καθόλου ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως αὐτῆς, ἐθεωρήθη ὡς ἓν τῶν πρωτίστων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων. Διὸ καὶ ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ μακρὸς γίνεται λόγος περὶ τούτου. Πλεῖστοι δὲ ἱεροὶ κανόνες πραγματεύονται περὶ τῆς ἐκλογῆς τῶν Ἐπισκόπων, ὧν τὸ κῦρος εἶνε ἀδιαφιλονείκητον· καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τούτων διοικεῖται καὶ λειτουργεῖ ἡ καθόλου ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἧς μέλος ἀναπόσπαστον διατελεῖ καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου. Τοὺς ἱεροὺς τούτους κανόνας τῆς Ἐκκλησίας τὸ προτεινόμενον νομοσχέδιον παραβαίνει καὶ προσβάλλει εἰς τὸ ζήτημα ὅλως ἀλλότριον χαρακτῆρα, ἀντιμαχόμενον πρὸς τὰς ἐν λόγῳ βάσεις καὶ θεμελιώδεις ἀρχάς, καὶ συνεπῶς δὲν πρέπει νὰ τύχῃ οὐδεμιᾶς προσοχῆς ἐκ μέρους τῆς σεβαστῆς κυβερνήσεως, καὶ δὴ τῆς ἀγγλικῆς, ἧς τίτλος δόξης εἶνε, ἀνὰ τοὺς ἀρχομένους ὑπ' αὐτῆς

λαοὺς, τὸ σέβας πρὸς τὰς θρησκείας αὐτῶν καὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ αὐτῶν ἤθη καὶ θέσμια.

Ἐρχόμεθα δὲ ἤδη νὰ καταδείξωμεν ἐν λεπτομερείᾳ τὴν ἀλήθειαν τῶν ὑφ' ὑμῶν λεγομένων. Κατὰ τὰ ἄρθρα 1 καὶ 5 τοῦ ἐν λόγῳ Νομοσχεδίου, «οἱ δύο Μητροπολῖται ἤ, ὁ εἷς τούτων, ἐκδίδει ἐγκύκλιον καὶ προκηρύττει ἐκλογὴν τῶν ἐκλεκτόρων τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἐπὶ τῇ βάσει καταλόγων, οὓς θὰ λάβῃ παρὰ τοῦ Διοικητοῦ». Ἡ διάταξις αὕτη ἀντίκειται πρὸς τὰ δικαιώματα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς Κύπρου, τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ἥτις ἀνέκαθεν ἐκανόνιζε τὰ τῶν προκηρύξεων τῶν ἐκλογῶν τῶν Ἐπισκόπων, καὶ τοῦτο ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἱερῶν Κανόνων, τοῦ 6′ τῆς Βας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τῶν ἁγίων Ἀποστόλων λδ′ καὶ λε′, τῆς πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου ϛ′, καὶ ζ′. κτλ. (Ὁρα Πηδάλιον σ. 88). Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου οὐδέποτε ἔπαυσε νὰ ἔχῃ Σύνοδον, ἧς ἔργον ἦτο νὰ φροντίζῃ περὶ τῆς ἐκλογῆς, χειροτονίας καὶ ἐνθρονίσεως τῶν ἑκάστοτε ἀναδεδειγμένων Ἐπισκόπων καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἀρχηγῶν. Καὶ ἐν ἐποχαῖς δὲ πάνυ κρισίμοις διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, ἡ τάξις αὕτη καὶ ὁ θεσμὸς οὗτος ἠκολουθεῖτο καὶ ἐλειτούργει. Καὶ ὅτε δὲ ὁ ἀοίδιμος Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου Σωφρόνιος μετέστη πρὸς Κύριον, ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἐπελάβετο, κατὰ καθῆκον καὶ δικαίωμα, τῆς διακανονίσεως τῶν πρὸς διοίκησιν καὶ πλήρωσιν τῶν δύο χηρευόντων θρόνων, τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ καὶ τοῦ τῆς Πάφου.

Ἡ πρὸς τοῦτο ἐνέργεια αὐτῆς ἐκοινοποιήθη πρὸς τὴν κυβέρνησιν δι' ἐπισήμου ἐγγράφου τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ δι' ἐγκυκλίου αὐτῆς πρὸς τὸ ὀρθόδοξον πλήρωμα τῆς νήσου. Μετὰ τοῦτο ἐκανόνισε τὰ πρὸς ἐκλογὴν Ἀρχιεπισκόπου, ἐξέδωκε τὴν ἐπὶ τούτῳ ἐγκύκλιον, ἐγένοντο αἱ ἐκλογαὶ τῶν ἀντιπροσώπων καὶ ἐχώρει τὸ ἔργον καὶ θὰ ἦτο πρὸ πολλοῦ τετελειωμένον, ἂν μὴ ὁ Μητροπολίτης Κιτίου καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἐξεκάλουν τὴν τῆς ἐκλογῆς ὑπόθεσιν εἰς τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ ἱερὰ Σύνοδος, περὶ πλείστου ποιουμένη τὸν κανονικὸν σύνδεσμον, δι' οὗ συνδέονται πρὸς ἀλλήλας αἱ Ἐκκλησίαι τοῦ Θεοῦ, ἔτεινεν εὐήκοον οὖς εἰς τὴν φωνὴν τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ ἀνέστειλε τὴν πρόοδον τοῦ ἔργου. Ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία τότε, ἐν συνεννοήσει μετὰ τῶν λοιπῶν ὀρθοδόξων Πατριαρχείων, ἀπέστειλεν εἰς Κύπρον ἀντιπρόσωπον αὐτῆς, ὅστις, ἐνεργήσας παρὰ τοῖς ἐνταῦθα, κατέληξεν ὅπως ἀνατεθῇ ἡ λύσις τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ ζητήματος διαιτητικῶς, εἰς τοὺς τρεῖς ἁγιωτάτους Πατριάρχας. Οὗτοι, ἀναλαβόντες τὴν διευθέτησιν τοῦ ζητήματος, ἀφοῦ ἐποίησαν πᾶν ὅ,τι συνετέλει εἰς εἰρηνικὴν λύσιν αὐτοῦ καὶ ἀπέτυχον, προέβησαν εἰς ὁμόφωνον ἀπόφασιν, ἥτις εἰσέτι δὲν ἐξετελέσθη. Κατὰ κανονικὰ δὲ θέσμια τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐπιβάλλεται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κύπρου ὅπως σεβασθῇ τὴν ἀπόφασιν ταύτην. Ἡ ἱερὰ Σύνοδος, κατὰ καθῆκον ἐσεβάσθη καὶ σέβεται τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, μένει δὲ ἡ ἐκτέλεσις αὐτῆς. Μέχρι τοῦ σημείου τούτου ἔφθασεν ἡ ὑπόθεσις.

Εἰρήσθω δὲ, ὅτι καὶ τοῦ ἐντιμοτάτου ὑπουργοῦ τῶν Ἀποικιῶν ἡ γνώμη εἶνε ὅπως τὸ τῆς ἐκλογῆς Ἀρχιεπισκόπου ζήτημα διαπεράνει ἡ ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, ὡς ἐν τῇ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 18 Σεπτεμβρίου 1902 πρὸς τὴν ἱερὰν Σύνοδον ἀνακοινώσει τῆς Αὐτοῦ Ἐξοχότητος τοῦ Μεγάλου Ἁρμοστοῦ διαλαμβάνεται. Ὅ τι λοιπὸν ὑπολείπεται, εἶνε ἡ, κατὰ τὰς ὑποδείξεις τῶν ἁγιωτάτων Πατριαρχῶν, ἐνέργεια, πρὸς ἀποπεράτωσιν τῆς ἐκλογῆς Ἀρχιεπισκόπου.

Ἀντὶ ὅμως τοιαύτης τινὸς ἐνεργείας προερχομένης καὶ πάλιν ἐκ τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, εἰς ἣν ἀνέθετο οἱ ἁγιώτατοι Πατριάρχαι τὰ περαιτέρω, εἰς μηδὲν λογιζόμενον πάντα ταῦτα τὸ νομοσχέδιον, προτείνει ἔναρξιν τοῦ ἔργου ἐπὶ βάσεων ὅλως ξένων πρός τε τοὺς ἱεροὺς κανόνας τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὰ ἤθη καὶ θέσμια τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου καὶ πρὸς τὴν ὑπὸ τῶν ἁγιωτάτων Πατριαρχῶν κανονισθεῖσαν τοῦ ζητήματος πορείαν. Ἐπειδὴ λοιπὸν διὰ τοῦ προτεινομένου τρόπου παραμερίζονται ὅσα ἀνωτέρω ἀναφέρομεν, τὸ νομοσχέδιον εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἶνε ἀβάσιμον καὶ σαθρὸν καὶ δὲν δύναται, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ, νὰ τύχῃ ἐπιδοκιμασίας ἐκ μέρους τῆς ἱερᾶς Συνόδου.

Ἕτεραι διατάξεις τοῦ νομοσχεδίου ἐπίσης ἀντικείμεναι εἰς τοὺς κανόνας τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τὰ θέσμια τῆς αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου εἶνε πᾶσαι αἱ ἀφορῶσαι εἰς τὴν ἀνάμιξιν προσώπων ἀναρμοδίων εἰς τὰ τῆς ἐκλογῆς, οἷον διοικητῶν, κωμοδικῶν, παρέδρων δικαστῶν κλπ. ἅτινα ἐν τῇ ἐκλογῇ ταύτῃ διὰ τοῦ ἐν λόγῳ νομοσχεδίου ἀναλαμβάνουν δικαιώματα τῆς Ἐκκλησίας. Ἕνια δὲ πρόσωπα τίθενται διὰ τοῦ εἰρημένου νομοσχεδίου ὑπεράνω πάσης ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας. Τοιαύτην ἐξουσίαν δὲν δύναταί τις νὰ εὕρῃ εἰς λαϊκὰ πρόσωπα περὶ σπουδαίων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων εἰς οὐδεμίαν σχεδὸν, ἔστω καὶ ἑτερόδοξον, χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν, καὶ τὴν μᾶλλον ἐλευθερόφρονα, κατὰ μείζονα δὲ λόγον δὲν ἁπαντᾷ οὐδ' ἔχει λόγον ὑπάρξεως τοιαύτη τις ἀρχὴ ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, δι' ἧς ἐκμηδενίζεται ἡ ἐκκλησιαστικὴ αὐτῆς ἱεραρχία.

Ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, σταθερὰ γνώμη καὶ πρᾶξις εἶνε, ἐπὶ τοιαύτης φύσεως ζητημάτων, καταστάντων ἀλύτων ἔν τινι ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίᾳ, ἡ ἀδελφικὴ παρέμβασις τῶν ἄλλων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Τοῦτο καὶ ἐγένετο καὶ τούτων ἡ γνώμη καὶ ἡ ἀπόφασις ἀνάγκη νὰ κατισχύσῃ. Ἡ δὲ ἐν τῷ νομοσχεδίῳ προτεινομένη ἀνάμιξις λαϊκῶν προσώπων ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει, ἀντιμάχεται, ὡς ἔφθημεν εἰπόντες, πρὸς ῥητοὺς ἱεροὺς κανόνας τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, τοὺς ἀκολούθους. Τὸν 30ον ἀποστολικὸν ἔχοντα ἐπὶ λέξει ὧδε·

«Εἴ τις ἐπίσκοπος, κοσμικοῖς ἄρχουσι χρησάμενος δι' αὐτῶν ἐγκρατὴς Ἐκκλησίας γένοιτο, καθαιρείσθω καὶ ἀφοριζέσθω καὶ οἱ κοινωνοῦντες αὐτῷ πάντες» (πρβλ. καὶ Δ′ 6′. τῆς Ζης γ′. καὶ ε′. τῆς ἐν Λαοδικείᾳ ιγ′).

Εἶνε τοσοῦτον πρόδηλος ἡ ἀτοπία, τὸ ἀντικανονικὸν καὶ ἡ ἐξουδένωσις ἅτινα προσγίνονται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τῆς τοιαύτης ἀναμίξεως προσώπων ἀναρμοδίων, ὥστε θεωροῦμεν περιττὴν πᾶσαν περὶ τούτων περαιτέρω ἀνάπτυξιν.

Ἀλλ' ἐκεῖνο ὅπερ καθιστᾷ ἐντελῶς ἀδόκιμον καὶ ἀπόβλητον τὸ προκείμενον νομοσχέδιον. εἶνε αἱ διατάξεις 29 καὶ 30, καθ' ἃς πᾶν πρόσωπον, ὅπερ θὰ ἐπλειοψήφει, θὰ θεωρῆται, Ἀρχιεπίσκοπος, ἄνευ οὐδεμιᾶς κανονικῆς δοκιμασίας, ἐξετάσεως, χειροτονίας καὶ ἐνθρονίσεως. Καὶ κατὰ τὰ ἄλλα τὸ νομοσχέδιον τοῦτο τυγχάνει σαθρὸν ἐξ ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως. Κατὰ τοῦτο, ἰδίᾳ, ἀστοχεῖ ὅλως τοῦ σκοπουμένου, ἀντιλαμβανόμενον τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τούτου ζητήματος κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὡς εἰ ἐπρόκειτο περὶ ἐκλογῆς προέδρου ἑταιρείας ἢ πολιτικοῦ τινος συλλόγου, καίτοι καὶ ἐν τοιούτοις σωματείοις ἀπαιτοῦνται ἀπαραιτήτως προσόντα τινά.

Ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία ἔχει τρεῖς ἱερατικοὺς βαθμοὺς, τὸν τοῦ διακόνου, ἱερέως καὶ ἐπισκόπου. Δι' ἕκαστον τῶν βαθμῶν

τούτων ἀπαιτεῖται ἡ δέουσα δοκιμασία, τοῦ μὲν διακόνου καὶ ἱερέως ὑπὸ ἑνὸς ἐπισκόπου, τοῦ δὲ ἐπισκόπου ὑπὸ τῆς Συνόδου. Τὰ στάδια ταῦτα ἦνε ἀπαραίτητα διὰ τοὺς τρεῖς βαθμούς, πρὸς ἀκριβῆ ἐφαρμογὴν τῶν ὁποίων ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία ὥρισε πολλοὺς αὐστηροτάτους ἱεροὺς κανόνας, ὧν καὶ ἡ ἐπ' ἐλάχιστον ἀθέτησις συνεπάγεται τὴν μεγίστην τῶν ἐκκλησιαστικῶν ποινῶν, τὴν καθαίρεσιν καὶ τὸν ἀφορισμόν· (Ὅρα Α'. οἰκουμενικῆς Συνόδου κανὼν θ' κλ. Πηδ. σ. 75).

Τὸ νομοσχέδιον πάντας τούτους τοὺς ἱεροὺς κανόνας δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν. Ἀλλὰ τότε διὰ τίνων θὰ γίνῃ ἡ δοκιμασία καὶ ἡ ἐξέτασις τῶν ὑποψηφίων, οἵτινες, σημειωθήτω, κατὰ τὴν κανονικὴν διάταξιν ἔσονται τρεῖς, κατὰ τὴν τελικὴν καὶ ὁριστικὴν ψηφοφορίαν; (Ἴδε Νεαρῶν ρηγ. 1 καὶ τοὺς ἱεροὺς κώδικας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς)· διὰ τίνων ἡ χειροτονία τοῦ ἀναδειχθησομένου ἐψηφισμένου καὶ ἡ ἐνθρόνισις αὐτοῦ; Περὶ πάντων τούτων, ἅτινα εἶνε τὰ οὐσιώδη καὶ κύρια εἰς πᾶσαν ἐκλογὴν ἐπισκόπων, καὶ δὴ Ἀρχιεπισκόπων, οὐδεμίαν ποιεῖται μνείαν τὸ νομοσχέδιον περὶ οὗ πρόκειται, κατ' ἀντίφρασιν πρὸς τὸν τίτλον, ὃν φέρει, «τὴν ἐκλογήν, δῆλον ὅτι Ἀρχιεπισκόπου».

Κατὰ συνέπειαν, τοιοῦτον νομοσχέδιον, τοσοῦτον ἀντιμαχόμενον πρὸς τοὺς ἱεροὺς κανόνας τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τὰ ἔθη καὶ θέσμια τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, οὐ μόνον οὐδαμῶς θὰ λύσῃ τὸ ζήτημα, ἀλλὰ, τυχὸν ἐπιψηφιζόμενον, θὰ δυσχεράνῃ καὶ θὰ ἐπιδεινώσῃ ἐπὶ μᾶλλον τὴν θλιβερὰν κατάστασιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου διὰ τῆς δημιουργίας ἐκκλησιαστικοῦ σχίσματος ἐν αὐτῇ.

Ὁ ἑλληνικὸς οὗτος τόπος, καίτοι μακροὺς αἰῶνας χειμῶνος διῆλθε, διεφύλαξεν, ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, τὴν ἁγίαν αὐτοῦ ὀρθόδοξον πίστιν, οὐδεμίαν ἀνεχθεὶς προσβολὴν κατ' αὐτῆς. Προκειμένου λοιπὸν διὰ τοιούτου νομοθετικοῦ ἐξαμβλώματος νὰ ἀποσπασθῇ ὁ ὀρθόδοξος χριστιανικὸς λαὸς τοῦ τιμιωτάτου καὶ ἱερωτάτου αὐτοῦ, τῆς ἁγίας πίστεως, καὶ νὰ ἀποσχισθῇ τῆς ὁμοταξίας τῶν ἄλλων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, δὲν θὰ ἀνεχθῇ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ τὴν ἀπώλειαν ταύτην. Ἡ δὲ ἀγγλικὴ κυβέρνησις, ἡ ἀξία παντὸς ἐπαίνου διὰ τὰς φιλελευθέρους αὐτῆς ἀρχὰς καὶ τὴν δικαιοσύνην καὶ τὸ σέβας πρὸς τὰς θρησκευτικὰς ἀρχὰς καὶ τὰ ἔθη καὶ θέσμια αὐτῆς, δὲν πιστεύει ἡ ἱερὰ Σύνοδος ὅτι θὰ θελήσῃ ὥστε, ἐξ αἰτίας αὐτῆς, ἐπιτρεπούσης τὴν ἐπιψήφισιν καὶ ἐπικύρωσιν τοιούτου νομοσχεδίου, νὰ ἀναστατωθῇ ὁ φιλήσυχος ὀρθόδοξος χριστιανικὸς λαὸς τῆς Κύπρου.

Ταῦτα μετὰ σεβασμοῦ ὑποβάλλοντες πρὸς τὴν ἡμετέραν ἐξοχότητα ἐκ καθήκοντος, ὡς ἡ ἀνωτάτη ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχὴ τῆς Κύπρου, δηλοῦμεν ἐν ταὐτῷ ὅτι οὐδέποτε θέλομεν παραδεχθῇ τοιοῦτον νομοσχέδιον καὶ ἐντόνως διαμαρτυρόμεθα κατὰ πάσης ἐπιψηφίσεως καὶ ἐπικυρώσεως αὐτοῦ.

Πεποιθότες δέ, ὅτι ἡ ὑμετέρα ἐξοχότης θὰ λάβῃ ὑπὸ σπουδαίαν ἐποψιν τὸ παρὸν τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου Ὑπόμνημα καὶ θὰ πράξῃ ὅ,τι τὸ δίκαιον ὑπαγορεύει, διατελοῦμεν, ὑπὲρ τῆς ὑμετέρας ἐξοχότητος θερμοὶ πρὸς Θεὸν παρακλήτορες.

Ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ τῇ 12 Μαρτίου 1907.

† Ὁ Κυρηνείας **Κύριλλος** προεδρεύσας
† Ὁ Ἡγούμενος Κύκκου **Γεράσιμος**
† Ὁ Ἡγούμενος Μαχαιρᾶ **Μητροφάνης**
† Ὁ Ἀρχιμανδρ. τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς **Φιλόθεος.**

Τοῖς συνδρομηταῖς τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» τοῖς ἐγγραφεῖσι κατὰ τοὺς τελευταίους δύο μῆνας ἀγγέλλομεν ὅτι στέλλομεν τὰ ἀπὸ 1 μαρτίου φύλλα μόνον, εἶτα δὲ θέλομεν ἀποστείλει καὶ τὰ ἀπὸ 1 τοῦ ἔτους τούτου, μετὰ τὴν ἐκτύπωσιν ἐλλειπόντων τινῶν τευχῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερὰ Σύνοδος.—Σήμερον ἀναχωρεῖ εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ, μετὰ διετῆ ἐν τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ συνεργασίαν, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Μεθύμνης κ. Στέφανος, τὸ τρίτον μετέχων τῶν συνοδικῶν ἐργασιῶν ἐντὸς δώδεκα ἐτῶν καὶ μνήμην ἄλλην καταλείπων λελογισμένης εἰς τὰ συμφέροντα τοῦ Γένους καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀφοσιώσεως.

Χειροτονία. — Τῇ κυριακῇ, ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῶν Ταξιαρχῶν ἐν Μεγάλῳ Ρεύματι, ἐτελέσθη ἡ χειροτονία τοῦ θεοφιλ. ἐπισκόπου Ἀργυρουπόλεως κ. Γερμανοῦ ὑπὸ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν Κυζίκου, Μαρωνείας καὶ Γρεβενῶν, πολλοῦ εὐσεβῶν ἐκκλησιάσματος παρόντος ἐν τῇ ἱερᾷ τελετῇ ταύτῃ.

Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον. — Ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ἑσπερίαν ἐπ' ἀδείᾳ ὁ ἐκ τῶν ἀξιοτίμων συμβούλων καὶ ὑποδιευθυντὴς τῆς αὐτοκρατορικῆς ὀθωμ. Τραπέζης κ. Γ. Κάρταλης. Τὰς κατευοδίους εὐχὰς τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ἡρμήνευσε τῷ ἀναχωροῦντι συμβούλῳ, τῇ δευτέρᾳ, ὁ πανοσλγ. Μ. πρωτοσύγκελλος.

Κανονικαὶ ἄδειαι. — Χρησιμοποιῶν τὴν χορηγηθεῖσαν αὐτῷ κανονικὴν ἄδειαν ἀπῆλθεν εἰς Συκῆν τῆς Βιθυνίας, ἕνεκεν ἰδίων ὑποθέσεων, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Δωρόθεος, ἐπιστρέψας ἀπό τινος παρ' ἡμῖν καὶ ἀναχωρῶν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ τὴν προσεχῆ τρίτην. —Ἐχορηγήθη κανονικὴ ἄδεια τῷ μὲν πανιερ. μητροπολίτῃ Νευροκοπίου κ. Θεοδωρήτῳ τῆς εἰς Σέρρας καὶ Θεσσαλονίκην μεταβάσεως, τῷ δὲ θεοφιλ. ἐπισκόπῳ Μυριοφύτου κ. Σμαράγδῳ τῆς ἐλεύσεως ἐνταῦθα.

Μητρόπολις Βιζύης.—Ἐπανῆλθε πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν, συντελέσας τὴν εἰς Βιζύην ἐξαρχικὴν ἀποστολὴν αὐτοῦ, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Φιλιππουπόλεως κ. Φώτιος.

Μητρόπολις Λιτίτζης.— Ἀνεχώρησε χθὲς σιδηροδρομικῶς εἰς Ἀδριανούπολιν, ὅπως ἐκεῖθεν μεταβῇ εἰς Ὀρτάκιοϊ, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Λιτίτζης κ. Νικόδημος προπεμφθεὶς, ἐντολῇ πατριαρχικῇ, ὑπὸ τοῦ ἱερολγ. τριτεύοντος κ. Χρυσοστόμου.

Μητρόπολις Ροδοπόλεως. — Ἀπῆλθε τῇ δευτέρᾳ εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὁ πανιερ. μητροπολίτης Ροδοπόλεως κ. Λεόντιος, ὃν προέπεμψεν ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ὁ ἱερολ. τριτεύων κ. Χρυσόστομος.

Περιοδευταί.—Ἀφικόμενος εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ἐκ Κυζίκου ὁ θεοφ. ἐψηφισμένος ἐπίσκοπος Μιλητουπόλεως κ. Γερμανὸς ηὐχαρίστησεν ἐπὶ Συνόδου, μετὰ δὲ τὸ μέγα μήνυμα ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ ἀνέγνω καὶ τὴν νενομισμένην εὐχαριστίαν.

Αὐτοκρατορικὴ εὔνοια.—Τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Μεθύμνης κ. Στεφάνῳ ἀπένειμεν ἡ Α. Α. Μ. ὁ σουλτάνος τὸ παράσημον Ὀσμανιὲ Β΄ τάξεως, ἐπιφανῶς βραβεύων τὴν εἰς τὸ βασίλειον κράτος ἀφοσίωσιν καὶ τὴν ποιμαντικὴν αὐτοῦ σύνεσιν καὶ φιλογένειαν.

Ἐθν. Φιλανθρ. Καταστήματα. — Μέλος ἀντιπροσωπευτικὸν τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου ἐν τῇ Ἐφορίᾳ τῶν Ἐθν. Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου, κατὰ τὴν τελευταίαν διοικητικὴν αὐτοῦ συνεδρίαν, ὁ ἀξιότιμος κ. Γ. Κάρταλης, ἀντὶ τοῦ κ. Ι. Κ. Χατζοπούλου.

Ἁγίασμα ἁγίου Θεράποντος.—Ὁ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου διορισθεὶς ὡς μέλος τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Ἁγιάσματος τοῦ ἁγίου Θεράποντος ἀξιότιμος κ. Π. Γ. Χρυσὸς ἐκπροσωπεῖ ἐν τῇ Ἐπιτροπῇ ταύτῃ τὸ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον.

Ἐπιτροπὴ γραφείων. – Ὑπὸ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου διωρίσθησαν μέλη τῆς ἐπὶ τῶν γραφείων καὶ τῶν ἐράνων Ἐπιτροπῆς οἱ ἀξιότιμοι κκ. Γ. Κάρταλης (ἐκλεγεὶς ἐκ νέου μέλος τοῦ Συμβουλίου), Λ. Γ. Καζανόβας καὶ Φρ. Μεζίκης, ἀντικαθιστῶν τὸν κ. Ι. Κ. Χατζόπουλον, παραιτηθέντα.

Μ. τοῦ Γ. Σχολή.—Μέλος τῆς ἐφορίας τῆς Πατριαρχ. Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς ἐνεκρίθη ὑπὸ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου ἵνα παραμείνῃ ὑφ' ἣν ἰδιότητα παρήδρευε μέχρι σήμερον ὁ ἀξιότιμος κ. Ι. Κ. Χατζόπουλος.—Προκειμένου λόγου περὶ τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς, εὐκαίρως σημειοῦμεν ὅτι τύποις ἐξεδόθη ἀρτίως ὁ νέος αὐτῆς Κανονισμὸς, κομψῶς ἐκτετυπωμένος ἐν τῷ πατριαρχικῷ τυπογραφείῳ, εἰς τεῦχος ἐκ σελίδων 55. Τὸν κανονισμὸν ἐπεψήφισε τὸ Δ Ε. Μ. Συμβούλιον ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 13 ὀκτωβρίου 1906, ἐπεκύρωσε δὲ κατόπιν ἡ Α. Θ. Π.—Σύγκειται ἐξ ἑκατὸν πεντήκοντα καὶ ἐννέα ἄρθρων· προσῆρτηται δ' ἐν τῷ ἐντύπῳ τεύχει τὸ κατὰ ὀκτώβριον 1880 ἀπολυθὲν πατριαρχικὸν καὶ συνοδικὸν σιγιλλιῶδες γράμμα, δι' οὗ ἀνατίθεται τῇ ἐφορίᾳ τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς ἡ ἐποπτεία καὶ διακυβέρνησις τοῦ κατὰ τὸν Γαλατᾶν ἱεροῦ ναοῦ τῆς Θεοτόκου Καφφατιανῆς καὶ δύο πατριαρχικαὶ ἀποδείξεις (ἃς τὸ ἔντυπον ἀποκαλεῖ ἐγκυκλίους) ἀπὸ δεκεμβρίου 1869 καὶ μαρτίου 1889 περὶ τῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως περιφερομένων ὑπὲρ τῆς σχολῆς δίσκων.

Ἅγιον Ὄρος.—Τὸν περὶ κελλιωτικοῦ ζητήματος λόγον ἀναβάλλομεν ἔν τινι τῶν προσεχῶν τευχῶν μετὰ τὴν ἔκδοσιν καὶ τοῦ νενομισμένου πατριαρχικοῦ καὶ συνοδικοῦ σιγιλλίου τοῦ καθορίζοντος πάντα τὰ μεταξὺ τῶν κελλιωτῶν καὶ τῶν κυριάρχων μονῶν ὑπὸ συζήτησιν εὑρισκόμενα κεφάλαια.

Μουσικὸς Σύλλογος.— Προχθὲς, τετάρτην, ἐγένετο ἡ ὑπὸ πεντήκοντα σχεδὸν μελῶν ζητηθεῖσα γενικὴ τοῦ Συλλόγου συνεδρίασις ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, πατρικῶς συμβουλεύσαντος τοῖς μέλεσιν ἵνα ρίψωσιν εἰς λήθην πάντα τὰ συμβάντα τελευταῖον καὶ ἐργασθῶσι μετὰ ζήλου καὶ συνετῶς εἰς προαγωγὴν τοῦ ἀπὸ ἓξ σχεδὸν μηνῶν μὴ συγκροτήσαντος συνεδρίασιν γενικὴν Μουσικοῦ Συλλόγου. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ἐκθέσεως τῶν ἐργασιῶν τοῦ προεδρείου ὑπέβαλεν αὐτὸ παραίτησιν. Ἡ Α. Θ. Π. ἀπεδοκίμασε καὶ κατέκρινε τὰ κατὰ τριῶν μελῶν ἐν τῇ ἐκθέσει γραφόμενα, ἤτοι τοῦ Μ. χαρτοφύλακος κ. Μ. Γεδεὼν, τοῦ λαμπαδαρίου κ. Ναυπλιώτου καὶ τοῦ πρώην καθηγητοῦ τῆς ἐκκλ. μουσικῆς ἐν τῷ διδασκαλείῳ Κρήτης κ. Μπαλαμπάνη. Ἡ ὁλομέλεια ἐκήρυξε τὴν ἐκλογικὴν συνεδρίαν τῆς 6 ἰουλίου παράνομον, ὡς καὶ τὸ σχέδιον τοῦ νέου κανονισμοῦ τὸ συνταχθὲν ὑπὸ τοῦ προεδρείου, ἀντὶ τοῦ ἔν τισιν ἄρθροις συνοδικῶς ἀλλοιωθέντος, εἶτα δ' ἐγκριθέντος συνοδικῶς, τῇ 14 ὀκτωβρίου 1906. Πρὸς σύναψιν τῶν διεστώτων ἡ

Α. Θ. Π. προέτεινε νὰ ἐκλεγῇ δεκαμελὴς ἐπιτροπὴ πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἐν λόγῳ κανονισμοῦ καὶ προσθήκην ἢ ἀλλοίωσιν ἄρθρων ἐν αὐτῷ. Ἀπὸ τῆς ἐπιτροπείας ταύτης ἀπεκλείσθησαν, αἰτήσει τῶν κκ. Γεδεὼν καὶ Ρ. Σπαθάρη, τὰ μέλη τοῦ προεδρείου, οἱ διδάσκαλοι τῆς Μουσικῆς Σχολῆς καὶ οἱ συντάκται τοῦ νέου κανονισμοῦ τῆς 6 ἰουλίου. Οὕτως ἐξελέγησαν οἱ μουσικοδιδάσκαλοι κκ. Ἀριστ. Νικολαΐδης, Νηλεὺς Καμαρᾶδος, Τιμ. Ὀνουφριάδης, Μ. Μουρκίδης, Δημ. Μπαλαμπάνης, Γ. Βόμβας, Χαράλ. Καλογερόπουλος, Ρίζος Γιωργιάδης, ὁ δεξιὸς ψάλτης τοῦ Ἁγιοταφ. Μετοχίου κ. Βικόπουλος καὶ ὁ δ' γραμματεὺς τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου κ. Μάρκος Βασιλείου, εἰδήμων τῆς ἐκκλησιαστ. μουσικῆς. Τῆς ἐπιτροπῆς πρόεδρος διωρίσθη ὁ πανοσιολγ. Μ. πρωτοσύγκελλος. Μετὰ ταῦτα ὁ ταμίας ἔφορος τῆς Ἐκκλησ. Μουσικῆς σχολῆς ὑπέβαλε μετὰ τῶν συναδέλφων αὐτοῦ παραίτησιν, ἀφοῦ ἡ συνεδρία τῆς 6 ἰουλίου ἐκηρύχθη παράνομος, ἐδήλωσε δ' ὅτι θέλει δώσει λόγον εἰς τὴν Α. Θ. Π. οὐχὶ δ' εἰς τὸ προεδρεῖον, ἅτε μὴ ἐκλεγεὶς ὑπ' αὐτοῦ, καὶ παρεκάλεσε τὴν Α. Θ. Π. ἵνα γένηται φροντὶς περὶ μικροῦ τινὸς δώρου, ὅπερ, ἀποφάσει τῆς ἐφορίας τῆς σχολῆς, θέλουσι λάβει κατὰ τὰς ἁγίας ταύτας ἡμέρας οἱ μαθηταὶ τῆς σχολῆς οἱ τὸν μουσικὸν χορὸν τῶν Βλαχερνῶν ἀποτελοῦντες, εἰς ὃ κατένευσεν εὐμενῶς ἡ Α. Θ. Π. . Μεθ' ὃ εὐλογήσασα πάντας συνεβούλευσεν ἀγάπην καὶ ὁμόνοιαν πᾶσι καὶ ἐκάλεσεν αὐτοὺς εἰς συνεδρίαν νέαν, τῇ τετάρτῃ τῆς Διακαινησίμου γενησομένην, μετὰ μεσημβρίαν, ὑπὸ τὴν προεδρείαν αὐτοῦ, συστήσας ὅπως ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ Κανονισμοῦ, λαμβάνουσα ὑπὸ μελέτην τὸν τῇ 14 ὀκτωβρίου συνοδικῶς ἐγκριθέντα, παρουσιάσῃ πλῆρες τὸ ἔργον αὐτῆς, ποιουμένη παρατηρήσεις ἐπὶ ἄρθρων μεταβληθησομένων ἢ τυχὸν προστεθησομένων — Ἡ δεκαμελὴς ἐπιτροπὴ συνεδρίασεν αὐθήμερον μετὰ μεσημβρίαν, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Μ. πρωτοσυγκέλλου. Κατὰ τὴν συνεδρίαν χρέη γραμματέως ἐξετέλει προθύμως ὁ ἱερολογ. τριτεύων κ. Χρυσόστομος.

Μονὴ Τσαδῆρι.—Ἡγούμενος τῆς ἐν Αἴνῳ σταυροπηγιακῆς μονῆς ἁγίου Ἀθανασίου Τσαδῆρι διωρίσθη συνοδικῶς ὁ διάκονος Ἰωακεὶμ Καλούδης, ἀναλαβὼν νὰ χορηγῇ κατ' ἔτος τῇ Θεολογ. σχολῇ Χάλκης 20 λίρας ὀθωμανικὰς ἐπὶ μίαν τριετίαν, βραδύτερον δὲ προσθέτῃ ἀνὰ 5 μέχρι συμπληρώσεως τεσσαράκοντα κατ' ἔτος, ὑποχρεούμενος ἅμα νὰ διατηρῇ τοὺς ἐφησυχάζοντας ἐν τῇ μονῇ τέσσαρας μοναχούς. Ὁ τέως ἡγούμενος ὁσιώτατος μοναχὸς κ. Αὐξέντιος ἀπελύθη.

Ἐπιτροπὴ ἐλεῶν.—Ὑπὸ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου διωρίσθη ἐπιτροπὴ πρὸς διανομὴν ἐλεῶν κατὰ τὰς ἐπὶ θύραις πανσέπτους ἑορτάς, ἧς εἰσὶ μέλη ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Χίου κ. Κωνσταντῖνος καὶ οἱ κκ. Κορν. Α. Σπαθάρης καὶ Φρ. Μεζίκης.

Ἡγούμενοι Γηρομερίου.—Ἐκδίδομεν ἐν τῷ μετὰ χεῖρας φύλλῳ ἀναγραφὴν τῶν ἡγουμένων τῆς μονῆς Γηρομερίου, συνταχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ πανοσ. ἡγουμένου αὐτῆς κ. Φιλοθέου. Οἱ λεπτομερεῖς οὗτοι κατάλογοι τῶν ἡγουμένων, καθὼς καὶ οἱ τῶν ἀρχιερέων, θέλουσι συντελέσει λίαν εἰς τὴν ἐξήγησιν πολλῶν ἀποριῶν, ἃς ἐνίοτε παρουσιάζουσιν ἐπιγραφαὶ ἢ κείμενα, στερούμενα μὲν δηλώσεως χρόνου γραφῆς, ἀναφέροντα δὲ μόνον ἡγουμένων ἢ ἀρχιερέων ὀνόματα. Ἐφ' ᾧ τὸν δίκαιον ἔπαινον ἀποδίδομεν τῷ πανοσιολγ. κ. Φιλοθέῳ.

Ἐκκλησία Κύπρου

Ἵδρυσις Ἱερατικῆς Σχολῆς ἐν Λευκωσίᾳ.—Καθὰ πληροφορούμεθα, ἀποφάσει τῆς Ἱ. Συνόδου, ἱδρύεται, ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς σεπτεμβρίου, Ἱερατικὴ Σχολὴ ἐν Λευκωσίᾳ, χρησιμοποιουμένου ὡς οἰκήματος τῆς ἔξωθι τῆς πόλεως μονῆς τῆς ἁγ. Παρασκευῆς.

Ἐν τῇ Ἱερατικῇ ταύτῃ Σχολῇ θέλει διδαχθῇ, εἰς τρία ἔτη, πλήρης κύκλος θεολογικῶν μαθημάτων ὑπὸ τῶν καθηγητῶν τοῦ Παγκυπρίου κκ. Χαριλάου Ι. Παπαϊωάννου, Ι. Παπαπορφυρίου καὶ τοῦ ἱεροκήρυκος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς κ. Φιλαρέτου, (ἀναλαβόντων χάριν τῆς ἐπιτυχίας τοῦ σκοποῦ νὰ διδάξωσιν, ἀντὶ ταπεινοῦ μισθοῦ) καὶ ἐκ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων τὰ ἀναγκαιότατα ὑπὸ τῶν εἰδικῶν ἐν τῷ Παγκυπρίῳ καθηγητῶν.

— Οἱ τρόφιμοι τῆς Σχολῆς θὰ διδάσκωνται καὶ τὰ παιδαγωγικά, κατὰ τὸ πρότυπον τοῦ ἐν Σάμῳ Ἱεροδιδασκαλείου τῶν μικρασιατῶν, οὕτως ὥστε, ἀποφοιτῶντες τῆς Σχολῆς, νὰ δύνανται, μέχρις οὗ καταταχθῶσιν εἰς τὰς τάξεις του ἱεροῦ κλήρου, νὰ ἀσκήσωσι τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα. Βεβαίως θὰ καταβληθῇ ἐνέργεια πρὸς ἀναγνώρισιν τῆς Σχολῆς ὡς διδασκαλείου. Ἡ διδασκαλία καὶ ἡ τροφὴ θὰ παρέχωνται δωρεὰν εἰς τοὺς μαθητὰς τῆς Σχολῆς, οἵτινες θὰ εἶναι πάντες ἐσωτερικοί, ἐπὶ μόνῳ τῷ ὅρῳ ὅτι οἱ ἐν τῇ Σχολῇ σπουδάσαντες, ὅταν ἔλθωσιν εἰς τὴν νόμιμον

ἡλικίαν, θὰ καταταχθῶσιν εἰς τὸν ἔγγαμον κλῆρον. Αἱ δαπάναι πρὸς ἵδρυσιν καὶ συντήρησιν τῆς Σχολῆς θέλουσιν ἐξευρεθῇ ἐκ συνδρομῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, τῶν λοιπῶν μητροπόλεων, τῶν μοναστηρίων καὶ τῶν ἀνὰ τὴν Κύπρον ἐκκλησιῶν, ὡς καὶ ἐξ ἰδιωτικῶν συνδρομῶν τῶν τε ἐνταῦθα καὶ ἐν τῇ ξένῃ ὁμογενῶν.

(Ἐκ τῶν κυπριακῶν ἐφημερίδων).

Ἐκκλησία Ἑλλάδος

Ἀρχιεπισκοπὴ Ζακύνθου. — Κατὰ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος μηνὸς διέτριβεν ἐν Ἀθήναις ὁ πανιερ. ἀρχιεπίσκοπος Ζακύνθου κ. Διονύσιος, ὁ καὶ εἰς Βενετίαν ἐξαρχικῶς ἀποσταλεὶς ὅπως ἐπιδῷ τὴν νόμιμον κλῆσιν εἰς τοὺς ἀτακτοῦντας πρεσβυτέρους κ. Σεραφεὶμ καὶ Ἀριστοτέλη, πρώην ἱερεῖς τῆς ἑλληνικῆς ἐν Βενετίᾳ κοινότητος.

Ἐπισκοπὴ Χαλκίδος. — Τῇ 4 ἀπριλίου ἀπεβίωσε καὶ τῇ 5 ἐκηδεύθη δημοτελῶς ἐν Ἀθήναις, ὅπου ἐνοσηλεύετο, ὁ πρὸ ἓξ μηνῶν μόλις χειροτονηθεὶς ἐπίσκοπος Χαλκίδος Παντελεήμων. Τὰς θεολογικὰς αὐτοῦ σπουδὰς ἐν Γερμανίᾳ συμπληρώσας, πολλὴν ἔδειξε προθυμίαν ἐν Χαλκίδι πρὸς διόρθωσιν τῶν οὐ καλῶς κειμένων ἐν τῇ ἐπισκοπῇ ταύτῃ.

Ἐπισκοπὴ Θήρας. — Περὶ τοῦ τῇ 5 μαρτίου πρὸς Κύριον μεταστάντος ἀειμνήστου ἐπισκόπου Θήρας Νικοδήμου ὁ «Ἱερὸς Σύνδεσμος» Ἀθηνῶν γράφει ὅτι, πρὸ τοῦ 1832, ὅτε ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος, διετέλεσεν ἱερεὺς τοῦ Ἀμαλιείου Ὀρφανοτροφείου, ἱεροκήρυξ, προϊστάμενος τῶν μονῶν Πεντέλης καὶ Πετράκη, διευθυντὴς τῆς ἐν Τριπόλει Ἱερατικῆς σχολῆς καὶ γραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου. Ἐν τῇ ἐπισκοπῇ Θήρας συνέστησε ταμεῖον ἱερατικόν, χάριν τῶν πασχόντων καὶ τῶν γερόντων κληρικῶν· ἐξησφάλισε τὰς περιουσίας τῶν ἐν τῇ ἐπισκοπῇ ταύτῃ ἱερῶν μονῶν· ἐμερίμνησε τῆς εὐπρεποῦς διακοσμήσεως καὶ τῆς συντηρήσεως τῶν ἱερῶν ναῶν τῆς ἐπισκοπῆς ταύτης. Ἕνεκα τούτων τὸ εὐσεβὲς αὐτοῦ ποίμνιον βαθὺν πρὸς τὸν ἀείμνηστον Νικόδημον ἔτρεφε σεβασμόν, ἡ δὲ τελευτὴ αὐτοῦ εἰς κοινὸν ἐκίνησε πένθος τοὺς ὀρθοδόξους.

Ἐπισκοπὴ Πατρῶν.—Περὶ τὰ τέλη μαρτίου παρελθόντος ἀπῆλθον εἰς Ζάκυνθον ὁ πανιερ. ἐπίσκοπος Πατρῶν κ. Ἀντώνιος, Παράσχης ἕνεκα τοῦ θανάτου τῆς μητρὸς αὐτοῦ.

Φιλανθρωπία.—Ἡ γυναικεία ἐν Ἀθήναις Ἀδελφότης «Φιλαδελφία», κατὰ τὴν ἔκθεσιν τῶν ἐτησίων αὐτῆς ἐργασιῶν ὑποβληθεῖσαν ὑπὸ τῆς γραμματέως κ. Μαρίας Γ. Μελισσουργοῦ, διένειμε βοηθήματα κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος εἰς 504 ἀπόρους οἰκογενείας, ἐπὶ δὲ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα καὶ τῶν Χριστουγέννων τοῦ 1906 ἐκτάκτως 1120 δραχμάς· ἐβοήθησεν ὑλικῶς πρὸς ἀνακούφισιν τῆς τῶν φυλακισμένων καταστάσεως· ὑπὲρ τῶν ἐκ Βουλγαρίας προσφύγων ἔδωκε 500 δραχμὰς καὶ 95 ἐνδυμασίας.—Αἱ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος εἰσπράξεις ἀνῆλθον εἰς 10600 δραχμὰς—τὰ μέλη τῆς Ἀδελφότητος ἀριθμοῦνται τετρακόσια. Καθ' ὅλον τὸ ἔτος ὁ πανοσιολογ. ἀρχιμ. κ. Τιμόθεος Ἀναστασίου τακτικῶς ἐκήρυττεν ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Γεωργίου πρὸς τὰ μέλη τῆς Ἀδελφότητος τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ

Ἑλληνικὴ κοινότης Λονδίνου.—Τῇ παρελθούσῃ παρασκευῇ ἀφίκετο ἐξ Ἀλεξανδρείας ὁ πανοσιολογ. ἀρχιμ. κ. Κωνστ. Παγώνης, προϊστάμενος τῆς ἑλληνικῆς ἐν Λονδίνῳ κοινότητος καὶ τῇ δευτέρᾳ ἀνεχώρησεν εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ, προπεμφθεὶς ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ ὑπὸ τοῦ ἱερολ. δευτερεύοντος κ. Ἀθηναγόρα.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΟΛΑΚΙΔΗΣ

Ἑβδομηκοντούτης περίπου ἀπεβίωσε χθὲς καὶ κηδεύεται σήμερον ὁ ἄλλοτε διαγγελεὺς τῶν Πατριαρχείων παρὰ τῇ Ὑψηλῇ Πύλῃ **Δημήτριος Τσολακίδης**, ὑπηρετήσας δωδεκαετίαν (1874—78) καὶ 1894—1903) καὶ ἔκτοτε συνταξιοῦχος. Διδαχθεὶς τὰ πρῶτα γράμματα ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ἀοιδίμου πατριάρχου Γερμανοῦ τοῦ ἀπὸ Δέρκων, ἐπεδόθη, κατ' ἐπίμονον ἐκείνου προτροπήν, εἰς σπουδὴν τῆς ἀρμενικῆς γλώσσης, ἣν ἐξέμαθεν ἄριστα. Μεταφράσας εἰς τὴν ἑλληνικὴν τὴν κατ' ἀρμενίους θείαν καὶ ἱερὰν Λειτουργίαν καὶ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ ἁγίου βαπτίσματος, εἰργάζετο, κατὰ τὸ ἐνόν, πρὸς ἄρσιν τῆς μεταξὺ τῶν γρηγοριανῶν ἀρμενίων καὶ τῶν ὀρθοδόξων ψυχρότητος.—Τὰς ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ πρὸς Κύριον μεταστάντος πατριαρχικὰς εὐχὰς ἡρμήνευσε τοῖς πενθοῦσιν αὐτοῦ τέκνοις καὶ συγγενέσιν ὁ ἱερολ. τριτεύων κ. Χρυσόστομος.

Οὐδὲν φύλλον τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἀπολεσθὲν ἀναπληροῦται δωρεάν, ἀλλ' ἐπὶ καταβολῇ 40 παράδων διὰ τὸ ὀκτασέλιδον καὶ 60 παράδων διὰ τὸ δωδεκασέλιδον τεῦχος.

ΘΛΙΒΕΡΑΝ ΕΙΚΟΝΑ. παρέχει τῆς ἐν τῇ κατὰ Χάλκην Θεολογικῇ Σχολῇ καταστάσεως ὁ «Ταχυδρόμος» τῆς παρελθούσης τρίτης. Ἡ εἰκὼν ἐμεγεθύνθη λίαν καὶ, ἵνα μεταχειρισθῶμεν αὐτὴν τοῦ συναδέλφου τὴν λέξιν, ἐγιγαντώθη εἰς βαθμὸν παριστῶνται ἥκιστα μορφωτικὴν διὰ τοὺς ἐν τῇ σχολῇ σπουδάζοντας τὴν πολιτείαν τῶν διδασκάλων, οἵτινες παριστῶνται ὡς οὔτε ἀνεχόμενοι ἀλλήλους, οὔτε ἀγαπῶντες, οὔτε προσαγορεύοντες. Τὸ παράδοξον ὅτι ἐν τῷ ἄρθρῳ ἀναφέρονται συγκρούσεις διδασκάλων παλαιῶν καὶ νέων καὶ διευθυντῶν ἔτι **συγκρούσεις**, οὐ μόνον νέων πρὸς παλαιοὺς, ἀλλὰ καὶ **τεθνεώτων πρὸς ζῶντας**.—Ἐὰν ὑπάρχῃ φυλλάς τις ἐν Αἰγύπτῳ ἐκδοθεῖσα τύποις ἐπ' ὀνόματι ἑνὸς τῶν ἀειμνήστων τῆς σχολῆς διευθυντῶν, ἣν φυλλάδα ἄγνωστόν ἐστι κατὰ πόσον ὁ ἐκδότης αὐτῆς ἀφῆκεν ἀλώβητον, ἧς ἀγνοοῦμεν κατὰ πόσον ἀφῆκε τὸ ἀρχικὸν κείμενον ἀπαραποίητον, οὐδὲν πταίουσι διὰ τὴν ἔκδοσιν αὐτῆς οἱ σήμερον διευθυνταὶ, οἱ σήμερον διδάσκοντες, ἢ οἱοιδήποτε κληρικοὶ, οὔτε δυνατὸν ἡ φυλλὰς αὐτὴ νὰ προκαλέσῃ διακοπὴν προσαγορεύσεων καὶ χαιρετισμῶν καὶ σχέσεων μεταξὺ διδασκάλων καὶ διευθυντῶν καὶ μάλιστα νεκρῶν πρὸς ζῶντας!! Ἐὰν δὲ ὑπάρχῃ ἐκδεδομένον ἕτερον φυλλάδιον εἰς ἀναίρεσιν τοῦ λοιδόρου φυλλαδίου τοῦ ἐξ Ἀλεξανδρείας, διατὶ παριστῶνται τὰ πράγματα τόσον θλιβερῶς, ὥστε νὰ πιστευθῇ ὅτι τό τε μορφωτικὸν καὶ τὸ παιδευτικὸν ἔργον τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἀποτυγχάνει; Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης ἐργάζεται, οἱ καθηγηταὶ διδάσκουσι μετ' ἐπιμελείας, ὁ διευθυντὴς ἀπολαύει, καθὸ τοιοῦτος καὶ καθὸ ἀρχιερεὺς, τῆς εὐλαβείας, ἣν εἰς αὐτὸν ὀφείλουσιν οἱ κληρικοὶ καὶ οἱ λαϊκοὶ νὰ προσφέρωσιν, οἱ δὲ ἱεροσπουδασταὶ ἀκολουθοῦσι τὰ μαθήματα αὐτῶν, ἀγαπῶντες καὶ τιμῶντες ἀλλήλους ὡς ἀγαπῶσι καὶ τοὺς διδασκάλους αὐτῶν, οἵτινες καὶ ἐξ ἀγωγῆς καὶ ἕνεκα παιδεύσεως βασίμου γινώσκουσι τὸ καθῆκον αὐτῶν, τὸ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Γένος, βεβαίως ὅσον γινώσκουσι καὶ οἱ συντάκται τοῦ «Ταχυδρόμου».

ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ ΕΙΔΗΣΙΣ ΕΚ ΚΥΠΡΟΥ διεβιβάσθη σήμερον τηλεγραφικῶς εἰς τὰ Πατριαρχεῖα. Οἱ πανιερ. μητροπολῖται Κυρηνείας καὶ Κιτίου, ἔχοντες καὶ τὴν τῶν λοιπῶν μελῶν τῆς ἱερᾶς Συνόδου συγκατάθεσιν, ἐπιθυμοῦντες δὲ καὶ νὰ τεθῇ τέρμα εἰς τὴν ἀπὸ ἑπταετίας ἐπικρατοῦσαν ἐν Κύπρῳ λυπηρὰν κατάστασιν, ἀπετάθησαν πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν καὶ τὰς τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τῶν Ἱεροσολύμων, ἐπικαλούμενοι τὴν ἀδελφικὴν αὐτῶν ἀντίληψιν καὶ προστασίαν πρὸς διευθέτησιν τοῦ ζητήματος τῆς ἐκλογῆς τοῦ μέλλοντος ἀρχιεπισκόπου Κύπρου.

Αἱ εὐχαὶ τῶν ποθούντων τὴν ἐπάνοδον γαλήνης ἐν τῇ παλαιφάτῳ ἀποστολικῇ τοῦ ἱεροῦ Βαρνάβᾳ Ἐκκλησίᾳ εἰσηκούσθησαν· ἡ πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν εἰρήνην ἀγάπη καὶ στοργὴ τῶν ἀνωτέρων λειτουργῶν τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας ἀπεδείχθη διὰ τοῦ τηλεγραφήματος τούτου. Εὐχόμεσα νὰ δοθῇ ταχέως ἡ λύσις εἰς τὸ ἀρχιεπισκοπικὸν ζήτημα.

Ἡ Μ. Ἐκκλησία ἀπήντησεν εἰς τὸ τηλεγράφημα τῶν δύο πανιερ. μητροπολιτῶν τὰ δέοντα.

ΕΥΣΕΒΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ

Πρὸς ἀνακούφισιν τῆς ὑλικῆς κακοδαιμονίας, εἰς ἣν περιῆλθον ἕνεκα τῆς βουλγαρικῆς μισαδελφίας οἱ ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ ὀρθόδοξοι ὁμογενεῖς, ἐξακολουθοῦσιν ἀποστέλλωσι συνδρομὰς οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ Ἕλληνες τεκμηριοῦντες οὕτως ἀδελφικῆς συμπαθείας αἰσθήματα, ἅτινα κατὰ τὰς ἐπικειμένας ἑορτὰς ὀφείλομεν νὰ ἐπιδείξωμεν πάντες.

Προτάττομεν τὴν εὐλογημένην ἐνορίαν **Βεβεκίου**, πέμψασαν νῦν 788 γρόσια—Ἐπαινοῦντες αὐτὴν εὐλόγως συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἐπαίνους πάντων τὰς φιλοτίμους καὶ φιλανθρώπους ἑλληνικὰς κοινότητας **Ἀδάνων**, πέμψασαν 3492 γρόσια—**Ἀδὰ-Παζὰρ**, ἀποστείλασαν 3240—**Βελβενδοῦ** τῆς ἐπαρχίας Σερβίων καὶ Κοζάνης 540—**Δοβρᾶς (Ζαγορίου)** τῶν Ἰωαννίνων 1620 μόνον ὑπὲρ τῶν ἐξ Ἀγχιάλου προσφύγων—**Ἴμβρου** 2016—**Νικομηδείας (τὸ δεύτερον)** 638—καὶ τὸν ἐν **Καταφυγίῳ** τῆς ἐπαρχίας Σερβίων καὶ Κοζάνης **ἰατρὸν κ. Παπαδόπουλον** ἀποστείλαντα 216 γρόσια. Ὁ Θεὸς τοῦ ἐλέους **εὐλογείη** τὰ ἔργα τῶν ἐλεούντων τὸν πάσχοντα.

Ἡγούμενοι χρηματίσαντες ἐν τῇ ἐν Θεσπρωτίᾳ σταυροπηγιακῇ μονῇ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τῆς ἐν τῷ Γηρομερίῳ

1310—1340 **Ὁ ὅσιος Νεῖλος ὁ Ἱεριχιώτης**[1] ὁ ἱδρυτὴς τῆς μονῆς.

1340—1370 **Ἡσαΐας** ἱερομόναχος, ὃν διὰ τῆς διαθήκης ὁ Νεῖλος ἀφῆκε διάδοχον

1500—1540 Γρηγόριος ἱερομόναχος εὐνοούμενος τοῦ πατριάρχου Ἱερεμίου Α΄, οὗτινος σώζεται σιγίλλιον (1533) τὸ καὶ ἀρχαιότερον τῶν σωζομένων, καθ' ὃ ὁ Γρηγόριος ἀναφέρεται καὶ ἱδρυτὴς τῆς μονῆς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου προσανατεθείσης εἰς τὴν τοῦ Γηρομερίου.

1568 Ζαχαρίας ἱερεύς, κατὰ τὴν ἀνακαίνισιν τῆς μονῆς.

1620—1645 **Χρύσανθος ἀρχιερεύς,** ἀναφερόμενος ἐν ἱλιαμίῳ τοῦ μεκχεμὲ Μαζαρεκίου τῷ 1049 (τουρκιστί).

1665—1685 **Παρθένιος ἀρχιερεύς,** ἐζωγραφημένος ἐν τῇ ναῷ τῆς μονῆς.

1740—1755 Χριστοφόρος ἱερομόναχος, χρηματίσας πρότερον ἐπιστάτης καὶ οἰκονόμος εἰς τὸ κατὰ τὸ Ξηρομέριον ἰδιόκτητον χωρίον τῆς μονῆς Μαγούλα.

1755—1760 Δανιὴλ ἱερομόναχος ἐκ Πλησιβίτσης.

1760—1775 Ἰωάννης ἱερεύς.

1775—1786 **Βενέδικτος ἀρχιερεύς,** ἀναφερόμενος ἐν ἱλιαμίῳ τοῦ μεχκεμὲ Μαζαρεκίου τοῦ 1202 (τουρκιστί).

1800—1803 **Σαμουὴλ ἐπίσκοπος Γηρομερίου,** μεθ' ὃν ἡ ἐπισκοπὴ προσηρτήθη εἰς τὴν τῆς Παραμυθίας τὸ α΄ 1803—1809.

1801—1803 Ἰωάννης ἱερεύς· τὸ β΄.

1803—1819 Ἰωαννίκιος ἱερομόναχος, ἐπωνυμούμενος Τσικούγιας ἐκ Τσαμαντᾶ, συνηγουμενεύων μέχρι τοῦ 1819 μετὰ τοῦ ἀνωτέρω ἱερέως Ἰωάννου. Ἐπὶ τῆς ἡγουμενείας τοῦ Ἰωαννικίου τῷ 1809 ἀπεσπάσθησαν ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπον Παραμυθίας τὰ χωρία τῆς μονῆς.

1819—1839 Ἀγάπιος ἱερομόναχος ἐκ Σαγιάδος.

1839—1854 Κοσμᾶς ἱερομόναχος ἐκ τοῦ χωρίου Γολᾶς τὸ α΄.

1854—1856 Προκόπιος ἱερομόναχος ἐκ Μάλτεπε Κωνσταντινουπόλεως.

1856—1866 Κοσμᾶς ἱερομόναχος τὸ β΄. Ἐπὶ τῆς 6΄ ἡγουμενείας τούτου τὰ χωρία τῆς μονῆς προσηρτήθησαν τὸ β΄ εἰς τὴν ἐπισκοπὴν Παραμυθίας.

1866—1892 Ἀρχιμανδρίτης Παρθένιος ἐκ Πωγωνίου τῆς ἐπαρχίος Δρυϊνουπόλεως. Ἐπὶ τῆς ἡγουμενείας τούτου ἀπεσπάσθησαν τὸ β΄ τὰ χωρία τῆς μονῆς ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπον Παραμυθίας.

1892—1900 Ἀρχιμανδρίτης Ἀγαθάγγελος, χῖος τὴν καταγωγὴν, γέννημα καὶ θρέμμα Βαφεοχωρίου Κωνσταντινουπόλεως. Ἐπὶ τῆς ἡγουμενείας τούτου, τῷ 1895, τὰ χωρία τῆς μονῆς προσηρτήθησαν τὸ γ΄ εἰς τὴν μητρόπολιν Παραμυθίας.

1900 Ἐπιστάτης ἀρχιμανδρίτης Βασίλειος Στεφάνου ἐκ Μουρσίων.

1901 Ἀρχιμανδρίτης Λεόντιος ἐπιστάτης, ἐκ Κοντοσκαλίου Κωνσταντινουπόλεως,

1901 Ἀρχιμανδρίτης Φιλόθεος Γεωργιάδης, ἐκ Παραμυθίας, τέως ἡγούμενος τῆς σταυροπηγιακῆς μονῆς ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.

† Ἀρχιμ. ΦΙΛΟΘΕΟΣ

[1] Ἱεριχιώτης κατὰ κακὴν ἀντίληψιν ἀντὶ Ἐρικιώτης συμφώνως τῇ διατριβῇ τοῦ σεβασμ. Ἀμασείας κ. Ἀνθίμου

Ο ΡΥΘΜΟΣ

ἐν τῇ παρασημαντικῇ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς

Α΄.

§ 1.

Μετὰ τοῦ τελευταίου φύλλου τῆς ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένης ἀξιολόγου Μουσικῆς ἐφημερίδος «Φόρμιγγος» ἐλάβομεν καὶ μουσικὸν Παράρτημα αὐτῆς, περιέχον Πολυέλεον ἐν ἐπικεφαλίδι τοῦ ὁποίου φέρονται τὰ ἑξῆς:

«Πολυέλεος

Μελοποιηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου μουσικοδιδασκάλου Ὀνουφρίου τοῦ Βυζαντίου, διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ὅτε γίνεται καὶ ἀνάμνησις τῆς φοβερᾶς τοῦ σεισμοῦ ἀπειλῆς.

Ἐκδίδεται ὑπὸ Κ. Α. Ψάχου

Ἦχος

Ρυθμὸς τετράσημος μετ' ἐξαιρέσεων σημειουμένων ἐν τῷ μεταξὺ δι' ἀριθμῶν»

§ 2.

Ἐν λιτῇ μελέτῃ ἡμῶν περὶ τοῦ λίαν περισπουδάστου θέματος τοῦ ρυθμοῦ ἐν σχέσει πρὸς τὸν χρόνον καὶ τὴν παρασημαντικὴν τῆς ἡμετέρας ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς[1], καταλήγομεν εἰς τὸ ἑπόμενον συμπέρασμα.

1) Ὅτι τὸ κατὰ παράδοσιν ἄχρι σήμερον κρατοῦν σύστημα ἔν τε τῇ διδασκαλίᾳ καὶ τῇ ἐκτελέσει τῆς ἡμετέρας ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, εἶνε τὸ μετὰ χρόνου, ὡς ὁρίζεται οὗτος ἐν τῷ Μ. Θεωρητικῷ τοῦ Χρυσάνθου καὶ τοῖς λοιποῖς Θεωρητικοῖς.

2) Ὅτι ἡ σημασία, ἡ ἔννοια καὶ ὁ συνδυασμὸς τῶν μουσικῶν χαρακτήρων τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν μουσικῆς, ὡς καὶ οἱ περὶ αὐτῶν κανόνες, ἀποκλείουσι πᾶσαν ἰδέαν περὶ ρυθμοῦ, ἰδιάζοντος εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν μουσικήν.

3) Ὅτι ρυθμός, ρυθμικοὶ πόδες, πάθη τοῦ ρυθμοῦ, ἢ χρονικοὶ παλμοὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς, εἰσὶ ξένα καὶ ἄγνωστα ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῇ ἡμῶν μουσικῇ· καὶ

4) Ὅτι συνεπῶς πᾶς περὶ ρυθμοῦ καὶ ρυθμικῶν ποδῶν λόγος καὶ πᾶσα ἀπόπειρα πρὸς περιβολὴν ρυθμοῦ, ἰδιάζοντος τῇ εὐρωπαϊκῇ μουσικῇ, καὶ διαίρεσιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡμῶν ἀσμάτων εἰς ρυθμικοὺς πόδας, ὡς ἀπό **δύο περίπου δεκαετηρίδων** παρατηρεῖται ἔν τισι μουσικαῖς ἐκδόσεσιν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ παρασημαντικῇ, ἐναντίον τῶν ρητῶν κανόνων τοῦ θεωρητικοῦ, δὲν δύνανται νὰ ἔχωσιν ὀρθὴν βάσιν.

Τοιοῦτον ὑπῆρξε τὸ συμπέρασμα ἡμῶν ἐπὶ τοῦ προειρημένου θέματος.

§ 3.

Διὰ τοῦτο σφόδρα ἐξενίσθημεν, ἰδόντες ρυθμὸν τετράσημον, ρυθμικοὺς πόδας, δισήμους καὶ τρισήμους, ν' ἀναμιγνύωνται εἰς μελοποίημα τοῦ μουσικοδιδασκάλου Ὀνουφρίου, συναριθμουμένου ἐν τοῖς μακαριστοῖς ἀπὸ τοῦ 1872.

§ 4.

Ἐν πάσῃ περιστάσει δέ, γνώμονα καὶ κανόνα ἔχοντες ἐν ταῖς μελέταις ἡμῶν, τὴν ἐπιφύλαξιν καὶ τὴν ἔρευναν κατὰ τὸ ἐνὸν χάριν μείζονος διευκρινίσεως καὶ διαφωτίσεως, προσεκαλέσαμεν τὸν υἱὸν τοῦ ἀειμνήστου Ὀνουφρίου α' ψάλτην τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ταταούλων κ. Τιμολέοντα, παρ' οὗ ἐζητήσαμεν πληροφορίας, ἂν ἐδιδάχθη ρυθμὸν παρὰ τοῦ μακαρίτου πατρὸς καὶ διδασκάλου του ἐν τῇ θεωρίᾳ τῆς μουσικῆς, ἢ τῇ πράξει· ἡ ἀπάντησίς του ἦν ὅτι οὔτε τὴν λέξιν ρυθμὸς ἤκουσε παρὰ τοῦ πατρός του· Τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν ἐλάβομεν καὶ παρὰ τοῦ β' ψάλτου κ. Χρήστου Πασχάλη, εἰπόντος, ὅτι οὔτε παρὰ τοῦ ἀοιδίμου διδασκάλου του Γ. Ραιδεστηνοῦ Πρωτοψάλτου, οὔτε παρὰ τῶν ἀειμνήστων μουσικοδιδασκάλων καὶ διασήμωνιεροψαλτῶν Γ. Σκαντεκκλησιώτου καὶ Νικολάου Ἰωαννίδου, μεθ' ὧνἐπὶ πολλὰ ἔτη συνέψαλλεν ὡς ἀριστερὸς ἱεροψάλτης, ἤκουσέ ποτε τι περὶ ρυθμοῦ[1].

§ 5.

Πρὸς τούτοις λόγου γενομένου, περὶ μουσικῶν χειρογράφων τοῦ Ὀνουφρίου, ὁ κ. Τιμολέων μοὶ ἐπληροφόρησεν ὅτι πλεῖστα τοιαῦτα κατέχει ἡ οἰκογένεια τοῦ μακαρίτου ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ὀλίγιστα δὲ οὗτος, ἅτινα καὶ μοὶ προσήγαγε[2].

Μεταξὺ τούτων ἀνελπίστως, κατὰ καλὴν τύχην, εὑρίσκεται καὶ ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος Πολυελεος[3].

§ 6.

Οὕτω δὲ διὰ τῆς παραθέσεως καὶ ἀντιπαραβολῆς τῶν ὑπαρχουσῶν παραλλαγῶν μεταξὺ τῶν δύο Πολυελέων, πολλὰ τὰ φωτεινὰ καὶ διδακτικὰ δύνανται νὰ προκύψωσι. Διὸ καὶ προβαίνομεν εἰς ταύτην.

---

1. Ἴδε παράρτημα «Ἐκκλ. Ἀληθείας» τεῦχος τρίτον 1900 σελ. 61—87.

1. Καὶ ἡμεῖς οὐδὲν ἠκούσαμεν περὶ ρυθμοῦ, νὰ εἴπῃ ποτὲ ὁ ἀείμνηστος μουσικοδιδάσκαλος ἡμῶν Κωνσταντῖνος Σαββόπουλος, πρῶτος δομέστικος τῶν Πατριαρχείων· ἐκμετρήσας τὸ ζῆν ἐν ἔτει 1882.

2. Ἐν τῷ ἐπικηδείῳ τοῦ ἀειμνήστου Ὀνουφρίου, ὃν ἐξεφώνησεν ὁ δεξιὸς βιογράφος Κωνσταντίου τοῦ ἀπὸ Σιναίου, ὁ ἀοίδιμος, διδάσκαλος Θ. Ἀριστοκλῆς κοσμῶν τότε καὶ τὸν ἀριστερὸν χορὸν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ταταούλων, ἀναφέρεται ὅτι ὁ Ὀνούφριος «ἡ ἡδύφωνος ἀηδὼν τῆς μουσικῆς καὶ ὁ μουσικὸς τέττιξ τῆς Ἐκκλησίας» «ἐμελοποίησε πολλὰ καὶ καλὰ Ἐκκλησιαστικά τε καὶ ἐξωτερικὰ ἄσματα τῶν ὁποίων τινὰ μὲν εἶδον τὸ τοῦ τύπου φῶς, τὰ πλεῖστα ὅμως ἐν χειρογράφοις μένουσι».

3. Τούτῳ προτάσσεται «ἐστιχουργήθη παρὰ τοῦ Πρεσλάβας Βενιαμὶν καὶ ἐμελοποιήθη ὑπὸ Ὀνουφρίου Βυζαντίου».

§ 7.

Πολυέλεος Ὀνουφρίου

| Ὁ δημοσιευθεὶς ἐν τῷ παραρτήματι τῆς «Φόρμιγγος» | | | | | Ἐν τῷ χειρογράφῳ | | | | |

οἱ δίσημοι καὶ οἱ τρίσημοι ρυθμικοὶ πόδες καὶ ἡ γραφή, οὐχ ἧττον πρὸς μείζονα διασάφησιν τῆς διαφορᾶς, παρετέθησαν ἀφ' ἑνὸς μὲν καὶ αἱ Διέσεις καὶ Ὑφέσεις, ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ αἱ Μαρτυρίαι.

(ἀκολουθεῖ)

† Ὁ Παμφίλου ΜΕΛΙΣΣΗΝΟΣ

ΠΕΤΡΟΥ ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΟΣ ΕΡΓΟΝ*

§ 3. Οὐκ ἐν τῇ τῶν σιτίων ἀποχῇ μόνον τὴν νηστείαν φαμὲν ὁρίζεσθαι, ὦ ἱερώτατον καὶ θειότατον ἄθροισμα, οὐδ' ἐν τῇ τῆς γαστρὸς θλίψει τοσοῦτον καὶ τῷ ὑποπιεσμῷ τῆς σαρκὸς γνωρίζεσθαι τὴν ἐγκράτειαν· καλὰ μὲν γὰρ καὶ ταῦτα καθ' ἑαυτὰ θεωρούμενα καὶ τῷ πρὸς ἄσκησιν βίῳ πολλὴν καὶ μεγίστην παρεχόμενα τὴν ροπήν, πλὴν οὐκ ἐν τούτοις μόνοις ἡμῖν ἥ τε τῶν στεφάνων λαμπρότης πλέκεται καὶ τὸ βασιλικὸν ἐξυφαίνεται περιβόλαιον, εἰμὴ καὶ τὸν ἄλλον βίον εὐσεβείᾳ πρέποντα προσκτησόμεθα, καὶ τὸν ἡγεμόνα νοῦν [οὕτω] τῶν αἰσθήσεων ἐπιστήσομεν ὥστε μὴ ἀποφέρεσθαι τῆς εὐθείας ἀλλὰ τῷ ἰθυτενεῖ χαλιναγωγεῖσθαι τοῦ λόγου καὶ λίαν ἐπιστημόνως φέρεσθαι καὶ ρυθμίζεσθαι. Καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῆς μουσικῆς ἁρμονίας ἅπας ὁ ρυθμὸς φθείρεται μιᾶς τῶν χορδῶν ὑφεστώσης καὶ τὴν ἀνάλογον τάσιν μὴ δεξαμένης, οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν αἰσθητικῶν [τελεσι]ουργεῖται δυνάμεων· μιᾶς γὰρ τούτων παρεγκλιθείσης καὶ τῆς πρὸς τὰ κρείττω ροπῆς ἐκτροπὴν δεξαμένης, ἅπας ὁ τῆς ψυχῆς τόνος ἐκλύεται, καὶ τὴν πρὸς τὸ ἄμουσον καὶ ἀνάρμοστον ἀλλοίωσιν δέχεται· διὰ ταῦτα οὐκ ἐν μόνῃ τῇ τῆς γαστρὸς συστολῇ τὸ τῆς νηστείας καλὸν περιγράφομεν, ἀλλ' ὥσπερ τὴν τροφὴν ἔν τε τῇ πολυκτησίᾳ καὶ τῇ τῶν πλειόνων ἐφέσει καὶ ταῖς ὑπογαστρίοις ὁρμαῖς καὶ ταῖς ἄλλαις ἡδυπαθείαις ὑφισταμένην εὑρίσκομεν, οὕτω καὶ τὸν ἐγκρατῆ βίον ταῖς ἀντιδιαστελλομέναις ταύτῃ δυνάμεσιν οἴδαμεν ἀποτίκτεσθαι καὶ ὅσαις ἐκείνη μηχαναῖς ἀποτροπιάζεται || τοσαύταις αὕτη ταῖς ἐνδείαις εἰσοικίζεται καὶ πλατύνεται, καὶ ἵνα σαφέστερον εἴπω, νηστείας μὲν παρούσης[1] ἅπαν ἀγαθὸν συνεισάγεται καὶ ὁ τῶν ἀρετῶν ἑσμὸς ὡς δεσποίνῃ ταύτῃ πρόσεισιν, [ἡ δὲ κυκ]λοφορικῶς χορεύουσα ἐπιγάννυται καὶ κοσμεῖ τὸν τῆς ψυχῆς θάλαμον ὥσπερ τι θεῖον ἀνάκτορον χρυσῷ καὶ λίθοις ὡραϊσμένον· ταύτης δὲ ἀπούσης οἴχεται πάντα καὶ διαρρεῖ καὶ ὅλωλε καὶ τῇ ἀποφοιτήσει (ὁ κῶδ. ἀποφυτίσει) τῶν ἀρετῶν τῶν κακῶν ἀντεπίεισιν ἡ πληθύς, ὡς σκότος φωτὸς ἀπολείποντος ἢ στέρησις ἀποτρεχούσης τῆς ἕξεως· οὐ γὰρ ἰδία τις ὕπαρξις ὕπεστι τῇ κακίᾳ, οὐδὲ οὐσιώδης ὑπόστασις, ἀλλὰ τῇ τῆς ἀρετῆς μεταβολῇ παμφίσταται καὶ ἡ ἐκείνης μετάβασις ὕλη ταύτῃ καὶ σύστασις γίνεται, καὶ ὥσπερ ἀντιδιαιρεῖται τῷ ὄντι τὸ μὴ ὂν καὶ οὐ καθ' ὑπόστασιν ἀντιδιαστέλλεσθαι ταῦτα φαμέν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνυπαρξίαν ἀντιδιαιρεῖσθαι λέγομεν πρὸς τὴν ὕπαρξιν, οὕτω καὶ τὴν κακίαν τῷ τῆς ἀρετῆς ἀντικαθίστασθαι λόγῳ, οὐ καθ' ἑαυτὴν οὖσαν καὶ φαινομένην ἀλλ' ἐν τῇ ἀπουσίᾳ νοουμένην τοῦ κρείττονος καὶ τῇ τοῦ ἀγαθοῦ μεταβάσει θεωρουμένην, οἷον σκιὰν [ἐν] τῇ ἀναχωρήσει τῆς ἀκτῖνος ἐπισυμβαίνουσαν.

Εἶτα τοιαύτην οὖσαν τὴν κακίαν ποθήσομεν, καὶ καὶ οὐχὶ πόρρω ταύτης ἀποφοιτήσομεν; Οὐκ ἀνθεξόμεθα μᾶλλον τῆς ἀρετῆς, ἧς ὁ καρπὸς πολύχους τε καὶ σωτήριος; Οὐ τὴν ἐγκράτειαν εἰσδεξόμεθα προθυμότερον, ἧς τὸ τέλος ἑκατοστεύουσαν ἔχει τὴν ὄνησιν; Οὐ τὴν νηστείαν ὡς πρόξενον ἀκηράτου τρυφῆς προσκτησόμεθα; Νηστείαν, ἧς καὶ ἡ κλῆσις αἰδέσιμος [καὶ ἡ κτῆσις] ἐπίσημος; Νηστείαν, ἣ πρὸς ἀϋλίαν ἄγει τοὺς τῆς ὕλης ὅλαις ἡνίαις ἀφισταμένους καὶ ἀποτρέχοντας· νηστείαν οὐ τὴν ὅση[1] γαστρὸς θεραπείαν ἀποτίθεται μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐξ ἁπάσης αἰσθήσεως τὸ ἡδύνον καὶ περιττὸν ἀπελαύνουσαν; Εἰ γὰρ τοῦ κόρου μὲν τῶν ἐδωδίμων ἀπέχῃ, τὴν δὲ γλῶσσαν κατὰ τοῦ [πέλας] κινεῖς ὡς νευράν, ποία τῆς νηστείας ἡ ὄνησις; Τί δὲ ταύτης τὸ κέρδος εἰμὴ καὶ ἀκοὴν τοῖς πονηροῖς ἐπάσμασιν ἀποβύεις καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιμύεις πρὸς τὰ τῶν θεαμάτων ἐπιβλαβῆ καὶ ἀνύητα, καὶ τῶν ἄλλων αἰσθήσεων ἑκάστην τῶν προσφόρων αὐταῖς ἀλλοτριοῖς ἡδονῶν; Μέγα μὲν τὸ κέρδος εἴτε διαβιοῦντες προσεκτικώτερον τὸν ἑαυτῶν βίον πρὸς τὸ καλὸν ἀπευθύνομεν καὶ ἀπαρεγκλίτως τὴν στενὴν ὁδεύομεν ἀτραπόν· εἰδ' ὅπερ ἀπείη, ἀδιαφόρως πολιτευόμεθα κατὰ τοὺς ἐν ταῖς τρικυμίαις τὰ ἱστία χαλάσαντας καὶ τῇ φορᾷ ἑαυτοὺς τῶν κυμάτων πιστεύσαντας, δέδοικα μὴ πέτρᾳ τινὶ ὑφάλῳ τὴν ὁλκάδα τῆς ψυχῆς προσαράξαντες ὑποβρύχιον ταύτην ποιήσωμεν· δέδοικα μὴ ὕλην ἑαυτοῖς ἁμαρτημάτων ἐπισωρεύσωμεν τὸ αἰωνίζον πῦρ ὑπεκκαίουσαν· οὐ γὰρ καθ' ἡμᾶς ὁ τῶν ἡμετέρων ψυχῶν πολέμιος || ἀναπέ[πτωκεν] οὐδ' ἑτέραις ἐπικέχηνεν ἀσχολίαις, ἀλλ' ἔργον αὐτῷ διηνεκὲς καὶ ἐπίμονον τὸ

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 135—137.

1. ὁ κῶδ. **οἰκαρούσης** ἴσως· οἰκουρούσης.

1. ὁ κῶδ. ὅσην.

καὶ λόγοις ὑποσκελίζειν καὶ πράξεσι τῶν καταρραθυμούντων ἕκαστον, ὑποφθείρειν καὶ εἰς πέταυρον ᾅδου καὶ βυθὸν ἀπωλείας κατάγειν· [ἀνελωμεν] τοίνυν διὰ προσευχῆς ἀγρύπνου καὶ ἀληθοῦς νηστείας τὰς αὐτοῦ καθ' ἡμῶν ἐνέδρας ἀδρανεστέρας καὶ μηχανὰς καὶ ἀραχνίων νημάτων δι' ἐγρηγόρσεως ἀποδείξωμεν. Μηδεὶς ἡμᾶς ἔρως ὑλικῶν πραγμάτων δεσμοῖς ἀρρήκτοις περισφιγξάτω, μηδεὶς τρόπος ἡδονῆς καταδουλευσάτω. Πᾶσαν ἡμῶν τὴν ἔφεσιν ἐπὶ τὰ θεῖα καὶ μόνιμα μεταθώμεθα, ὅλους ἑαυτοὺς ρυθμίσωμεν πρὸς τὸ βέλτιον, ὅλους πρὸς ἀρετὴν ἀπευθύνωμεν, ἔστω ἡμῶν ὁ βίος ἀεὶ λόγῳ καὶ πράξει τὸ ὑπερέχον ἀποφερόμενος, ὡς τον μὲν διδασκαλίας ὑπόθεσιν εἶναι τοῖς τὴν ἀκοὴν εἰς ἀκρόασιν ὑπανοίγουσι, τὸν δ' ἐπιεικείας τοῖς ὁρῶσι [καὶ] χρηστότητος ὑποτύπωσιν γίνεσθαι.

Δεινὸν ἡ πονηρὰ συνήθεια καὶ δυσέκνιπτον καὶ μᾶλλον τῶν ἄλλων ἐν τῇ γλώσσῃ τὸ ἐνδύναμον ἔχουσα καὶ δι' αὐτῆς ὡς διά τινος τόξου, τὰς ἐχεπευκεῖς καὶ πικρὰς κατὰ τῶν πέλας ἀφιεῖσα βολάς· [ἣν καὶ] ὁ θεοπάτωρ ἐκκλίνων Δαβὶδ φυλακὴν ἐπιτεθῆναι τῷ στόματι καὶ θύραν περιοχῆς περὶ τὰ χείλη ἐπεύχεται· τῇ δ' εὐχῇ ταύτῃ προστίθησι τὸ μηδὲ λόγοις πονηρίας τὴν καρδίαν ἀπατηθῆναι· διὰ μὲν τῶν προτέρων ἀσφαλιζόμενος τὰ ἐκτὸς καὶ κλεῖδα τοῖς χείλεσιν ἐπιβάλλων ὡς ἂν μὴ λόγος ἐκ τούτων ἐξίτηλος καὶ πολέμιος ἐξιὼν δεινὸν τοῖς ἔνδον ὄλεθρον ἐμποιήσῃ· διὰ δὲ τῶν δευτέρων καὶ αὐτὴν τὴν ρίζαν τῶν πονηρῶν ἐννοιῶν ἐκτίλλων προθέλυμνον, αἱ φύονται μὲν ἐξ αὐτῆς τῆς καρδίας ἀπρεπῶν καταβαλλομένων σπερμάτων, εἰδοποιούμεναι δὲ καὶ αὐξόμεναι καὶ διὰ γλώττης ὡς δι' ὀχήματος ἐκφερόμεναι δυσειδῆ τὰ ἔκγονα ἐναποτίκτειν εἰώθασι· ταύτην οὖν ἐθίσωμεν μὴ ληρωδεῖν τὰ ἀπόφημα, μηδὲ ἀχαλίνωτον εἶναι καὶ ἀκρατῆ κατὰ τῶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ πηλοῦ τε καὶ κράματος, μηδὲ περιεργότερον ἐξερευνᾶν καὶ πολυπραγμονεῖν τὰ ἀλλότρια, δέον ἕκαστον τὰ οἰκεῖα μᾶλλον μόνα σκοπεῖν καὶ τὸν ἡγεμόνα νοῦν ἐξεταστὴν τῶν βεβιωμένων ἐφιστᾶν ἀκριβέστατον πρὶν ἢ τὴν ἡμέραν ἐπιστῆναι [Κυρίου τὴν] μεγάλην, καθ' ἣν ἅπαν μὴ καλὸν || [κρίνεται] νόημα καὶ πᾶσα πρᾶξις ἐπισφαλὴς πυρὶ δοκιμάζεται. Ὅτι δὲ δεινὸν ἡ διὰ γλώττης συνήθεια καὶ ἀπ' αὐτῶν τῶν γραφικῶν ῥημάτων μαθήσεσθε. «Πολλοὶ ἔπεσον, φησίν, ἀπὸ μαχαίρας ἀλλ' οὐ τοσοῦτοι ὅσοι ἀπὸ γλώσσης[1]» καὶ «Οὐ τὰ εἰσερχόμενα κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον ἀλλὰ τὰ ἐξερχόμενα ἐκ τοῦ στόματος»[2]· καὶ Ὀλίσθημα ἀπὸ ἐδάφους ἢ ὀλίσθημα ἀπὸ γλώττης[1]» καὶ «Τίς δώσει ἐπὶ τῶν χειλέων μου σφραγῖδα πανοῦργον[2]» καὶ «Ποίησον τῷ στόματί σου θύραν καὶ μοχλόν[3]»· καὶ «ζυγὸν καὶ σταθμὸν ποίησον τῇ γλώσσῃ σου[4]» καὶ «Βολὶς τιτρώσκουσα ἡ γλῶσσα αὐτῶν· δόλια τὰ ῥήματα τοῦ στόματος αὐτῶν· τῷ πλησίον αὐτοῦ λαλεῖ εἰρηνικὰ καὶ ἐν αὐτῷ ἔχει τὴν ἔχθραν[5]»· τοσούτων οὖν καὶ τηλικούτων παραινέσεων προκειμένων, μηδαμῶς ἀνεξώμεθα τῇ τῆς γλώττης καταδουλοῦσθαι θρασύτητι, μηδὲ λοιδορίαις καὶ προπετείαις καὶ ἰταμότησι μακρολογίαις τε καὶ λέσχαις καὶ ὕβρεσιν, ὧν ἁπάντων ἡ γλῶσσα διάκονος, τὰς ἑαυτῶν καταχραίνειν ψυχὰς ἐπειγώμεθα· μηδὲ ὅρκοις, τὸ πάνδεινον καὶ παγχάλεπον, ἐν εἰκαιολογίαις ὡς ἔτυχε χρώμεθα ἐπὶ κενοῖς καὶ ματαίοις τὸ θεῖον παῤῥιπτοῦντες ὄνομα καὶ κατάγοντες τὸ πάσης ἀσυγκρίτως ὑπερκείμενον φύσεως. Ἀλλ' ἐνταῦθα τοῦ λόγου γενόμενος καὶ ὅρκου ἐπιμνησθεὶς μικρὸν τῇ περὶ τούτου παραινέσει ἐνδιατρίψαι προείρημαι.

(ἕπεται συνέχεια)

1. Σειρὰχ ΚΗ', 18.
2. Ματθ. ΙΕ', 2.

1. Σειρ. Κ', 18.
2. αὐτ. ΚΒ', 27.
3. αὐτ. ΚΗ', 25.
4. Αὐτ.
5. Ἱερεμ. Θ', 8.

ΟΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ ΛΟΓΙΟΙ

Ἐργασίαι αὐτῶν, Ἐπιστημονικὸς βίος, Γεωγραφία, Ἱστορία, Παλαιογραφία, Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία· καὶ οἱ τῶν κλάδων τούτων ἀντιπρόσωποι ἐν Ἀθήναις

§ 31

Ἀλλ' ὁ λόγος νῦν στρέφεται πρὸς τὸν κ. **Δ. Κυριακοῦ,** τὸν ἐν τῷ Ε. Πανεπιστημίῳ καθηγητὴν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας καὶ τῆς Θεολογίας.

Ὁ κ. Δ. Κυριακοῦ δημοσιεύων τὴν τρίτομον **«Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν»** (1898) καὶ αὐτὸς ἀνέλεγκτος μένων, διότι οὐαὶ τῷ ἐλέγχοντι, — ποῖος θὰ ἠδύνατο νὰ πατήσῃ τὸν οὐδὸν τοῦ Πανεπιστημίου ἢ νὰ μείνῃ ἐν Ἀθήναις ἔν τινι Γυμνασίῳ ἀνεγνωρισμένῳ, πῶς; — προέβη εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ συγγράμματος αὐτοῦ οὐχὶ ὡς ἐπιστήμων σοβαρὸς καὶ τὴν φρένα βαρὺς, ἀλλ' ὡς ἁπλοῦς συντάκτης ἡμερησίου φύλλου. Ἔχων ὑπ' ὄψιν τὸ εὔσπλαγχνον ἑλληνικὸν δη-

μόσιον συνέλεξε, συνέρραψεν, ἐξετύπωσε τὸ ἔργον τοῦτο ἀναγκαιότατον διὰ πάντα ἕλληνα ὀρθόδοξον χριστιανὸν καὶ παρέδωκε τῷ κοινῷ, κατά τινα τύπον, ὃν δὲν εὑρίσκομεν ἡμεῖς κατάλληλον λέξιν, ἵνα ἐξονομάσωμεν.

Οἴησις δεινὴ ἐν τῷ γράφειν καὶ λέγειν καὶ περιφρόνησις πρὸς τὴν ἐπιστήμην καὶ τὸ δημόσιον, ὅπερ ἐδικαιοῦτο παρὰ καθηγητοῦ Πανεπιστημίου πλουτοῦντος τόν τε χρόνον, τάς τε βιβλιοθήκας καὶ τὸ χρῆμα, ἵν' ἀναμένῃ ἔργον κλασικὸν, ὅπως ὁδηγῆται εἰς βιβλία εἰδικὰ, οὐχὶ ὡς ἐκεῖνα, ἅτινα στερεοτύπως ἀπαντῶσιν ἐν παντὶ κεφαλαίῳ, ἐπιδείξεως χάριν. Ἀμέλεια φανερὰ ἐν τοῖς γραφομένοις σχεδὸν ὅλοις· οὔτε σύστημα περὶ τὰς παραπομπὰς πλὴν τῶν εἰς τὸ προχειρότερον βιβλίον τοῦ μακαρίτου Παπαρρηγοπούλου, οὔτε περὶ τὴν ὀνοματολογίαν τῶν κυρίων ὀνομάτων, ἢ τῶν ὀνομάτων τῶν πόλεων, οὔτε προσοχὴ περὶ τὴν ἀνάπτυξιν μερῶν, ἐν οἷς ἀνεμένοντο ὀλίγαι ἔτι σειραὶ διασαφητικαὶ τοῦ διαπραγματευομένου θέματος—διότι τὸ βιβλίον βεβαίως δὲν εἶναι μόνον προωρισμένον διὰ τὸν καθηγητὴν ἐν Ἀθήναις— οὔτε αὐστηρότης περὶ τὴν χρονολογίαν, πανταχοῦ δὲ ἐλλείψεις καὶ σφάλματα μνήμης ἢ τυπογραφίας συγγνωστὰ κατ' ἐπιείκειαν μόνον ἐν ἐκδόσεσι σχολικαῖς ἢ ἡμερησίαις, μὴ ὑποβαλλομέναις εἰς ἐξέλεγξιν αὐστηρὰν ἢ ἀναβολὴν καὶ μιᾶς ἔστω ἡμέρας πρὸς ἔρευναν. Τὸ ἔργον βεβαίως τοῦ κ. Κυριακοῦ δὲν περιέμενεν ὁ ἐκδότης καθ' ἑκάστην ἵνα ἐκτυπῶται κατὰ τυπογραφικὸν φύλλον, ὡς τὰ ἡμέτερα ἢ τὰ **Λεξικὰ Βουτυρᾶ** κτλ. ἐνταῦθα, διότι ὁ κ. Κ. εἶχεν ὅλην τὴν ἀπαιτουμένην ἄδειαν καὶ ἄνεσιν πρὸς ἐργασίαν.

Καὶ οὕτως ἔχον τὸ ἔργον κοσμεῖ χάρτης ἔκτακτος χείρονος ποιότητος ὡς τὰ διδακτικὰ βιβλία καὶ αὐτὰ τὰ ἐπιβεβλημένα ἐν Ἑλλάδι, τύπος δὲ κοινότατος καὶ προστυχούσης φιλοκαλίας ἐπανθεῖ δὲ τιμὴ ἐκ διαμέτρου ἀντίθετος πρὸς τὰ ὀφθαλμοφανῆ ταῦτα τοῦ ἔργου προσόντα καὶ πρὸς τὴν εὐσεβόφρονα πρόθεσιν τῆς **Εὐσεβοῦς Κυρίας,** ἧς ταῖς ἀδραῖς δαπάναις ἐξετυπώθη. (φράγκ. 22 χρ.).

Ἡ χαρὰ ἡμῶν παρακολουθησάντων ἄλλοτε ἀπ' αὐτῆς τῆς σοφῆς διδασκαλίας τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου ἁγίου Νικομηδείας κ. Φιλοθέου μαθήματα Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τοῦ βιβλίου τούτου ἐμετριάσθη ἅμα τῇ πρώτῃ τοῦ βιβλίου παραλαβῇ, ἡ δὲ εὐχαρίστησις ἡ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν **Γενικῶν Παρατηρήσεων** τῶν προεισαγωγικῶν εἰς τὸν τρίτον τόμον ἐτράπη εἰς λύπην ἅμα τῇ ἀναγνώσει κεφαλαίων τινῶν ἐν τῷ τόμῳ τούτῳ, τόμῳ, ἐν ᾧ ἀνεμένομεν πάντες τῆς ἀνέσεως τὴν δύναμιν καὶ τῆς εὐμαρείας τὴν ἀρετὴν, ἤτοι τὴν ὑπεροχὴν ἐν τῇ συλλογῇ, τῇ διατάξει καὶ τῇ διαπραγματεύσει τῆς ὕλης, τῆς μάλιστα ἡμῖν διαφερούσης τῆς περιόδου ταύτης· διότι διὰ τὴν περίοδον ταύτην δὲν ὑπάρχουσι πλήρεις χύτραι γερμανικαὶ πρὸς ἐξάντλησιν, χυτρία ὅμως ἑλληνικὰ οὐχὶ ὀλίγα πλήρη, ὡς ἀποδειχθήσεται.

Ὁ **α'** καὶ **β'** τόμος τοῦ ἔργου δὲν ὑπεγείρει μέγα τὸ ἐνδιαφέρον ἡμῶν, διότι ἔχομεν ἐν χερσὶν ἔργον ἄξιον τὸ τοῦ μητρ. ἁγίου Διδυμοτείχου κ. Φιλαρέτου, ἀλλ' ὁ **τρίτος** ὁ εἰς τοὺς μετὰ τὴν Ἅλωσιν χρόνους καθωρισμένος. Ἐν τούτῳ δὴ ἐδικαιούμεθα ἵν' ἀπαιτήσωμεν τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν εἰς τὸ ἔργον ἀφοσίωσιν τοῦ κ. καθηγητοῦ τοῦ ἑλληνικοῦ Πρυτανείου. **Συγγνωμόνως ἔχομεν** πρὸς σφάλματα, ἅτινα εἰς βιβλίον ἀξιοῦν ἵνα ταχθῇ εἰς πρώτην σειρὰν δὲν ἐπιτρέπονται· **παραδεχόμεθα** ἀβλεψίας καὶ συγχύσεως παραπτώματα, **π. χ.** τὰ ἐν τῷ προσηρτημένῳ πίνακι πατριαρχῶν χρονολογικὰ καὶ τὰ τῶν γραμμάτων, δι' ὧν ὑποδεικνύονται ἢ τῶν ὀνομάτων ἢ τῶν πατριαρχιῶν ἡ σειρὰ καὶ ἄλλα, **οἷον** ὅτι τὰ ἐν Φιλιππουπόλει Διδασκαλεῖα λέγονται Ζωγράφεια (γρ. Ζαρίφεια)· **παρερχόμεθα** ἕτερα, **καθ' ἃ** ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία τοῦ Μελετίου διεσκευάσθη τῷ 1853 ὑπὸ τοῦ **Ἀδαμίδου** τοῦ ἁπλοῦ δῆλα δὴ ἐκδότου οὐχὶ δὲ τοῦ μακαρίτου καθηγητοῦ τῆς Μεγάλης τοῦ Γένους Σχολῆς Εὐθυβούλου (σελ. 20 τοῦ Α' τ.), περὶ οὗ κατωτέρω, **καθ' ἃ** οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Ἱππολύτου ἔστησαν εἰς τιμὴν αὐτοῦ ἀνδριάντα ἐν Ρώμῃ, **ὅπου** (οὕτω) **ἀνεγινώκοντο** (οὕτω) τὰ συγγράμματα αὐτοῦ, (γράφε **ἐν ᾧ** ἀναγινώσκονται, διότι σώζεται ἐν τῷ Λατερανῷ μέχρι τοῦ νῦν εἰς ἄποπτον θέσιν ὁ ἀνδριὰς οὗτος, ὁ δ' ἑωρακὼς μεμαρτύρηκεν (σελ. 182, τόμ. Α')· **συγχωροῦμεν** ἐπαναλήψεις σχεδὸν αὐταῖς λέξεσιν, οἷα ἡ ἐν σ. 18 καὶ 244 περὶ τῆς

ἀρμενικῆς Ἐκκλησίας, διότι προσεκολλήθησαν ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς.

Ἐπιτρέπομεν εἰς τὸν συγγραφέα ἵνα γράψῃ (Α, 416) ὅτι ὁ διαβόητος Λιουτπράνδος ἐπεσκέφθη τὴν ΚΠολιν κατὰ τὸν Θ΄αἰῶνα καίτοι ἔχει τὴν παραπομπὴν εἰς τὴν συνάδελφον καὶ ὁμοίαν ἐν πᾶσι ταῖς ἀρεταῖς Ἱστορίαν τοῦ κ. Λάμπρου, (Πρβλ. ἀνωτέρω § 16) καὶ ὅμως παντὶ γνωστὸν ὅτι ὁ ἐπίσκοπος οὗτος ἦλθεν εἰς ΚΠολιν ὑπερμεσοῦντος τοῦ Ι΄ αἰῶνος (πρβλ. ἀνωτέρω § 16).

Ἀποσφενδονίζομεν τόσα ἄλλα χρονολογικὰ καὶ ἱστορικὰ κατὰ δεκάδας μέρη πλημμελῶς ἔχοντα, ὡς π.χ. **ὅτι** ἡ Κρήτη ἑάλω τῷ 1670 (σελ. 9), **ὅτι** Σουλεϋμὰν ὁ Νομοθέτης ἐβασίλευσεν ἀπὸ τοῦ 1524—1566 (αὐτόθι) καὶ τότε κατελαβε τὴν Ρόδον(!), **ὅτι** Φερδινάνδος ὁ Καθολικὸς κατὰ τὸ 1517 (ὅτε δῆλα δὴ ἦτο ἐν τῷ τάφῳ) συνησπίζετο μετὰ Φραγκίσκου τοῦ Α΄. ἐν συνόδῳ . . (;σ. 108), **ὅτι** Μαξιμιλιανὸς ὁ Α΄. ἀπεβίωσε τῷ 1517 (σ 109), **ὅτι** ἡ ἐν Λειψίᾳ τοῦ Λουθήρου συνδιάλεξις (γράφε: **συζήτησις,** διότι ἦτο[1] disputation, οὐχὶ conference) ἐγένετο τῷ 1819 (λάθος τυπογρ. σ. 256), **ὅτι** ὁ Μάξιμος ὁ Καλλιπολίτης ἤκμασε τῷ 1637, ὅτε δὲν ἦτο ἐν τοῖς ζῶσι (σ. 138, περὶ οὗ κατωτέρω), **ὅτι** ὁ ἐξ ἀπορρήτων Μαυροκορδᾶτος ἤκμασε καὶ συνέγραψε κατὰ τὸ 1719, ἤτοι δεκαετίαν μετὰ θάνατον (σ. 140) **ὅτι** ἡ ἐν Τριδέντῳ σύνοδος ἐκ νέου ἐκλήθη ὑπὸ Ἰουλίου τοῦ Β΄ τῷ 1451 (σ. 277) **ὅτι** Εὐγένιος ὁ Βούλγαρις ἀπεβίωσε τῷ 1800! (143) καὶ τόσα ἄλλα.

Ἀποβάλλομεν τὰ

Ἀλλαχοῦ ἐν τῷ Βῳ τόμῳ **ὅτι** ἡ Καλλίπυλις ἑάλω τῷ 1355 ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν (σελ. 46), **ὅτι** οἱ Σταυροφόροι κατὰ τὴν Ανην ἐπὶ τὴν Παλαιστίνην στρατείαν αὐτῶν ἦγον 400 χιλ. στρατοῦ (οὔτε 300 χιλ.), (σ. 243), **ὅτι** ἐκυρίευσαν τὴν Ἱερουσαλὴμ μετὰ 30 ἡμερῶν πολιορκίαν! (σ. 244) **ὅτι** ἀπέθανεν ἐν Ἀντιοχείᾳ ὁ ἅγιος Ἀδεμάρος (οὕτω) (τίς οὗτος ὁ ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τοῦ κ. Κ. φυόμενος σ. 344, ἐνῷ οὐδὲ λέξις πρότερον λέγεται περὶ αὐτοῦ ὡς ἀπεσταλμένου καὶ ἀντιπροσώπου τοῦ πάπα+1098), **ὅτι** ἐν Κ)πόλει κατὰ τὴν ὑπὸ τῶν Λατίνων ἅλωσιν μόνος στρατὸς ἦσαν οἱ μισθοφόροι Βαγιάροι!(σ.248).

Παραλείπομεν τόσα ἄλλα ἵν' ἀποτυπώσωμεν ὅτι ὁ κ. Κ. συντάσσων τὸ ἔργον αὐτοῦ καὶ εἰς τρεῖς τόμους τὴν φορὰν ταύτην ἐκδιδοὺς εἶχεν ὑπ' ὄψιν τὰ αὐτὰ ἐκεῖνα παλαιὰ ἔργα, ἅπερ καὶ ἐν τῇ πρώτῃ ἐκδόσει πρὸ 25 ἐτῶν, νέα δὲ **σχεδὸν οὐδέν.**

Οὐδὲν σχεδὸν ὧν κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν ἐκδοθέντων ἔργων ὑπό τε τῶν καθολικῶν ἢ τῶν φίλων αὐτῷ διαμαρτυρομένων εἶχεν ὑπ' ὄψιν αὐτὸς καθηγητὴς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας ὢν ἀπὸ 30 καὶ πλέον ἐτῶν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦτο τὸ μάθημα ὀφείλων ἵνα προαγάγῃ καὶ διὰ τὴν ἀνάπτυξιν αὐτοῦ ἐργασθῇ. Διατί δὲν ἠκολούθει τὸν Hase (+1890), οὗ sein Augenmerk war weniger auf die grôssere Gemeinde aller Gebildeteu gerichtet; Γινώσκει βεβαίως ὁ κ. Κ. ὅτι χωροῦμεν εἰς ἐποχὴν, εἰς ἣν ἡ Ε. Ἱστορίαz ur allgemeinen hôhern Bildung rechnen wird, ὡς λέγει ὁ Kurtz (σ. 15, ἔκδ. 1899).

Καὶ καιροῦ δὲ τοῦ ἀπαιτουμένου, ἐὰν ἐστερεῖτο ἵνα ἐπωφεληθῇ νεωτέρων συγγραφῶν ἢ μονογραφιῶν, ἔπρεπε τοὐλάχιστον ἵν' ἀναφέρῃ τὰ οἰκεῖα πρὸς ὁδηγίαν τῶν ἐφιεμένων ἵνα ἔχωσι πηγάς. Ἐνῷ δ' ἀνέμενέ τις παρ' αὐτοῦ τὰ κατὰ τὸ τέλος τοῦ Μεσαίωνος καὶ τὰ μετὰ τὴν Ἅλωσιν ἵνα εὕρῃ ἐν εὐρυτέρῳ καὶ διαυγεστέρῳ ὁρίζοντι ἐκτεθειμένα καὶ αὐτὰ μάλιστα τὰ τῆς νεωτάτης ἐποχῆς τοὐναντίον ταῦτα ξηρότατα προτείνονται, ἄνευ ἀναλύσεως, ἄνευ μεθόδου, ἄνευ δεσμοῦ τινος καὶ ἄνευ παραπομπῆς εἰς πηγάς.

Ἐὰν δέ που ἐν σημειώσει ἀπαντᾷ ὑπόδειξίς τις βιβλίων, ἐκ πολλῶν δεδομένων, τολμῶμεν ἵνα εἴπωμεν ὅτι τὰ βιβλία ταῦτα ἢ δὲν εἶδεν ὁ συγγραφεὺς ἢ ἰδὼν δὲν συνεβουλεύθη. Αὕτη εἶναι ἡ ἀλήθεια.

---

1. Kraus, Synchronist: Tabellen Z. Kirchengeschichte 1894 σ. 111. Conference ἦτο ἡ προηγηθεῖσα μετὰ τοῦ Μιλτιζίου ἐν Ἀλτεμβούργῳ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος, ἥτις ἐν τοῖς περὶ Λουθήρου, ὡς ἀναξία λόγου φαίνεται, ὑπὸ τοῦ κ. Κ. δὲν ἀναφέρεται. Ὁ βουλόμενος ἵνα πεισθῇ περὶ τῆς σπουδαιότητος τῆς συνδιαλέξεως ταύτης (Ἰανουάρ. 1519) παραπέμπεται εἰς τὴν Ἐκκλ. Ἱστορίαν τοῦ Kurtz § 124,3, ἐκδ: 1899, καὶ τὴν Ἔκθεσιν τὴν παρὰ τῷ Haussers, Geschichte D. Zeitalter d. Reformation· 2 ἔκδ. 1879 σ. 14 καὶ ἑξῆς. Ὁ συγγραφεὺς ὀνομάζει αὐτὴν Gespræche, τὴν δὲ ἄλλην τὴν πρὸς τὴν Ἔκκιον Disputation.

§ 32

Πρὶν ὅμως εἰς τὰ καθέκαστα εἰσέλθωμεν σημειούμεθα καὶ τὰ ἑξῆς:

Ἡ περὶ τὴν ὀνοματολογίαν ἀπροσεξία τοῦ ἱστορικοῦ ἀκολουθεῖ τῇ ἀμεριμνησίᾳ τῇ περὶ τὴν ἐκλογὴν ἐκ τῆς Γενικῆς Ἱστορίας χρησίμου ὕλης διὰ τὴν τῆς Ἐκκλησίας Ἱστορίαν. Τίνας δὲ διαστροφὰς ἐθνικῶν τε καὶ κυρίων ὀνομάτων πρῶτον τίνας δ' ὕστερον καταλέξομεν; Διατί ὁ κ. Κυριακοῦ δὲν ἀκολουθεῖ ἑνὶ καὶ τῷ αὐτῷ συστήματι ὁμοιομόρφῳ ἐν τῇ μεταγραφῇ τῶν ξένων λέξεων, ἀλλὰ διάφορα; Γεύματος χάριν ἀναφέρομεν τὰ **Βὸρμς** (=Βορματία), **Ὀρχὰδ** (=Ὀρχὰν 42, 46) τὰ **Βαγιασὶτ** (=Βαγιαζὴτ, 47) τὰ **Ἀλὰν Ἀρσλὰν** (=Ἄλπ Ἀρσλὰν (σ. 155) τὰ **Σελδοῦκοι** (=Σελτζοῦκοι) τὰ **Βατοὺ Κὰν** ἀντὶ τοῦ **Χάν-ης** ἐκ τοῦ γαλλικοῦ Khan (σ. 178) πάντα ἐν τῷ Β΄ τόμῳ, ὡς καὶ ἐν τῷ Α΄ ἐπαλλήλως τὰ **Ὀρμοὺσδ** καὶ **Ὀρσμοὺδ** (σ. 252), τὰ **Ἀβδερχαμὰν** (σ. 267 δὶς καὶ 270) τά: **Ποατιέρη,** (σ. 268) καὶ **Πικτάβιον** (σ. 285· ἢ Ποατιὲ ἢ Πικτάβιον) μέχρι **Ἰβήρου**! Ἐκ τίνος ὀνομαστικῆς; Ὅπως ἐν ταῖς περὶ Ἱσπανίας §§ τοῦ παραδείσου τοῦ κ. Μεταξᾶ τοῦ λόγου ὄντος περὶ τῶν ἀνακτόρων τῶν Ἀράβων ἐν Γρενάδᾳ φέρεται ὅτι ἡ πόλις κατέχει «τὰ ἐρείπεια τῶν ἀνακτόρων τῶν μαύρων βασιλέων...» διότι οἱ Ἄραβες δὲν ἦσαν μαῦροι, ὁ δὲ συγγραφεὺς ἀγνοῶν τὴν σημασίαν τῆς φραγκικῆς λέξεως Maures ἐνόμισε ὅτι περὶ μαύρων (!) πρόκειται,

Ἐὰν εἴχομεν καιρὸν ἴν' ἀντιβάλλωμεν τὰ γεωγραφικὰ ταῦτα ὀνόματα πρὸς τὰ τοῦ Παραδείσου τοῦ κ.Μεταξᾶ, πόσης θυμηδίας πορίσματα θ' ἀνευρίσκομεν! Τοιαῦτα εἶναι τὰ βιβλία, ἅτινα φέρουσι τὴν ἐπίσημον ἔγκρισιν καὶ νόμῳ ἐπιβάλλονται καὶ εἰς ἃ χορηγεῖται καὶ χρῆμα τοῦ Ἐξοχ. Μαρασλῆ.

Τί εἶναι δὲ τά: **ΚΑσοβία** (κατὰ τὸ Μοραβία ἴσως), τοῦ λόγου ὄντος περὶ τῆς ἐν Κοσσυφοπεδίῳ (Κοσσόβῳ) γνωστῆς μάχης (Β΄, σ. 169). Καὶ ὅμως ὑπάρχει ἐν σ. 43 καὶ τό: **Κοσσυφοπέδιον,** ἐξ οὗ δῆλον ὅτι ὁ συγγραφεὺς ἀγνοεῖ τὴν ταὐτότητα τῶν δύο λέξεων: Τί εἶναι τά: **Ῥὼμ Κλὰ** (μήπως Ρουμ-Καλέ, ἢ Καλαὰ, Γ΄ σ. 193) τὸ **Ὀζνοῦν** ποῖον, ποῦ; Κύριε πρόεδρε τῆς πρὸς κρίσιν τῶν Γεωγραφιῶν ἐπιτροπείας;

Τὰ δὲ **Βιλλεχαρδουϊνος.** καὶ **Λαρόσσα** καὶ **Κλερμόνδη** (Β΄, 241, τοὐλάχιστον ἂς ἐγράφετο Κλερμόντη, ἀφ οὗ γαλλιστὶ εἶναι Clermont) καὶ **Φρεϊδριχ,** καὶ **Μισχὼτ** ! ὁ Michaud (;) (Γ΄, 424) κλ. κλ.

Τί δὲ εἴπωμεν περὶ τῶν: ἐν τῷ Γ΄ τόμῳ ἡ **Σάϊδα** (γρ. Σιδὼν) Καϊναρτζῆ, ἢ Καϊναρτζῆκ, (σ. 212) περὶ τοῦ **Ἄλεπο** ἢ τοῦ **Ἀλέππον** ἢ τοῦ **Ἀλέπιον** (σ. 66, 113, 246) ἢ περὶ τοῦ **Μοζοὺλ** ἢ **Μοσοὺλ** (σ. 9, 241) ἢ τοῦ **Καραμὶτ (νῦν Διαρβεκὴρ)** ἀλλαχοῦ ἢ μόνον Διαρβεκὴρ (σ. 241) ἢ μόνον Καραμίτ· **Καραμὶτ** δὲ οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ τὸ **Καρὰ-Ἀμὶδ** =Ἀμίδη.

Τί δὲ εἶναι τά: βιλαέτια **Σίβας** (σ· 245, κατὰ τὸ **Χίβα-βας,** ἐνῷ εἶναι **Σιβὰζ,** διατί δὲ οὐχὶ Σεβαστείας;

ἢ τά: **Μαγδεμβοῦργον** ἢ ἀλλαχοῦ **Μαγδεβοῦργον** (σ. 295, 277, 288)

ἢ τὰ **Πασάου** ἢ καὶ **Πασσάου** (276, 277),

ἢ τὰ **Βρέμη** μὲν π.χ. ἐν σ. 782 **Βρέμεν** δὲ ἐν 285.

ἢ τὸ κομψὸν ἐν σ. 295 «Εἰς τὴν Σουηδίαν παρεχωρήθη ἡ **Φορπομερανία**... τὸ **Βρέμεν καὶ τὸ Βέρδεν,** δῆλα δὴ κακόζηλος μετατροπὴ τῶν ὀνομάτων ἀμέσως ἐκ τῆς γερμανικῆς, ἐν ᾗ παρατηρητέον πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὴν προφορὰν τῆς τρίτης λέξεως, διότι οὐχὶ ὁ τὴν γλῶσσαν, ἀλλ' ὁ τὴν Ἱστορίαν γινώσκων τοὐλάχιστον γινώσκει ὅτι τὸ Verden αὐτὸ προφέρεται Φέρδεν· καὶ τὰ **Οὐτρὲχτ, τὸ,** καὶ κατωτέρω ἀμέσως (σ. 421, 423) **Οὐτρέχτη, ἡ,** καὶ τὰ **Τριὲρ** (δηλ· τὸ Trier, δι' ὃ ὅρα Λάμπρου πῶς λέγεται καὶ ποῦ κεῖται ἐν λεξικοῖς, καὶ τὸ **«Φρεϊβούργη»** μὲν 424 **Φρεῖβοῦργον** δὲ ἐν 449 καὶ τόσα ἄλλα ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός:

Παραλείπομεν ἑτέρας παραχαράξεις ὀνομάτων καὶ δὴ τῶν γνωστῶν καὶ συγχρόνων ἑταίρων **Ρέγελ** καὶ **Οὐσπένσκη,** οὓς ἐβάπτισε Βέγελ καὶ Οὐσπίνσκην καὶ τόσα ἄλλα. (Γ,225 κλ).

Ταῦτα δὲ γράφοντες **ἐπὶ λόγῳ τιμῆς** δηλοῦμεν ὅτι δὲν ἐξεζητήσαμεν αὐτὰ ἀλλ' ἐκ συγκυρήσεως μᾶλλον συνελέξαμεν. Εἶναι δὲ τυπογραφικὰ ταῦτα τὰ λάθη; τί λέγουσιν οἱ σοφοὶ κριταί; ὁ δὲ κ. Λάμπρος καὶ ὁ κ. Λαμπρίδης;

Ἐκ προτέρων δημοσιεύσεων τοῦ ἀνδρὸς τὸν πρὸς βαθυτέρας μελέτας τῆς Ἱστορίας ὄκνον γινώσκοντες ἐγράφομεν κατὰ τὸ 1893 ἐν πραγματείᾳ ἡμῶν «περὶ τοῦ κατὰ τὸν ΙΣΤ΄ αἰῶνα-

Ἱεροῦ κλήρου καὶ ἰδίως Μαξίμου τοῦ Μαργουνίου» προλογίζοντες περὶ τῆς μετὰ τὴν Ἅλωσιν Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας [1] τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἔθνους δηλονοῦν, μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ κατωτέρω ἐπίτηδες πρὸς πλείονα γνῶσιν καταχωριζόμενα, καὶ παρεκαλοῦμεν τοῦ καθηγητοῦ τούτου τοῦ Ἑλληνικοῦ Πρυτανείου εὐμενῆ τὴν προσοχήν.

» Ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ πρέπει νὰ ἔχωμεν ὀδηγοὺς οὐ μόνον » χειρόγραφα «τιμιώτατα εἰς ἡμᾶς», ἀλλὰ καὶ βιβλία πολυτιμοτάτας » περιέχοντα ἐκδόσεις περὶ τῆς Ἱστορίας τοῦ Γένους ἡμῶν ἐν τῷ αἰῶνι » (τῷ ΙΣΤ' καὶ ΙΖ'.) Τὰ βιβλία ταῦτα οὐδέποτε ἐγένοντο ὑποκείμενον » μελέτης παρ' ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων εἴτε ἐξ ἀγνοίας γλωσσῶν καὶ δὴ » τῆς Λατινίδος, εἴτε ἐξ ἀγνοίας αὐτῆς τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν. Ἐνταῦθα » καθῆκον ἡγούμεθα ἐν ἐπισημειώσει νὰ παραθῶμεν τὰς ἐπιγραφὰς καὶ » τοὺς τίτλους αὐτῶν ἵνα γένηται φροντὶς παρὰ τῶν ἁρμοδίων πρὸς » διόρθωσιν τῶν πλημμελῶς εἰρημένων ἐν τῇ Ἱστορίᾳ. Τοῦτο ἀπεκδε- » χόμεθα παρὰ πολλῶν, ἰδίᾳ δὲ παρὰ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Θεολογίας » καὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας ἐν τῷ Ε. Π... κ. Κυριακοῦ».

Παρετιθέμεθα δὲ τότε ἐν σελ. 130—131 τοὺς τίτλους τῶν βιβλίων, ἐξ ὧν πολλὰ ἠδύνατο ὁ βουλόμενος ἵνα ὠφεληθῇ, ἀλλ' ὁ κ. Κυριακοῦ οὐδ' ἔρριψε βλέμμα ἐπὶ τῶν περιεχομένων τῶν βιβλίων τούτων, πλὴν τῆς **Τουρκογραικίας,** διότι ἐὰν ἀναφέρῃ καί τινα, εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι τοὺς τίτλους τούτων ἢ τὰ κεφάλαια ἐξ ἀντιγραφῆς τοῦ Kurtz κατέχει. Ὁ λόγος προϊὼν δείξει ἱκανὰ καὶ μάλιστα ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ ἕτοιμα τὰ ὑπὸ τῶν ὁμογενῶν γεγραμμένα ὁ συγγραφεὺς δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν. Ἀλλὰ μήπως ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν τὰ νεώτερα, τὰ σύγχρονα; Καλός τις βυζαντινολόγος, δύναται **ἀμέσως** ἐν τοῖς οἰκείοις μέρεσι τῆς τριτόμου Ἱστορίας τοῦ Καθηγητοῦ ἵνα διακρίνῃ ὅτι ὁ συντάκτης αὐτῆς οὔτε ἐν τοῖς περὶ Βησσαρίωνος εἶχεν ὑπ' ὄψιν τὴν μονογραφίαν τοῦ Vast (1878), οὔτε ἐν τοῖς περὶ Ἀφρικῆς καὶ τῆς αὐτόθι ἐκκλησίας τὸ σοφὸν ἔργον τοῦ κ. Diehl « L' Afrique Byzantine» (1896), ἐν ᾧ ὁλόκληρα κεφάλαια περὶ τῆς Ἐκκλησίας (Eglise) τῆς Ἀφρικῆς ἐπὶ τοῦ Ἰουστινιανοῦ (σ. 408—449) καὶ τῆς βυζαντιακῆς διοικήσεως (503—516 κλ.) οὔτε τοῦ Mas Latrie, τὴν ἐν B. Corresp. Afric. 1886 σ. 85 καὶ ἑξῆς διατριβὴν Anciens évêchés de l' Afrique Septentrionale, οὔτε τὰ ὡραῖα κεφάλαια τοῦ βιβλίου τοῦ Gasquet «De l' autorité Impériale en matière religieuse ἐν Βυζαντίῳ (1879), ἐν οἷς γίνεται λόγος περὶ τῆς ἀποθεώσεως τῶν ἐν Βυζαντίῳ αὐτοκρατόρων περὶ τοῦ πατριάρχου **ΚΠ**όλεως, περὶ αὐτοκράτορος νομοθετοῦντος ἐν θρησκευτικοῖς ζητήμασι, οὔτε τοῦ **αὐτοῦ** συγγραφέως τὸ ἔργον L'empire Byzantin et la monarchie Franque (1888), καὶ πόσα ἄλλα πρώτης ἀνάγκης διὰ τὸ κείμενον τοῦ Β' καὶ Γ' τόμου.

Ἐγνώριζεν ἆρά γε ὁ κ. Κ. τὴν ἔκδοσιν τῶν **Ἐπιστολῶν τοῦ Μανουὴλ Παλαιολόγου** (1893), ὅτε ἔγραφε τὰς ὀλίγας σειρὰς τῆς 118 σελίδος τοῦ Β'. τόμου; Ἐγνώριζεν ἆρα γε τὰς περὶ **Γεωργίου Ἀμοιρούδζη** διατριβὰς τοῦ κ. Κεραμέως ὅτε ἔγραφε τὰς ἐν σ. 122; Διατί δὲ ἐν τοῖς περὶ Ἀκομινάτου μόνον τοῦ κ. Λάμπρου ἐμνημόνευσε τῆς δ' ἐργασίας τοῦ μητροπολίτου Ἀγχιάλου, ἐργασίας μικροτέρας μὲν κατὰ τὸν ὄγκον τῶν τυπογρ. φύλλων, ἀλλ' ἐπιστημονικωτέρας κατὰ τὸ ποιὸν ἐπελάθετο; Εἰς τί δέον ἵν' ἀποδώσωμεν τὸ τοιοῦτο;

Τὰ δὲ ἔργα τοῦ Legrand καὶ ταῦτα παρεωράθησαν (Ὅρα κατωτέρω). C' est ainsi qu' on écrit l' Histoire à Athènes.

§ 33

Τὰ περὶ Ἱππολύτου Ρώμης, ἀνδρὸς ἐκκλησιαστικοῦ δοκιμωτάτου τῶν ἀρχῶν τῆς Γ'. ἑκατονταετηρίδος λίαν ἀτελῶς ἔχουσι καὶ ἰδίως τὰ περὶ συγγραμμάτων αὐτοῦ (Α. 181)· οὐδὲν λ.χ. λέγεται περὶ τῶν σπουδαίων ἑρμηνευτικῶν αὐτοῦ ἔργων μάλιστα δὲ τοῦ ὑπομνήματος αὐτοῦ εἰς τὸν προφήτην Δανιὴλ ἀπ' ἀρχαίων χρόνων περιπύστου καὶ ἐν πολλῇ χρήσει ὄντος. Περὶ τοῦ ὑπομνήματος δὲ τούτου, τοῦ λόγου νῦν γινομένου, ὀφείλομεν ἵνα ὑπομνήσωμεν εἰς τὸν κ. Δ. Κ. ὅτι ὤφειλε δύο τοὐλάχιστον λέξεις ἵν' ἀφιερώσῃ εἰς τὴν ἀνακάλυψιν ὑπὸ τοῦ νῦν μητροπολίτου Ἀγχιάλου κ. Βασιλείου τοῦ **δ**΄ αὐτοῦ λόγου, ἐκδοθέντος ἐν τῇ Β'. περιόδῳ τῆς **Ἐκκλησ. Ἀληθείας** (ἔτ. Α'. σ. 10—24, 49—60, 225—247 καὶ ἐτ. Β'. 272—287) ἀπὸ τοῦ 1885—86. Καὶ τοῦτο, ἀφ' οὗ κατ' ἐπανάληψιν ἐκ τῆς **Ἐκκλ. Ἀληθείας** παραληφθεὶς ἐξεδόθη ὑπὸ Ἄγγλων καὶ Γερμανῶν Θεολόγων[1]. Καὶ

1. Εἰκοσιπενταετηρὶς καθηγεσίας Κόντου, Ἀθῆναι 1893 σελ. 125—177.

1. Kihn, Encyklop. Methodologie d. Theologie ἔν Φρειβούργῃ 1892 σ. 212, ὅπου ρητῶς μνημονεύεται ἡ ὑπὸ τοῦ Bratke ἔκδοσις **κατὰ τὸ κείμενον τοῦ ἀνακαλύψαντος Β. Γεωργιάδου,** 1891.

οἱ ξένοι ἀνεγνώρισαν τὴν ἀξίαν τοῦ πράγματος, ὁ δὲ κ. Κ. οὐδὲ τὴν ὕπαρξιν αὐτῆς ἐγνώρισε.

Φρονοῦμεν ὅτι οἱ ἡμέτεροι λόγιοι οὐχὶ ἐκ φιλαυτίας ἢ μικροφιλοτιμίας ἀλλ' ἐκ καθήκοντος φιλαδελφίας ὀφείλουσι μετ' ἰδιαζούσης ἐπιμελείας καὶ στοργῆς ἵνα σημειῶσι τὰ παρὰ τῶν ἡμετέρων γραφόμενα ἢ καὶ τύποις ἐκδιδόμενα, τὰ σπουδαιότερα τοὐλάχιστον αὐτῶν, Ὁ κ. Κ. καὶ ἐν πολλοῖς ἄλλοις φωρᾶται ἀγνοῶν τὰς τῶν ἡμετέρων ἐργασίας ἢ ταύτας ἀξίας οὔσας ἀναξίας λόγου θεωρῶν. Tertium non datur. Μακρὸν δὲ καὶ ἐπίπονον θὰ ἦτο ἵνα ἐκθέσωμεν ἅπασαν τὴν ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ γυμνότητα τῆς μεγάλης **Ἐκκλησ. Ἱστορίας**. ἥτις ἐν τούτῳ ἔπρεπε πρὸ πάντων ἵνα διαπρέπῃ. Οὕτω δὲ καὶ περὶ τοῦ Ὠριγένους οὐδὲν λέγει περὶ σοβαρῶν εἰς αὐτὸν ἐργασιῶν οὐ μόνον τῶν ἡμετέρων ἀλλὰ καὶ τῶν Εὐρωπαίων φαίνεται δὲ στηριζόμενος εἰς τοὺς ὤμους τῶν ἀρχαιοτέρων ἐργασιῶν, ἃς ὡς βάσιν τῆς συντάξεως τοῦ συγγράμματος αὐτοῦ εἶχεν. Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία συντασσομένη ἀπὸ ὄψεως ὀρθοδόξου φρονήματος ἔπρεπε τὰ κατὰ τὴν ὀρθόδοξον ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν καὶ τοὺς διασημοτέρους τῶν ἐκκλησιαστικῶν αὐτῆς ἀνδρῶν μετὰ μείζονος καὶ ἐν μέρει πρωτοτύπου ἐπεξεργασίας ἵνα περιέχῃ. Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὸν μέγαν καὶ πολυχεύμονα **Ὠριγένην** μεθ' ὅλας τὰς τυχὸν ἀποπλανήσεις αὐτοῦ ἔπρεπεν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων ἐν τῇ Δ. Εὐρώπῃ ἐργασιῶν ὁ κ. Κ. ἵνα ἐπιχειρήσῃ νέᾳ ἐπεξεργασίᾳ, τοῦ βίου καὶ τῶν ἔργων αὐτοῦ· ἀλλ' ὁ κ. Κ. φαίνεται τελείαν ἄγνοιαν πάσχων τῶν ἐρευνῶν τούτων, ὡς καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν λαμπρῶν μελετῶν περὶ Ὠριγένους τοῦ αὐτοῦ μητροπολίτου Ἀγχιάλου ἐν τῇ **Ἐκκλησ. Ἀληθείᾳ** (Περιοδ. Β΄, ἔτος Α΄, τ. Α΄, σ. 97—111 145—160, 193—230, 241—255, 529—543, τ. Β΄, σ. 1—18, 49—62, 97—110, 163—211, 241—256). Τεμάχια δὲ ἀνέκδοτα ἐκ τῆς Ἑρμηνείας τοῦ Ὠριγένους εἰς τὸ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγέλιον ἐπίσης ὁ αὐτὸς σοφὸς μητροπολίτης ἐδημοσίευσεν ἐπίσης ἐν τῇ **Ἐκκλ. Ἀληθείᾳ** κατὰ χειρόγραφον τῆς Βιβλ. τοῦ Μονάχου. Ἐλήφθη μήπως ὑπ' ὄψιν ἑτέρα τοῦ σεβ. τούτου μητροπολίτου σοφὴ πραγματεία περὶ τοῦ **Θεοφυλάκτου** τοῦ Βουλγαρίας, ἐν ᾗ καὶ **ἀνέκδοτα** ἐκ χειρογράφων νέων δύο μνημεῖα περὶ τοῦ ἱεράρχου τούτου; ἐλέχθη τέλος καὶ ἐσημειώθη ἐν ταῖς ὀλίγαις σειραῖς ταῖς περὶ αὐτοῦ ἐν οἰκείῳ τόπῳ (Β΄, 108), ὅτι ὁ Θεοφύλακτος τῶν συγχρόνων λογίων (11 αἰὼν) διακρίνεται διὰ τῆς «βασιλικῆς παιδείας καὶ τῶν χαριεσσῶν καὶ ἀττικῷ ἄλατι ἠρτυμένων ἐπιστολῶν αὐτοῦ; (Ἐκκλησ. Ἀλήθεια τ. Δ΄ σ. 110—116, 135—138 141 καὶ ἑξῆς 3 Ε΄—11—14 καὶ λ.)[1].

§ 34

Διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους βλέπομεν τὴν Ἱστορίαν τοῦ ΙΣΤ΄ καὶ ΙΖ΄ αἰῶνος ἐλλείψεις παρουσιάζουσαν οὐχὶ σμικράς, αὐτὴν τὴν Ἱστορίαν, ἥτις ὡς γνωστὸν καὶ αὐτῶν τῶν ἐν τῇ Δύσει λογίων ἤρξατο ἵνα καλῇ τὴν εὐγενῆ περιέργειαν καὶ τῶν ὁμοδόξων Ρώσων τὴν εὐσεβῆ φιλομάθειαν. Καὶ μ' ὅλα ταῦτα ὁ μόνος τοῦ μαθήματος τούτου ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἀντιπρόσωπος σιγὴν ἄγει· ὁ κ. Λάμπρος αὐτὸν καὶ τοὺς ὁμοίους αὐτῷ ἔπρεπεν ἵνα συμβουλεύσῃ πρὸς ἐργασίαν **ἀφ' οὗ ἐν τῇ τραπέζῃ αὐτοῦ ἦσαν κατατεθειμέναι αἱ κατὰ χιλιάδας φράγκων δαπάναι** καὶ ἡ Βιβλιοθήκη τοῦ Πανεπιστημίου, ὡς δι' ἑαυτὸν αἱ τοῦ Μαρασλῆ.

Ἐν πρώτοις τὰ περὶ Κούζα καὶ εἶναι εὐτελέστατα ἐν ὀλιγίσταις σειραῖς γεγραμμένα (σελ. 40 καὶ 73 τοῦ Γ΄) καλὸν δὲ καὶ χρήσιμον θὰ ἦτο ἐὰν ἐκτενέστερόν πως ἐξετίθεντο καὶ διευκρινοῦντο ὑπαρχόντων μάλιστα βιβλίων καταλλήλων καὶ ἀπὸ ὑψηλοτέρας σκοπιᾶς ἐξητάζοντο (πρβλ. § 16).

Ἀλλὰ μήπως ἐλήφθησαν σαφεῖς καὶ ἀξιόλογοι πληροφορίαι περὶ τοῦ μοναστηριακοῦ λεγομένου ζητήματος ἐκ τῶν ἐν τῇ **Ἐκκλησ. Ἀληθείᾳ** ἐν καιρῷ δημοσιευθεισῶν καὶ τῆς ἱστορικῆς ἐκθέσεως ὅλων τούτων τῶν γεγονότων, ἐξ οὗ καὶ οἱ ἕλληνες διπλωμάται αὐτοὶ ἠδύναντο ἵν' ἀρυσθῶσι πολλά· διότι μετὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 30 Ἰουλίου 1858 τῆς ἐν Παρισίοις συνδιασκέψεως· ἕνα μῆνα μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς Υ. Πύλης ἀναγνώρισιν τοῦ Κούζα ὡς ὁσποδάρου Μολδαυΐας καὶ Βλαχίας, τὸ ζήτημα ἐγένετο **διεθνὲς** ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν πρόνοιαν τῆς σεβ. Αὐτοκρα-

1. Ἐν ταῖς σελ. μάλιστα τῆς 11—13 τοῦ Ε΄ τῆς Ἀληθείας συμπληροῦνται καὶ ἓν τισι στίχοις τὰ Κερκυραϊκὰ Ἀνέκδοτα τοῦ κ Λάμπρου, περὶ ὧν ἐν οἰκείῳ τόπῳ (§ 24) ἐγένετο λόγος, ἀλλ' ὁ κ. Λ. οὐδὲ τοῦτο εἶδε ποτὲ κατὰ τὰ εἰθισμένα αὐτῷ.

τορικῆς Κυβερνήσεως. Ἀλλ' ἐάσωμεν καὶ ταῦτα, ἅπερ τῶν πρὸ ἡμῶν ἁπάντων οὐδεὶς καιρὸν καὶ ἐντολὴν ἔχων ἠθέλησε ἵνα συμμελετήσῃ.

Ἐν σελ. 37 περὶ τῶν ὀρθοδόξων λέγει·

«Κατὰ τὸ 1873 ἀπετέλεσαν αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν καὶ οἱ ὀρθόδοξοι κάτοικοι τῆς Βουκοβίνης, οἵτινες εἶναι ἢ σλαύοι Ρουθήνιοι ἢ Βλάχοι ὑπὸ τὸν μητροπολίτην τοῦ ἐν Βουκοβίνῃ Τσέρνοβιτς. Οἱ ὀρθόδοξοι οὗτοι τῆς Αὐστρίας εἶναι ἐν συνόλῳ **περὶ τὰ τρία** ἑκατομμύρια». . .

Ἐν δὲ σελ. 127 τοῦ **αὐτοῦ τόμου** ὁ αὐτὸς λέγει «Καὶ τῶν ἐν Βουκοβίνῃ ὀρθοδόξων σλάβων ρουθηνίων ἡ τύχη ὑπῆρξεν ὁμοία . . . . Οἱ ρουθούνιοι ἔμειναν πιστοὶ τῇ ὀρθοδοξίᾳ. Σήμερον ἀπολαύουσι θρησκευτικῆς ἀνοχῆς καὶ προστασίας. Τῷ δὲ 1873 ἀπέκτησαν αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν ὑπὸ τὸν ἀρχιεπίσκοπον Τσέρνοβιτς, ὑφ' ὃν τελοῦσι καὶ οἱ τῆς Δαλματίας ὀρθόδοξοι. **Οἱ ὀρθόδοξοι** Αὐστρίας **εἶναι 4 ἑκατομμύρια, οἱ οὐνῖται 2 ἑκατομμύρια».**

Ἀναγράφομεν ἐπίτηδες ὅλον τὸ ἐδάφιον ἀμφοτέρων τῶν τοῦ αὐτοῦ τόμου σελίδων τοῦ συγγραφέως ἵνα ἐρωτήσωμεν ὁπότερος ὁ τῶν ἐν Αὐστρίᾳ **ὀρθοδόξων** ἀριθμὸς ἀληθής. Ἡμεῖς ἐν σ. 112 τοῦ δευτέρου τόμου τῆς Μεγάλης Γεωγραφίας ἡμῶν (ἔκδοσ. 1902) διδάσκομεν· « 3.120.000 ὀρθόδοξοι ὑπὸ τὸν ἀρχιεπίσκοπον Κάρλοβιτς τελοῦντες». Ἀνεδράμομεν ὅμως εἰς ἐξέλεγξιν τοῦ πράγματος καὶ παρετηρήσαμεν ἐν μὲν τῇ μεγάλῃ Γεωγραφίᾳ τοῦ Seydlitz (ἔκδ. 1899) σ. 417 ὅτι ὁ ὑφ' ἡμῶν διδόμενος ἀριθμὸς εἶναι ὁ ἀληθής· ἐν τῇ τοῦ Ruge (Geogr. f. Handelschulen Realschuler. 1904) σ. 101 ὁμοίως «Nicht unierte Griechen 3,2 Mill. — πρβλ. καὶ σελ. 107). Ἐπίσης καὶ ἐν τῇ ὑπὸ Brilloff πεφιλοπονημένῃ ἀρίστῃ **Πρακτικῇ Γεωγραφίᾳ** (ἐν Δρέσδῃ 1904 σ. 820) $3^1/_2$ Mill. nicht unierte Griechen.

Ἀλλὰ καὶ οἱ **οὐνῖται** οἱ ἐν τῇ παπικῇ δηλαδὴ Ἐκκλησίᾳ προσκείμενοι δὲν εἶναι **δύο** ἑκατομμύρια, ὡς διδάσκει ὁ κ. Κυριακοῦ. Πόσοι εἶναι ἐρευνησάτω αὐτὸς ἐν τοῖς ὑποδειχθεῖσι βιβλίοις καὶ ταῖς λοιπαῖς **Στατιστικαῖς** Βιέννης καὶ Βερολίτου τοῦ Hartleben, τοῦ Hücner, ὡς ἠρευνήσαμεν ἡμεῖς **μὴ πληρωνόμενοι** ὑπὸ εὐσεβῶν κυριῶν.

(ἕπεται συνέχεια)

Β. Α. ΜΥΣΤΑΚΙΔΗΣ

ΟΙ ΙΑΤΡΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΦΥΣΙΟΔΙΦΑΙ ΑΝΑΡΜΟΔΙΟΙ ΕΙΣΙ Ν' ΑΠΟΦΑΙΝΩΝΤΑΙ ΠΕΡΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΨΥΧΗΣ

Ὁποῖα τὰ ὅρια τῆς γνώσεως τῶν ἰατρῶν καὶ τῶν φυσιοδιφῶν ἐντὸς τῶν ὁποίων ἡ γνώμη τούτων ἔχει τὸ κῦρος, ἐὰν συμφωνῇ καὶ συνάδῃ πρὸς τὰ πράγματα, καὶ ποῦ ἀκατάλληλοι οἱ ἰατροὶ καὶ φυσιοδῖφαι ν' ἀποφαίνωνται ὡς τοιοῦτοι αὐθεντικῶς, καταδεικνύεται ἄριστα ἐξ αὐτῆς τῆς τῶν πραγμάτων μελέτης καὶ ἐκ τῶν γνωστικῶν μέσων, δι' ὧν τὸ ἐπιστητὸν γινώσκεται, καὶ ἐκ τῆς μαρτυρίας σπουδαίων καὶ σοφῶν ἰατρῶν καὶ φυσιοδιφῶν. Ἡ ὕπαρξις προσωπικῆς ἐν τῷ θεοπλάστῳ ἀνθρώπῳ ἀρχῆς πνευματικῆς καὶ ἀύλου, ζώσης ἐν τῇ συνειδήσει ἑαυτῆς καὶ τῶν γνώσεων, τὰς ὁποίας ἀποκτᾷ, συνειδυῖα, ἀντιλαμβανομένη, μνημονεύουσα, κρίνουσα, συλλογιζομένη, ἀρχῆς ἐχούσης συναισθήματα πνευματικὰ καὶ θέλησιν ἐλευθέραν, διαφεύγει τὴν πειραματικὴν παρατήρησιν διὰ τῆς ὁποίας μελετῶνται καὶ ἀνεξετάζονται οἱ ὀργανισμοὶ οἱ σωματικοί, καὶ αἱ λειτουργίαι τῆς σωματικῆς ζωῆς, καὶ οὐδὲν θετικὸν δύνανται νὰ εἴπωσιν οἱ ἰατροὶ καὶ οἱ φυσιοδῖφαι περὶ ψυχῆς ὡς οὐσίας πνευματικῆς καὶ ἀύλου, ὡς τοιοῦτοι, ἡ δὲ γνῶσις τῆς ψυχῆς ἀπόκειται τοῖς φιλοσοφοῦσι καὶ ψυχολογοῦσιν.

Ὡσαύτως ἡ ὕπαρξις πρώτης αἰτίας ἀπολύτου ποιητικῆς τῶν ὄντων, πνευματικῆς καὶ ἀύλου, ζώσης ἐν τῇ συνειδήσει ἑαυτῆς τελείαν ζωήν, αἰτίας νοητικῆς πανσόφου, παναγάθου καὶ παντοδυνάμου, διαφεύγει τὴν παρατήρησιν τῶν πειραματικῶν ἐπιστημῶν, καὶ περὶ αὐτῆς οὔτε οἱ ἰατροὶ οὐδὲ οἱ φυσιοδῖφαι δύνανται ὡς τοιοῦτοι νὰ εἴπωσι θετικόν τι. Ἁρμόδιοι δὲ ἵνα εἴπωσι περὶ τοῦ παντουργοῦ καὶ παντάρχου Θεοῦ εἰσὶν οἱ φιλόσοφοι καὶ οἱ θεολόγοι, καὶ τούτων ἡ γνώμη ἔχει κῦρος, ἐὰν ἀποφαίνωνται κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον, ὅστις ἔχει τὸ ἀπόλυτον κῦρος. Οὐχ ἧττον διὰ τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν προλεαίνεται ἡ ὁδὸς τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς θεολογίας καὶ οἱ ἰατροὶ καὶ οἱ φυσιοδῖφαι ὡς ἐκ τοῦ ἀντικειμένου τῆς μελέτης των εὐκολώτερον δύνανται νὰ φιλοσοφήσωσι καὶ θεολογήσωσιν, ἀλλὰ τὰ πορίσματα τῶν φιλοσοφικῶν καὶ θεολογικῶν μελετῶν των, τότε θέλουσι εἶναι ἀπόρροια οὐχὶ τῶν ἰατρικῶν καὶ φυσιολογικῶν των γνώσεων, ἀλλὰ τῶν φιλοσοφικῶν καὶ θεολογικῶν. Πάντοτε ὅμως οἱ ἰατροὶ ἔχουσι πλείονας τὰς ἀφορμὰς ἵνα ὦσιν εὐσεβέστεροι, πλὴν ἀτυχῶς ὁ θεοστυγὴς καὶ ἀνθρωπόλεθρος ἐγωϊσμὸς καὶ ἡ ὑπέρμετρος ἀλαζονεία ὅτι τὰ πάντα ὡς ἰατροὶ γινώσκουσιν, ἱκανοὺς τούτων, ὡς

μὴ ὠφελεν, ἐκτρέπει ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦ καὶ μεταβάλλει εἰς ἐχθροὺς καὶ πολεμίους πάσης ἰδέας μὴ ἀποδεικνυομένης, διὰ φυσικῶν πειραμάτων ἀποδίδοντας τὰ πνευματικὰ φαινόμενα εἰς ὑλικὰς αἰτίας παραλόγως. Ἐνῷ δὲ οὗτοι διὰ πᾶν φαινόμενον ὑλικὸν ἀναζητοῦσιν ὑλικὴν αἰτίαν, αἴφνης παραλογιζόμενοι τὰ πνευματικὰ φαινόμενα ἀποδίδουσιν εἰς αἰτίας ὑλικὰς ὅπως ἀρνηθῶσι τὴν ὕπαρξιν πνευματικῶν αἰτίων. Παραλογίζονται λοιπὸν οἱ τοιοῦτοι ἰατροὶ καὶ φυσιοδίφαι ἀρνούμενοι τὴν ὕπαρξιν Θεοῦ καὶ ψυχῆς ἐν τῷ θεοπλάστῳ καὶ θεοειδεῖ ἀνθρώπῳ προσωπικῆς, καὶ ἀποδιδόντες εἰς ὑλικὰς αἰτίας τὰ πνευματικὰ φαινόμενα καὶ θέλοντες νὰ μὴ πλανῶνται ὡς μὴ προσέχωσιν εἰς τοὺς λόγους τῶν τοιούτων φυσιοδιφῶν καὶ ἰατρῶν ἐν οἷς περὶ Θεοῦ καὶ ψυχῆς ἀποφαίνονται, διότι αὐτοὶ ὡς τοιοῦτοι εἰσὶν ἀναρμόδιοι εἰς τὴν ἐπίλυσιν μεταφυσικῶν ζητημάτων, τὰ ὁποῖα ἁρμόδιοι ἵνα ἀνερευνῶσιν εἶνε οἱ θεολόγοι καὶ οἱ φιλόσοφοι, καὶ νὰ λύωσιν, ἐὰν κατὰ λόγον ὀρθὸν νοῶσι, καὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῆς συνειδήσεως ἀποφαίνωνται. Εἰς τὴν ἀπόδειξιν ἐὰν ὑπάρχῃ Θεὸς καὶ ψυχὴ προσωπικὴ ὑφισταμένη καὶ μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ θνητοῦ καὶ φθαρτοῦ σώματος δὲν ἔχουσι χώραν τὰ μικροσκόπια καὶ τὰ τηλεσκόπια, διότι τὸ πνεῦμα δὲν παρατηρεῖται δι' αὐτῶν, ἀλλὰ διὰ τῆς συνειδήσεως καὶ τοῦ ὀρθοῦ λόγου, τὰ ὁποῖα εἰσὶ τὰ μόνα κατάλληλα μέσα εἰς γνῶσιν πνευματικῶν ἀντικειμένων.

ΞΕΝΟΦΩΝ Α. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
(ἰατρός)

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΛΗΜΝΟΥ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Προσκαλεῖται ἡ Μαρία Εὐστρατίου Παξιμαδᾶ, τὸ γένος Μαρτζικιάνου, ὑπήκοος ὀθωμανὴ, ὁρμωμένη ἐκ Βλαχίας, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως τὴν πρώτην πέμπτην καὶ ὥραν 4 τῆς ἡμέρας τουρκιστὶ, μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ πνευματικοῦ δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Λήμνου αὐτοπροσώπως, ἢ δι' ἀντιπροσώπου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς Εὐστρατίου Παξιμαδᾶ, κατοίκου Λήμνου, ἐπὶ διαζεύξει, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων ἐφημερίδων «Ταχυδρόμου» καὶ «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Ἐν τῇ Ι. μητροπόλει Λήμνου, τῇ 31 μαρτίου 1907.

Ὁ πρόεδρος
† Ὁ Λήμνου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ 1

Ὁ γραμματεὺς
ΑΡΓ. Ν. ΑΡΓΥΡΙΟΥ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Διαταχτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθμ. 5 καὶ χρονολογίαν 5 φεβρουαρίου 1907 ἐρήμην ἀποφάσεως διαζεύξεως.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθ 77 καὶ ἐπ. 207 τῶν Πατρ. Δικονομιῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 6532 καὶ ἡμερομ. 18 σεπτεμβρίου 1906 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Εὐθυμίας Κ. Ρουμελιώτου, τὸ γένος Μεϊμάρογλου, κατὰ τοῦ Κωνσταντίνου Ι. Ρουμελιώτου, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην·

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον διαλυτέον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου·

Διατάσσει, τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πρόοδου» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια τριακόσια ἑβδομήκοντα (ἀρ. 370) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ προεδρεύων
† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος **Καλλίνικος.** 2

Ὁ Α' γραμματεὺς
Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον.

(Διαταχτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ ἀρ. 12, πρωτ. καὶ ἡμερομ. 19 φεβρουαρίου 1907 ἐρήμην ἀποφάσεως).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77 καὶ ἐπ. 207 τῶν Πατριαρχικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀρ. πρωτ. 8713 καὶ ἡμερομ. 2 δεκεμβρίου 1906 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Ἀγγελίνας Σ. Κολοκύθα, τὸ γένος Κωνστ. Βούλγαρη, κατὰ Σεραφεὶμ Κολοκύθα ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον διαλυτέον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Σεραφεὶμ Κολοκύθα,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πρωΐας», καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ὑπαιτίῳ τῆς διαζεύξεως τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια τριακόσια ἑξήκοντα πέντε (ἀριθ. 365) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ προεδρεύων
† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος **Καλλίνικος.** 3

Ὁ Α' γραμματεὺς
Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΤΟΣ ΚΖ'.
ΑΡΙΘ.— 16

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 20 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1907

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ..... 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιτραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς — Τὰ παθήματα τῆς Ἐκκλησίας — Τὰ ἀρχαῖα κρατείτω (ἐκ Κύπρου) — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικὰ — Ἡ ἐγκύκλιος τοῦ σεβασμ. Οὐγγροβλαχίας — Νεκρολογία (Νεόφυτος Σιμωνοπετρίτης).

ΕΠΙ ΤΑΙΣ ΕΟΡΤΑΙΣ

Διεπλεύσαμεν τὸ πέλαγος τῆς νηστείας καὶ διήλθομεν τὴν ἁγίαν καὶ μεγάλην ἑβδομάδα. Συνήλθομεν ἐν ταῖς ἱεραῖς ἡμῶν ναοῖς, δοξολογοῦντες τὸν Κύριον, καὶ εὐλογοῦντες αὐτὸν, ἵνα λαμπροτέρους ἑαυτοὺς ποιήσωμεν, κέρδος ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν καὶ ταῖς καρδίαις ἡμῶν, κατὰ τὸν ἱερὸν Χρυσόστομον, ποριζόμενοι ἀπὸ τῆς ἐκ Θεοῦ εὐλογίας ἡμῶν. Τὸ Ὡσαννὰ μετὰ τῶν παίδων, βαΐα καὶ κλάδους φοινίκων κρατοῦντες, ἐψάλαμεν πρὸς τὸν Λυτρωτὴν ἀπὸ τῆς παρελθούσης κυριακῆς, καὶ ὑπὸ τῶν ἁγίων πατέρων καὶ διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας ἀνεδιδάχθημεν καὶ πάλιν ἵνα μιμηθῶμεν τὴν τῶν παιδίων ἀκακίαν, ἧς ἄνευ οὐδεὶς δύναται νὰ ὑμνήσῃ πρεπόντως τὸν δημιουργόν. Καὶ ἀπὸ τοῦ θείου Εὐαγγελίου μαθόντες ὅτι εἰσήρχετο ὁ Σωτὴρ ἡμῶν εἰς Ἱεροσόλυμα, τῶν ἱερῶν ἀποστόλων καὶ τῶν μαθητῶν ὑποστρωννυόντων τὰ ἱμάτια αὐτῶν, ἐδιδασκόμεθα καὶ πάλιν ἀπὸ τῆς διδασκαλίας τῶν ἁγίων πατέρων ὅτι τοῦ χριστιανοῦ καθῆκον ἵνα ὑποστρώσῃ τὰ ἱμάτια, τὸν εὐσχήμονα ὅλον οὗν βίον, τὸν κατ' ἀρετὴν βίον, τὸ σεμνὸν χριστιανικὸν πολίτευμα, τὴν εὐσέβειαν τὴν ἀνυπόκριτον. τὴν πίστιν τὴν ἀληθῆ τὴν διὰ τῆς ἀγάπης ἐνεργουμένην τε καὶ τεκμηριουμένην· διότι τῶν ἁγίων πατέρων ἡ διδασκαλία τὸν εὐσχήμονα βίον ἐννοεῖ συμβολιζόμενον ἐν τῇ τῶν ἱματίων ὑποστρώσει, τὸν βίον τοῦτον τὸν διὰ καταστάσεως εὐπρεποῦς ἐπικοσμοῦντα τὸ χριστιανικὸν ἦθος· διότι ἐδίδαξεν ἡμᾶς ἤδη τῶν ἐθνῶν ὁ μέγας ἀπόστολος ὅτι τοῦ ἀληθοῦς ὑπαδοῦ τοῦ Σωτῆρος (Ρωμ. ιγ', 3) ἱμάτια εἰσὶ τὰ ὅπλα τοῦ φωτὸς, ἵνα δι' αὐτῶν «εὐσχημόνως ὡς ἐν ἡμέρᾳ περιπατήσωμεν».

Συνήλθομεν ἐν ταῖς ἱεραῖς ἡμῶν ναοῖς καὶ τούτους ἐπληρώσαμεν αἰνοῦντες τοῦ Δεσπότου τὴν ἄκραν πρὸς ἡμᾶς συγκατάβασιν, οὐ μόνον κλίναντος τῇ καταβάσει τοὺς οὐρανοὺς καὶ πρὸς τὴν γῆν

ἐνώσαντος, ἀλλὰ καὶ καθήσαντος ἐπὶ πῶλον ὄνου, καὶ διδάξαντος ἡμῖν ἀρετὴν ὑψίστην τὴν τῆς ταπεινώσεως, ἣν ὁ θεῖος προφήτης Ζαχαρίας προεῖπε τῇ θυγατρὶ Σιὼν (Θ', 9) ὅτι «ἔρχεται ὁ βασιλεύς σου δίκαιος καὶ σώζων, πρᾶος αὐτὸς, ἐπιβεβηκὼς ἐπὶ ὑποζύγιον καὶ πῶλον ὄνου». Βασιλεὺς τῶν αἰώνων, βασιλεὺς ἀρχόντων καὶ ἀρχομένων τῶν ἐπὶ γῆς, κυρίων καὶ δούλων τῶν ἐπὶ γῆς καὶ τῶν ὑπὸ γῆν, τὰ κλεῖθρα τοῦ ἅδου δυνάμενος νὰ συντρίψῃ, τοὺς νεκροὺς τοὺς ἀπ' αἰώνων ἀναστῆσαι δυνάμενος, σύμπασαν τὴν γῆν ἐν τῇ αὐτῇ στιγμῇ συσσείων, ἀλλ' εἰσερχόμενος εἰς τὴν Ἁγίαν Πόλιν ὄχι φοβερὸς ἀπὸ τῶν ὁρωμένων, κατὰ τὸν θεῖον τῆς Θεσσαλονίκης Γρηγόριον, ὄχι βαρὺς καὶ βλοσυρός· μόνος, ἄνευ ὑπασπιστῶν καὶ δορυφόρων, ἄνευ ἱππέων καὶ πεζῶν, ἄνευ κόμπου κοσμικῆς κενοδοξίας καὶ χλιδῆς· οὔτε φόρους εἰσπράττων καὶ τέλη, οὔτε δουλείας ἀγενεῖς ἐπιβάλλων καὶ ἐπιβλαβεῖς ὑπηρεσίας· διδάσκων μέτρα ταπεινώσεως ὑψίστης· ἀλλὰ δίκαιος καὶ σώζων· ἐλπὶς Ἰσραὴλ, κατὰ τὴν Γένεσιν καὶ προσδοκία τῶν ἐθνῶν τῶν εἰς αὐτὸν πιστευόντων.

Τὸν δίκαιον καὶ σώζοντα ὑμνήσαμεν, εὐλογοῦντες μετὰ τῶν ἀκάκων νηπίων τῆς Ἁγίας Σιὼν, προσκυνοῦντες αὐτοῦ τὰ σεπτὰ πάθη, πανηγυρίζοντες σὺν τοῖς ἐν Ἅδῃ πεπεδημένοις τὴν ζωηφόρον ἀνάστασιν. Τὸν δίκαιον καὶ σώζοντα Θεὸν καὶ Λυτρωτὴν, τὸν καθοδηγήσαντα τὸν Ἰσραὴλ πεζεῦσαι διὰ τῆς ἀβάτου καὶ κυμαινομένης θαλάσσης, ἀπὸ τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης δευτέρας ἐδοξολογήσαμεν μετὰ τοῦ ἱεροῦ μελῳδοῦ Κοσμᾶ, εὐλογοῦντες τὸν Θεὸν τὸν περιβληθέντα τὴν μορφὴν τοῦ πτωχεύσαντος Ἀδάμ. Ὑμνήσαμεν τὸν δίκαιον καὶ σώζοντα Θεὸν, τὸν τοὺς τρεῖς παῖδας ἀσινεῖς ἐν τῇ καμίνῳ διαφυλάξαντα, οὐ ἀγνοοῦμεν, ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενοι, τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἔρχεται ἀποδοῦναι ἑκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Ὑμνήσαμεν τὸν δίκαιον καὶ σῳζοντα Θεὸν, καταδικάζοντες σὺν τοῖς ἱεροῖς ὑμνῳδοῖς τὸν καπηλεύσαντα τὴν φιλόθεον χάριν προδότην μαθητὴν, τὴν ἀχαριστίαν αὐτοῦ τὴν πρὸς τὸν διδάσκαλον κατακρίναντες, καὶ δεόμενοι τοῦ Σωτῆρος ἵνα ῥύσηται ἡμᾶς τῆς τοῦ προδότου καὶ ἀχαρίστου ἀθλιότητος. Ὑμνήσαμεν τὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴν, τὸν πᾶσιν εἰρήνην εὐαγγελιζόμενον καὶ ταύτην καὶ διὰ τῶν ἱερῶν ἀποστόλων αὐτοῦ καὶ μαθητῶν διδάξαντα καὶ εἰς αἰῶνας διδάσκοντα, γινώσκοντες αὐτὸν χαλινοῦντα τὰς ἀβύσσους, καὶ τὰς θαλάσσας ἀναχαιτίζοντα, καὶ τὴν ὁρμὴν καταστορεννύντα τῶν ἀγριαινομένων τῆς φύσεως στοιχείων· γινώσκοντες αὐτὸν πατάσσοντα καὶ πάλιν ἰώμενον, ἐκ δουλείας τὸν Ἰσραὴλ ἐξάγοντα καὶ ἐξ οὐρανοῦ αὐτῷ τὸ μάννα ἐπομβρίσαντα καὶ τὰ πικρὰ τῆς Μερρᾶς ὕδατα γλυκάναντα· γινώσκοντες αὐτὸν προσδοκίαν καὶ ἐλπίδα, κατὰ τὴν Ἁγίαν Γραφὴν, τῶν ἐθνῶν τῶν εἰς αὐτὸν πιστευόντων, οὔτε ἐῶντα εἰς τέλος ἀβοηθήτους τοὺς πιστεύοντας αὐτῷ, οὓς διερχομένους διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος ἐξάγει πάντως εἰς ἀναψυχήν.

Ὑμνήσαντες σὺν τοῖς ἀποστόλοις καὶ προφήταις καὶ μετὰ τῶν ἱερῶν ὑμνῳδῶν καὶ πατέρων τῆς Ἐκκλησίας τὸν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ τὰς θείας αὐτοῦ παλάμας ἐκτείναντα καὶ τὰ πρὶν διεστῶτα συνάψαντα ὑπερφυῶς, ἑτοιμαζόμεθα νὰ δοξάσωμεν ἐν καθαρᾷ καὶ τεταπεινωμένῃ καρδίᾳ τὴν ἐκ νεκρῶν ὑπὲρ λόγον Ἀνάστασιν τοῦ τὰ σύμπαντα καινοποιοῦντος, τοῦ τοὺς νεκροὺς ἐξ Ἅδου, ἐξ ἀφανείας, ἐκ δουλείας ἐγείροντος, τοῦ ταλανίζοντος διὰ τοῦ προφήτου Ἰωνᾶ τὰς κοσμικὰς στρατιὰς τὰς φυλασσούσας τὴν ἀλήθειαν ἐσφραγισμένην κοσμικαῖς σφραγῖσι ματαίων λογισμῶν. Καὶ ἀναλογιζόμεθα τὰ πάθη τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων ὑπερπλεονάσαντα ἀπό τινων ἐτῶν· ἀναλογιζόμεθα τὰς πικρίας, ὅσας ὑπὸ μισαδέλφων, λεγόντων ἑαυτοὺς χριστιανοὺς, ποτίζονται οἱ ἀδελφοὶ ἡμῶν, οἱ μὲν διωκόμενοι καὶ ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι, οἱ δὲ ἐν ὄρεσι καὶ ἐν σπηλαίοις καὶ ἐν ὀπαῖς τῆς γῆς κρυπτόμενοι, ἀλλὰ τῇ πίστει τῇ ἀκραιφνεῖ μεγάλοι γενόμενοι, καθὼς οἱ πάλαι μάρτυρες καὶ ὁμολογηταί. Καὶ δεόμεθα κατὰ καθῆκον ἀδελφικὸν ὑπὲρ ἐκείνων, ἐλπίζοντες εἰς τὸν ἀποδιδόντα ἑκάστῳ ἀνθρώπῳ καὶ ἑκάστῳ ἔθνει κατὰ τὰς πράξεις αὐτοῦ. Τὸ κατὰ δύναμιν ἕκαστος ὑπὲρ τῶν πασχόντων πράττοντες, εὐχόμεθα ἰδίᾳ καὶ κοινῇ μετὰ τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας ὑπὲρ σωτηρίας αὐτῶν ἰδίας καὶ κοινῆς, ὑπομιμνήσκοντες αὐτοῖς σωτηρίους ἐπαγγελίας ἀναστάσεως ἰδίας καὶ κοινῆς. Πανηγυρίζοντες καὶ αὐτοὶ μεθ' ἡμῶν τὴν κλητὴν καὶ ἁγίαν ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως, προσευχόμενοι καὶ γρηγοροῦντες, διότι ἀγνοοῦμεν τὴν ἡμέραν καὶ

τὴν ὥραν, καθ' ἣν ὁ δίκαιος Κριτὴς ἀποδίδει ἑκάστῳ ἔθνει κατὰ τὰς πράξεις αὐτοῦ, προσδοκῶμεν διὰ τοὺς ἀδίκως πάσχοντας ἀπαλλαγὴν δεινῶν καὶ θλίψεων ἀνακούφισιν καὶ στείρευσιν δακρύων, ἐπαναλαμβάνοντες τὸ τοῦ προφήτου· «Ἐμβλέψατε εἰς γενεὰς ἀρχαίας καὶ ἴδετε. Τίς ἐνεπίστευσε τῷ Κυρίῳ καὶ κατῃσχύνθη; Τίς ἐνέμεινε τῷ φόβῳ αὐτοῦ καὶ ἐγκατελείφθη; Ἢ, τίς ἐπεκαλέσατο Αὐτὸν καὶ ὑπερεῖδεν αὐτόν;

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

«Ἀπὸ τῆς σήμερον εἰσερχόμεθα εἰς τὴν ἁγίαν καὶ μεγάλην ἑβδομάδα τῶν Παθῶν . . . . . Κατὰ τὸ ὑπόδειγμα δὲ τοῦ θείου αὐτῆς ἱδρυτοῦ ἡ Ἐκκλησία, κοινωνὸς τῶν παθημάτων αὐτοῦ, οὐ παύεται διανύουσα ἐν τῷ κόσμῳ διαρκῆ ἑβδομάδα παθῶν· ἀλλὰ, τοῖς ἴχνεσι τοῦ Θεανθρώπου στοιχοῦσα, λοιδορουμένη εὐλογεῖ, διωκόμενη ἀνέχεται, βλασφημουμένη παρακαλεῖ, τοὺς πάντας συγχωροῦσα καὶ ὑπὲρ πάντων ἀνεξαιρέτως δεομένη».

Διὰ τῶν περιεκτικῶν τούτων φράσεων ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ἐν τῇ ἐπισφραγιστηρίῳ αὐτοῦ προσλαλιᾷ κατὰ τὴν ἐτησίαν σχολιακὴν τελετὴν τοῦ κεντρικοῦ παρθεναγωγείου τῆς Κοινότητος Σταυροδρομίου, διεζωγράφισε, τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ τῶν Βαΐων, τὸν ἐπίγειον κλῆρον τῆς ἀμωμήτου τοῦ Χριστοῦ νύμφης, τῆς Ἐκκλησίας, ἐκτεθειμένης εἰς τὰς ἐπηρείας καὶ τοὺς ποικίλους πειρασμοὺς τοὺς ὁποίους τὸ πνεῦμα τοῦ σκότους ἀδιαλείπτως διεγείρει κατ' αὐτῆς.

«Ἐν τῷ κόσμῳ θλῖψιν ἔξετε». Καὶ τὴν θλῖψιν ταύτην ἣν ὁ Ἰησοῦς προήγγειλε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, δοκιμάζει συνεχῶς ἡ Ἐκκλησία του, ὑφισταμένη τὰς προσβολὰς τῶν ἱερωτάτων αὐτῆς δικαιωμάτων, τὰς ἐντέχνους ἀποπείρας πρὸς διάσπασιν τοῦ συνδέσμου τῆς ἑνότητος τοῦ συγκρατοῦντος τὰ τέκνα αὐτῆς, τὰς συκοφαντικὰς διαστροφὰς τῶν προθέσεων καὶ τῆς δράσεως αὐτῆς, τὰς καταρραδιουργήσεις καὶ τὰ παντοειδῆ προσκόμματα τὰ παρεμβαλλόμενα, ἀνὰ πᾶν βῆμα, εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῆς μεγάλης καὶ σωτηριώδους αὐτῆς ἀποστολῆς. Ἐλέγχουσα ὅμως «τῆς ἀναιδοῦς κακοβουλίας τὴν προαίρεσιν», ἀντιτάσσουσα εἰς τὰς ἀσυστάτους διαβολὰς καὶ ὑπονοίας τὸ ἀκαταμάχητον φῶς τῆς ἀληθείας, διασπῶσα τὰς δολερὰς παγίδας τῶν «ψευδαδέλφων, τῶν τῇ μὲν γλώσσῃ φθεγγομένων τὰ πρὸς ἕνωσιν, τῇ δὲ γνώμῃ νευόντων πρὸς διάστασιν», ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀποδίδωσι **«κακὸν ἀντὶ κακοῦ ἢ λοιδορίαν ἀντὶ λοιδορίας»**, ἀλλ' εὐμνήμων τῶν εὐαγγελικῶν ρημάτων **«εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς, καλῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν ὑμῖν καὶ προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεαζόντων ὑμᾶς καὶ διωκόντων ὑμᾶς»**, ταῦτα τὰ διδάγματα ἀείποτε ἐφαρμόζει, ἐπιρρίπτουσα ὡς πρὸς τὴν ἔκβασιν τοῦ ἀγῶνος τὰς ἐλπίδας αὐτῆς ἐπὶ τὸν εἰπόντα **«μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδία μηδὲ δειλιάτω· θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον»**.

Τὴν θλῖψιν δὲ καὶ τὰ παθήματα τῆς Ἐκκλησίας ἐντείνει, ἔν γε τῷ παρόντι, ἡ συμπεριφορὰ τοῦ γνωστοῦ ἐκείνου λαοῦ, τοῦ ὑπὸ τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας διὰ τῶν ναμάτων τοῦ Εὐαγγελίου γαλουχηθέντος, ἐξημερωθέντος, περιφρουρηθέντος ἐν θυελλώδεσι χρόνοις καὶ ὅστις, ἀπό τινων δεκάδων ἐτῶν, ἐπιλαθόμενος τῆς ἀποστολικῆς ἐντολῆς, **«μὴ ὑπερφρονεῖν, παρ' ὃ δεῖ φρονεῖν»** ἐγκατέλιπε τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ τροφὸν καὶ μητέρα, «πηγὴν ὕδατος ζωῆς, καὶ ὤρυξεν ἑαυτὸ φρέαρ συντετριμμένον», τὸ τοῦ φυλετισμοῦ· ἐκ τῶν θολερῶν ὑδάτων τοῦ ὁποίου ἐμπλησθείς, ἐγένετο ὁ ἀμείλικτος διώκτης τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ καὶ πάντων τῶν μὴ παρακολουθησάντων αὐτὸν ἐν τῇ ἀπὸ ταύτης ἀποστασίᾳ, ἰδίᾳ δὲ τῶν δεκακισμυρίων πρωτοτόκων, ἔν τε τῇ πίστει καὶ ἐν τῷ πολιτισμῷ, ἀδελφῶν αὐτοῦ, τῶν ἐμπιστευθέντων εἰς τὴν διοίκησιν αὐτοῦ, ἀποστερήσας μὲν αὐτοὺς παντὸς θείου καὶ ἀνθρωπίνου δικαιώματος, βυθίσας δὲ εἰς ἄφατον ἄλγος ἐπὶ τοῖς δεινοπαθήμασιν αὐτῶν τὴν Ἐκκλησίαν, ἐξαναγκασθεῖσαν ἵνα, ἀποτεινομένη πρός τε τὰς λοιπὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ καὶ πρὸς σύμπαντα τὸν πεπολιτισμένον κόσμον, ἐπικαλεσθῇ τὴν ἀντίληψιν αὐτῶν, διεκτραγῳδοῦσα τὰ δεινὰ αὐτῶν καὶ ἀναφωνοῦσα μετὰ Ἱερεμίου τοῦ προφήτου **«οἱ πρὸς ὑμᾶς πάντες οἱ παραπορευόμενοι ὁδὸν, ἐπιστρέψατε καὶ ἴδετε εἴ ἐστιν ἄλγος κατὰ τὸ ἄλγος μου, ὃ ἐγεννήθη»**.

Καὶ ἡ μὲν ἐκ κατωδύνου ψυχῆς ἐπίκλησις αὕτη τῆς Ἐκκλησίας, βαθυτάτην ἀπανταχοῦ ἐμποιήσασα ἐντύπωσιν, προὐκάλεσε τὴν διὰ γραμμάτων, ἐπισήμων τε καὶ μὴ τοιούτων, καὶ διὰ δημοσιευμάτων ἐκδήλωσιν τῆς ἐκπλήξεως, τῆς ἀποδοκιμασίας καὶ τοῦ ἀποτροπιασμοῦ τῆς ἀνθρωπίνης συνειδήσεως κατὰ τῶν δραστῶν τῶν ἀνοσίων καὶ ἀντιχριστιανικῶν παρεκτροπῶν, αἵτινες «ἅπαξ τῆς εὐαγγελικῆς ὁδοῦ παρεκκλίναντες καὶ κατὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας ἀφηνιάσαντες», κατολίσθησαν εἰς τὸ βάραθρον πάσης παρεκτροπῆς, οἱονεὶ παράκρουσιν φρενῶν ὡς ἐκ τῆς ὀξύτητος τῆς καταλαβούσης αὐτοὺς φυλετικῆς μανίας παθόντες. Ἐὰν δὲ αἱ ἐπίσημοι ἀπαντήσεις ἐνίων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν οὕπω ἀφίκοντο, τοῦτο δὲν προέρχεται, βεβαίως, ἐξ ἀδιαφορίας, τῶν ἰθυνόντων τὰς ἁγίας Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ μὴ ἐπιλανθανομένων τῶν ἀποστολικῶν παρακελεύσεων περὶ τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἐκκλησίας, «**ἵνα μὴ ᾖ σχίσμα ἐν τῷ σώματι, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ὑπὲρ ἀλλήλων μεριμνῶσι τὰ μέλη, καὶ εἴτε πάσχει ἓν μέλος συμπάσχει πάντα τὰ μέλη, εἴτε δοξάζεται ἓν μέλος συγχαίρει πάντα τὰ μέλη**», ἀλλὰ πάντως ἐκ τῆς μελέτης πρὸς ἐξεύρεσιν τῶν προσφόρων καὶ ἀναλόγων πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ δεινοῦ θεραπευτικῶν μέσων, «εἴπερ καὶ ὅπως ἐγχωρεῖ,ὑπὲρ καταπαύσεως τοῦ ἀγρίου σάλου καὶ διωγμοῦ καὶ ἀποδόσεως τῆς δικαιοσύνης».

Ἡ δὲ τὸ πόμα ποτισθεῖσα τὸ πικρὸν Ἐκκλησία, ἡ τετρωμένη δεινῶς καὶ σπαραττομένη τὰ σπλάγχνα ἐπὶ τῷ ἀδίκῳ σφαγιασμῷ τῶν τέκνων αὐτῆς — τῶν ἀποστερηθέντων καὶ αὐτῶν τῶν εὐκτηρίων οἴκων των, ἐν οἷς προσερχόμενοι νὰ ἐπικαλῶνται τὴν ἐξ ὕψους κἂν ἀντίληψιν καὶ παραμυθίαν—χεῖρας ἀνατείνουσα πρὸς τὸν ἀπὸ τοῦ ξύλου τοῦ σταυροῦ κρεμάμενον καὶ ἐπικαλουμένη «τὸ ἄπειρον αὐτοῦ ἔλεος ὑπὲρ ἐπιβραβεύσεως τῇ ἁγίᾳ αὐτοῦ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ λαῷ αὐτοῦ πανταχοῦ εἰρήνης καὶ ἀγάπης καὶ πολιτείας συναδούσης τῇ ἁγιότητι καὶ καθαρότητι τῶν χριστιανικοῦ ὀνόματος καὶ τῆς χριστιανικῆς κλήσεως», ἐκλιπαρεῖ, ἅμα, αὐτὸν καὶ ὑπὲρ τῶν ἀνασταυρούντων αὐτὸν ἐν τοῖς μέλεσί του, ἀναφωνοῦσα αὐτῷ: «**Κύριε μὴ στήσῃς αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην· οὐ γὰρ οἴδασι τί ποιοῦσι**».

ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΚΡΑΤΕΙΤΩ

Τὴν θλῖψιν, ἣν ἡ Ἐκκλησία δοκιμάζει ἀπὸ ἐτῶν ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασι τῶν τέκνων αὐτῆς, ἐπὶ τοῖς διωγμοῖς, οὓς ὑφίστανται οἱ ἀφωσιωμένοι εἰς αὐτὴν ὀρθόδοξοι. μετριάζουσιν αἱ ἐκ Κύπρου εὐχάριστοι εἰδήσεις, ἃς πιστοποιεῖ τὸ πρῶτον τῶν ἐκδιδομένων σήμερον τηλεγραφημάτων. Τὰ δύο ἕτερα διατυποῦσι τὴν ἀδελφικὴν ἀξίωσιν τῆς Μ. Ἐκκλησίας ὅπως ἀποφανθῶσι καὶ οἱ μακαριώτατοι πατριάρχαι τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ τῶν Ἱεροσολύμων, ἣν ἂν ἔχωσι γνώμην περὶ τῆς συμμετοχῆς αὐτῶν ἐν τῇ διευθετήσει τοῦ ζητήματος τῆς ἐκλογῆς ἀρχιεπισκόπου Κύπρου.

Ἑπταετία συνεπληρώθη ἀπὸ τῆς ὀρφανίας τῆς ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Νέας Ἰουστινιανῆς. Συμφωνία καὶ κατόπι διχογνωμία, προστριβαὶ καὶ συγκρούσεις καὶ ἔριδες πατέρων πρὸς τέκνα, ἀδελφῶν πρὸς ἀδελφούς, εἰς ὀξὺ σημεῖον περιήγαγον τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐν Κύπρῳ κατάστασιν. Ἡ πρὸς τὰς αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας ἀναφορὰ τῶν διϊσταμένων, ἣν αὐτὸ τὸ συμφέρον αὐτῶν ὑπηγόρευε καὶ ἡ παλαιὰ συνήθεια τῆς Ἐκκλησίας, ἐπολεμήθη, προὐτάθη καὶ ἀπεκρούσθη πολεμηθεῖσα, δύω δὲ ποιμνίων τοῦ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τοῦ τῆς Πάφου μενόντων ὀρφανῶν, προεβάλλετο εἰς τὸ σῶμα τὸ νομοθετικὸν τῆς Κύπρου πρὸ μηνὸς σχεδὸν, σχέδιον νόμου, καινοφανεῖς θεσμοὺς, παραδόξους θεωρίας, διδασκαλίας ἀγνώστους ἡμῖν εἰσάγον εἰς τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ψηφοφορίας κοσμικῆς χροιᾶς καὶ μεθόδου, παρεμβάσεις εἰρηνοδικῶν καὶ μουδίριδων, ἐξελέγξεις ὑπὸ ξένων καὶ ἀλλοθρήσκων τῆς πράξεως ὀρθοδόξου λαοῦ περὶ ἐκλογῆς ἐκλογέων τοῦ μέλλοντος ὀρθοδόξου τῶν ὀρθοδόξων κυπρίων ἀρχιεπισκόπου. Ὑπεβάλλετο δὲ τὸ ἀντικανονικὸν τοῦτο τερατοτόκημα εἰς σῶμα νομοθετικὸν ἐξ ἡμισείας συγκείμενον ἐξ ὀρθοδόξων ἀφ' ἑνὸς καὶ ἐκμωαμεθανῶν καὶ ἄγγλων ἀφ' ἑτέρου, λαμβανόντων οὕτω, παρὰ τὰ ἀρχαῖα ἔθη τῆς Ἐκκλησίας, τὸ δικαίωμα τῆς ἐπεμβάσεως εἰς ἱερὰν πρᾶξιν, **νόμον δὴ λα δὴ περὶ κανονικῶν ψήφων.**

Ἡ Μ. Ἐκκλησία, κατὰ καθῆκον, ἀπεδοκίμασε τὸ ἀντικανονικὸν τοῦ νονοσχεδίου, ἀρχῆθεν τὰ ἀρχαῖα ἔθη κρατοῦσα καὶ τούτων ἀντεχομένη στερρῶς, καὶ ταῦτα διασώσασα διὰ μέσου στυγνῶν

αἰώνων καὶ νυκτῶν ἀφεγγῶν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν βιοτῆς. Ἡ διοικοῦσα κυπριακὴ Σύνοδος, ἐκ καθήκοντος καὶ αὐτή, διεμαρτυρήθη, διότι γινώσκουσιν οἱ ταύτην ἀποτελοῦντες κληρικοὶ ὅτι ἡ διάταξις «**Τὰ ἀρχαῖα ἔθη κρατείτω**» ἐθεσπίσθη πνευματεμφόρως ὑπὸ τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἀλλὰ τὸ ἐκ Νικοσίας τηλεγράφημα τῆς 12 ἀπριλίου τῶν πανιερ. μητροπολιτῶν Κιτίου καὶ Κυρηνείας ἀποδεικνύει λαμπρῶς ὅτι, τὸν κίνδυνον τρυλαμβάνοντες τὸν ἐκ τοιούτου νομοσχεδίου, δι' οὗ ἡ Κύπρος ἀπεσχίζετο ἀπὸ τῆς ὀρθοδόξου λοιπῆς Ἐκκλησίας, συνεννοήθησαν. ἀποταθέντες κοινῇ πρὸς τὰς αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας, αἵτινες, ἀρχαῖα κρατύνουσαι ἔθη, προθύμως θέλουσι συναντιληφθῇ κυμαινομένῃ καὶ ταραττομένῃ ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ, ἧς σέβονται τὰ παλαίφασα προνόμια καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν, κυρωθεῖσαν ὑπὸ Συνόδων ἱερῶν καὶ ὑπ' εὐσεβῶν αὐτοκρατόρων ἀνακηρυχθεῖσαν.

Νικοσία 12 ἀπριλίου, ὥρᾳ 12 καὶ 20 λεπτά.

Παναγιώτατον οἰκουμενικὸν πατριάρχην

Μητροπολῖται Κιτίου, Κυρηνείας, συγκαταθέσει λοιπῶν συνοδικῶν μελῶν, ἐν τῷ ἐνθέρμῳ πόθῳ θέσαι τέρμα εἰς παρούσας ἀτυχεῖς δυσχερείας Ἐκκλησίας Κύπρου, παρακαλοῦσιν Ὑμ. Παναγιότητα (καὶ) πατριάρχας Ἀλεξανδρείας (καὶ) Ἱεροσολύμων, ὅπως ἀποστείλῃ ἕκαστος ὑμῶν ἕνα ἐπίσκοπον ἵνα παρέσχωσιν ἡμῖν τὸ εὐεργέτημα πεφωτισμένων συμβουλῶν, ὅπως κάλλιον δυνηθῶμεν διευθετῆσαι ζήτημα ἐκλογῆς ἀρχιεπισκόπου. Περιττὸν (νὰ) προσθέσωμεν ὅτι ἂν τις ὑμῶν δυνηθῇ ἐλθεῖν αὐτοπροσώπως μεγάλως τιμήσει ἡμᾶς. Παράκλησις αὕτη γίνεται ἐν γνώσει κυβερνήσεως, μὴ ἐνισταμένης. Ταυτόσημα τηλεγραφήματα στέλλονται πατριάρχαις Ἀλεξανδρείας, Ἱεροσολύμων. Ἐκλιπαροῦμεν ταχίστην ἀποστολήν.

Κιτίου ΚΥΡΙΛΛΟΣ
Κυρηνείας ΚΥΡΙΛΛΟΣ.

Μητροπολίταις Κιτίου καὶ Κυρηνείας

Δόξαν ἀνεπέμψαμεν μετὰ τῆς περὶ ἡμᾶς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου τῷ ἐκ Βηθανίας πρὸς τὴν Ἁγίαν Πόλιν ἐρχομένῳ καὶ τὸν Λάζαρον ἀναστήσαντι, ἐπὶ τῇ ὑμετέρᾳ τηλεγραφικῇ ἀναγγελίᾳ, τῇ ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν εὐαρέστῳ καὶ λυσιτελεῖ. Συνεννοούμενοι ἤδη μετὰ τῶν δύο ἁγιωτάτων πατριαρχῶν, εὐχόμεθα ὁλοψύχως, ὅπως πάντες διέλθητε τὰς ἁγίας ἑορτὰς τοῦ Πάσχα ἐν εἰρήνῃ καὶ εὐτυχίᾳ.

13 ἀπριλίου 1907

Πατριάρχης ΙΩΑΚΕΙΜ.

Τοῖς μακαριωτάτοις πατριάρχαις

Ἀλεξανδρείας καὶ Ἱεροσολύμων.

Γνωστοῦ ὄντος τοῦ πρὸς ἡμᾶς τηλεγραφήματος τῶν ἱερωτάτων μητροπολιτῶν Κιτίου καὶ Κυρηνείας, γνώμῃ συνοδικῇ ἐρωτῶμεν τὴν γνώμην ὑμετέρας Μακαριότητος, τί φρονεῖ ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν διπλῆν ταύτην γνώμην τῶν τηλεγραφούντων. Ἡμεῖς συνοδικῇ διαγνώμῃ ἐρωτῶντες, ἐσμὲν πρόθυμοι δεχθῆναι μίαν τῶν δύο προτάσεων, προκρίνοντες τὴν μετάβασιν ὑμετέρας Μακαριότητος[1] ἐκ προσώπου τῶν τριῶν πατριαρχικῶν θρόνων.

13 ἀπριλίου 1907

Πατριάρχης ΙΩΑΚΕΙΜ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερὰ Σύνοδος.—Τῇ πέμπτῃ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἀπεσύρθη ἐκ τῶν ἐν τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ ἐργασιῶν, μετὰ διετῆ διαμονὴν καὶ συμπληρώσας δοκίμως τὴν συνοδικὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Σηλυβρίας κ. Διονύσιος, ἀναχωρήσας εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ τῷ σαββάτῳ καὶ προπεμφθεὶς, ἐντολῇ πατριαρχικῇ, ὑπὸ τοῦ ἱερολγ. δευτερεύοντος.

Χειροτονία.—Τῷ παρελθόντι σαββάτῳ τοῦ Λαζάρου ἐτελέσθη ἐν τῷ σεπτῷ πατριαρχικῷ ναῷ ὑπὸ τῶν σεβ. συνοδικῶν μητροπολιτῶν Κυζίκου, Γρεβενῶν καὶ Σισανίου ἡ χειροτονία τοῦ θεοφιλ. ἐπισκόπου Μιλητουπόλεως κ. Γερμανοῦ, βοηθοῦ τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Κυζίκου.

Κανονικὴ ἄδεια.—Ἀπῆλθε τῷ παρελθόντι σαββάτῳ εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ, συμπληρωθέντος τοῦ χρόνου τῆς ἐνταῦθα διαμονῆς, ὁ πα-

---

1. Τὸ πρὸς τὸν μακαριώτατον πατριάρχην Ἱεροσολύμων τηλεγράφημα λέγει «τὴν μετάβασιν τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας».

νιερ. μητροπολίτης Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Δωρόθεος. Μετ' αὐτοῦ συναπῆλθεν εἰς Πρέβεζαν, τυχὼν τῆς κανονικῆς ἀδείας, ὁ πανοσιολγ. ἀρχιμανδρίτης καὶ ἀρχιγραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου κ. Ἀθ. Πιπέρας.

Αἱ κατὰ τὰς ἁγίας ἡμέρας τῆς Μ. ἑβδομάδος ἀκολουθίαι διεξήχθησαν ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ χοροστατοῦντος τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, πλήθους ἀμετρήτου εὐσεβῶν ἐκκλησιασθέντος.

Χθὲς, ἑσπέρας, μετὰ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς διαθήκης, ἀναγνωσθὲν ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π., τὰ λοιπὰ ἀνέγνωσαν οἱ σεβασμ. συνοδικοὶ Κυζίκου, Ἰκονίου καὶ Σισανίου, τῶν λοιπῶν ἐν ἑτέροις χοροστατούντων ναοῖς, ὁ Μ. πρωτοσύγκελλος καὶ ὁ κλῆρος τοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ.—Σήμερον, μετὰ τὴν ἀκολουθίαν των Ὡρῶν, ἐκήρυξεν ἀπ' ἄμβωνος τὸν εἰθισμένον λόγον ὁ Μ. ἱεροκῆρυξ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Γρ. Κωνσταντινίδης.

Μέριμνα τῶν Ἐκκλησιῶν.—Ἀπεστάλησαν κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ταῖς ὑπὸ φυσικῶν ἀτυχημάτων καὶ συμφορῶν δοκιμαζομέναις ὀρθοδόξοις ἑλληνικαῖς κοινότησι Μοναστηρίου, Μελενίκου καὶ Πρεσρένης ὑπὸ τῆς Μ. Ἐκκλησίας ὑπὲρ τὰς διακοσίας λίρας, τῇ μὲν πρώτῃ πρὸς ἀνακούφισιν τῶν ἀναγκῶν τοῦ νοσοκομείου αὐτῆς, τῇ δὲ δευτέρᾳ πρὸς βοήθειαν τῶν παθόντων ἐκ τῶν τελευταίων πλημμυρῶν, καὶ τῇ τρίτῃ πρὸς ὑποστήριξιν ὑλικὴν τῶν γενομένων δαπανῶν διὰ τὴν ἀνέγερσιν τῆς πρό τινος ἀποτεφρωθείσης σχολῆς αὐτῆς.

Μητρόπολις Τυρολλόης.— Ἀνεχώρησε τὸ σάββατον εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ, κατόπι τῶν νενομισμένων διατυπώσεων, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Τυρολλόης καὶ Σερεντζίου κ. Νικηφόρος, ἐπιθυμῶν νὰ συνεορτάσῃ μετὰ τοῦ ποιμνίου αὐτοῦ τὰς ἁγίας τοῦ Πάσχα ἡμέρας καὶ ἐπιστρέψῃ μετὰ ταῦτα ἵνα λάβῃ τὸ αὐτοκρατορικὸν βεράτιον, τὸ περιέχον καὶ τὰ ὅρια τῆς ἀνασυσταθείσης ἱερᾶς ταύτης μητροπόλεως.

Νομικὴ Ἐπιτροπή.—Πρὸς ἐξέτασιν ἀκριβῆ τῶν μετὰ τῆς σεβ. κυβερνήσεως διεξαγομένων ἑκάστοτε ὑποθέσεων ἀναγομένων εἰς διαθήκας καὶ γάμους καὶ προικοσύμφωνα καὶ τὰς παραπλησίας, ἐνεκρίθη ὑπὸ τοῦ Δ. Ἐθνικοῦ Μ. Συμβουλίου νὰ συσταθῇ Νομικὴ διαρκὴς ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἐπιτροπή. Μέλη δὲ τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης ἐξελέγησαν οἱ ἐκ τῶν πατριαρχικῶν ὑπαλλήλων κκ. Ἀντ. Οἰκιάδης καπικεχαγιᾶς καὶ Ἰω. Χλωρὸς διευθυντὴς τοῦ πατριαρχικοῦ γραφείου τῆς τουρκικῆς ἀλληλογραφίας, καὶ οἱ δικηγόροι κκ. Παντ. Κοσμίδης καὶ Συμεὼν Βαλλιᾶς ὁ καὶ νομικὸς σύμβουλος τῶν Ἐθν. Φιλανθρ. Καταστημάτων.

Μουσικὸς Σύλλογος. — Τῇ τετάρτῃ, πρὸ μεσημβρίας, ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, συνῆλθον ὑπὲρ τὰ πεντήκοντα μέλη τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου εἰς συνεδρίαν γενικὴν, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, εὐδοκήσαντος νὰ παραμένῃ τέσσαρας σχεδὸν ὥρας, πρὸς συζήτησιν καὶ ἔγκρισιν τοῦ νέου Κανονισμοῦ τοῦ Συλλόγου, οὗ τὸ κείμενον, ἀντιγραφησόμενον, ἀναγνωσθήσεται ἐν νεωτέρᾳ γενικῇ συνεδριάσει τῶν μελῶν, ὑπὸ τὴν προεδρείαν αὖθις τῆς Α. Θ. Π. μετὰ τὸ πάσχα γενησομένην, ὅτε ἐκλεγήσονται καὶ τὰ μέλη τοῦ προεδρείου. Ὡρίσθη δὲ τοῦτο δεκαμελὲς, συγχωνευθεισῶν ἐν αὐτῷ πασῶν τῶν ἐπιτροπῶν καὶ τῶν ἐφοριῶν, ἔχον ἅμα καὶ δικαιοδοσίαν εἰρηνοδικειακὴν ἐπὶ τῶν μεταξὺ ψαλτῶν καὶ ἐπιτροπῶν τῶν ναῶν ἀναφυομένων ἑκάστοτε διαφορῶν.

Πεντηκονταετηρὶς κληρικῆς διακονίας. —Τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ, τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου τῶν καθολικῶν ἀρμενίων κ. Σαμπαγιὰν ἄγοντος τὴν πεντηκονταετηρίδα τῆς ἱερατείας αὐτοῦ, πανηγυρικὴ ἐτελέσθη λειτουργία ἐν τῷ κατὰ τὸ Σταυροδρόμιον ναῷ τῶν ἀρμενίων καθολικῶν, χοροστατοῦντος μὲν τοῦ παπικοῦ νουντσίου καὶ ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι ἀρχιεπισκόπου Νικαίας κ. Τάτση Πορσέλη, λειτουργοῦντος δὲ τοῦ ἑορτάζοντος πατριάρχου μετὰ τριῶν ἐπισκόπων καὶ πολλῶν πρεσβυτέρων καὶ διακόνων. Ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. παρῆσαν κατὰ τὴν πανηγυρικὴν ταύτην τελετὴν ὁ πανοσιολγ. Μ. πρωτοσύγκελλος μετὰ τοῦ ἱερολγ. ὑπογραμματέως τῆς ἱερᾶς Συνόδου κ. Ἀποστόλου καὶ τοῦ ἄρχοντος καπικεχαγιᾶ τῶν Πατριαρχείων κ. Ἀντων. Οἰκιάδου. Τὴν τελετὴν τῆς πεντηκονταετηρίδος ἐτίμησαν οἱ ἐξ. πρεσβευταὶ Γαλλίας, Ἱσπανίας καὶ Βελγίου καὶ ἀντιπρόσωποι τῶν ἐξ. πρεσβευτῶν Ρωσσίας, Γερμανίας, Αὐστροουγγαρίας καὶ Ἑλλάδος.— Ἡ Α. Θ. Π. ἔπεμψε δῶρον τῷ ἑορτάζοντι ἱερὰν εἰκόνα τῆς Θεομήτορος, ἡ δὲ Α. Α. ὁ πάπας Πῖος Ι' νῦξατο τὰ δέοντα διὰ τοῦ πανιερ. ἀρχιγραμματέως αὐτοῦ καρδιναλίου Μερὺ-δὲλ-Βάλ.—Τὴν

ἐπιοῦσαν δευτέραν, ὁ μακαριώτατος πατριάρχης κ. Σαμπαγιὰν, ἐπισκεψάμενος τὸν παναγιώτατον οἰκουμενικὸν πατριάρχην, ηὐχαρίστησεν αὐτῷ ἐπὶ ταῖς συγχαρητικαῖς προσρήσεσι καὶ ταῖς εὐχαῖς, ἃς διεβίβασεν αὐτῷ κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην πανήγυριν, ἣ εὐχόμεθα νὰ ἐπακολουθήσῃ καὶ ὁ τῆς ἑξηκονταετηρίδος πανηγυρισμός.

— Τῆς πρὸς ἑορτασμὸν τῆς πεντηκονταετηρίδος ἐπὶ τούτῳ συσταθείσης ἐπιτροπείας προήδρευεν ὁ πανιερ. ἀρχιεπίσκ. κ. Ἰωσὴφ Χατζιάν.

Πατριαρχικὸς ναός.—Ὁ ἐν Μόσχᾳ πανοσλγ. ἀρχιμ. κ. Ἰάκωβος Δημόπουλος Βατοπεδινός, ὁ καὶ ἡγούμενος τοῦ αὐτόθι Μετοχίου τοῦ πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ἀπέστειλε δῶρον εἰς τὸν πατριαρχικὸν ναὸν δύο καλλίστας ἱερατικὰς καὶ δύο διακονικὰς στολὰς, τυχὼν ἐπὶ τῇ ὁσίᾳ δωρεᾷ ταύτῃ τῶν πατριαρχικῶν εὐχῶν, διαβιβασθεισῶν διὰ πατριαρχικοῦ πιττακίου.

Ποιμαντικὴ μέριμνα. Ὑπὸ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Νικομηδείας κ. Φιλοθέου ἀπεστάλη εἰς τὴν ἐπαρχίαν ταύτην, πρὸς πνευματικὴν ἐπίσκεψιν τῶν εὐσεβῶν ἐν αὐτῇ ὀρθοδόξων κατὰ τὰς ἁγίας ἡμέρας τοῦ πάσχα, ὁ πανιερ. μητροπολίτης πρώην Μαρωνείας κ. Κωνστάντιος.

Σχολικὴ πανήγυρις. — Τῇ κυριακῇ, 15 μεσοῦντος, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης προήδρευσε τῆς τελετῆς τοῦ ἐν Σταυροδρομίῳ παρθεναγωγείου τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος, ἄγοντος αὐτὴν τῇ Κυριακῇ τῶν βαΐων ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτοῦ. Κατὰ τὴν σχολικὴν ταύτην πανήγυριν παρῆσαν οἱ σεβασμ. μητροπολῖται Κυζίκου, Νικομηδείας, Ἀγχιάλου, Μαρωνείας, πρώην Δρυϊνουπόλεως, οἱ ἐξοχ. πρεσβευταὶ Ρωσσίας καὶ Ἑλλάδος καὶ πλῆθος φιλομούσων τιμώντων τὸ ἀπὸ ἑξήκοντα τριῶν ἐτῶν ἀδιαλείπτως ἐπιτελούμενον κοινωφελὲς ἔργον τοῦ σχολείου τούτου, ἐν ᾧ καὶ ἐφέτος ἐφοίτησαν 672 μαθήτριαι, ὧν μεταξὺ καὶ 38 ἄρρενα τοῦ νηπιαγωγείου. Ἀπεφοίτησαν δέκα καὶ τρεῖς μαθήτριαι, λαβοῦσα τὰ πτυχία αὐτῶν ἀπὸ τῆς χειρὸς τῆς Α. Θ. Π.—Ἐκ τῆς ἐντύπου λογοδοσίας τῆς ἀξιοτίμου ἐφορίας τοῦ σχολείου τούτου κατεδείχθη ὅτι ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις αὐτοῦ ἐστὶν εὐάρεστος, τῶν ἐσόδων μὲν ἀνελθόντων εἰς 264,244 γρόσια, τῶν δὲ ἐξόδων εἰς γρ. 246, 302. Ἡ τακτικὴ κατ' ἔτος χορηγία τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας τῆς Ρωσσίας σημειοῦται κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος γρ. 20,023, ἡ δὲ δωρεὰ τῆς σεβαστῆς κυρίας Ἑλένης Γιωργίου Ζαρίφη 316 λίραι. —Ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης ηὐλόγησε πατρικῶς διδάσκοντας καὶ διδασκομένους, ηὐχαρίστησε τοῖς ἐξ. πρεσβευταῖς, καὶ τῇ κ. Ἑλ. Ζαρίφη, πρώτιστα δὲ πάντων τῷ μεγαλειοτάτῳ ἡμῶν ἄνακτι καὶ προστάτῃ τῶν γραμμάτων.—Τὸ παρθεναγωγεῖον ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ τάττεται δεύτερον τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει, μετὰ τὸ εἰς Ταταῦλα, διευθύνεται δὲ δεξιῶς ἀπὸ τεσσαράκοντα τριῶν ἐτῶν ὑπὸ τῆς ἐλλογίμου κ. Ἑλένης Καλογερᾶ.

Ἐπισκέψεις.—Τῇ παρελθούσῃ ἑβδομάδι ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐποιήσατο τὰς ἐξ ἔθους ἐπισκέψεις εἰς τοὺς ἀποσυρθέντας ἀπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου πανιερ. μητροπολίτης Μεθύμνης καὶ Σηλυβρίας. καθὼς ἐπεσκέψατο καὶ τοὺς ἀπελθόντας εἰς τὰς ἐπαρχίας αὐτῶν πανιερ. μητροπολίτας Λιτίτσης καὶ Τυρολόης καὶ Σερεντζίου

Εὐσεβὲς κληροδότημα.— Ὁ τελευταῖον ἀποβιώσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀείμνηστος Ἰωάννης Παπουλόπουλος διὰ διαθήκης, ἀνοιχθείσης ἐν τῷ ἑλληνικῷ προξενείῳ Ἀλεξανδρείας, ἐκληροδότησεν ὑπὲρ τοῦ ἑλληνικοῦ ὀρθοδόξου Νοσοκομείου Σμύρνης 150 λίρας αἰγυπτιακὰς, ὑπὲρ τοῦ ἐλλην. Ὀρφανοτροφείου λίρας 100 καὶ ὑπὲρ τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς 150 λίρας.

Θυμίαμα ναῶν.—Ὑπὸ τοῦ ἐλλογίμου φαρμακοποιοῦ κ. Κ. Ν. Θωμάδου, μυρεψοῦ τῆς τοῦ Χ. Μ. Ἐκκλησίας, παρεσκευάσθη χάριν τῶν ἱερῶν ναῶν, εὐῶδες θυμίαμα, οὗ συνιστῶμεν τὴν κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἰδίᾳ χρῆσιν, οὐ μόνον ἐν τοῖς ναοῖς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ κατ' οἴκους τῶν ὀρθοδόξων εἰκονοστάσια. Κατασκευασθὲν ἐξ ἀρίστου ὑλικοῦ καὶ τελειότερον τοῦ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων προκατασκευασθέντος, προτιμηθήσεται βεβαίως τοῦ ἀγοραίου μοσχολιβάνου, οὗ καὶ τὸ ὑλικὸν ἐλεεινὸν καὶ συνεπῶς ἡ ὑσμὴ πνιγηρά. Ὡς ἀπαιτεῖται τὸ πρὸ τῶν ἁγίων εἰκόνων καιόμενον ἔλαιον καὶ ὁ ἀπτόμενος κηρὸς νὰ ὦσιν ἐξ ὑλικοῦ ἀδόλου κατεσκευασμένα, οὕτως ἀπαιτεῖται νὰ ᾖ τοιοῦτο καὶ τὸ θυμίαμα, ἁγνὸν καὶ ἄριστον, συμβολίζον τὸν ἐξ ἁγνῆς καρδίας καὶ ψυχῆς ἀναπεμπόμενον αἶνον τῷ δημιουργῷ καὶ λυτρωτῇ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Η ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΟΥΓΓΡΟΒΛΑΧΙΑΣ, περὶ ἧς ἀνέγνωμεν εἴδησιν ἐν ταῖς ἐφημερίσι πρό τινος ἀναγραφεῖσαν, λίαν βραδέως προέκυψεν εἰς μέσον. Φέρουσα τὸ κῦρος συνοδικῆς ἀποφάσεως, ἤτοι τῶν ἐν ἐνεργείᾳ καὶ τῶν βοηθῶν ἐπισκόπων, ἀπεστάλη πρὸς τοὺς ἱερεῖς καὶ διδασκάλους, ἐντολὴν λαβόντας ἵνα προτρέψωσι τοὺς στασιάσαντας ἐν Ρουμανίᾳ χωρικοὺς νὰ συνέλθωσι καὶ παύσωνται τῶν

ἀντιχριστιανικῶν καὶ οὐχὶ φιλανθρώπων πράξεων, εἰς ἃς παρεξετράπησαν.

Αἱ πράξεις αὗται κυρίως ἐτολμήθησαν ἐναντίον τῶν ἰουδαίων, οἵτινες εἰς τὰς προγραφὰς καὶ τοὺς διωγμοὺς τάττονται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δεύτεροι μετὰ τοὺς ἐκ Ρουμανίας ἐκδιωχθέντας Ἕλληνας, τοὺς ἀρκετὰ ζημιωθέντας ἕνεκα τῆς μισαδελφίας τῶν ὀρθοδόξων ρουμούνων.

Προηγήθη ὁ κατὰ τῶν ἑλλήνων ὀρθοδόξων διωγμός, ἐπηκολούθησεν ὁ κατὰ τῶν ἰσραηλιτῶν, ὡμότερος οὗτος, ὡς φαίνεται, ἕνεκα τῶν θρησκευτικῶν παθῶν. Ἀλλ' ὅταν καὶ τοῦ κατὰ τῶν ἑλλήνων διωγμοῦ προηγῶνται συλλαλητήρια καὶ προεδρεύῃ μὲν ἔν τινι τούτων ὁ τῆς Κραγιώβας ἐπίσκοπος σιωπῶν, παρεδρεύωσι δ' ἐν ἑτέροις φληναφοῦντες κληρικοὶ καὶ μάλιστα γέροντες, ἢ ὑβρίζοντες τὴν Μ. Ἐκκλησίαν, ἢ ἀνεχόμενοι καὶ τοὺς ἐν ἀνευλαβίᾳ λοιδοροῦντας ἱεραρχίαν καὶ πατριαρχεῖον ὀρθόδοξον, ὅταν ἡ ἱερὰ μητρόπολις Οὐγγροβλαχίας σιγῶσα οὐδὲν πράττῃ κατὰ τῶν κληρικῶν τούτων τῶν ἀτιθάσσων καὶ τῶν λαϊκῶν τῶν ὑβριστῶν, οὐδεμία ἀμφιβολία ἔμενεν εἰς τοὺς βλέποντας τὸν ἀνώτερον ἐν Ρουμανίᾳ κλῆρον ἀπαθῶς ἐν τοῖς τοιούτοις ἔχοντα, ὅτι τὸ νόσημα, καταντῆσαν ἀνίατον, ἔμελλε νὰ ἐπινεμηθῇ καὶ τὸ λοιπὸν ὑγιὲς ἴσως σῶμα. Ἐξεπληρώθη καὶ κατέστη σχεδὸν ἐπιδημία, καὶ ὁ ὄχλος ὁ ἀχαλίνωτος ἐπιβαλὼν ἐπὶ τῶν ἑλλήνων χεῖρας ἀδίκους, ἐπετέθη κατόπι κατὰ τῶν ἰουδαίων, καὶ μετὰ ταῦτα κατ' αὐτῶν τῶν ὁμοφύλων, καταστρέφων καὶ διαρπάζων χριστιανῶν καὶ ἰουδαίων περιουσίας, φονεύων ἀπίστους καὶ πιστούς, ζημιῶν ξένους τε καὶ ρωμούνους.

Ἡ παραινετικὴ ἐγκύκλιος ἐξεδόθη λίαν βραδέως. Τὸ κακὸν ἤδη προυχώρησε, παραστῆσαν εἰς τὰ ὄμματα τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου τοὺς ἐν Ρουμανίᾳ ὀρθοδόξους ὡς ἀστηρίκτους ἐν τῇ πίστει, ὡς διαβιοῦντας ἐν ἡμιβαρβάρῳ καταστάσει. Οἱ πανιερώτατοι μητροπολῖται καὶ ἐπίσκοποι, οἱ τὴν παραινετικὴν ἐγκύκλιον ὑπογράψαντες ἴσως καταννοοῦσι νῦν πόσον ἠγνόουν τὴν ἀληθῆ κοινωνικὴν καὶ θρησκευτικὴν κατάστασιν τῶν ὑπ' αὐτῶν ποιμαινομένων, οὓς ἐνόμιζον τὸν τελειότερον τύπον τοῦ εὐσεβοῦς χριστιανοῦ πρὸ διετίας· ἤδη βλέπουσι βεβαίως πόσον ἀλαζονικῶς ἐμεγαλορρημόνουν ὅτε, γράφοντες πρὸς τὸν παναγιώτατον οἰκουμενικὸν πατριάρχην τῇ 28 ὀκτωβρίου 1905, ἐκαυχῶντο ὅτι ὁ ποιμαινόμενος ὑπ' αὐτῶν λαὸς τῆς Ρουμανίας φέρει ὡς τεκμήρια, διαβοηθέντα ἤδη, τῆς ποιμαντικῆς αὐτῶν ἐμπειρίας, «καρποὺς χριστιανικῆς πολιτείας, ἀξίους μιμήσεως καὶ ἐπαίνου».

Ἀποδοκιμάζουσι νῦν εὐτυχῶς, τὰς ἐπιμέμπτους ταύτας πράξεις ὡς καρποὺς πολιτεύματος ἥκιστα ἀνθρωπίνου, οὐχὶ χριστιανικοῦ. Βραδέως ἴσως, ἀλλὰ δεικνύουσιν ὅτι ἠπατήθησαν ὡς πρὸς τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἰδίας ποιμαντικῆς ἐμπειρίας, ἀγνοοῦντες τὴν ἀληθῆ θρησκευτικὴν τοῦ ρουμανικοῦ λαοῦ κατάστασιν. Εὐχόμεθα νὰ ἐπαναλαμβάνωνται συνεχῶς τοιαῦται παραινέσεις, ἡ δὲ ἱεραρχία τῆς ἁγίας ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας νὰ πιστεύῃ ὅτι διδασκαλία ἱεροκηρύκων καὶ ποιμένων καὶ διδασκάλων ἀδιάκοπος δυνατὸν ν' ἀναχαιτίσῃ τὸν ἀχαλίνωτον ὄχλον ἀπὸ πράξεων ἀσεβῶν, ὄνειδος περιαπτουσῶν εἰς τὸν ὀρθόδοξον ρουμανικὸν λαόν, ὅστις οὔτε πολιτικῶν ἐμπείρων στερεῖται, οὔτε πεπαιδευμένων κληρικῶν. Δύνανται οὗτοι νὰ δείξωσι τὸν ποιμαινόμενον ὑπ' αὐτῶν λαὸν φέροντα καρποὺς χριστιανικοὺς ἀξίους ἐπαίνου καὶ μιμήσεως, ὅταν διδάσκαλοι καὶ κήρυκες καὶ ποιμένες ἀναλάβωσι, κατὰ τὸν ἀπόστολον, (Ἐφεσ. 13) «τὴν πανοπλίαν τοῦ **Θεοῦ**, περιζωσάμενοι τὴν ὀσφὺν ἐν ἀληθείᾳ καὶ ἐνδυσάμενοι **τὸν θώρακα τῆς δικαιοσύνης, ἐν ἑτοιμασίᾳ τοῦ εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης**».

ΝΕΟΦΥΤΟΣ ΣΙΜΩΝΟΠΕΤΡΙΤΗΣ

Εἰδήσεις ἐκ **Θ**εσσαλονίκης ἰδιωτικαὶ ἀγγέλλουσιν ἡμῖν τὸν πρὸ ἑβδομάδος θάνατον τοῦ ἡγουμένου τῆς ἱερᾶς μονῆς Σίμωνος Πέτρας **Νεοφύτου**, πλήρους ἡμερῶν ἀπελθόντος πρὸς Κύριον. Γέννημα τῶν Ἀλατσάτων τῆς ἐπαρχίας Κρήνης, εἰσήχθη νέος εἰς τὴν ἀδελφότητα τῆς μονῆς καὶ νέος τὴν ἡλικίαν ἐξελέγη ἡγούμενος αὐτῆς, πρὸ τεσσαράκοντα καὶ ἓξ ἐτῶν. Νοήμων ἅμα καὶ τοὺς τρόπους εὐγενής, τὴν αὐστηρότητα μετὰ πατρικῆς ἐπιεικείας συγκιρνῶν, ἠγαπᾶτο ὑπό τε σιμωνοπετριτῶν καὶ ἄλλων καλογήρων, ὅσοι μετ' αὐτοῦ ἐσχετίσθησαν. Ἐργαζόμενος διηνεκῶς ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τούτου σεμνείου, οὗ προέστη ἐπὶ πολλὰ ἔτη, ἔσχε τὸ ἀτύχημα νὰ ἴδῃ αὐτὸ βορὰν γενόμενον πυρὸς πρὸ δεκαέξ ἐτῶν. Ἀλλ' ἀνέλαβεν ἔκτοτε τὸ δυσχερὲς ἔργον τῆς ἀνοικοδομῆς, καὶ μεταβὰς εἰς Ρωσσίαν κατώρθωσε νὰ εἰσπράξῃ πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἐκ νέου οἰκοδομῆς ἀρκοῦν ποσόν. Ὁ ἀείμνηστος Νεόφυτος ἀνέδειξεν ἑαυτὸν οἱονεὶ νέον κτίτορα τῆς Σίμωνος Πέτρας, εἰς δὲ τὴν ἀγήρω ζωὴν μεταστὰς ἔσχε τὴν συνείδησιν ἥρεμον ὅτι χωρὶς ἐπιδείξεων καὶ θορύβων ἐπετέλεσε τὸ καθῆκον αὐτοῦ, μακαριζόμενος ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ τῶν ἁγιορειτῶν καὶ πάντων τῶν μετ' αὐτοῦ σχετισθέντων.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΚΖ'.
ΑΡΙΘ. 17

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 28 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1907

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ.....25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιγραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ ἅγιον Πάσχα — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Συγχαρητικὰ τηλεγραφήματα.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ

πανταχοῦ μετὰ πνευματικῆς ἀγαλλιάσεως ἑορτάσθη ὑπὸ πάντων τῶν ὀρθοδόξως εἰς Χριστὸν πιστευόντων, ἐπιδεικνυμένων ἔργα ἀγαθά, προϊόντα ἐξ ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ συμπαθείας πρὸς ἀδελφοὺς πάσχοντας καὶ βοηθείας ἀνάγκην ἔχοντας. Τὸ ἀπ' ἄμβωνος ἔργον, τὸ ἔργον τῶν σχολείων, τὸ ἔργον τοῦ οἴκου, ἐμπεδούμενον διὰ τοῦ φωτὸς τοῦ τύπου, συντελεῖ εἰς ἐκτίμησιν πλείονα τοῦ τρόπου, καθ' ὃν δέον οἱ χριστιανοὶ νὰ πανηγυρίζωσι τὰς μεγάλας ἑορτὰς καὶ πάσας μὲν, ἰδίᾳ δὲ τὰς ἀναμιμνησκούσας τὴν ἄκραν τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς συγκατάβασιν. Ἐντεῦθεν καὶ ἔθιμά τινα δηλοῦντα δῆθεν τὴν ἐπὶ τῇ ἀναστάσει τοῦ Σωτῆρος χαρὰν, ἐπιβλαβῆ δ' ἔσθ' ὅτε ἀποδειχθέντα καὶ ὧν τὴν ἐκρίζωσιν ἡ Ἐκκλησία συνιστᾷ μητρικῶς, ἐκλείπουσι σὺν τῷ χρόνῳ, καὶ ἡ τῶν πιστῶν ἀγαλλίασις ἐκδηλοῦται δι' ἔργων ἀγάπης, ἄτινα, πάτριον ἔθιμον ὄντα, δέον καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον νὰ τηρῶνται.

Ἡ ἐν τοῖς ναοῖς συρροὴ τῶν πιστῶν ἦν πυκνὴ, ναοὶ δέ τινες ἀποδείκνυνται ἀνεπαρκεῖς εἰς τὸ ἐκκλησιαζόμενον πλῆθος. Αἱ ἱεραὶ τελεταὶ διεξήχθησαν κοσμίως ὡς ἐμπρέπει χριστιανοῖς, ἡ δὲ τάξις, ἡ κατὰ τὰς μεγάλας τοῦ πλήθους συναθροίσεις ἀπαιτουμένη, διετηρήθη πανταχοῦ, διότι καὶ ὁ λαὸς ἡμῶν ὁ εὐάγωγος καὶ εὐσεβὴς κάλλιστα γινώσκει τὸ καθῆκον αὐτοῦ, καὶ ἡ σεβαστὴ κυβέρνησις πάντα λαμβάνει τὰ μέτρα τῆς ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ μετὰ τάξεως ἐκτελέσεως καὶ διεξαγωγῆς τῶν μεγάλων τοῦ χριστιανισμοῦ πανηγύρεων. Διὸ καὶ λίαν δικαίως εὐχαὶ πρὸς Θεὸν ἀναπέμπονται δημοσίως ὑπὲρ τοῦ μεγαλειοτάτου ἡμῶν ἄνακτος καὶ εὐχαριστίας Αὐτῷ ἐξέφρασεν ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐπισήμως μετὰ τὴν τελετὴν τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Ἀναστάσεως, προτρέψας καὶ πάλιν τὸν εὐσεβῆ λαὸν ἵνα διάγῃ ἐν εἰρήνῃ πρὸς πάντας, καὶ πειθαρχῶν τοῖς κειμένοις νόμοις.

*

Τὸν ὄρθρον καὶ τὴν λειτουργίαν τῆς Κυριακῆς ἐτέλεσεν ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης σὺν τοῖς σεβασμ. συνοδικοῖς Κυζίκου Νικομηδείας, Ἰκονίου, Χίου, Σισανίου καὶ Δρυϊ-

νουπόλεως, ἀναγνοὺς τὸ τοῦ ὄρθρου Εὐαγγέλιον κατὰ τὰ ἱερὰ θέσμια. Τοῦ δ' ἑσπερινοῦ τῆς Ἀναστάσεως μετέσχον οἱ σεβασμ. Κυζίκου, Ἰκονίου, Χίου, Σισανίου καὶ Δρυϊνουπόλεως, οἱ πανοσλ. ἀρχιμανδρῖται κκ. Ἰωνᾶς τῆς Ρωσσικῆς πρεσβείας καὶ Μ. ἀρχιμανδρίτης Γεράσιμος, ὁ Μ. σύγκελλος ὡς καὶ ὁ ἱερεὺς τῆς Σερβικῆς πρεσβείας κ. Βαρνάβας.

Παρέστησαν ἐν τῷ σεπτῷ πατριαρχικῷ ναῷ συμπροσευχόμενοι καὶ συμπανηγυρίζοντες τὸ πάσχα οἱ ἐξοχ. πρεσβευταὶ Ρωσσίας κ. Ι. Ζηνοβιὲφ, Ἑλλάδος κ. Γρυπάρης καὶ Σερβίας κ. Νενάδοβιτζ, σὺν τοῖς ἀνωτέροις ὑπαλλήλοις τῶν οἰκείων πρεσβειῶν καὶ τῶν προξενείων—ὁ Α' γραμματεὺς τῆς Ἀγγλικῆς πρεσβείας μετά τινων ἐπιφανῶν ἄγγλων—ὁ στρατηγὸς Φλάϊχερ πασᾶς—οἱ ἐξοχ. Μ. λογοθέτης, Κοσμᾶ πασᾶς, Ἀλ. Παντζείρης βέης, Γιάγκο βέης Ἰωαννίδης, Ἀριστείδης βέης Κυριακοῦ, Χ. Ραμφιάδης ἐφέντης, Δ. Σωφρονιάδης ἐφέντης, Γ. Νομικὸς ἐφέντης, Γ. Καραμπέογλους ἐφέντης, Ι, Μαμμόπουλος ἐφέντης, Ν. Δαμιανὸς βέης, πάντες ἐν στολῇ, τὰ μέλη τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου καὶ πολλοὶ τῶν ἐν ὑπηρεσίᾳ κυβερνητικῇ διατελούντων ὁμογενῶν.

Μετὰ τὴν εἰθισμένην ἐκ τοῦ πατριαρχικοῦ οἴκου κατάβασιν καὶ περὶ τὸν ἱερὸν ναὸν περιφοράν, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης εἰσελθὼν μετὰ τῆς ἐπισήμου ἱερᾶς καὶ κοσμικῆς συνοδίας, διὰ τῆς μεγάλης πύλης τῶν Πατριαρχείων, ἐδεήθη πρὸ τοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ πρὸς τὸν οὐράνιον βασιλέα ὑπὲρ ὑγιείας, εὐδαιμονίας καὶ περιφρουρήσεως τοῦ μεγαλειοτάτου ἡμῶν ἄνακτος σουλτὰν Ἀβδοὺλ Χαμὶτ Χάν· ὑπὲρ τοῦ εὐσεβεστάτου καὶ φιλοχρίστου αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ρωσσιῶν Νικολάου Β', τῆς εὐσεβεστάτης αὐτοκρατείρας Ἀλεξάνδρας καὶ τοῦ εὐσεβεστάτου διαδόχου τοῦ θρόνου Ἀλεξίου· ὑπὲρ τοῦ μεγαλειοτάτου βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Γεωργίου Α', τῆς μεγαλειοτάτης βασιλίσσης Ὄλγας, τοῦ διαδόχου Κωνσταντίνου, τῆς συζύγου αὐτοῦ Σοφίας καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν· ὑπὲρ τοῦ μεγαλειοτάτου βασιλέως τῆς Ρουμανίας Καρόλου Α' καὶ τοῦ ὑψηλοτάτου διαδόχου καὶ τοῦ οἴκου αὐτοῦ· ὑπὲρ τοῦ εὐσεβεστάτου βασιλέως τῆς Σερβίας Πέτρου Α' καὶ τοῦ βασιλικοῦ αὐτοῦ οἴκου· ὑπὲρ τοῦ ὑψηλοτάτου καὶ γαληνοτάτου ἡγεμόνος τοῦ Μαυροβουνίου Νικολάου Α', τῆς εὐσεβεστάτης ἡγεμονίδος Μιλένας, τοῦ διαδόχου καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ καὶ παντὸς αὐτῶν τοῦ οἴκου· ἐπεκαλέσατο δὲ τὸν οὐρανόθεν φωτισμὸν ἐπὶ πάντας τοὺς ὀρθοδόξους χριστιανοὺς, ἵνα ζῶσι κατὰ τὰς θείας ἐντολάς. Μεθ' ὃ ὁ χορὸς τῶν ψαλτῶν ἔμελψε τοὺς πολυχρονισμοὺς τῆς τε Α. Α. Μ. τοῦ σουλτάνου καὶ τῶν τε αὐτοκρατόρων καὶ τῶν βασιλέων τῶν ὀρθοδόξων κρατῶν.

*

Τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἑσπερινοῦ ἀνεγνώσθη ὑπὸ τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν Κυζίκου (λατινιστὶ), Ἰκονίου (τουρκιστὶ), Σισανίου (ρωσσιστὶ), Δρυϊνουπόλεως (ἑλληνιστὶ), ἀρχιμ. Ἰωνᾶ (σλαυωνιστὶ) καὶ Βαρνάβα ἱερομονάχου (σερβιστὶ) καὶ ἀπ' ἄμβωνος ἑλληνιστί. Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν, ἡ Α. Θ. Π. ἀπὸ τοῦ ὑπὸ τὴν Μ. Πρωτοσυγκελλίαν ἐξώστου πύλόγησε τὸν ἠθροισμένον εὐσεβῆ λαὸν, ὃν συνεχάρη διὰ τὸν ἐν εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ πανηγυρισμὸν τῶν ἑορτῶν, πύχαρίστησε τῇ Α. Α. Μ. τῷ φιλολάῳ ἡμῶν ἄνακτι, εὐδοκήσαντι νὰ περιφρουρήσῃ τὴν ἔξοχον τῆς ἡμέρας τελετὴν πρὸς ἀξιοπρεπῆ καὶ εὐδόκιμον διεξαγωγὴν αὐτῆς· πύχαρίστησε τοὺς παρόντας πρεσβευτὰς, καὶ προέτρεψε τοὺς πιστοὺς ἵνα διάγωσιν βίον καὶ πολιτείαν δικαιοῦντα τὸ ὄνομα καὶ τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ πιστοῦ χριστιανοῦ.

Τὸ πλῆθος τῶν εὐσεβῶν ἐζητωκραύγησεν ὑπέρ τε τῆς Α. Α. Μ. τοῦ ἄνακτος καὶ τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου.

*

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν ἐν τέλει, εἰς οὓς διένειμεν ἡ Α. Θ. Π. τὰ κόκκινα καὶ χρυσᾶ ὠὰ, ἐδέξατο τὰς υἱϊκὰς καὶ συγχαρητικὰς ἐπισκέψεις τῶν τε παρεπιδημούντων μητροπολιτῶν καὶ τῶν ἐπισκόπων, τῶν πανοσιολογ. ἐπιτρόπων τῶν Ἁγίων Τόπων, τοῦ κλήρου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, τῶν ἐπιτρόπων τῶν ἐν αὐτῇ ναῶν, τῶν ἐφόρων τῶν σχολείων, καὶ πάντων τῶν τὰ κοινὰ παρ' ἡμῖν πραττόντων, οἷς πὔχετο πᾶσι τὸ Πάσχα εὔδαιμον ἀμφιλαφῶς καὶ διένειμεν ὠὰ πασχαλινά.

Ἡ Α. Θ. Π. ἐδέξατο πρεσβείαν ἐκ μέρους τοῦ σοφολογ. ἀρχιρραβίνου καὶ τῇ τρίτῃ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου τῶν ἀνατολικῶν ἀρμενίων κ. Μαλαχίοα Ὀρμανιὰν, ᾧ συνώδευεν εἷς ἐπίσκοπος, δύο λαϊκοὶ σύμβουλοι καὶ ὁ καπικεχαγιᾶς αὐτοῦ. Μετὰ πολλῆς ἀδελφικῆς τιμῆς ὁ μακαρ. κ. Ὀρμανιὰν γενόμενος δεκτὸς

καὶ ἐπὶ βραχὺ λόγους ἀγάπης ἀνταλλάξας μετὰ τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, κατῆλθεν εἰς τὸν πατριαρχικὸν ναὸν, ἠσπάσθη κατὰ τὸ σύνηθες τὸ ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τραπέζης ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ἐξελθὼν δὲ ηὐλόγησε τὸν παρεστῶτα λαὸν καὶ ἀπέτεινεν αὐτῷ ἁρμενιστὶ τὸ ἐν τέλει τοῦ προσεχοῦς τεύχους προσφώνημα. Μεθ' ὃ ἀπῆλθεν, ἀποδοθεισῶν αὐτῷ τῶν προσηκουσῶν εἰς τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ τιμῶν.

*

Ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς συνεχάρησαν τῇ Α.Θ.Π. δι' ἐπιστολῆς μὲν εὐγενέστατα γεγραμμένης ἡ Α. Ὑψ. ὁ σεϊχ-οὐλ-ἰσλὰμ Δζδεμαλεδδὶν ἐφέντης, δι' ἐπισκεπτηρίων δὲ αἱ ΑΑ. Ἐξ. ὁ στρατάρχης Ταχὶρ πασᾶς, τουφεκτζίμπασης τῆς Α. Α. Μ, τοῦ σουλτάνου· οἱ ὑπουργοί: τῆς δικαιοσύνης καὶ τῶν θρησκευμάτων Ὑψ. Ἀβδουρραχμὰν πασᾶς, τῶν στρατιωτικῶν Μεχμὲτ Ριζᾶ πασᾶς, καὶ τῶν ναυτικῶν ναύαρχος Χασὰν Ραμῆ πασᾶς· ὁ τμηματάρχης τῶν θρησκευτικῶν ὑποθέσεων ἐν τῷ τῆς δικαιοσύνης Ὑπουργείῳ Σεφκὲτ βέης· ὁ μουτεσαρίφης Χρυσοπόλεως Μεχμὲτ Χαμδῆ βέης· ὁ Α' διερμηνεὺς τοῦ Ὑπουργείου τῆς ἀστυνομίας Ἀβδοὺλ Κερὶμ πασᾶς καὶ ὁ πρόεδρος τοῦ ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τούτῳ ἀνακριτικοῦ συμβουλίου Μεχμὲτ Ἀλῆ βέης· ὁ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους Νουρεδδὶν βέης.

Ἐπίσης συνεχάρησαν ἡ Α. ἐξ. ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἀμερικῆς κ. Λέϊσμαν, ὁ Α' διερμηνεὺς καὶ σύμβουλος τῆς Γερμανικῆς πρεσβείας κ. Ἔρμανν Γὶς καὶ ὁ σύμβουλος αὐτῆς Δὲ Βέλοβ, ὁ γενικὸς πρόξενος καὶ Α' διερμηνεὺς τῆς Γαλλικῆς πρεσβείας κ. Ἐδουάρδος Ρουὲ καὶ ἡ Ἑταιρία τοῦ ἐξωτερικοῦ τύπου ὡς καὶ ὁ πρόεδρος αὐτῆς.

Αὐτοπροσώπως τὴν Α. Θ. Π. ἐπεσκέψατο ὁ ἐκ τῶν ὑπασπιστῶν τῆς Α. Α. Μ. τοῦ ἄνακτος ἐξοχ. Σεκὲρ Ἀχμὲτ πασᾶς.

*

Ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς ἐκ τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ καὶ ταῖς ἐπαρχίαις συνεχάρησαν τῇ Α. Θ. Π. οἱ μακαριώτατοι πατριάρχαι Ἀλεξανδρείας καὶ Ἱεροσολύμων· πρώην Ἀντιοχείας, καὶ πρώην Ἱεροσολύμων· οἱ σεβασμ. μητροπολῖται καί τινες τῶν θεοφ. ἐπισκόπων τοῦ πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου· οἱ ἐκ τῶν ἀρχιεπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων πανιερ. Ἰορδάνου κ. Ἐπιφάνιος καὶ Νεαπόλεως κ. Ἀρσένιος· ἐκ τῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὁ πανιερ. ἐπίσκοπος Ἠλείας κ. Δαμασκηνὸς, ἡ Α. Ὑψ. ὁ ἡγεμὼν τῆς Σάμου Κωνστ. Καραθεοδωρῆ ἐφέντης, ὁ πανοσλγ. γέρων σκευοφύλαξ τοῦ Παναγίου Τάφου ἀρχιμ. κ. Εὐθύμιος, ὁ πανοσλγ. ἱεροκήρυξ Πατρῶν ἀρχιμ. κ. Χαρίτων Παναγόπουλος, οἱ πανοσλγ. προϊστάμενοι τῶν ἑλληνικῶν κοινοτήτων Βερολίνου κ. Νεκτ. Μαυροκορδάτος καὶ Βρασοβοῦ κ. Φώτιος, αἱ δημογεροντίαι καὶ τὰ κοινοτικὰ σωματεῖα Σμύρνης, Δαρδανελλίων καὶ ἄλλων πόλεων, ἡ ἱερὰ Ἐπιστασία τῶν ἁγιορειτικῶν μονῶν, ὁ ἐμπορικὸς Σύλλογος Χαλκίδος, πολλοὶ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις κυβερνητικῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν τὰ πρῶτα φερόντων. Τινὰς τῶν τηλεγραφικῶς διαβιβασθεισῶν ἐνδείξεων τούτων τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς Α. Θ. Π. ἐκδίδομεν κατωτέρω.

Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο πολλαὶ τῶν ἐν Ρωσσίᾳ κυρίως ἑλληνικῶν ὀρθοδόξων κοινοτήτων ὑπέβαλον τῷ παναγιωτάτῳ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ τηλεγραφικῶς τὰς υἱϊκὰς αὐτῶν εὐχὰς πρὸς Θεὸν, ὅπως κρατύνῃ ἐν ὑγείᾳ ἀγωνιζόμενον αὐτὸν ὑπὲρ τῶν δικαίων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους. Οὕτως αἱ ὁμογενεῖς ὁμόδοξοι κοινότητες αἱ ἐν Ρωσσίᾳ, ὡς καὶ αἱ τῆς Βενετίας, τῆς Βιέννης, τοῦ Μονάχου, τῆς Δρέσδης, τοῦ Ἀμβούργου συμμετέχουσιν ἐν εὐγενέσιν αἰσθήμασι τοῦ ἀγῶνος, ὃν ἡ μήτηρ Ἐκκλησία διεξάγει κατὰ τῶν ἐπηρεαζόντων τὰ παλαίφατα αὐτῆς δίκαια, εὐχόμεναι μετὰ τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ παντὸς ὑπὲρ ἐνισχύσεως τῶν ὑπὲρ ἀληθείας ἀμυνομένων.

§

Τὰς ἐπισκέψεις τῶν πρεσβευτῶν ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἀπέδωκεν αὐτοῖς τῇ τρίτῃ, ἐπισκεψάμενος τοὺς πρεσβευτὰς Ρωσσίας, Ἑλλάδος καὶ Σερβίας, ὡς ἐπεσκέψατο καὶ τὸν ἐξ. Ἀλεξ. Παντζίρην βέην καὶ τὸν ἐρίτιμον κ. Λ. Γ. Ζαρίφην.— Τὰς τῶν μελῶν τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου καὶ τῶν πρεσβευτῶν, ὧν ἀντιπρόσωποι παρίσταντο κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν τῆς Ἀναστάσεως, ἀπέδωκε διὰ τοῦ πανοσλγ. Μ. πρωτοσυγκέλλου· τοῖς δὲ λοιποῖς διὰ τῶν ἱερολγ. πατριαρχικῶν διακόνων.—Τοῖς δι' ἐπισκεπτηρίων ὑποβαλοῦσιν εὐχὰς καὶ προσρήσεις ἀπήντησε διὰ τοῦ αὐτοῦ μέσου.

Ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς ἡ Α. Θ. Π. ἀπέστειλε κατ' ἔθος παλαιὸν εἰς τε τὰ αὐτοκρ. ἀνάκτορα

καὶ τοὺς ἐξ. ὑπουργοὺς καὶ μεγιστᾶνας τοῦ Κράτους τὰ εἰθισμένα «τσορέκια» μετὰ τῶν κοκκίνων ὠῶν, ἐντὸς πολυτελῶν κανίστρων. Ἐπίσης ἀπέστειλε τοιαῦτα καί τισι τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ διαμενόντων διαπρεπῶν ὁμογενῶν.

Τῆς τάξεως ἐπεμελήθη κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν τῆς Ἀναστάσεως ἰδία ἐπιτροπεία, συγκειμένη ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Δ. Εθν. Μ. Συμβουλίου κκ. Ἀλ. Παντζίρη βέη, Στ. Καραθεοδωρῆ βέη, Φρ. Μεζίκη, Κ. Σπαθάρη τοῦ πανοσιολ. ἀρχειοφύλακος ἀρχιμανδρίτου κ. Καλλινίκου Δελικάνη καὶ τῶν κκ. Λέοντος Γ. Καζανόβα, Ρωμύλου Σπαθάρη ἐφέντη, Γεωργίου Τσιραγγέλου ἰατροῦ, Π. Γ. Κοσμίδου, Γ. Μεζίκη καὶ τῶν πατριαρχικῶν ὑπαλλήλων κκ. Α. Οἰκιάδου, Π. Νικολοπούλου, Σπ. Κωνσταντινίδου, Ν. Νικολαΐδου, Γ. Λεμονίδου, Θ. Φαρμακοπούλου, Κ. Στυψίδου, βοηθουμένων ὑπὸ τῶν ἀκαμάτων νέων κκ. Κ. Ἐξερζόγλου, Καλογρηάδου, Ἰσαακίδου, Καραγιαννάκη καὶ Ἀνανιάδου. Πάντες διεξήγαγον μετὰ πολλοῦ κόπου τὸ ἀνατεθὲν αὐτοῖς ἔργον, ὅπερ ἀποβαίνει δυσχερὲς ὡς ἐκ τῶν ποικίλων ἀξιώσεων καὶ τῶν ἀπαιτήσεων, ἃς διατυποῦσιν ἑκάστοτε οἱ κατὰ τὴν τελετὴν προσερχόμενοι, καὶ διὰ τὸ στενὸν τοῦ χώρου ἔν τε τῷ ναῷ καὶ περὶ αὐτόν. Βεβαίως δικαιοῦνται νὰ προσέλθωσι κατά τε τὴν πανήγυριν ταύτην καὶ κατὰ πᾶσαν ἱερὰν τελετὴν πάντες οἱ ὀρθόδοξοι καὶ ἰδίως οἱ ὁμογενεῖς εἰς τὸ κέντρον τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν καὶ ἐν γένει τῆς θρησκευτικῆς βιοτῆς· ἀλλ' οἱ ποθοῦντες προσελθεῖν ἀνάγκη νὰ γινώσκωσιν ὅτι παρίστανται καὶ ξένοι κατὰ τὴν λαμπρὰν ταύτην ἰδίᾳ τελετὴν, καὶ οἱ ξένοι καὶ μάλιστα τούτων οἱ ἐπιφανέστεροι πρέπει νὰ προτιμηθῶσι κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην· πάντες ὅμως οἱ λοιποὶ καθῆκον ἔχουσι νὰ συμμορφῶνται τοῖς ἐπὶ τῇ τελετῇ ὑπὸ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου διαταττομένοις, καθότι ἐπὶ τῆς πιστῆς αὐτῶν τηρήσεως ἐπιβλέπουσι μετ' αὐστηρότητος οἱ ταχθέντες τελετάρχαι, οὐχὶ σπανίως ἀντικείμενον γινόμενοι βαναύσων ἐπιτιμήσεων καὶ προσβολῶν, διότι παλαιαί τινες οὐ καλαὶ συνήθειαι μετὰ δυσκολίας καὶ μετὰ χρόνου πολλοῦ πάροδον δυνατὸν νὰ ἐκλίπωσιν.

Ἡ διόρθωσις ἀτοπιῶν τινων ἀποτελεῖ κοινὴν εὐχὴν, κἂν τε συμβαίνωσιν αὗται κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ πάσχα, κἂν παρατηρῶνται ἄλλοτε ἐν ἑτέραις πανηγύρεσιν. Ἡ διόρθωσις ἐπιβάλλεται. ἀλλὰ τὸ κακῶς γινόμενον αἴρεται ἐκ μέσου σὺν τῷ χρόνῳ. Ἐν τούτοις ὑπάρχουσιν ἀτοπίαι τινες ἐκ ζήλου θερμοῦ θρησκευτικοῦ προερχόμεναι, ἀπαιτεῖται δὲ πρὸς ἄρσιν αὐτῶν πολλὴ περίσκεψις ἵνα μὴ, βιαίως ἐπερχομένης τῆς διορθώσεως, ἀποψυγῇ τὸ θρησκευτικὸν ἐκεῖνο συναίσθημα, ὅπερ παρὰ τῷ ἡμετέρῳ λαῷ γεννᾷ θαυμαστὰς πολλάκις πράξεις.

Τὰ ἄτοπα, ἅτινα πρέπει ν' ἀρθῶσιν, ἐπὶ ποινῇ τῶν τολμώντων, εἰσὶν αἱ ἐπὶ τὸ θεατρικώτερον διεξαγωγαὶ τῆς ἀκολουθίας τῶν ἁγίων Παθῶν καὶ τῆς Ἀναστάσεως καὶ ἡ ἐν κοιναῖς ἱεραῖς πανηγύρεσι γινομένη διαπόμπευσις ἐκ προτέρων ἢ ἐξ ὑστέρων τοῦ ὀνόματος τοῦ μέλλοντος ἱερουργεῖν ἀρχιερέως, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ καὶ τῶν διευθυνόντων ἢ μελλόντωνδιευθύνειν τοὺς χοροὺς τοῦ ναοῦ τοῦ πανηγυρίζοντος ἱεροψαλτῶν. Πρὸ ἐτῶν αἱ πανηγύρεις αὗται διεξήγοντο πομπωδῶς καὶ ὁ λαὸς ἐκ καθήκοντος παρίστατο καὶ μετὰ κατανύξεως—διότι ἔπρεπε νὰ παρίστανται—οὔτε προηγοῦντο αἱ περιβομβούμεναι σήμερον ἐπὶ τὸ θεατρικώτερον προαγγελίαι διὰ τῶν ἐφημερίδων. Ἡ ἐκ προτέρων ἀναγγελία καὶ διαφήμισις ὀνομάτων ἀρχιερέων καὶ ψαλτῶν παρεισάγει λάθρα τὴν διδασκαλίαν ὅτι οὐχὶ διὰ τὰ σεπτὰ πάθη, οὐχὶ πρὸς αἶνον τοῦ Λυτρωτοῦ, οὐχὶ πρὸς τιμὴν τοῦ πανηγυριζομένου μάρτυρος ὁ εὐσεβὴς λαὸς πρέπει νὰ συρρέῃ εἰς τοὺς ἱεροὺς ἡμῶν ναοὺς, ἀλλὰ πρὸς ἀκρόασιν τῶν μελωδικῶν φωνῶν τοῦ ἀρχιερέως ἢ τῶν ἱεροψαλτῶν. Εὐχόμεθα καὶ προτρέπομεν νὰ ἐκλείπωσι βαθμηδὸν πᾶσαι αὗται αἱ ἀσχημίαι, δι' ὧν αἱ πανηγύρεις αἱ ἱεραὶ καταβιβάζονται εἰς τὸν τόπον κοσμικῶν ματαιοτήτων καὶ διασκεδάσεων.

Τὴν βαθμιαίαν ἄρσιν τῶν ἀτοπιῶν, αἵτινες παρεισέφρησαν ἐν τῇ διεξαγωγῇ τῶν ἱερῶν τελετῶν, εἴτε καὶ ἐν τῇ ἱερᾷ μουσικῇ, πρέπει νὰ ἐπιδιώξωσιν αἱ παρ' ἡμῖν ἐφημερίδες, οὐχὶ θορυβοῦσαι φλυάφως, οὐδὲ πλάττουσαι θεωρίας ἀμούσων περὶ μουσικῆς, ἢ κυριώτερον εἰπεῖν, περὶ τεχνικῆς ἐκτελέσεως μελωδιῶν—διότι καὶ περὶ τούτων ἔγραψεν ἓν τῶν παρ' ἡμῖν φύλλων, προκαλέσαν οὕτω τὰς ἐπιλοίπους ἐφημερίδας, ὅπως ἀναδείξωσι πᾶσι καταληπτὴν τὴν ἀλήθειαν

ὅτι ὅπου ψάλλουσιν οἱ ἀπὸ ἐτῶν ἐπὶ πείρᾳ ἐγνωσμένοι ἱεροψάλται καὶ ἐπὶ καλαισθησίᾳ διακρινόμενοι, ὅπου ψάλλουσιν οἱ παρ' αὐτοῖς διδαχθέντες ἢ ἐν τῇ Πατριαρχ. Μουσικῇ Σχολῇ, ἀποδίδοται τὸ μέλος ὡς ὑπὸ τῶν παλαιῶν παρεδόθη διδασκάλων, γνήσιον. Ἐπειδὴ δὲ λόγος ἐγένετο περὶ τοῦ ἰδιομέλου τῆς ἐν ἁγίοις Κασίας μοναχῆς, τοῦ ψαλλομένου τῇ ἑσπέρᾳ τῆς Μ. Τρίτης, ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν πρὸς τοὺς αὐτοκλήτους μουσικολόγους ὅτι τοῦτο ψάλλεται κατὰ τὸ κείμενον Πέτρου τοῦ λαμπαδαρίου, καὶ ὅτι τοιουτοτρόπως ἔψαλλον αὐτὸ μέχρι πρό τινος καὶ οἱ τὸν ἀριστερὸν χορὸν τοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ ἀποτελοῦντες, ὡς ὁ γράψας ἠδύνατο νὰ πληροφορηθῇ ἐρωτῶν τοὺς πρότερον ἀποτελοῦντας τὸν ἐν λόγῳ χορὸν τοὺς ἀπὸ διετίας σχεδὸν εἰς τὸν δεξιὸν χορὸν μεταστάντας.

Ἡ ὕπαρξις ἀτόπων ἐφελκύει τὴν προσοχὴν τοῦ τε παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου καὶ τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου, οἵτινες διατάττουσιν ἑκάστοτε τὰ πρέποντα καὶ ἐνθαρρύνουσι διὰ τῆς εὐνοίας καὶ τῶν ἐπιδοκιμασιῶν τοὺς δοκίμους ἐκκλησιαστικοὺς ὑπηρέτας καὶ λειτουργούς, καθὼς ἑκάστοτε διατάττουσι τὰ δέοντα περὶ τῆς ἄρσεως τῶν ἔνθα κακεῖσε παρατηρουμένων ἀτοπιῶν, ὅσας ἐγέννησαν καὶ διέθρεψαν οἱ παρελθόντες αἰῶνες.

Ὁ ἐν ταῖς ἐφημερίσι πανηγυρισμὸς τῶν ἁγίων καὶ μεγάλων δεσποτικῶν ἑορτῶν, ὡς γίνεται νῦν, ἔστιν **ἓν ἐκ τῶν ἀτόπων,** ἅτινα πρέπει νὰ ἐκλίπωσι τέλεον, διότι δυνατὸν νὰ μὴ γίνηται. Ἔχοντες, εὐτυχῶς, διδασκάλους τῶν ἱερῶν εὐπαιδεύτους καὶ κηρύττοντας τὸν θεῖον λόγον, δυνάμεθα ν' ἀπεκδεχώμεθα καταλλήλους διατριβὰς ἀπ' αὐτῶν διὰ τὰς παρ' ἡμῖν ἐφημερίδας, ἢ τὸ σωτήριον ὑπὲρ ἡμῶν τοῦ Θεανθρώπου πάθος ἑρμηνευούσας, ἢ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν τοῦ Λυτρωτοῦ διὰ γραφίδος ἐμπείρου πανηγυριζούσας, ἢ τὴν ὑπὲρ νοῦν ἐνανθρώπησιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν γεραιρούσας. Καὶ κληρικοὶ λόγιοι καὶ λαϊκοὶ εὐσεβεῖς, ἀπὸ τῶν συγγραμμάτων τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας πατέρων εἰκόνας καὶ θεωρίας εὐσεβεῖς καὶ δοκίμους ἀρυόμενοι, δύνανται νὰ μεταδίδωσι καταλλήλως εἰς τὸν εὐσεβῆ λαόν. Οὕτω δὲ ἐκτοπίζονται, διότι πρέπει νὰ ἐκτοπισθῶσιν, ἐλεεινὰ συνονθυλεύματα λέξεων κενῶν ἰδεῶν, ἢ θεωρίαι ἥκιστα εὐσεβεῖς, οἷαι αἱ πρότινος ἐν ἐφημερίδι τῆς Σμύρνης ἀναρμοδίως περὶ τοῦ «θείου βρέφους» ἐκτεθεῖσαι καὶ πολλὰς σκανδαλίσασαι συνειδήσεις εὐσεβῶν, ὡς καὶ τελευταία τις ἐπίκλησις εἰς «τοῦ Μεσσία τὴν ἀναδυομένην δύναμιν»—τὸ «τῆς ἀρετῆς ἀσύλληπτον κορύφωμα»—τὴν «κρεμαμένην φιλοσοφίαν τοῦ παραδείσου»—τὸν «προφήτην τῶν πανηγυριζόντων οὐρανῶν»—ὡς ἀποκαλεῖ τὸν Λυτρωτὴν ὁ γράφων, ἀνοήτως παρατάττων λέξεις, δι' ὧν νομίζει τὸ ὑπερφυὲς θαῦμα τῆς ἡμετέρας ἀπολυτρώσεως πρεπόντως δῆθεν ἐξυμνούμενον!!

Ἄφρονες καὶ κοῦφαι συγκρίσεις φιλοσόφων ἑλλήνων ἢ νομοθετῶν ἰνδῶν καὶ μήδων πρὸς τὸν Σωτῆρα ἀποβαίνουσιν ἥκιστα διὰ τὸν εὐσεβῆ λαὸν ἐποικοδομητικαὶ συσσείουσαι τὰς πεποιθήσεις αὐτοῦ. Τοσοῦτοι δ' ὑπάρχουσιν ἐν τούτοις ἱεροκηρύκων λόγοι καὶ πατέρων ἁγίων ἐπὶ ταῖς ἡμέραις τοῦ δωδεκαημέρου καὶ τῆς Μ. ἑβδομάδος καὶ τῆς διακαινησίμου, πλήρεις ἰδεῶν ὑψηλῶν καὶ φράσεων ἐξόχων καὶ πολλὴν ἐπαγγελλόμενοι τὴν ὠφέλειαν, ἀπρόσιτοι δ' εἰς τοὺς πολλοὺς ἕνεκα τῆς γλώσσης, εἰς ἣν ἐγράφησαν, ὥστε πραγματικῶς ὑπηρεσίαν εἰς τὸν ὀρθόδοξον εὐσεβῆ λαὸν νὰ προσφέρῃ ὁ μεταφέρων αὐτοὺς εἰς τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐννοούμενον διαλεκτικὸν ἰδίωμα. Βεβαίως δὲ λόγος εἰς τοῦ Χρυσορρήμονος, ἢ τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου, τοῦ Μ. Ἀθανασίου ἢ τοῦ Κυρίλλου τῶν Ἱεροσολύμων, τοῦ Βασιλείου Σελευκείας ἢ τοῦ Γρηγορίου Νύσσης—ἵνα περιορισθῶμεν εἰς τοὺς ἀρχαιοτέρους—ἐστὶ προτιμότερος καθὸ διδακτικώτερος πολλῶν διατριβῶν, ὅσας παράγει ἡ πόθος πρὸς γραφὴν, ἢ ἅμιλλα λογιωτάτων θελόντων νὰ ὑπερτερήσωσιν ἀλλήλων.

Τὴν θεραπείαν τοῦ ἀτόπου τούτου προσδοκῶμεν ἀπὸ τῆς νοημοσύνης τῶν διευθυνόντων τὰς κυριωτέρας ἑλληνικὰς ἐφημερίδας, ἐκείνας, ὧν ἐκτιμῶν ὁ λαὸς τὰ γραφόμενα μετ' εὐχαριστήσεως ἀναγινώσκει, ζητῶν ἐν αὐτοῖς ὠφέλειαν πνευματικήν. Ὅταν δ' ἑρμηνευθῶσι δεόντως ἐπὶ μακρὸν χρόνον οἱ λόγοι τῶν ἁγίων πατέρων καὶ κατόπιν ὑπομνηματισθῶσιν, ἡ θεολογικὴ φιλολογία τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν τῶν τῆς Δύσεως καὶ ἡ παρὰ ρώσσοις πολλὴν ὕλην θέλει χορηγήσει τοῖς παρ' ἡμῖν λογίοις πρὸς πανηγυρισμὸν δόκιμον τῶν μεγάλων ἑορτῶν τῆς Ἐκκλησίας, πρὸς διδασκαλίαν τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν λαοῦ, εἰς ὃν χορηγοῦνται σήμερον ἀνα

γνώσματα ἀδόκιμα κατὰ τὰς ἁγίας τῶν ἡμερῶν τὸ ἦθος ἀμβλύνοντα καὶ ζοφοῦντα τὸ πνεῦμα.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερὰ Σύνοδος.—Καίτοι, κατ' ἔθος, αἱ συνοδικαὶ συνεδρίαι διακόπτονται κατὰ τὴν ἁγίαν καὶ Μ. ἑβδομάδα καὶ τὴν τῆς Διακαινησίμου, ἐν τούτοις ἡ ἱερὰ Σύνοδος δὶς συνῆλθεν εἰς συνεδρίαν, τῷ τε Μ. σαββάτῳ καὶ προχθὲς, πέμπτην, ἕνεκεν ἐπειγόντων ἐπαρχιακῶν ζητημάτων.—Σήμερον ἀφίκετο ὁ ἐκ τῶν νέων μελῶν τῆς ἱερᾶς Συνόδου μητροπολ. Τιβεριουπόλεως καὶ Στρωμνίτζης κ. Γρηγόριος.

Αὐτοκρατορικὴ χορηγία. — Ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ πάσχα ἡ Α. Α. Μ. ὁ σουλτάνος ηὐδόκησε ν' ἀποστείλῃ εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, χάριν τῶν ἐκτάκτων αὐτῶν ἐξόδων, εἴκοσι καὶ πέντε χιλιάδας γροσίων.

Βασιλικὴ ἑορτή.—Τῇ δευτέρᾳ, ἐπὶ τῇ ὀνοματικῇ ἑορτῇ τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως τῶν ἑλλήνων Γεωργίου Α', κατὰ τὴν γενομένην ἐν τῷ ναῷ τῶν Εἰσοδίων δοξολογίαν, ἐν Σταυροδρομίῳ, ὡς καὶ κατὰ τὴν ἐπακολουθήσασαν αὐτῇ ὑποδοχὴν ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς πρεσβείας, παρῆν ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ἑρμηνεύων τὰς ἐνθέρμους αὐτοῦ προσρήσεις καὶ εὐχὰς ὁ πανοσιολ. Μ. πρωτοσύγκελλος μετὰ τοῦ ἑλλογ. Μ. πρωτεκδίκου τῆς Μ. Ἐκκλησίας καὶ Α' γραμματέως τοῦ Δ. Εθν. Μ. Συμβουλίου κ. Π. Δ. Νικολοπούλου.

Πεπτωκότων ἀνάστασις.—Κατ' ἐπισήμους πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἐκθέσεις, ἀποπτύσαντα τὸ σχίσμα κατέφυγον εἰς τοὺς μητρικοὺς κόλπους τῆς Μ. Ἐκκλησίας τὰ εἰς τὴν ἱερὰν μητρόπολιν Καστορίας ὑπαγόμενα χωρία πρὸ καιροῦ μὲν τὸ Λιμπίσοβον καὶ Μοσχόνι, κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα μάρτιον ἡ Δόλιανη μετὰ τοῦ βυζαντινοῦ ναοῦ αὐτῆς, κτισθέντος ἐπὶ Ἀνδρονίκου Παλαιολόγου, καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ μηνὸς ἀπριλίου ἡ Μαγγίλα, τὸ Γόσνον καὶ ἡ Ὀσνίτσανη, ὑπολείπονται δὲ τρία ἔτη χωρία τοῦ διαμερίσματος τῶν Καστανοχωρίων. Οἱ κάτοικοι Δολιανῆς, μὴ ἀνεχόμενοι τὴν θρησκευτικὴν καὶ ἐθνικὴν ζημίαν, ἣν ἀπὸ τριῶν ἐτῶν ὑφίσταντο δουλεύοντες τῇ βίᾳ τῶν σχισματικῶν, οὗ ἕνεκα καὶ ὁ ἱερεὺς αὐτῶν κατέφυγεν εἰς Χρούπισταν, ἀπετίναξαν τὴν τῶν κακοδόξων ἐπήρειαν, ἀναστηθέντες ἐκ θανάτου θρησκευτικοῦ, καὶ ὡμολόγησαν ἐγγράφως τὸ γενόμενον ἀκούσιον αὐτῶν παράπτωμα.

Πατριαρχ. ἐπισκέψεις.—Τοὺς σεβασμ. μητροπολίτας, συνοδικούς τε καὶ παρεπιδημοῦντας, ὡς καὶ τὸν πανιερ. μητροπολίτην Σάρδεων ἡ Α. Θ. Π. ἐπεσκέψατο αὐτοπροσώπως ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῇ τετάρτῃ.

Ἑλληνικὴ κοινότης Μερσίνης.—Ἐπιστολὴ ἐκ Μερσίνης τῆς Κιλικίας ἀγγέλλει ὅτι ἡ ἑλλην. ὀρθόδοξος ἐν τῇ πόλει ταύτῃ κοινότης, σκοποῦσα τὴν ὁμαλὴν καὶ κανονικωτέραν ρύθμισιν τῶν κοινῶν πραγμάτων αὐτῆς, καθίδρυσε νῦν τετραμελῆ δημογεροντίαν καὶ πενταμελῆ κεντρικὴν ἐπιτροπείαν, αἵτινες ἐργασθήσονται κοινῶς πρός τε τὴν ἐπὶ βάσεων ἀρραγῶν ἀνορρύθμισιν τῶν κοινῶν καὶ πρὸς ἐποπτείαν ἐπὶ τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ναοῦ καὶ τῆς ἐφορίας τῶν σχολείων. Παμψηφεὶ δ' ἐξελέγησαν ἐν γενικῇ συνελεύσει τῇ 29 μαρτίου μέλη τῆς μὲν δημογεροντίας οἱ κκ. Β. Ἀσλάνογλους, Ἰ. Χατζῆ Ἀσλάνογλους, Δ. Χουρίσογλους καὶ Χ. Σάτηρ· τῆς δὲ κεντρικῆς ἐπιτροπείας οἱ κκ. Α. Κ. Μαυρομμάτης, ὁ καὶ πρόεδρος ἀμφοτέρων, Α. Λικιαρδόπουλος, Π. Ψάρος, Σ. Βάος, καὶ Σ. Μακρομάλλης.— Ἡ ἑλλην. κοινότης Μερσίνας, ὑπὸ τὴν καθοδηγίαν ἀγαθῶν ἀνδρῶν καὶ φιλοτιμοτάτου ἱερατικῶς προϊσταμένου, δεικνύει ἐμπράκτως ἀναβιοῦντα τὸν ἐν χρόνοις παλαιοτάτοις ἀνὰ τὰς πόλεις τῆς Κιλικίας ἀκμάσαντα ἑλληνισμόν.

Μητρόπολις Διδυμοτείχου. — Διαμείνας ἐν Ἀδριανουπόλει τέσσαρας ἡμέρας, ἐπὶ διεξαγωγῇ κοινῶν τινων ὑποθέσεων, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Διδυμοτείχου κ. Φιλάρετος, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἕδραν τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ τῇ παρασκευῇ τῆς προπαρελθούσης ἑβδομάδος.

Μητρόπολις Φιλαδελφείας.—Τῇ τρίτῃ τῆς μεγάλης ἑβδομάδος, μετὰ βραχεῖαν ἐν Σμύρνῃ διαμονήν, ἕνεκεν ὑποθέσεων τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ, ἐπέστρεψεν εἰς Φιλαδέλφειαν ὁ πανιερ. μητροπολίτης αὐτῆς κ. Προκόπιος.

Ὀνοματικαὶ ἑορταί.—Τῇ δευτέρᾳ, ἑορτῇ τοῦ ἁγίου Γεωργίου, πατριαρχικῇ ἐντολῇ, ἐπεσκέψατο τοὺς τὴν ὀνοματικὴν αὐτῶν ἑορτὴν ἄγοντας κκ. Γ. Φραγγιᾶν, Γ. Ἀποστολίδην, Γ. Νούλην, Γ. Οἰκονομίδην, Γ. Τζορπατζόγλουν, Γ. Λαγουδάκην, Γ. Νομικὸν, Γ. Καραμπέογλουν, Γ. Βογιατζόγλουν ὁ ἱερολογ. δευτερεύων κ. Ἀθηναγόρας — τῇ τετάρτῃ, 25, τοὺς ἑορτάζοντας κκ. Μάρκον Πορτοκάλογλουν καὶ Μάρκον Βασιλείου ἐπεσκέψαντο ἑρμηνεύοντες τὰς εὐχὰς τῆς Α. Θ. Π. τὸν

μὲν πρῶτον ὁ πανοσιολ. Μ. ἀρχιδιάκονος, τὸν δὲ δεύτερον ὁ ἱερολογ. τριτεύων.

Ἐπιστημονικαὶ ἀποστολαί. — Κατὰ σύστασιν τῆς Α. Ἐξ. τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Γαλλίας κ. Κωνστὰν, ἀπελύθη πατριαρχικὴ γραφὴ συνιστῶσα τῇ ἱερᾷ Κοινότητι τοῦ Ἁγίου Ὄρους τὸν ζωγράφον κ. Λουδοβίκον Barillet, προτιθέμενον νὰ μελετήσῃ τὰ προϊόντα τῆς ἑλληνικῆς ἐν τῷ μεσαιῶνι ἁγιογραφίας.

Ἡ ἐν Χίῳ γυναικεία Φιλόπτωχος Ἀδελφότης ἄριστον παρέχεται διὰ λελογισμένης ἐργασίας τεκμήριον τοῦ τε πρακτικοῦ πνεύματος τῶν διευθυνουσῶν αὐτὴν καὶ τῶν εὐγενῶν ἅμα αἰσθημάτων, ὧν ἀμφοτέρων ὁ μετὰ συνέσεως συνδυασμὸς ἀποδείκνυται παραγωγὸς ἀγαθῶν καὶ γενναίων ἔργων. Εἰς ἓν ἔτος — τὸ πρῶτον τῆς ζωῆς αὐτῆς — ἡ Ἀδελφότης ἐξ 134 μελῶν εἰσέπραξε 13173 γρόσια, διότι τὰ πλείονα τῶν μελῶν ἐχορήγησαν περισσότερον τοῦ ποσοῦ τῆς ὡρισμένης ἐτησίας συνδρομῆς. Ἐξ ἐκτάκτων συνδρομῶν ἡ Ἀδελφότης εἰσέπραξε 12730 γρ. καὶ τοσαῦτα ἐκ δωρεῶν, ὥστε νὰ συμπήξῃ κεφάλαιον ἀποθεματικὸν ἐκ γροσίων 31897— ἀφοῦ διένειμε μέχρι τῶν Χριστουγέννων τοῦ παρελθόντος ἔτους 7140 γρόσια εἰς χρήματα καὶ τρόφιμα τοῖς ἀπόροις, καθ' ὑπόδειξιν ἔγγραφον τῶν ἱερέων ἑκάστης ἐνορίας τῆς πρωτευούσης, καὶ 2612 γροσίων ὑφάσματα δι' ἐνδυμασίας ἀπόρων ἀλλ' ἐπιμελῶν καὶ χρηστοήθων μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῶν ἀστικῶν καὶ δημοτικῶν σχολείων πόλεως καὶ Κάμπου, κατὰ τὰς ὑποδείξεις τῶν διευθυνόντων τὰ σχολεῖα.— Κληροδότημα ἐν ἐγένετο τῇ Ἀδελφότητι ἐξ ἑκατὸν γαλλικῶν λιρῶν τὸ τοῦ μακαρίτου Ἀντωνίου Π. Μηταράκη, οὗ ἡ σύζυγος ἦν ἡ πρόεδρος τοῦ σωματείου· εἰς ὃ εὐχόμεθα ζωὴν μακρὰν καὶ φιλογενῆ, ἣν καθίστησιν ἀπερίσπαστον ἡ σύνεσις καὶ σύμπνοια, αἱ τόσον χρήσιμον παντὶ σωματείῳ.

Ἀγαθὴ πρᾶξις ἀξιέπαινος.— Ἐκ τοῦ «Φάρου τῆς Θεσσαλονίκης» μανθάνομεν ὅτι, θανόντος τῇ 20 μαρτίου παρελθόντος, ἐν ἡλικίᾳ ἑβδομήκοντα ἐτῶν, ἐν Καβάλλᾳ, τοῦ δοκίμου ἱεροψάλτου Παναγιώτου Π. Ἀγγελίδου, τοῦ ἐκ Σοχοῦ τῆς Μακεδονίας, ὑπηρετήσαντος δὲ ὡς ἱεροψάλτου 26 ὅλα ἔτη ἐν Σέρραις, 10 ἐν Ξάνθῃ καὶ 6 ἐν Καβάλλᾳ, ἡ κοινότης τῆς τελευταίας ταύτης πόλεως ἐκήδευσεν αὐτὸν πανδήμως ἀπὸ τοῦ κοινοτικοῦ ταμείου. Ὃ δὲ μᾶλλον ἀξιέπαινον καὶ μιμήσεως ἄξιον, ὅτι κατὰ τὴν πεντάετῆ διάρκειαν τῆς ἀσθενείας αὐτοῦ (λαρυγγίτιδος χρονίας) ἡ ὀρθόδοξος ἕλλην. κοινότης Καβάλλας ἐχορήγει αὐτῷ σύνταξιν καὶ μάλιστα καὶ εἰς Ἀθήνας ἀπέστειλεν αὐτὸν πρὸς θεραπείαν.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΙΚΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ ΕΠΙ ΤΩ ΠΑΣΧΑ

Βελιγράδιον, 21 ἀπριλίου, ὥρᾳ 3 ἑσπέρας.
(γάλλιστι)

Συγχαίρων ἐπὶ ἑορτῇ Ἀναστάσεως συνιστῶ ἐμαυτὸν ταῖς ὑμετέραις εὐχαῖς.

Πέτρος Α΄.

Κάϊρον(;) 22 ἀπριλίου, 6,30΄ ἑσπέρας.

Χριστὸς ἀνέστη. Περιπτυσσόμενοι ἐν ἀγίῳ φιλήματι τὴν Ὑμ. Παναγιότητα ἐπὶ τῇ ἑορτῇ, δεόμεθα τοῦ Σωτῆρος χαρίζεσθαι Αὐτὴν τῇ ἁγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ ἐπιμήκιστον ἐν ἀκμῇ.

Πατριάρχης ΦΩΤΙΟΣ.

Ἱεροσόλυμα, 22 ἀπριλίου, ὥρᾳ 11 πρωΐας.

Χριστὸς ἀνέστη. Περιπτυσσόμενοι φιλήματι ἁγίῳ τὴν Ὑμ. Παναγιότητα, θερμῶς συγχαίρομεν ἐπὶ εὐλογημένῃ ἑορτῇ, ἐξαιτούμενοι πᾶν ἀγαθόν.

Πατριάρχης ΔΑΜΙΑΝΟΣ.

Χάλκη, 21, ὥρᾳ 10,30΄ πρὸ μεσημβρίας.

Συγχαιρόμεθα Ὑμ. Παναγιότητα ἐπὶ ἑορτῇ πάσχα, εὐχόμενοι καὶ ζωὴν πολυχρόνιον.

Πατριάρχης ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
(πρώην Ἱεροσολύμων).

Νεοχώριον, 21, ὥρᾳ 9,30΄ ἑσπέρας.

Τὸν ἀδελφικὸν εἰς τὸ Χριστὸς ἀνέστη ἀποδιδόντες ἀσπασμὸν εὐχόμεθα ὑγιείαν ἀμεταπτωτον καὶ ἰσόβιον διατήρησιν ἐπὶ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου.

Πατριάρχης ΣΠΥΡΙΔΩΝ
(πρώην Ἀντιοχείας)

Ἄθως, 22 ἀπριλίου, ὥρᾳ 5,30΄ ἑσπέρας.

Καθυποβάλλοντες πασχάλια σέβη ἐπικαλούμεθα πατρικὰς εὐχάς.

ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ.

Σάμος, 21 ἀπριλίου, ὥρᾳ 3 ἑσπέρας.

Τὴν λαμπροφόρον τοῦ Σωτῆρος ἀνάστασιν ἐν ἀγαλλιάσει προσκυνοῦντες, κατασπαζόμεθα πανοικεὶ τὴν δεξιάν Σας καὶ ἐπικαλούμεθα ὑπὲρ ἡμῶν τε καὶ τῆς νήσου ταύτης τὰς θεοπειθεῖς εὐχὰς τῆς Ὑμ. Παναγιότητος.

Κ. ΚΑΡΑΘΕΟΔΩΡΗ
(ἡγεμὼν Σάμου).

Βελιγράδιον, 11, ὥρᾳ 3 μ. μ.

Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ συγχαρῶ ὑμῖν ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ πάσχα καὶ νὰ συστήσω τὴν οἰκογένειάν μου εἰς τὰς ἁγίας Ὑμῶν εὐχάς.

Κρίστιτς
(γραμματεὺς τοῦ βασιλέως Πέτρου).

Νικοσία, 22, ὥρᾳ 10,45΄ π. μ.

Ἐπὶ κοσμοσωτηρίῳ ἑορτῇ λαμπροφόρου Ἀναστάσεως, ὑποβάλλομεν εὐλαβῶς Ὑμ. Παναγιότητι βαθύτατα σέβη, εὐχόμενοι μακρὰν πατριαρχίαν ἐπ' ἀγαθῷ Ἐκκλησίας. Εὐγνωμονοῦμεν Ὑμ. Παναγιότητι ἐπὶ προσπαθείαις πρὸς λύσιν ἀρχιεπισκοπικοῦ ζητήματος, καὶ ἐμμένομεν ἀποστολῇ τριῶν ἀντιπροσώπων Πατριαρχείων καὶ οὐχὶ ἑνός.

Ἐπιτροπαὶ ἐκκλησιῶν.

Βενετία, 21, ὥρᾳ 12,40′ μετὰ μεσημβρίαν.

Κοινότης Βενετίας εὔχεται εὐσεβῶς Ὑμ. Παναγιότητι εὐτυχὲς ἅγιον πάσχα.

πρόεδρος Βαλαβάνης.

Βιέννη. 21, ὥρᾳ 5,10′ ἑσπέρας.

Ἐν εὐκαιρίᾳ ἁγίου πάσχα κοινότης ἡμῶν ὑποβάλλει ταπεινὰς εὐχὰς ὅπως ὁ Ὕψιστος κρατύνῃ Ὑμ. Θ. Παναγιότητα.

Ἐφημέριος καὶ προϊστάμενοι κοινότητος Ἁγίου Γεωργίου.

Ταϊγάνιον, 21, ὥρᾳ 9,20′ ἑσπέρας.

Ἐν εὐκαιρίᾳ ἁγίου πάσχα ἑλληνικὴ κοινότης Ταϊγανίου καθυποβάλλει Ὑμ. Παναγιότητι εὐλαβεῖς σεβασμούς Της καὶ εὔχεται διαπύρως τῷ Ὑψίστῳ νὰ παρατείνῃ ἐπὶ μήκιστον πολύτιμον ὕπαρξιν Αὐτῆς.

πρόεδρος Συνοδινός.

Συμφερούπολις, 22. ὥρᾳ 11 ἑσπέρας.

Ἕλληνες Συμφερουπόλεως ὑποβάλλουσιν ἐπὶ ἁγίῳ πάσχα ἐγκάρδια συγχαρητήρια, ἐπικαλούμενοι ταπεινῶς εὐλογίας Ὑμ. Παναγιότητος.

(ὑπογραφὴ ἐλλειπής).

Σεβαστόπολις, 21, ὥρᾳ 9,30′ ἑσπέρας.

Ἐν εὐκαιρίᾳ ἁγίου πάσχα σύσσωμος ἡ κοινότης Σεβαστοπόλεως πέμπει θερμότατα συγχαρητήρια Ὑμ. Θ. Παναγιότητι, δεομένη Ὑψίστῳ ὅπως κρατύνῃ Αὐτήν.

ἀντιπρόεδρος Ἀποστολίδης.

Ροστόβι, 21, ὥρᾳ 4,20′ ἑσπέρας.

(γαλλιστὶ)

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἁγίων ἑορτῶν τοῦ πάσχα, ἡ ἑλληνικὴ κοινότης κατατίθησιν εἰς τοὺς πόδας τοῦ πατριαρχικοῦ Θρόνου τὰ θερμότερα συγχαρητήρια, καὶ ἀναπέμπουσα εἰς οὐρανοὺς ταπεινὰς εὐχὰς δέεται τοῦ Αἰωνίου ὅπως ἐνισχύῃ τὴν Ὑμ. Παναγιότητα διὰ τῆς παντοδυνάμου προστασίας Αὐτοῦ.

πρόεδρος ἑλλην. κοινότητος Ἀσλανίδης.

Βατοὺμ, 21, ὥρᾳ 10.20′ πρωΐας.

Πᾶσα ἡ κοινότης ἡμῶν ὑποβάλλει Ὑμ. Θ. Παναγιότητι ταπεινὰς εὐχὰς ὅπως ὁ Ὕψιστος κρατύνῃ Αὐτήν.

πρόεδρος ἑλλην. κοινότητος Ἐβραιμίδης.

Πότι, 22, ὥρᾳ 8 πρωΐας.

Εὐκαιρίᾳ ἁγίου πάσχα ἑλληνικὴ κοινότης Ποτίου ὑποβάλλει ὑμετέρᾳ Θ. Παναγιότητι ταπεινῶς εὐχὰς ὅπως ὁ Ὕψιστος κρατύνῃ Αὐτήν.

Μανωλόπουλος.

Εὐπατόρια, 22, ὥρᾳ 9 πρωΐας.

Ἑλληνικὴ παροικία Εὐπατορίας συγχαίρει Ὑμ. Παναγιότητι (ἐπ') εὐκαιρίᾳ ἁγίου πάσχα. Ἐπικαλουμένη θεοπειθεῖς Αὐτῆς εὐχὰς δέεται Ὑψίστῳ ἐνισχύειν Αὐτήν.

Δαβίδωφ.

Αἰκατερινοδὰρ, 21, ὥρᾳ 9 ἑσπέρας.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἁγίου πάσχα ἑλληνικὴ κοινότης Αἰκατερινοδὰρ ὑποβάλλει Ὑμ. Θ. Παναγιότητι συγχαρητήρια καὶ εὔχεται Ὑψίστῳ μακροημερεύειν Αὐτὴν ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Γένους.

Ἀρμαβὶρ, 21, ὥρᾳ 10 πρωΐας.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἁγίου πάσχα ἡ ἡμετέρα ἑλληνικὴ κοινότης ὑποβάλλει τῇ Ὑμ. Παναγιότητι ταπεινὰς εὐχὰς ὅπως ὁ Κύριος ἐνισχύῃ Αὐτήν.

(δέκα ὀκτὼ ὑπογραφαί).

Μόναχον, 22, ὥρᾳ 8,55′ ἑσπέρας.

Ἕλληνες Μονάχου, προσφωνοῦντες, σὺν τῷ κοσμοσωτηρίῳ Χριστὸς ἀνέστη, Εἰς πολλὰ ἔτη δέσποτα, ἱκετεύομεν Ὕψιστον σκέπειν καὶ (ἐνισχύειν) ὑμετέραν Παναγιότητα ἐν ἀγῶσιν ὑπὲρ εὐκλείας Ἐκκλησίας καὶ Γένους.

Ἀρχιμ. Γερμανὸς Βλάχος.

Δρέσδη, 21, ὥρᾳ 12,32′.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἁγίου πάσχα ἡ κοινότης ἡμῶν εὔχεται ὅπως ὁ Ὕψιστος κρατύνῃ Ὑμ. Θ. Παναγιότητα.

πρόεδρος Λενός.

Ἀμβοῦργον, 22, ὥρᾳ 2,20′ ἑσπέρας.

(ὅμοιον)

Ἕλληνες Ἀμβούργου.

Βλασικαυκάσου ὅμοιον, Νοβορωσίσκης Βερολίνου, Σίσκη καὶ Θεοδοσίας ἐπίσης.

Βιέννη, 21, ὥρᾳ 11,50′ πρὸ μεσημβρίας.

Σύλλογος «Ἑλλὰς» ἐπ' εὐκαιρίᾳ πάσχα συγχαίρει Παναγιότητά Σας εὐχόμενος Ὑψίστῳ ἵνα κρατύνῃ Αὐτήν.

Παρίσιοι, 22, ὥρᾳ 10,50′ ἑσπέρας.

(ἑλληνιστὶ)

Εἰς τὴν ἁγίαν ἑορτὴν τῆς Ἀναστάσεως, ἐπικαλοῦμαι πᾶσαν Θεόθεν εὐλογίαν ἐπὶ τῆς Ὑμετ. Θ. Παναγιότητος καὶ τοῦ ποιμνίου Αὐτῆς.

Λουΐζα Ο. Ριανκούρ.

Παρίσιοι, 21, ὥρᾳ 5,45′ ἑσπέρας.

Χριστὸς ἀνέστη, Παναγιώτατε. Ἀσπάζομαι εὐλαβῶς ὑμετέραν δεξιὰν, εὐγνωμονῶν διὰ κόκκινα αὐγά.

Ε. Εὐγενίδης.

Μιτυλήνη, 22, ὥρᾳ 11 πρὸ μεσημβρίας.

Ὑποβάλλων Ὑμ. Παναγιότητι ταπεινὰ συγχαρητήρια ἐπὶ κοσμοσωτηρίῳ ἑορτῇ, εὔχομαι (νὰ) κλείζητε ἰσοβίως Οἰκουμενικὸν Θρόνον.

Π. Μ. Κουρτζῆς.

Ἰάσιον, 22, ὥρᾳ 10 καὶ 30′ ἑσπέρας.

Σὺν τῷ Χριστὸς ἀνέστη εὔχομαι εὐσεβάστως ἔτη πολλὰ ἐπ' ἀγαθῷ καὶ προστασίᾳ ὀρθοδοξίας.

Δραγομὶρ Δημητρέσκος

(καθηγητὴς καὶ γερουσιαστής).

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ